

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR

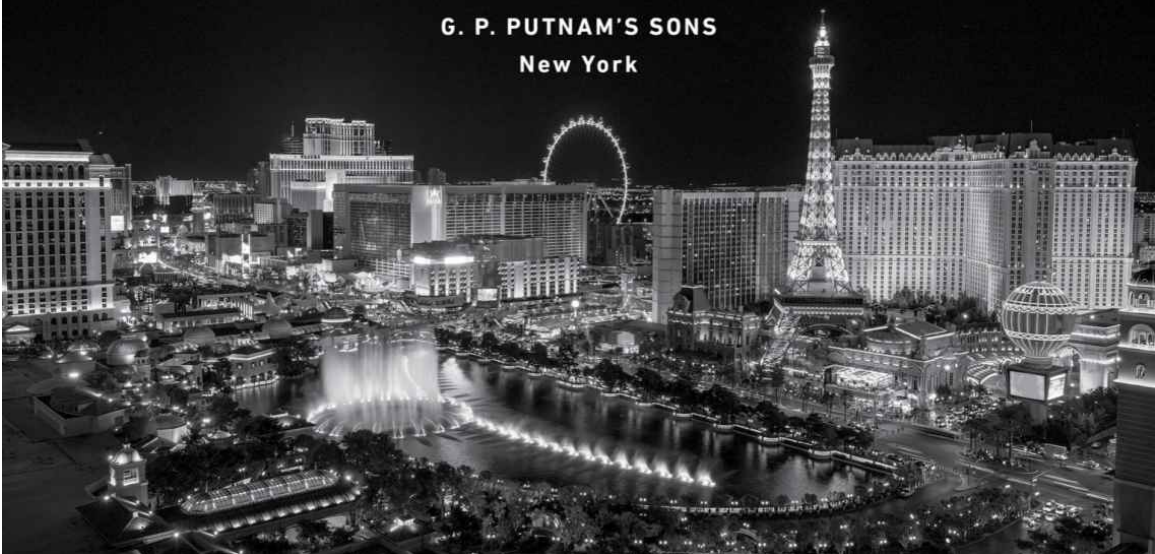
A LUCAS DAVENPORT NOVEL

NEON PREY

NEON PREY

JOHN SANDFORD

G. P. PUTNAM'S SONS
New York

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları
Gölge Av Avın
Gözleri Sessiz
Av Kış Avı
Gece Avı Akıl
Avı Ani Av
Gizli Av Belirli
Av Kolay Av
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Görünmez
Av Hayalet Av
Kötü Av
Fırtına Avı
Gömülü Av
Çalınmış Av
İpeksi Av Av
Alanı
Av Toplamak
Extreme Prey
Golden Prey
Twisted Prey

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon

Heat Lightning

Rough Country

Bad Blood

Şok Dalgası

Mad River

Fırtına

Cephesi

Son Tarih

Kaçış Maddesi

Derin

Dondurucu

Kutsal Hayalet

TEK BAŞINA ROMANLAR

Satürn Koşusu (Ctein ile)

Gece

Mürettebatı Ölü

Nöbeti

JOHN SANDFORD ve MICHELE COOK TARAFINDAN

Öfke

Kudurganlığı

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2019 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Sandford, John, yazar.

Başlık: Neon Avı / John Sandford.

Açıklama: New York: G. P. Putnam's Sons, 2019. | Seri: Bir av romanı; 29

Tanımlayıcılar: LCCN 2019005508 | ISBN 9780525536581 (ciltli) | ISBN 9780525536598 (epub)

Konular: | BISAC: FICTION / Suç. | FICTION / Gerilim. | FICTION / Gizem & Dedektiflik / Genel. | GSAFD: Gerilim Kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3569.A516 N46 2019 | DDC 813/.54-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2019005508> adresinde mevcuttur

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_2

Becca Partridge için

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi Bir Yirmi](#)
[Bölümİki Bölüm Yirmi Üç](#)

Bölüm Yirmi Dört Yirmi

BölümBeş Yirmi Yirmi

Bölüm Bölüm Bölüm

Yirmi SekizAltı Yedi

Yazar Hakkında

BÖLÜM

BİR

Deese zayıf bir adamdı. Hızlıydı, kasları kabarıktı ve saldırgan bir orangutan gibi acımasızdı. Yüzü bir kafatasıydı, sıkı, sinsî, güneş yanığı alnını kesen yarım düzine kırışıklık dışında. Siyah gözleri ve paramparça bir çömlek parçası gibi açılarla kırılmış bir burnu vardı. Bir omzunda, çenesinde motorcu kafası olan kırmızı-mavi bir kurt dövmesi, diğer omzunda ise siyah mürekkeple yapılmış, saçları kobra gibi tüküren cadı Medusa dövmesi vardı.

Zeki mi? En azından bu iş için yeterince zeki.

Ona yaklaşan insanlar genellikle geri çekilirdi: Deese kötü kokardı. Bunu bilmiyordu ve insanlar da ona söylemiyordu çünkü ... şey, çünkü o Deese'di. Patronu iş arkadaşlarından birine Deese gelincik boku gibi kokuyordu ve patron bunu biliyordu, çünkü evcil hayvan olarak bir çift gelincik besliyordu.

—

BİRÇOK GÜNEYLİ GİBİ Deese de barbeküyü çok seviyordu ve doğru yapılmasını istiyordu. Etin her iki tarafını da sızma zeytinyağıyla hafifçe fırçaladı, Louisiana tuz madenlerinden elde edilen kaşer tuzu ve iri karabiberle çeşnilendirdi. Öğütülmüş sassafras yapraklarından yapılan bir toz olan filé serpiştirdi ve çoğunlukla bamyaya; ama barbeküde de işe yaradı. Biftekleri, Baton Rouge'daki Red Stick Çiftçi Pazarı'na Georgia'lı bir ağaçkakan tarafından getirilen şeftali kömürü üzerinde pişirdi.

Bonfileleri buzdolabından çıkarıp dilimliyordu. İki uzun, ince biftek elde etmek için dikey olarak. Bifteklerin üzerini

turta kalıbına koyup mutfak tezgahının üzerine bırakarak sinekler, ızgara doğru giderken. Yüksek ısı isterdi ve sonra eti kömürün yakınına koyar ve yaklaşık dört dakika bekletirdi.

dakika, ki bu da onu orta pişmiş yapar.

Babası onu yemek tabağına Heinz 57 Sos koyarken görseydi muhtemelen yüzüne bir tokat atardı ve çok fazla sosun bir bifteğı mahvedebileceğı doğru olsa da, Deese her ısırık için küçük bir damla istiyordu. Arada bir taze ciğer alır, dilimleyip soğanla birlikte fırında çıtır çıtır pişirir, sonra ketapla doldururdu.

—

Yemek pişirmek Deese için bir tür meditasyondur, ancak bunu asla bu şekilde düşünmezdi; meditasyon hippiler, inekler ve kaldırımdan ittiğiniz insanlar içindi. Bu gece, yemek pişirirken

Rutin olarak, incitmek için kiralandığı adamı düşündü. Öldürmek değil ama incitmek. İncitmek öldürmekten daha zordu.

Birini öldürmek için kiralandığında, gidip en yakın kanalizasyona attığı bir sokak silahıyla bunu yapardı. Çoğu zaman, cesedi düştüğü yerde bıraktı. Bazı durumlarda, hedefin ortadan kaybolması gerekiyordu, daha fazla planlama gerekiyordu, ama genellikle boğuşma olmuyordu. Adama vurur, kamyonetinin arkasına bindirir ve cesedi evinin arkasındaki bataklığa gömerdi.

Birini öldürmek yerine ona zarar vermek için tutulduğunuzda, her zaman büyük bir sorun vardı: hayatta kalan bir tanık. Bunun çözümü ise, ağzı bozuk biri olmanın

tanıklık doğrudan acıdan daha kötü bir şeye yol açacaktır.

Bu durumda, patronla konuşma şu şekilde ilerlemişti: "Bacaklar mı?"

"Hayır, bacaklar olmaz. Bu onu sadece yatırır," dedi patron, temiz traşlı çenesine işaret parmağıyla vurarak. Bir gelincik kanepenin altına, patronun ayak bileklerinin arasına kaçtı. "İnsanların görebileceğı bir şeye ihtiyacım var. Elleri düşünüyorum. Bir yıldır odun kırma makinesinden geçmiş gibi görünen ellerle dolaştığını düşünüyorum."

"Ellere ulaşmak zordur," demişti Deese. "Önce onu yere yatırmam gerekecek. Birini yere sertçe yatırırsanız bazen bir daha ayağa kalkamaz."

"Dikkatli ol o zaman. Paramı geri istiyorum. Daha da ötesi, paramı *herkesten* geri istiyorum ve bir ders her zaman yardımcı olur. Hâlâ elleri düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Deese. "Elleri mi istiyorsun? Elleri alacaksın."

—

ELLER ZORDU. Bir dövüşte, hızlı ve öngörülemez bir şekilde uçuyorlardı ve işi bitirmek için çok fazla zamanı olmayabilirdi. Yani, hayır Dövüş. Onu şaşırtın, yüzüne vurun, yere düşürün, bir kolunun üzerinde durun ve elini ve belki kolunu da parçalayın. Sonra diğer tarafa geç ve çık.

Deese çoktan keşif yapmıştı. Adam açık koridorlu bir dairede yalnız yaşıyordu, bu yüzden kendi kapısını kendisi açtı. Eğer Deese bunu tam olarak yapsaydı, orası olurdu . . . Onu içeri girerken izleyin ve etrafta başka kimse yoksa eski tıraş ve saç kesimi kapısını yapın

BOP-BODDA-BOP-BOP! BOP-BOP!

İnsanlar kapının çalındığını duyduklarında, bu onları etkisiz hale getirme eğilimindeydi. Eğer bunu yeterince hafif yaparsanız, genellikle bir kadın olduğunu düşünürlerdi. Ve hedef, Howell Paine, kadınları severdi.

—

DEESE eti ızgaraya taşıdı, kızgın ceviz kömürünün oval tepciğinin üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirdi. Bu iş bittiğinde eve geri döndü ve koridordaki dolaptan bastonunu çıkardı.

Bir zamanlar tatil yaptığı İngiltere'nin Londra kentindeki bir baston dükkanından satın almıştı çünkü Lugnuts adında bir adam onun için. Lugnuts adını bir keresinde karatecinin biri hayalarına tekme attığı ve o da hiç irkilmediği için almıştı. Tek bir şey yapardı, o da insan öldürmekti ve bunda da iyiydi.

Deese'in şansına, Lugnuts bir otelin avlusunda düşerek öldü.

Deese'e ulaşmadan New Orleans'ın merkezine vardı.

pek bir ilgisi yoktu. Lugnuts'ı Deese'i öldürmesi için kiralayan adam daha sonra düşük maaşlı adamı tarafından tekmelenerek öldürülmüştü.

Lugnut'un inişine tanık olan korumalar.

Korumaya ihtiyaç duyan tüm şerefsizler için ibretlik bir ders: Onlara iyi ödeme yapın yoksa başkası daha iyi ödeme yapar.

—

DEESE sopayı ileri geri salladı ve sopayı yeniden hissetmeye başladı.

Bastonlar Avrupa aristokrasisi tarafından kılıçların yerine kullanılmak üzere benimsenmişti. En iyileri inkar edilemeyecek kadar zarif olsa da, özellikle dayak atarken etkili silahlardı.

1856 yılında Preston Brooks adlı Güneyli bir kongre üyesi, kölelik karşıtı Charles Sumner adlı bir ABD senatörünü, Sumner'ın kölelik yanlısı görüşleri nedeniyle bir başka Güneyli senatöre saldıran bir konuşma yapmasının ardından feci şekilde dövmüştü: "Güney Carolina Senatörü pek çok şövalyelik kitabı okumuş ve kendisini bir Şövalye ruhlu, onurlu ve cesur bir şövalye. Tabii ki yeminlerini ettiği bir metres seçmiştir,

Başkaları için çirkin olsa da, onun için her zaman güzeldir; dünyanın gözünde kirlenmiş olsa da, onun gözünde iffetlidir - fahişeyi, Köleliği kastediyorum."

Sumner yıllarca iyileşememişti. Deese bunu bilmiyordu, bir tarihçi değildi, hatta çizgi roman okuyucusu bile değildi, ama biliyordu ki bastonların kullanımı hakkında.

Deese'in sopası kahve-kahverengi karaçalıdan yapılmıştı. Kurşunla ağırlıklandırılmış yuvarlak topuz başı ve şaftın uzunluğuna yerleştirilmiş çelik bir çubuk. Topuzla vurulmak bir çekiçle vuruluyor, ama otuz yedi inç saplı bir çekiçle.

Gözlerini kapadı, yaklaşmayı, saldırmayı ve ayrılmayı gözünde canlandırdı. Howell Paine'i düşünerek bir dakika kadar öylece durdu, ta ki ızgaradan gelen cızırdayan biftek kokusu onu çağırana kadar.

Deese yorgundu. O gün genç bir kadını öldürmüş ve cesedini bir saat önce gömmüştü. Şimdi elinde Howell Paine vardı.

Meşgul, meşgul, meşgul.

—

HOWELL PAINE

Howell Paine şehir merkezindeki bir dans ve kokain kulübünde kırklı yaşlarında bir MILF'e rastlamıştı. Boşandıktan sonra Orleans Marina'ya güzel bir yetmişlik park etmişti, bu yüzden Deese Paine'in dairesine ilk dört kez gittiğinde onu bulamayacaktı.

Her ne kadar Paine onunla birlikte kalmak için erkekçe mücadele etse de, MILF Paine'in kaldırabileceğinden daha fazlasını verebilirdi. Sonunda, Yine de onu çift kişilik ranzada horlarken bıraktı ve rıhtıma varana kadar yalınayak sıvıştı, salondan geçerken sadece iki şişe on sekiz yıllık Macallan viskisi ve eski kocasının 18 ayar som altın bileziğini çalmak için durakladı.

Buruşuk mavi gofre takım elbisesi, beyaz gömleği ve koyu mavi Tom's spor ayakkabılarıyla rıhtım boyunca Volkswagen'ine doğru aceleyle ilerledi, tırmandı ve hızla uzaklaştı.

Hyman's Rougarou'da waffle ile jambonlu ve kaşarlı kiş yemek ve *Times-Picayune*'u hızlıca okumak için durdu. dairesine doğru devam etti. Paine'in dairesi, varoşlara giden yolda orta gelirli bir yapı olarak kabul edilebilecek yerlerden biriydi. Yani, yeşil boyalı beton blok, iki katlı, çok renkli kapılara giden dış yürüyüş yolları. Ev iyi görünüyordu, Ancak pencere klimaları çalışmazsa daireler sizi boğabilirdi ve merdivenlerdeki boyadan pas lekeleri çıkıyordu.

Paine bir sakız ağacının altında boş bir park yeri bulmuş ve sokaktan apartmana doğru yürüyordu, Bileğindeki yeni altın bileziğe hayranlıkla bakıyordu ki, tam çıkmakta olan Deese onu fark etti. Deese kenara çekip Paine'in ikinci kata çıkan dış merdivenleri tırmanışını ve kahverengi bir kâğıt torba taşıyıp ısıklık olarak dairesine doğru yürüyüşünü izledi.

Deese ısıklıkçılardan nefret ederdi.

Paine dairesinin kapısını açarken, "Şimdiki zaman gibisi yok," diye düşündü. Gece olsa daha iyi olurdu ama Paine'in bulabilir ve akşam karanlığında tekrar gitmiş olabilir. Ayrıca, eğer her şey Planlandığı gibi giderse, dayağın çoğu apartmanın içinde, sokağın görüş alanının dışında uygulanacaktı.

Deese bir park yeri buldu, bastonunu aldı, caddeyi geçip apartmana gitti, merdivenleri tırmandı ve Paine'in dairesine kadar rahatça yürüdü.

Kapıya vardığında kapıyı çalmak yerine döndü ve korkuluklara yaslanmış, sokağa bakıyordu. Tam bir dakika boyunca gözlerini dört açarak baktı. Kırmızı kaplan çizgili bir kedinin sokağın karşısına geçip bir evin içinde kaybolması dışında canlı bir şey görmedi. Hedge. Apartmanın yakınında biri vardı.

Çünkü kızarmış domuz pastırması kokusu alabiliyordu ama domuz pastırması kızartan biri yakın zamanda dışarı koşmazdı.

Cebinden ten rengi kar maskesini çıkarıp başına geçirdi, kapıya doğru döndü ve kapıyı çaldı, bastonunu kaldırıp kapıyı tekmeleyerek açmaya hazırlandı. Pek çok mükemmel plan gibi onunki de doğru gitmedi.

—

DOKUNUŞU YAPTI, tıraş ve saç kesimi: *BOP-BODDA-BOP-BOP! BOP-BOP!* Paine içeride, kâğıt torbadan iki şişe Macallan çıkarmıştı ve kapının çalındığını duyduğunda şişelerden biri hâlâ elindeydi. Gelenin, daha zengin biri olmadığında bazen aynı yatağı paylaştığı yan komşusu olduğunu düşünüyordu. müsaitti. Onun da aynı şeyi yaptığını biliyordu ama yine de medeni bir ilişkiydi.

Kapıdan normalde olması gerekenden daha uzaktaydı, uzanıp kapı kolunu çevirirken Deese kapıya tekme attı ve kapı içeriye doğru patladı ve Deese bastonunu Paine'in suratına doğru savurdu.

Paine viski şişesiyle darbeyi engelledi, şişe kırıldı ve cam yüzüne ve odaya sıçradı. Paine acı ve öfkeyle çığlık attı ve elinde kırık şişenin sivri uçlu kalıntılarını buldu. Deese'in dengesi bozulmuştu, bir adama saldırmıştı.

Beklenenden daha uzaktaydı ve toparlanması bir saniyesini aldı. O bir saniye içinde Paine kırık şişeyi Deese'in gözlerine sapladı.

Deese eğildi ve şişe maskesini delip kafa derisine saplandı; kan duvara, kapiya sıçradı ve gözlerine doğru akıyordu. Kanın görüntüsü Paine'i bir saniye kadar tereddüt etti.

Deese sopayı Paine'in şişeli kolunu kırmak için kullandı.

Şişe bir yerlere uçup daha da fazla parçaya ayrılırken Paine çığlık attı. Paine çalışan koluyla Deese'i gömleğinden yakaladı ve kanepeye doğru savurdu. Kanepe dizlerinin arkasına çarpınca Deese istemeyerek de olsa yere oturdu.

Sopayı tekrar serbest bıraktı ve bu kez Paine'in başının yan tarafına vurdu ve Paine yere düştü. Deese ayağa kalktı ve diğer adamın sırtına sert bir şamar indirdi -bir, iki, üç kez -Sonra kırık kolu sıkıştırdı ve Paine tekrar çığlık attı. Deese de "Orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Bastonun topuzunu kırık kolun eline vurdu -bir kez, sonra tekrar, tekrar ve tekrar- sonra Paine'i tekmeledi bitti. Paine kırılmamış olan diğer kolunu tam zamanında kaldırarak bir sonraki darbeyi ön kolundan yakaladı, o da kırıldı ve Deese ayağıyla o kolu sabitledi ve kemikleri paramparça edecek şekilde eline vurmaya başladı.

Deese'in canı yanıyor ve kanıyordu, bunu beklemiyordu ve "Orospu çocuğu! Orospu çocuğu! Orospu çocuğu!" diye bağılıyordu. dayak. Paine yan yattı, çığlık atmıyordu ama boğuluyordu ve acı içindeydi ve Deese'in pantolonunun paçası yukarı çekilmişti, başka silahı olmayan Paine, vahşi bir erkek kedi gibi onu baldırından ısırdı, dişleri batarken başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Deese tekrar çığlık attı ve Paine Deese'in bacağından ağzında yarım dolar büyüklüğünde bir et parçasıyla kurtulurken Paine'in kafasına bir darbe indirdi. Yuvarlanmaya çalıştı ama şimdi de Deese, "Orospu çocuğu!" diye bağırılmaya devam etti, bastonuyla Paine'in kolunun üst kısmına ve sırtına vurmaya başladı ve o kadar öfkeliydi ki, gözleri ve ağzı kan içindeydi -kendi kanı-.

Genç bir kadının kapıda durup aval aval onlara baktığını fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Doğruldu ve ona baktı. Kadın koşarak uzaklaşınca sendeleyerek kapıya yöneldi ama ayağı kanepelerden birine takıldı. minderlere çarptı ve başını kanepenin koluna çarparak yere düştü. Sersemlemiş bir halde bir an bocaladı, sonra kapıya doğru süründü. Elinde bir sopa vardı ve geçitten aşağı baktı... ama orada kimse yoktu.

Nereye gitmiş olursa olsun, diye düşündü, polisleri arıyordur. Burası yaşa ve yaşat yerlerinden biri değildi; kesinlikle telefonda olacaktı. Tekrar Paine'e baktı, hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Halı. Her yerde kan vardı. Belki de ona çok sert vurmuştu? Orada bir nevi kendini bırakmıştı.

Oradan çıkmak zorundaydım. . .

Yarı koşarak, yarı topallayarak arabasına doğru gitti, elindeki kanı sildi. Gözleri. Kadının cep telefonuyla yürüyüş yoluna geri döndüğünü ve onu asmaya yardımcı olacak videoyu çektiğini görmedi.

O günün ilerleyen saatlerinde polisler onun için geldi.

Tamamen temizlenmişti. Ama sonra pantolonunun paçasını kaldırdılar, yeni uygulanan bandajı yırttılar ve yarım dolar büyüklüğündeki deliğe baktılar.

Bu konuda söyleyecek bir şey yok, "Avukat istiyorum." dışında.

—

TAMAM.

Yedi ay sonra.

İki tozlu lacivert Chevy Tahoe, Louisiana 405'ten, Mississippi Nehri'nden ve setten uzaklaşarak, kara toprak pamuk tarlaları ve ormanlık alanlardan oluşan yamalı bir alana saptı. Çeyrek mil ilerledikten sonra yavaşladılar.

toprak bir yan yola yaklaştılar. Öndeki aracı kullanan Rae Givens yola baktı ve sordu: "Buranın doğru olduğuna emin misin? Arkası ormana benziyor."

Ortağı Bob Matees, "Kilometreyi kontrol ediyor..." dedi. Cep telefonuna baktı. "Ve GPS'te. Görebildiğim kadarıyla doğru görünüyor. uydu fotoğraflarından anlaşılıyor."

Otoyoldan çıkıp toprak yola girerken Rae, "Geceleri buraya gelmek istemezdim," dedi. "Sivrisinekler karga büyüklüğünde."

"Ya da öğlen. Dışarısı zaten çok sıcak," dedi Bob. Saat henüz on olmasına ve henüz yaz gelmemesine rağmen, asfalttan gelen sıcaklık dalgalarını görebiliyorlardı.

"Hangi kaltaktan bahsettiğine bağlı," dedi Rae, sahte hip-hop aksanına bürünerek. Rae, UConn'dan sanat tarihi diploması almış, NCAA şampiyonu bir basketbol takımında ilk beşte oynamış, bir metre boyunda siyah bir kadındı.

"Yılanlardan bahsetmiş miydin?" Bob sordu. Bob kısa boylu, iri yarı, yumuşak Güneyli aksanına sahip, bir zamanlar Oklahoma Üniversitesi'nde güreşçi olan beyaz bir adamdı.

"Hayır, zorunda da değilsin," dedi Rae. Toprak yola saptı, iki şeritli bir yoldu ve şeritlerin arasında yabancı otlar bitiyordu. "Şu sapak nerede?"

"Belki . . . bir yüz metre daha."

Oraya vardıklarında bir sapak olması için görebildikleri özel bir neden yoktu: sert bir şekilde yığılmış topraktan oluşan bir hilal. ormana geri döndü, kısmen karavan arkası olan yaşlı bir Ford F-150 tarafından işgal edildi.

Bir adam karavanın arkasını açmıştı ve bir karyola ile karyolanın karşısındaki duvarda küçük bir televizyon seti görebiliyorlardı. tavşan kulakları. Durduklarında onlara doğru döndü ve iki büyük araca şüpheyle baktı. Zayıftı, orta boyluydu. uzun boylu, buğday renginde kırpılmış saçlı, koltuk altlarında ter lekeleri olan kısa kollu mavi bir gömlek giymiş, yıpranmış kot pantolon ve botlar.

Bob ve Rae kamyondan çıktılar. İkisinin de üzerinde Göğsünde ve sırtında "U.S. MARSHAL" yazan mavi tişörtler, haki yorgunluk pantolonları ve savaş botları. Her ikisinin de mareşal rozetleri ve kemerlerine takılı silahları vardı. Bob adama başıyla selam verdi ve "Nasılsın?" diye sordu.

"İyi gidiyor, efendim."

"Döner kavşaklarda mı yaşıyorsunuz?"

"Şey, efendim, ben tam burada oturuyorum," dedi adam. Kamyonetinin yan tarafını sıvazladı. "Petrol işinde çalışmak için geldim," dedi. aslında Teksaslıların yaptığı gibi "oll" dedi. Mississippi'nin uzak tarafı kimyasal tesislerle kaplıydı. "Burayı keşif için kullanıyorum. karargahı."

"O zaman sana iyi şanslar," dedi Rae. "Bu yolun sonunda yaşayan beyefendiyi tanıyor musun?"

"Hayır, hayır, bilmiyorum, hanımefendi. Üç gündür buradayım, gidip geliyorum ve her sabah aşağıya inen siyahi bir bayan dışında kimsenin gelip gittiğini görmedim. O da şimdi aşağıda."

Arkadan gelen kamyondan başka bir polis memuru indi. Üzerinde bir ten rengi şerif tişörtü ve yeşil taktik pantolon, jilet tipi güneş gözlüğü, önünde siyah-beyaz Amerikan bayrağı olan bir beyzbol şapkası, ve botları vardı. Yolcu tarafından uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü, zeytin tenli, yerel Cajun nüfusuna uygun ikinci bir adam indi. Ütülenmiş haki pantolon ve mavi uzun kollu elbise gömleği giymişti, üzerinde "New Orleans Saints"

top şapka ve yüksek cilalı kordovan mokasen ayakkabılar. Üzerinde bir çift Elinde kaplumbağa kabuğu güneş gözlükleri vardı ve toprak yola çıkarken bunları taktı. Yanlarına geldiler ve gömlekli adam "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Rae, "Bu beyefendi üç gündür aralıklarla burada ve bir siyah kadın dışında gelen giden kimseyi görmedi," dedi. "Öyleyse... hadi başlayalım."

Üçüncü mareşal, bir zamanlar Büyük Ordu'da yaptıkları gibi "Oorah!" dedi ve belki hala yapıyorlardı, ama o eski bir komandoydu ve bunu alaycı bir tonla söyledi ve kamyonetine geri dönüp arka kapağı açtı.

Rae de aynısını yaptı ve o, Bob ve diğer şerif ağır kurşun geçirmez yelekleri ve çene kayışlı kaskları giydiler. Gömlekli adam arkadan gelen kamyonu bindi ve kapıyı kapatarak biraz hava aldı. İki şerif silahlarını kuşandı.

Kendilerinde yarı otomatik M15 tarzı tüfekler, Rae'de ise tam otomatik bir M4 vardı. Neredeyse bilinçsiz bir dizi kontroller -herkes yükünü almış ve gitmeye hazır- ve F-150'deki adam çekingen bir şekilde "Aşağıda kötü bir adam mı var?" diye sordu.

"Oldukça kötü," dedi Rae. "Sen burada kal, iyi olacaksın. Ya da arabayla biraz uzaklaşmak isteyebilirsin."

"Belki bunu yaparım," dedi adam.

Sapaktan uzaklaştıklarında Rae, F-150'nin U dönüşü yaparak aceleyle asfalt yola çıktığını gördü. "Adam dışarı çıkıyor." dedi.

Bob cep telefonunu düşünürken mırıldandı: "Deese'in kışını alacağız, değil mi? Belki de kaçmıştır ve Deese'in kışını almayız. Her iki durumda da New Orleans'a gidip

Tremanty ve sonra dışarı çıkıp kerevit kaynatın. Şu anda mükemmel olmalı. Mmm-mmm."

Tremanty mavi gömlekli adamdı, Clayton Deese'i haraç toplama faaliyetlerine yardım amacıyla ölümcül silahla saldırı suçlamasıyla tutuklayan FBI ajanıydı. "Şantaj yardım etmek faaliyetleri" federal bir suç haline getirmiştir. Yani, Clayton Deese Howell Paine'in canına okumuştur. Deese'in işi bittiğinde Paine gerçekten de acıdan inliyordu, ellerinin kemikleri röntgende bir çorap dolusu golf teli gibi görünen parçalara ayrılmıştı.

Paine'in Roger ("Rog") Smith adında bir tefeciye birkaç bin dolar borcu vardı ve ödeyebilecekken bile geri ödemek istemiyordu. Herkesin içinde Smith'in bunu emebileceğini söylediği biliniyordu. Bir ders verilmesi gerekiyordu ve verildi, şimdi de Paine,

Deese'in duruşmasına kadar Marshals Service Tanık Koruma Programı'ndaydı. Tremanty Deese'i o kadar da kötü istemiyordu; asıl istediği Smith'ti ve Deese onu ele verebilirdi. On beş yıl federal hapishanede yatmak gibisi yoktu.

bir adamın dilini gevşetmek için hapishane sistemi.

Ne yazık ki, kefaletle serbest bırakılan Deese duruşmaya gelmemişti ve ayak bileği monitörü üç gün önce bozulmuştu.

Bürokrasi olmasaydı ona daha erken ulaşabilirlerdi.

Deese'in evine giderken, arabayı Bob kullanıyordu.

Rae makineli tüfeği tuttuğu için, "Üç gün. Deese şu anda Avustralya'da olabilir. Dağların tepesinde."

"Avustralya'da dağlar mı var?" Bob sordu. "Öyle olmalı. Olimpiyatlarda kayakçıları var."

"Ölmüş olabilirler," dedi Bob. "Deese- kayakçılar değil."

"Olabilir," dedi Rae. "Ama Tremanty onun en kötü adam olduğunu söylüyor."

Roger Smith'in müsait olduğunu söyledi. Smith'in mümkünse onu boşta tutmak isteyeceğini düşünüyor. Smith, Deese'in cezadan kurtulabileceğini düşünüyor - yargıç boşuna 'Cash' McConnell olarak tanınmıyor."

"Tremanty diyor ki? FBI ile kahve içmeye mi gidiyorsun? Ajan Tremanty'yle küçük bir sohbet için mi buluştun?"

"Tête-à-tête diye okunur, tit-à-tit değil, seni cahil Oakie," dedi Rae. Bu tür işlerde her zaman gergin olurdu. M4'ünde bir askı vardı ve onlar konuşurken askının firdöndüsünü el kundağına vuruyor, o *da dink-dink-dink* diye ses çıkarıyordu.

Bob, "Eğer yüz yüze görüşmeyi kastediyorsanız tête-à-tête diye telaffuz edilir," dedi. "Eğer kastettiğiniz ... ise tit-à-tit diye telaffuz edilir."

"Çekil sırtımdan, salak herif," diye araya girdi Rae. "İşte başlıyoruz."

—

DEESE'İN EVİ, güneş ve rüzgârla kararmış, geniş, boyasız çam tahtalarla kaplı, alçak, başıboş bir binaydı. Ev eski, on dokuzuncu yüzyıldan kalma gibi görünüyordu ama öyle değildi; bölge değerlendirme ofisine göre 1999 yılında beton bir döşeme üzerine inşa edilmişti.

Yapının uzunluğu boyunca uzanan dar bir sundurma, zemin seviyesinden bir ayak yüksekteydi ve sundurmanın ortasından bir kapı açılıyordu.

Verandadaki iki yeşil metal sandalyenin boyaları solmuş. güneş ışığı ve yağmur. Üçüncü şerif kamyonetinden inip evin arka tarafına doğru koşarken, Bob ve Rae ön taraftan doğruca içeri girdiler, pencerelerde hareket olup olmadığına bakıyorlardı, tüfekleri çoktan havadaydı, emniyetleri açıldı, parmakları tetiklerin üzerinde geziniyordu.

Rae verandayı geçip kapının bir yanında durdu ve yumruğuyla kapıya vurarak bağırdı, "Bay Deese! Bay Deese!"

Bob bir kenarda, avluda pencereleri izliyordu ama tüfeği şimdi kapıya doğrultulmuştu. Rae tekrar kapıya vurdu. "Deese! Deese!"

Tepki yok. Bob verandanın basamaklarının dibine, ortaya doğru geri adım attı. "Hazır mısın?"

"Her zaman," dedi Rae.

Bob kapıyı tekmelemek için eğildi, ama sonra kapı hareket etti ve o da yana doğru giderek "Kapı!" diye bağırdı.

Kapı daha da açıldı ve korkmuş, yuvarlak yüzlü bir siyah Kadın kafasını dışarı uzattı. Kendisine silah doğrultan Rae'ye, "Bay Deese burada değil," dedi.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Gitti."

Bob, "Lütfen geri çekilin hanımefendi." dedi.

Tüfeklerinin namlularını takip e d e r e k karanlık ve iyi soğutulmuş eve girdiler. Arka tarafa doğru yürüdüler, diğer şerife seslendiler ve onu içeri almak için arka kapıyı açtılar.

Birlikte burayı temizlediler.

Siyahi kadının adı Carolanne Pouter'dı ve haftada üç gün evi temizliyor, Deese'in çamaşırlarını yıkıyor ve arada sırada market alışverişi yapıyor, bahçeyi biçiyor ve seyahat ederken her gün eve göz kulak oluyordu.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Bob sordu.

"Hayır, efendim. Hiç yapmaz. Ama bu sefer ..." Şerif gömleklerine baktı. "Bu sefer, diğer seferler gibi değil. İki gün önceydi. Arkada kağıt yakıyordu. Üç hafta boyunca gelip gitti ve sonra tüm eşyalarını kamyonetine yükledi ve yola devam etti. Bütün kovboy çizmelerini de aldı. Bana kapıyı kilitlememi söyledi ve altı ay boyunca eve göz kulak olmam için beş yüz dolar verdi. Ben de bunu yapıyorum, sadık biri olarak."

Tremanty içeri girmişti ve şimdi "Bay Deese'in evde bir ofisi ya da evrak işlerini yaptığı bir yer var mıydı?" diye sordu.

"Evet efendim, üst katta, yatak odasının yanında."

Tremanty Bob'a şöyle dedi: "Neden Miz Pouter'a kağıt yaktığı yeri göstermiyorsun? Bak bakalım durum neymiş. Ben ofisi kontrol edeceğim."

Rae, Tremanty'yi ahşap merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve Tremanty, "Her yer çam. Eğer kaçırıyorsa, ateşe vermediğine şaşırdım. Saman dolu bir ahır gibi yanardı."

Deese'in ofisi küçüktü, sadece 1 metreye 1 metre boyutlarındaydı ve tek penceresi arkadaki ormana bakıyordu. Ucuz bir ofis masası, büyük kutu ofis malzemelerinden satın alabileceğiniz türden.

iki boş dosya dolabının yanında oturuyordu. Dolap yoktu, saklanacak yer yoktu, bu yüzden polisler evi temizlediğinde, odada beş saniyeden fazla kalmamışlardı.

Tremanty, "O gitti ve onu hemen bulamayacağız," dedi.

"Bu çok iyi bir tespit," dedi Rae. "Burada sadece bir dakika kaldığımıza göre."

Tremanty, "Gözden kaçırdığınız bir ipucu buldum," dedi. Gerçekten de Yakışıklıydı ve Rae onu ilk gördüğünde dudağını ısırarak zorunda kalmıştı. "Masanın üstünde."

Rae bakmak için yaklaştı. Masanın üzerinde, beyaz bir bilgisayar kâğıdının üzerinde Deese'in bir çift tel kesiciyle kesilmiş olan ayak bileği monitörü duruyordu. Kâğıtta Tremanty'ye yazılmış olduğu anlaşılan açık bir not vardı: "Siktir git."

"Bu çok kaba," dedi Rae.

—

DIŞARIDA, Bob ve üçüncü şerif, Pouter'la birlikte, yakma varili olarak kullanılmış ve yarısı toz küllle dolu olan elli beş galonluk bir varile bakıyorlardı. Ağır bir şekilde yanmış altı metrelik bir dübel çubuğu fiçinin yanında yerde yatıyordu. Bob fiçinin içinde karıştırmak için kullandı. ve daha fazla külden başka bir şey bulamadı. Deese sadece çok fazla kâğıt yakmakla kalmamış, tekrar bir araya getirme şansı olmaması için kâğıtları dikkatlice parçalamıştı ve kısmen yanmış sayfa da yoktu. Hepsi gitmişti.

Rae dışarı çıktığında eve doğru geri dönmüşlerdi, Tremanty de onu takip etti. "Çok fazla kül var," dedi Bob.

"Kurtarabileceğimiz bir şey yok." "Her yeri temizlemiş," dedi Rae.

Pouter'a döndü. "Burayı temizledi mi?"

Bay Deese'in bilgisayarını var mı?"

"Evet hanımefendi, bir de yazıcı. Eskiydiler ama iyi çalışıyorlardı. Artık yoklar."

Tremanty, "Fark ettik," dedi.

Evin bir arka köşesine kadar yürüdü, bir o yana bir bu yana baktı, sonra diğer köşeye indi ve gruba tekrar katıldığında Bob'a şöyle dedi

ağaçların arkasına, tam şuraya. Geri dönüp bir göz atın, görmemiz gereken bir şey var mı diye bakın."

"Ah, dostum, bu bir bataklık

... ." "O yüzden yoldan

ayrılma."

"Bunu yapmamalısın. Orada zehirli yılanlar var." Pouter dedi. "Bay Clay bacağından daha büyük mokasenler gördüğünü söyledi. Eğer oraya geri dönersem beni kovacağını, çünkü ormandan ölü bir kara kış taşımak istemediğini söyledi. Söylediği buydu. Ama 'zenci' demedi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet," dedi Rae.

"Ama düzenli ödeme yaptı," dedi Pouter.

"Bunu duydun mu?" Bob Tremanty'ye sordu. "Yılanlar. Ağaç gövdesi büyüklüğünde su mokasenleri."

"Hayat berbat ve sonra ölüyorsun," dedi Tremanty. "Ayrıca, ben mokasen ayakkabı giyiyorum ve eğer arkada yılanlar varsa bileğimle yılanlar arasında bir çift Ralph Lauren elbise çorabından başka bir şeyim yok."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Rae Bob'a. "Şu direği de getir." "Ah, Tanrım."

Ama Bob gitti, hatta yolu gösterdi. Patika şöyle görünüyordu geyikler, hatta domuzlar tarafından kullanılmış olabilecek bir şeydi. Sadece bir ayak genişliğindeydi ve Bob'un geçmeden önce dübeliyle dikkatlice yokladığı sazlarla kaplıydı. Burası ıslak bir toprak kokusuna sahipti, ama Bob yuvarlak yeşil Bitki sapları havayı hemen yeşil soğan ya da sarımsak kokusuyla doldurdu. Bir kaplan kırlangıçkuyruğu güneş ışığı-şimdi burada, şimdi gitti, şimdi yine burada.

Hiç yılan görmediler ama patika devam etti ve onlar da devam etti, Rae, "Bob?" diyene kadar devrilmiş ağaçları ve canlı ağaçları kesiyor, durgun suyla dolu alçak noktaların etrafından dolaşıyordu. Baksana."

Patikanın bir metre uzağındaki oval bir çukuru işaret etti.

Yabani otlar çevredeki yeşilliklerin yarısı boyundaydı; daha gençtiler ve yeşilin daha açık bir tonundaydılar. "Bu neye benziyor?"

"Şuradakine benziyor," dedi Bob, benzer bir şeyi göstererek diğer tarafta, patikanın çok dışında. On metre ileride

Yol boyunca, üzerinde daha uzun çalılar olan bir tane daha gördüler.

Bob, "Hadi gidip bir meme yiyelim," dedi.

Dışarı çıktılar, Tremanty'ye hiç kimseyi görmediklerini söylediler.

Ama bir fikre ihtiyaçları vardı. Tremanty onları takip etti.

geri çekildi, yüksek adımlar attı, sürüngelele dikkat etti. Ona alçak noktaları gösterdiklerinde onlara baktı ve "Doğal olabilir" dedi.

"Doğa çoğu zaman gözleri yanıltır," dedi Bob. "Buna karar verdiğimizize göre, buradan çıkıp New Orleans'a gidelim ve biraz kerevit alalım. Ben ismarlayacağım."

"Lanet olsun. Ne zaman polislerle dışarı çıksam, garip şeyler oluyor. olur," dedi Tremanty. Cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Yani, sizce ..."

"Bence bunlar doğal çöküntüler ya da belki Deese buraya bir şey gömüyordu."

"Bir daha söyleyeyim," dedi Bob. "Kerevit."

Tremanty başını salladı. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

"Eğer bunlar mezarsa, burada yüzlercesi olabilir," dedi Rae, etraflarındaki eğri büğrü, kokuşmuş çalılıklara bakarak.

Tremanty telefonuna bir numara tuşlarken, "Dua et öyle olmasınlar," dedi. "Ciddiyim. Dua edin."

BÖLÜM

İKİ

Beş adam barın arka odasında oturmuş, krupiyenin seçtiği pokeri oynuyorlardı, beş kart çekiyorlardı ve ucuzdular. En değerli fişler, beyaz olanlar, bir dolar değerindeydi.

Lucas Davenport çekilişten sonra elinde bir çift beşli tutmak gibi garip bir pozisyondaydı, potta hala üç kişi vardı ve Aynı zamanda FBI'ı savunuyorsun.

"*Hepsi* pislik değil," dedi. Takım elbise giyen tek kişi oydu; gümüşü gri bir takım elbise, belki de hiç gitmediği ama alışveriş için gitmek istediği Milano'nun bazı bölgeleri dışında şu anda moda olamayacak kadar rahattı. Yakası açık kareli bir gömlek giymişti. Tekrar eline baktı, kartları fırlattı.

masanın ortasına yüzüstü uzandı ve "Ben yokum." dedi.

"Pislik olmayan bir tane söyleyin. Sadece bir tane," dedi Shrake, FBI'daki ajanlara atıfta bulunarak. Arka oda bira ve şarküteri kokuyordu. sandviçler ve bir parça puro, gerçi hiçbiri sigara içmiyordu.

Lucas: "Washington'da tanıştığım bir piliç var. . ."

"*Tanıdığım* birini kastediyorum," dedi Shrake, bir bira şişesinin tepesini Lucas'a doğrultarak. "Belki bir yerlerde bir tane vardır ama burada . . ."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Lucas. Konserve biftek yemişti. Masanın üzerindeki kâğıt tabakta duran sandviçi eline aldı ve bir ısırık daha aldı. Gerçek Fransız *hardalı-moutarde-bit* sağ Geri.

Shrake: "Gördün mü?"

Yüzleri hırpalanmış iri yarı adamlar olan Shrake ve ortağı Jenkins, kısa kollu açık yakalı golf ceketlerinin üzerine gri spor mont giymişlerdi.

sırasıyla pastel yeşil ve bebek mavisi gömlekler.

"BCA'da, St. Paul ve Minneapolis polislerinde bir sürü pislik var ..." Lucas bir ağız dolusu konserve sığır etinin etrafında konuştu.

"Evet, ama *hepimiz* FBI'daki gibi pislik değiliz," dedi Jenkins. Masanın ortasındaki yığının içine beyaz bir çip attı. "Bir dolar için varım."

"Sana söylüyorum. . ."

Güney Minnesota'dan ziyarete gelen Suçluları Yakalama Bürosu ajanı Virgil Flowers, "Terry McCullough'a ne dersiniz? Hiç o kadar kötü görünmemişti."

Birkaç dakika boyunca Özel Ajan Terry McCullough hakkında konuştular ve üçe karşı iki oyla onun bir pislik olduğuna karar verdiler. "O zaman hiçbir şeyim yok," dedi Flowers. Üzerinde kanvas bir gömlek vardı.

ve kot pantolon. O haftanın başlarında, Allah'ın izniyle ve dere yükselmezse, altı ya da yedi ay içinde ikiz babası olacağını öğrenmişti. Tencereye bir beyaz bir de kırmızı çip attı ve "Paranı görüyorum ve sana bir buçuk arttırıyorum" dedi.

Jenkins, "Seni de zammını da sikeyim, seni kum torbası pislik" dedi.

Lucas: "Sırf tüm federaller üniversite mezunu diye . . ." Shrake, "*Hepimiz* üniversite mezunuyuz," dedi.

Lucas, "Gerçek bir üniversite, dört günlük bir okul değil," dedi.

Jenkins, "Oh," dedi.

Eski bir müzisyen olan Sloan, "Federaller klasik müzisyenler gibidir," dedi.

İskambil oynadıkları barın sahibi olan ve bazen J. J. Cale'in gitarını çalan Minneapolis cinayet masası polisi

tribute band. Çoğunlukla kahverengi tonlarında giyinen ve kenarlı şapkalar takan dar bir adamdı. "Deli gibi müzik okuyabiliyorlar, ama onlardan Do majör yedili akoru çalmalarını istiyorsunuz, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Lucas.

Sloan, "Sözüme güvenin, tamamen aynı şey," dedi. Ve, "Bana bir buçuk dolar mı? Ben yokum."

—

LUCAS'IN TELEFONU pantolonunun cebinde çaldı ve sandalyesini geriye kaydırıp ekrana baktı: Rae Givens.

"Bunu almalıyım," dedi diğerlerine.

Masadan uzaklaştı, bir parmağını kapalı kulağına götürdü ve "Rae. N'aber tatlım?"

"Louisiana'da ormandan çıkan cesetlerle ilgili bir şeyler okudun mu?"

"Evet, gazetelerde çıktı," dedi. "Dört ölü, değil mi?"

"Beş, bir saat önce itibariyle, daha fazla olabilir. Muhtemelen daha fazla." "Bob'la bir ilişkiniz var mı?"

"Evet. Mezarları tespit ettik ama şimdilik sınırdayız," dedi. "FBI'nın pireleri olduğu gibi bizim de pirelerimiz var. Bu işe dahil olmak ve bizi de yanınıza almak için biraz politik parıltınızı kullanmanız gerekiyor. Ben ve Bob."

"Yapmam için bir neden var mı?" Lucas sordu.

"O önemli biri, Lucas. Kötü bir adam, senin sevdiğin türden. FBI'nın onu bulacağını sanmıyorum," dedi Rae. "Çok fazla alan savunması yapıyorlar ve bizim adam adama çalışmaya ihtiyacımız var. Birinin onu kovalamasına ihtiyacımız var, bulunabileceği yerlerde bültenler dolaştırmasına değil."

"Beş ölü işi daha ilginç kılıyor..."

"Buna ne dersin? Onları yedi," dedi Rae. "Onları evindeki ızgarada pişirdiğini düşünüyoruz. Bir kadın cesedi bulduk -gerçekten bir kız-belinden alınan kasla birlikte. Ve ızgarada insan DNA'sı içeren yanmamış yağ bulduk."

"Ne?"

"O lanet olası bir yamyam, dostum," dedi Rae. "Kimseye söyleme, henüz dışarı sızmadı."

"Huh. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır ama sandalye kapmaca bitmeden o yavaş beyaz kışını buraya getir. Bunu yapacaksak bir sandalyeye ihtiyacımız var," dedi Rae.

"Bob içeride mi?"

"Şu anda yanımda duruyor ve çoktan Washington'a e-posta gönderip duruyordum. Aramamı istedi."

Çünkü ben daha yakışıklıyım ve bunun senin için önemli olduğunu biliyor."

"Yarın sabah birkaç arama yapmama izin ver," dedi Lucas. "Olay yerindeki yetkili ajan kim?"

"Tremanty adında bir adam. Söylemem gerek, çok tatlı biri." "Hecele."

"C-U-T-E." Güldü, "Kendimi öldürüyorum" dedi ve sonra ismi heceledi: "T-r-e-m-a-n-t-y."

Lucas ona ertesi gün öğleden önce döneceğini söyledi. Kız telefonu kapattıktan sonra Lucas masaya geri döndü ve Flowers, "Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

"Louisiana'daki şu katil adam mı? Biliyorsun, nerede Cesetleri kazarak mı? Görünüşe göre kurbanlardan bazılarını yemiş," dedi Lucas, Rae'nin sızıntılarla ilgili uyarısını görmezden gelerek.

Shrake: "Ne dedin?"

"Onları mangalda pişirdim."

Jenkins: "Ne tür bir ovma kullandığını biliyorlar mı?"

Lucas, "Görünüşe göre henüz değil," dedi.

Çiçekler: "Satın almanı mı istiyorlar?"

"Öyle diyorlar."

Flowers: "Okuduğum kadarıyla, dengesizliğin karanlık tarafında gibi görünüyor. Sakın vurulma."

Sloan, "Burada oturup saçmalayacak mıyız yoksa kağıt mı oynayacağız?" diye sordu.

Jenkins: "Gömleğini kaybeden adama sor."

Shrake, "O lanet Flowers oyuna girdiğinde hepimiz tişörtlerimizi kaybediyoruz," dedi.

Çiçekler: "Sanırım şanslıydım. Özür dileyemem."

Diğer dördü de aynı anda "Doğru ..." dedi ve Jenkins ekledi, "Anlaştık, sik kafalı."

—

LUCAS DAVENPORT uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı bir adamdı. Gri benekli, mavi gözlü ve huysuzlaşabilen bir gülümsemesi vardı. O

Elli iki yaşındaydı ve tam bir giysi atıyordu, bu yüzden bir barın arkasında poker oynamak için takım elbise giyiyordu.

Oyun gece yarısı sona erdiğinde, Flowers ile otoparkta bir süre Flowers'ın yaklaşan babalığı hakkında sohbet ettiler. "I Size söylemeliyim ki, hiç olmadığım kadar heyecanlıyım ama annem tamamen kontrolden çıkmış durumda," dedi Flowers. "Sanırım bizimkiler torun sahibi olmaktan vazgeçmişlerdi. Şimdi sanırım annem yanımıza taşınmak istiyor."

"Hayır, hayır, hayır, hayır ..."

Flowers, "Hayır, böyle bir şey olmayacak," dedi.

"BCA'dan ayrılıp orada şeriflik için adaylığını koyabileceğin konuşuluyordu," dedi Lucas, kızı Porsche 911'inin arka köşe paneline yaslayarak.

"Bu hemen karar vermem gereken bir şey değil - şu anda Adamın neredeyse dört yılı daha var, ama emekli olduğunda aday olmam için beni işe alıyor gibi," dedi Virgil. "Bazı avantajları olacak. her zaman evde ..."

"Senin için iki kelimem var," dedi Lucas. "'Sağlık sigortası. Eyalet sigortanız harika ve ikizlerle birlikte buna ihtiyacınız olacak. Çocuklarım küçükken haftada bir kliniğe giderlerdi. İlkokul bir mikrop çiftliğidir: Çocuklar insanoğlunun bildiği her şeyi alırlar. Atlamadan önce bakın . . ."

Bir süre böyle devam ettiler ve Lucas sonunda Flowers'ın sırtını sıvazlayarak, "Aldığım en iyi tavsiye, Virgie, endişelenmeyi bırakıp tadını çıkarman. Çocuklar harikadır, öyle olmasalar bile."

"Teşekkür ederim."

—

Eve döndüğünde Lucas'ın karısı Weather uyuyordu. Lucas Yatak odasında sessizce dolaşırken uyandı ve "Virgil'le konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Çocuklarla ilgili her şeyi biliyor," dedi Lucas. "Onları bu yaz buraya getirmeliyiz. Hem de birden fazla kez. Belki onu sakinleştirebilirsin. Bana Huggies ile Huggies arasındaki farkı sordu. ve Pampers'tan birini tavsiye etmemi istedi, Tanrı aşkına."

"Gelecek haftaya ne dersin?"

"Ah, Rae aradı. Bakmak istediğim bir işi olabilir," dedi Lucas.

"Louisiana mı?" Weather

sordu. "Evet."

"Sabah konuşuruz," dedi.

—

LUCAS'ın Minneapolis'te bir ofisi vardı, ancak Minneapolis dışında çalışmıyordu.

Washington, D.C.'de çalışıyor ve Russell Forte adında bir bürokrata rapor veriyordu. Bu ilişki tamamen hayali bir ilişkiydi.

Lucas'ı ABD Marshals Service'e getiren siyasi düzenleme nedeniyle -ABD Marshal yardımcısıydı- kendi davalarını seçmekte özgürdü. Bir uyarı vardı: Eğer bir Washington politikacı yardım istediğinde, en azından dinlemek zorundaydı. Bu yüzden Bu düzenleme başlangıçta Minneapolis ofisi içinde bazı anlaşmazlıklara yol açmışsa da, çoğunlukla ortadan kalkmıştı. Minnesota Bölgesi'nden sorumlu ABD Polis Şefi Hal Oder, Lucas'tan uzak durması konusunda uyarılmıştı ve hoşuna gitmese de bunu yaptı.

Eğer bu değişirse, Lucas işi bırakacaktı.

Her iki partiden de bir dizi güçlü politikacı için değerliydi, bu yüzden korumasının ortadan kalkması pek olası değildi. Hiçbirine tam olarak güvendiğinden değil - ona göre en iyi politikacılar bile sinsi, güvenilmez orospu çocuklarıydı. Ara sıra onlar için ayak işlerini yapsa ve bazen Minnesota Bölgesi için davalar alsa da, asıl işi İşgal, azılı katillerin peşindeydi.

Sıradan katiller değil. Çünkü federal yasa İcra bürokrasisi görev dağılımını yaparken, çoğunlukla federal mahkemeye daha önce teması olan katillerle sınırlı kaldı. Sistem. FBI'ın yedek kaynaklarına sahip değildi ama bu sorun değildi. Kaçakların peşine düşmek teknik süreçlerden çok sokak işleriyle ilgiliydi ve onun en iyi yaptığı şey de buydu.

Mutluydu, bir yasanın içinde hiç olmadığı kadar mutluydu. icra birimi. Kanunsuz olmak daha da iyi olurdu ama tabii ki bu hem pahalı hem de yasa dışıydı.

Weather'la şafak vakti, ilk ameliyatından önce konuşmuşlardı; o bir plastik cerrahı ve Lucas'a çılgınca gelen nedenlerden dolayı ameliyatların çoğu normal insanlar hâlâ uyurken başlardı. Biraz sonra, ikinci kez uyandığında Washington'daki Russell Forte'u aradı.

Forte, "Davenport makinesinin hızlanabileceğine dair bazı duyumlar aldım," dedi. "Bunu araştırdım ve FBI'ın New Orleans'ta aktif olarak yardımınızı istemeleri gerekmez, muhtemelen sizi minçikalarla kovmazlar."

"Bob ve Rae?"

"Kesinlikle. Bob dün bana bir not gönderdi, arayıp bu işe dahil olmak için yalvarabileceğini söyledi, zavallı piç kurusu," dedi Forte. "Dinle, bu adam, bu Deese, bu yamyam adam, bir şerifin onu enselemesi iyi olurdu. Halkla ilişkiler galaktik olurdu."

"Yani çantamı hazırlayabilir miyim?"

"Evet. Bölgeden sorumlu FBI ajanının adı Sandro. Tremanty ve FBI'daki arkadaşlarım onun yetkin olduğunu söylüyor, bu da muhtemelen yükselme yolunda olduğu anlamına geliyor. Ona bir ajan gibi davranmaya çalışın. eşittir."

"Bu gerçekçi değil ama deneyeceğim."

"O zaman hazırız. Sally şimdi seyahat siparişlerinizi kesiyor. Her zamanki şartlar. Silahlı LEO seyahat sertifikasını aldın mı?"

"Evet, ben hazırım."

"Olanlardan beni haberdar et. Ve harcamalarınızı daha iyi takip etmeye çalışın. Sally son formlarınızın tavuklar tarafından derlenmiş gibi görüldüğünü söyledi."

—

Rae'nin gece geç saatlerde yaptığı aramadan üç gün sonra Lucas karısını ve evdeki iki çocuğunu öptü ve MSP'den MSY-Minneapolis-St. Paul International'dan Louis Armstrong New Orleans International'a - Walther PPQ'sunu el çantasına saklamıştı. Bob onunla siyah bir tişört, ten rengi kargo şortu ve cross training ayakkabıları giyiyordu. Bob geniş bir adamdı, boynu kulaklarının arkasına kadar uzanıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim dostum. Silahını getirdin mi?" diye sordu el sıkışırken.

"Çantamın içinde. Çıkarıp size gösterirdim ama biri beni vururdu," dedi ve kalabalık bagaj teslim alanına baktı.

Lucas'ın çantasını aldılar ve kapıdan çıktılar.

bir kase Slap Ya Mama acı sosunun içine adım atmak: ateşli ve ıslak. Bob bir Tahoe kullanıyordu ve sadece polislerin girebildiği bir bölgeye park etmişti: Bob, "Onlara rozetimi gösterdim ve gizli görevde olduğumu, eyaletler arası hırsızlık olaylarını araştırdığımı söyledim, onlar da tamam dediler," diye açıkladı.

"Sözlükte 'paspasçılık' kelimesine bakmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Sanki bir polisin sözlüğü varmış gibi," dedi Lucas. "Rae nerede?" "Hâlâ bölgede," dedi Bob. "Sana söyleyeyim, Lucas.

Bu işte iğrenç şeyler var ama bu en iyisi. Bu cesetler korku filmlerinden fırlamış gibi. Ve o lanet Deese bu insanları yiyordu. Çoğu insan Tremanty'nin bonfile dediği şeyi yer ya da bir geyiğin bonfilesini yer ama bu adam ciğerini yemiş gibi görünüyor."

"Tanrım."

"Ve sonra onları bu bataklık toprağa gömüyor. Onları çıkardıklarında göreceksiniz. FBI kadavra avcılarını getirdi ve arazisini santim santim tarıyoruz ama altı dönümlük bir orman ve dışarısı çok kötü. Bir mezar daha bulduğumuzu düşünüyoruz.

ve daha yolun yarısına bile gelmedik."

"Haber medyası mı?"

"Bütün gün park halinde. New Orleans'tan WVUE büyük bir son dakika haberi olduğunu söyleyen bir tanıtım yayınlıyor ve sanırım barbekü olayını duyular. Yakın tutuyorlar,

Tremanty ile bu akşam 6:05'te röportaj yapmak istemişler ama Tremanty onlara "boş ver" demiş. Takım elbise dışında bir şey getirdin mi?"

"Oh, evet. Rae ile konuştum. Orman kıyafetlerimi aldım. Bir çift sakız botu bile getirdim."

"Onlara ihtiyacınız olacak. Üç canebrake çingiraklı yılanı ve bir pamukağız. Orada bundan hoşlanmayan bir Balık ve Oyun adamımız vardı, nehir kenarında yakalayıp bırakmak istiyordu, ancak çoğu

Çocuklar önce ateş edip Balık ve Oyun'la sonra konuşurlar. Birisi bir kutu CCI yılan saçması aldı ve hepimiz en tepeden dolduruyoruz. yığın."

Lucas, "Aslında yılanlarla işim olmaz," dedi.

Bob, "Teksas'tayken sende bunu fark etmiştim," dedi.

—

KUZEY YOLUNDA, daha önce Washington, D.C. ve Teksas'ta birlikte yaptıkları çalışmalardan ve Washington'daki soruşturmaları sona erdikten sonra vurularak öldürülen Minnesota senatöründen ve bunu tam olarak kimin yapmış olabileceğinden bahsettiler.

Bob Lucas'a Deese ve onun asıl işvereni olduğuna inanılan Roger ("Rog") Smith hakkında bir inç kalınlığında bir kâğıt yığını verdi. Smith, Tuscaloosa'daki Alabama Üniversitesi'nin hukuk fakültesinden mezun olmuş ve büyük bir kefalet bonusu şirketinin sahibi olmasının yanı sıra, tefeciliğe de avukatlık mesleğinin doğal bir sonucu olarak yönelmişti. Lucas kâğıdı çantasına tikiştirdi. "Bunu yapamam.

arabada okusaydım, ön koltuğuna kusardım. Sadece konuş benimle."

"Smith bir ahmağa yüzde yirmiden 1200 dolar borç verir, böylece ahmak Smith'in kefalet senedi işini arayabilir ve parayı on bin dolarlık bir kefaletle geri verecek ve bu da kendisini savunması için Smith'in şirketini tutmasını gerektirecek."

"Her şeyi hallettim," dedi Lucas. "Müvekkil suçlu bulunursa ne olacak?"

"Bir kere, yargıç muhtemelen 1200 dolarlık kefalet parasından kendi payına düşeni geri vermek zorunda kalacak."

"Sen umutsuz bir alaycısın," dedi Lucas.

"Ben bahtsız bir Louisianalıyım," dedi

Bob.

—

Öğleden sonra saat ikide Deese'in evine vardılar. Otoyolda bir dizi TV minibüsü park etmişti ama Deese'in evine giden yol ev kapatılmıştı ve Louisiana eyalet polisinin arabası evin karşısına park etmişti. Polis Bob'u tanıdı ve onlara geçmeleri için el salladı.

"Bu Tremanty'nin sevimli olduğunu anlıyorum," dedi Lucas.

"Rae onun üzerinde dolanıyor." Lucas'a yan gözle baktı. "Ona senin oğluna benzediğini söyledi. Ve biliyor musun? Benziyor."

"Bir FBI ajanının babası olacak kadar yaşlı değilim," dedi Lucas.

"Elbette öylesin, eğer erken başladıysan, belki de şu dış-Kasaba üniversitesi hokey gezileri." Park etmiş arabalar yüzünden eve elli metre kala yol kenarına çekilmek zorunda kaldılar. "Gel, seni Sandro'yla tanıştırayım."

"Sandy değil mi?"

"Hayır. Sandro. Ya da Tremanty. Rae ona Ess-Tee diyor," dedi Bob.

"Tam bir pislik değil mi?"

"Bunu söylemekten çekiniyorum ama o iyi." "Bu yardımcı olur. Botlarımı alayım."

Kamyonetten indiler ve Lucas arka kapıyı açtı, Tumi bavulunun fermuarını açtı, takım elbise ceketini içine katladı, sakız çizmelerini çıkardı, ayakkabılarını on yedi inçliklerle değiştirdi ve pantolon paçalarını düzgünce içine soktu. Eve doğru yürüdüler, kimlik kontrolü yapan bir başka polisin yanından geçip içeri girdiler. Oturma odasında katlanır ayaklı birkaç masa kurulmuş, üzerlerine bilgisayarlar ve kâğıtlar yığılmıştı. Ev serindi, klimanın gürültüsü ikinci kat, ama havayı sıvı gibi hissettirecek kadar nemli.

Tremanty bir bilgisayar operatörünün arkasında duruyordu. FBI Ajan Lucas kadar uzun boyluydu, aynı siyah saçlara ve mavi gözlere sahipti ama zayıftı. Omzunun üzerinden bakınca Lucas ve Bob'u gördü, masanın etrafına geldi ve "Nasılsın baba?" dedi.

"Ben iyiyim," dedi Lucas el sıkışırken. "Baban olarak sana bu soruşturmayı nasıl yürüteceğini anlatmak istiyorum."

"Siktir et," dedi Tremanty.

Lucas Bob'a döndü. "Bir federal 'siktir' dedi."

"İlk defa değil. Şok edici, biliyorum."

Rae arkadan geldi. "Lucas Davenport, süit oteller ve birinci sınıf seyahat. Seni tatlı şey."

Ona sarıldı ve Tremanty'ye, "Gördün mü? Sana söylemiştim. Otuz bir yıl önce Virginia'yı ziyaret etmiş olmalı."

Tremanty, "Anneme sorayım," dedi. Lucas'a: "Dinle. Burada olmana sevindim. Seni birkaç kişiden duydum."

Washington'a. Sahip olduğumuz her şeye hoş geldiniz, ancak Bob ve Rae'yi arkadaki sahnede takip ederek başlamalısınız."

"Bunu yapacağım," dedi Lucas. "Ve teşekkürler. Sana engel olmadan yardım etmeye çalışacağım."

Birbirlerine başlarıyla selam verdiler ve Rae, "Bu taraftan. Hey! Ayakkabılarını beğendim."

—

RAE arka araziye orman demişti, öyleydi de ama artık olay yeri şeridi ve yeni kesilmiş patikalarla çevriliydi. Çalılıklar o kadar yoğunlu ki Lucas bir sarmaşığa sarılmış bir yılan tarafından dizinin üstünden ısırılmaktan korkuyordu. Böyle resimler görmüştü -İyilik ve Kötülüğü Bilme Ağacı'nı çevreleyen bir yılanın olduğu Cennet Bahçesi resimleri.

O böyle söyleyince Rae de "Kötülük Bahçesi. Burası iyi değil."

Ormana doğru elli metre geri gittiler, hepsi de henüz yılan sokmamıştı,

uzun boylu, sıska, yıpranmış, çamura bulanmış beyaz Tyvek tulumu, beyzbol şapkası ve Lucas'inkine benzeyen sakız çizmeler giyen bir adam buldular. Tulumun üzerine bir kemer takmıştı ve kemerinde üç kılıf vardı. .40 kalibrelik Glock, ikincisi plastik bir matara ve üçüncüsü de Marshalltown malası.

Bob ona "Altıya ne dersin?" diye sordu.

"Doktor aşağıda DNA örnekleri alıyor. Eski, hepsi düşüyor.

Ayrı olarak, kafatasını kutuya koyacağız, bazı diş işlerini görebiliriz. Kesin erkek olduğunu söylüyor. Bir elimiz var, ama eti gitmiş, bu yüzden parmak izi olmayacak. Barb yedi tane olduğunu düşünüyor.

Dave sekiz tane olduğunu düşünüyor. Köpekler göstermiyor, bu yüzden gerçekten yaşlı olabilirler ve üstlerinde çok fazla organik madde var. kafaları karışıyor. Her neyse, onları çıkarmamız gerekecek." Rae

Lucas'a, "Bu Cory Laird, FBI'dan, eski cesetlerle ilgileniyor.

Cory, bu sana bahsettiğim şerif, Lucas Davenport."

El sıkıştılar, Laird gülümseyerek, "Temiz eller. Endişeleniyorsan diye söylüyorum, hepimiz eldivenle çalışıyoruz. Tura ihtiyacın var mı?"

"Bir göz atmak isterim," dedi Lucas. "Cesetlerden herhangi birinin kimliği var mı?"

"İki tanesi üzerinde. Diğerlerini bulabilir miyiz diye DNA taramalarını her yere gönderiyoruz. Çoğunun New Orleans'tan ya da New Orleans'ın çevresindeki bölgelerden geliyor. Deese'in hedefi olabileceğini düşündüğümüz kayıp kişilerin akrabalarını arıyoruz, böylece DNA'larını Onlar. Deese yıllar boyunca birkaç farklı mafya için çalıştı, bazıları öldü, bu yüzden bunu anlamak karmaşıktı. En iyi tahminim, biri hariç hepsini yakalayacağımız yönünde. Bu tür durumlarda her zaman kimliğini belirleyemediğiniz biri olur."

Laird onları dar ama artık iyice aşınmış patika boyunca götürdü ve Lucas'ın arkasından Bob, "En yeni ceset yaklaşık yedi sekiz aylık, Bailee Wheelwright adında bir kadın, lakabı Bill, sana bahsettiğim Rog Smith'le arkadaşlık ediyordu," dedi.

"Avukat, kefaletçi, tefeci."

"Doğru. İki yıl boyunca onun en iyi kızıydı ve Tremanty dedi ki Sorunları vardı ve sözde Chicago'ya taşındı ve ortadan kayboldu. Onu arıyordu.

Smith, ama hiç temas kurmadı. Tremanty, araları bozulduğunda Smith'in onun operasyonu hakkında çok fazla şey biliyor olabileceğini düşünüyor. Deese. Cesedin sırtında bir kas şeridi eksik."

Laird'in arkasındaki dar patika boyunca ilerliyorlardı, yol boyunca sığ çamur birikintilerinden geçerek büyük ağaçlar, derin kazılmış çukurlar. Birisi bataklığın parçalarını açmak için zincirli testere kullanmış, kesilen dallar üst üste yığılmıştı. daha ağır çalılıklara geri döndü.

Yeni açılmış bir yan yoldan izole bir çukura gittiler. Her ikisi de Tyvek giymiş olan insanlar delikte yan yana çalışıyordu. Deliğin dışında, kapakları vidalı silindirik şişelerle dolu, sefer tası benzeri bir kap duruyordu. Kazılar geniş bir şekilde kesilmişti. Adamların mezar çukurundan ayrı olarak temiz toprak üzerinde durmalarına izin verecek kadar.

Laird, "Tüm kazma işlemi malalarla, her seferinde bir inç olacak şekilde yapılıyor," dedi. "Bu biraz zaman alıyor."

Lucas deliğe bakınca toprak renginde bir şey seçebildi. Birkaç parça giysi, deri ve saçtan oluşan bir iskelet. Görünen

kemikler birbirinin üzerine çökmüştü, omurlar, kollar
Kemikler ve kaburgalar, katlanmış bacak kemiklerinin üzerinde ezilmiş,
kafatası en üstte. Tek koku bataklık çamuruydu. Adamlar başlarını
kaldırıp baktılar ve içlerinden biri, "Larry nerede? Kutuya ihtiyacımız var."

"Geliyor," dedi Laird. "Bir şey görüyor musun?"

"Başının arkasından vurulmuş, kurşun beyninden geçip sol göz
çukurundan çıkmış. Görünüşe göre şahıs
diz çökmüş, o açığı yakalamak için. Ya da tetikçi bir sandalyenin üzerinde
duruyor olabilirdi ama ..."

Laird, "Öyle mi?" dedi.

Delikteki diğer adam, "Bu lanet olası çamur
Her şeyi. Beni deli ediyor. Kazıyorsunuz ve bir dakika sonra tekrar
çıkıyor."

Turun geri kalanını Lucas aldı: kazılmamış iki şüpheli çöküntü işaret
edildi ve Laird birinin kesin olduğunu, diğerinin ise yarı yarıya olduğunu
söyledi. "Bu konuda

Yarısı tamamlandı ve diğer yarısında da gömü için bariz bir seçim
olacağını düşündüğümüz noktalar var. Yani bu büyük bir mesele ve
giderek daha da büyüyor."

Rae Laird'e sordu, "Birkaç yıl önce Minnesota'daki davayı hatırlıyor
musun? Kara Delik?"

"Tabii. On yedi cinayet ve bir kaç eski kafatası çalındı.
mezarlıklar, eğer doğru hatırlıyorsam. Ölü bir adamla yaşayan deli bir
adam. Bir klasiktir."

"Lucas bunu bozan adam," dedi.

"Şaka yapmıyorum." Lucas'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Aramıza
katılmana sevindim o zaman. Yine de umarım on yedi kişi olmayız. Bu,
bulaşmak isteyeceğim bir rekor değil."

Halen kazılmakta olan mezardakinin de aralarında bulunduğu altı
buluntunun beşinin ölüm nedeni belirlenmiştir.
kafasında kurşun yarası var. "Tremanty'nin ortaya çıkardığı bilgilere
göre Deese cezalandırmak için sopa, öldürmek için silah kullanmış. Asla
doğrudan dövüşmemiş. Pusu kurmayı tercih etmiş."

Sonuncusunda, yani tutuklanmasına neden olan olayda, kurban
Howell Paine kapıyı açtığını ve kendisine vurulduğunu söyledi.

yüzüne çarptı ve daha ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı.

O zamana kadar karşı koyamamış. Yan komşusu saldırganın arabasının fotoğrafını çekmemiş olsaydı, saldırganın kim olduğunu - adam kar maskesi takıyordu - asla bilemeyecekti, Plaka da dahil. Ayrıca adamın bacağından bir ısırık almış ve tükürdüğü et, Deese'in cesedinde hâlâ bozulmamış olan etin DNA'sıyla eşleşmişti. Tremanty, Deese ile ilgili her şeyi izliyordu. Howell hastanede gözetim altında tutuluyordu ve çıktığında apar topar Marshals Service'e götürüldü.

Tanık Koruma Programı.

"Mahkemeye çıksaydı burayı asla bulamazdı," dedi Bob, ormanın içinden gökyüzüne bakmak için başını arkaya eğerek. "Eğer suçlu bulunsaydı, on ya da on beş yıl ceza alabilirdi. Yanlış yargıç. Roger Smith'in etkisiyle Belki iki, belki de hiç. Ama dışarı çıkabilirdi. Şimdi, o kaçtığından beri. . . .ve biz burayı bulduğumuzdan beri. . . .en az. Ve iğne gerçek bir olasılık."

Lucas etrafına bakındı. "İhtiyacım olan şeyi gördüm. Tremanty'nin gazetesine bakmak ve bira içmeyi seviyorsa belki onunla bir bira içmek istiyorum."

"Olabilir," dedi Rae. "Yine de dikkatli olmalısın. Oldukça dürüsttür. Alışılmışın dışında şeyler duymak istemeyecektir. soruşturma teknikleri."

Dışarı çıkarken Bob aniden, "Yılan!" diye bağırdı ve Lucas'ın ayağını işaret etti. Lucas havalandı ve Rae ile Bob gülmekten yerlere düştüler.

Lucas, "Şu anda kışınıza tekmeyi basmayacağım. İntikam en iyi soğukken alınır ve bunu düşünmek için zamanım oldu. 'Ekonomi sınıfı' diyebilir misiniz? 'On yedi inçlik koltuklar' diyebilir misiniz? "Motel 6"?"

"Sen bunu yapmazsın," dedi Bob. Rae'ye baktı. "Yapar mıydı?"

Rae: "Sen de kimsin?" Ve Lucas'a: "Onu tanıyor muyum?"

"Yapmazsan senin için daha iyi olur," dedi Lucas. Ayağının çevresine ve yabancı otların arasına baktı ve "Yılanlar..." diye mırıldandı.

BÖLÜM

ÜÇ

Eve döndüklerinde Tremanty, Lucas'a bir şeyler yapma şansı olup olmadığını sordu.

Bob'un ona verdiği çıktıları baktı. "Arabalarda okuyamıyorum," dedi Lucas. "Bunu şimdi yapmam gerek."

"Üst katta bir yer var," dedi Tremanty. "Deese'in ofisi. Güzel bir yer ve orada düzgün bir sandalye var."

"Kaç ceset bulacağınıza dair bir tahmininiz var mı?"

"Sanırım on, on iki. Bu sadece bir tahmin," dedi Tremanty. "Beni endişelendiren şey aldığımız tüm bu reklamlar. Şimdiye kadar, Deese cesetleri bulduğumuzu kesin olarak biliyor, o yüzden kendi kuyusunu kazıyor olmalı. Henüz bunu yapmak için fazla zamanı olmadı ama bu iş uzadıkça ..."

"Bunu yapabilecek kaynakları var mı?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Onu yakaladığımızda, banka hesaplarının peşine düştük ve sekiz bin dolar aldık. Bu adam muhtemelen Her ay o kadar parayı fahişelere ve esrara harcıyordu. Yani gelirini yer üstündeki banka hesabında tutmuyordu."

"Fahişeler ve kokain olsaydı, uzun bir süre boyunca ... bu adamlar sahip oldukları her şeyi harcama eğilimindedir. İkisi de bağımlılıklar."

"Evet. Bir zulası olsa bile, çok fazla olmayabilir. Hizmetçisi evin etrafında hiç para görmemişti ve her şeyin üzerindeydi. Beş parasız olması mümkün."

"Tamam. Bırak da okuyayım," dedi Lucas. "Tercihen yıllansız bir yerde."

"Hey. Yılanlar sizden, sizin onlardan korktuğunuzdan daha çok korkarlar. Pek çok çingiraklı yılan bir insanla karşılaştığında hayatta kalmaz, ancak bir çingiraklı yılanın bir insanı öldürmesi nadir görülen bir şeydir," dedi Tremanty.

"Doğru. Yılan yanlısı bir derse ihtiyacım vardı. Ben gidip kitap okuyacağım," dedi Lucas.

—

Öğleden sonrasının geri kalanını fosforlu kalemle kâğıt üzerinde çalışarak, Rae'nin verdiği diyet kolalar için mola vererek, ormanda yürüyüp yılanlardan kaçarken çukurlara bakarak ve gün akşama dönerken bir kez de Tremanty ile tekrar sohbet ederek geçirdi.

"Sessiz bir yere gidip konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Belki bugünlük işten çıktığında?"

Tremanty, "Birkaç mil ötede insanların işimiz bittiğinde gittiği bir bar var," dedi. "Size biraz mahremiyet sağlayan kabinleri var."

"O zaman Bob ve Rae'yi oraya götürüp konuşalım."

Saat altıda evdeki herkes haberleri izlemek için Deese'in geniş ekran televizyonunun etrafında toplandı. Konuşan kafa Kamerayı hemen siyah saçlı bir kadına verdi ve o da en iyi sert haber sesiyle, "Clayton Deese'in evinden çıkarılan cesetlerin yamyamlık belirtileri gösterdiğini özel olarak öğrendik..." diyerek söze başladı.

Odadaki herkes homurdandı ve mavi elbiseli, düzgün giyimli bir kadın Tremanty'ye, "İşte benim gecem gidiyor," dedi.

Rae Lucas'a doğru eğildi ve "FBI sözcüsü," diye mırıldandı.

"Gazetenin üçte ikisini bitirdim," dedi Lucas. "Ben yukarı çıkıyorum."

—

Gün batımı saat sekiz civarındaydı, ancak orman saat yedide kararmaya başladı, çamurlu çukurlarda daha da karardı ve kurtarma ekipleri çekilmeye başladı. Altı erkek ve bir kadın Deese'in duşunda sırayla kazı yaptılar ve saat sekizde gittiler. Bir düzine gece bekçisi, lazer tuzak telleriyle desteklenen çevre ışıkları altında alanda devriye gezmeye başladı.

Lucas, Bob ve Rae saat sekizde Tremanty'yi takip ederek Remy's adında alçak, beton bloklardan oluşan bir bara kadar yedi mil gittiler. Bar bira tabelalarıyla süslüydü ve kapısında siyah-beyaz bir afiş vardı; afişte bir adamın tabanca tutan yumruğu ve şu sözler yer alıyordu "911'i Aramayız."

Binanın bir ucunda yirmi ayak karelik bir dans pisti, duvarın karşısında da yüksek bir platform bulunuyordu. beş kişilik bir grubu barındırıyordu. İçerideki her şey eski ahşap, sahte ahşap ya da beton bloklardan oluşuyordu; dijital müzik kutusu da bu üçünün bir parçasıydı; Brooks & Dunn'ın "Neon Moon" adlı şarkısı loş iç mekana.

Bar, dans pistinin ucunda toplanmış, çoğu kot pantolon ve tişört gibi iş kıyafetleri giyen temkinli yerliler; ortada sıkışmış birkaç muhabir ve diğer tarafa hakim olan Deese suç mahallinden polisler ve teknisyenler tarafından doldurulmuştu.

Son. Herkes kızarmış karides veya kızarmış yayın balığı ya da kızarmış patates, çalı fasulyesi veya karnabahar tomurcukları yiyor gibiydi.

Muhabirlerin yanından geçerlerken bir fotoğrafçı el büyüklüğündeki kamerasını kaldırıp Lucas'ın fotoğrafını çekti. Sinir bozucu ama mükemmel yasaldı ve fotoğrafçı ona başıyla onay verdi. Tremanty boş olan tek kabine, son kabine doğru ilerledi. Lucas

Kendisi için ayrıldığı izlenimini veren bir garson, dördü içeri girer girmez aceleyle yanlarına geldi.

—

İçki sipariş ettiler ve garson gittiğinde Tremanty Lucas'a bakarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Suç mahallinde size yardımcı olamayacağım. Bob ya da Rae de olmayacak, belki tur rehberliği dışında. Deese'in peşinden gitmeliyiz," dedi Lucas. "Şimdi başlıyoruz."

"Bunu nasıl yapardınız?" Tremanty sordu.

Lucas, "FBI ile bazı karmaşık ilişkilerim oldu," dedi. "Tecrübelerime göre, FBI her zaman suçlunun kim olduğunu bilmek istemez. sosis yapılır."

Tremanty, "Açıkça suç teşkil eden bir şey duymak istemiyorum, ancak tartışılabilir bir durum varsa bunu duymak isterim," dedi.

Garson kız, Bob ve Rae için içkilerle geldi.

Tremanty'ye limonata, Lucas'a da diyet kola... Tremanty orada olduğu sürece çenelerini kapadılar ve o gidince Lucas, "Roger Smith'le görüşmek istiyorum. Ona Deese'in nereye gittiğini düşündüğünü sormak istiyorum."

"Sana iyi şanslar," dedi Tremanty. "Sana bir şey söylemesine imkân yok. Deese onu ele verdiyse, iğneye kendisi bakıyor olabilir."

Lucas, "Bu resmi olarak kaydedilmiş bir görüşme olmayacak," dedi. "Ondan yürüyüşe çıkmasını isteyeceğim. Ona biraz yalan söyleyebilirim."

Tremanty bir süre ona baktıktan sonra, "Huh," dedi. Ve bir an sonra, "Yamyamlık olayı ortaya çıktığına göre, baskı daha da yoğunlaşacak."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyorum," dedi Lucas.

Rae, Tremanty'nin yanında oturuyordu ve koluna bir dirsek attı. "Bir Smith röportajı hakkında 'şantaj' kelimesini kullanmak istemeyiz. Bu yanlış olur."

"Bu kelime neden gündeme gelsin ki?" Tremanty sordu.

"Lucas'la daha önce de çalıştık," dedi Rae.

"Ah. Eğer o kelimeyi kullandıysanız, onu işbirliği yapacak kadar korkutacak şey nedir?" Tremanty sordu. "Korkmaması için pek çok nedeni var."

"Bu tartışmak istemeyeceğin bir konu olabilir," dedi Lucas.

Tremanty, "Kariyerimi mahvetmemeye çalışalım," dedi. "Ama bunu yapacak olsaydınız, ne zaman yapardınız?"

"Yarın sabah erkenden. Smith için bir adresiniz var mı? Ve bir telefon numarası?"

"Oh, evet. Bunların hepsi bizde var. Her gece geç saatlere kadar dışarıda ve uyuyor. Genelde saat on gibi hareketlenmeye başlar," dedi Tremanty. "Yatılı yardımcısı var. Bir hizmetçisi ve yasal silah taşıyan bir şoförü var."

"Onu gözetlemişsiniz," dedi Lucas.

"Elbette. Şehirdeki tüm organize suç örgütleriyle bağlantısı var. Aslında her şeyden çok düzensiz suç, ama ne demek istediğimi anladınız. Bektan çeteler bulabildikleri her şeyden para koparmaya çalışıyor. Buradan çok fazla uyuşturucu geçiyor; para burada. Biraz kumar ve benzeri şeyler var ama eskisi gibi değil. Smith oyuncularını tanıyor ve hukuk bürosu onlar için pek çok iş yapıyor."

"Yetkin bir avukat mıydı?"

"Antrenman yaparken iyiydi," dedi Tremanty. "Artık avukatlık yapmıyor. Dava işlerini yapmak için bir düzine kadar ortağı var. CEO o; çoğunlukla koordinasyonu o sağlıyor. En büyük şirket o. Şehirdeki tefeci. Duyduğumuza göre ... hayır, herhangi bir zamanda sokakta bir milyon ya da daha fazla parası olduğunu *biliyoruz*. Haftada yüzde on alıyor, bu da yılda yaklaşık yüzde beş yüz eder. Hepsi nakit olarak geri geliyor."

"Bir köpekbalığı için yüzde on fena değil," dedi Lucas. "New York, Chicago, yüzde on beş ya da yirmi alırlar."

"Bu yüzden kasabanın en büyüğü o. Diğerlerinin çoğunu işinden etti," diyor Tremanty. "O akıllı biri. Daha küçük bir ısırık alıyor ama yine de yılda beş milyon getiriyor, Noel'de dullara ve yetimlere para bağışlıyor, sadece gerçekten zorunda kaldığında huysuzlaşıyor. Mesela Howell Paine ile birlikte."

İkinci tur içkiler boyunca konuştular ve işleri bittiğinde Lucas, "Bunu yarın açıklayacağım. Şu anda Walmart'ın nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

—

BOB VE RAE Plaquemine'de bir Best Western'de kalıyorlardı ama Lucas onlara otelden ayrılmalarını ve kendisiyle New Orleans'a gelmelerini önerdi.

"Üçümüz için oda ayırttım bile. Sana ihtiyacım olacak.

Orada. Yarın ne öğreneceğimize bağlı olarak, uçuyor olabiliriz."

"Olabilir diye düşündük," dedi Rae. "Toparlandık sayılır; teçhizat çantamızı aldık."

Lucas başıyla onayladı. Teçhizat çantalarında bir devrim başlatmaya yetecek kadar silah vardı.

Best Western'den ayrıldıktan ve Walmart'ta kısa bir mola verdikten sonra New Orleans şehir merkezine gittiler ve bir otele yerleştiler. Hampton Inn. Yolculuk bir buçuk saat sürdü ve saat sekizde kahvaltı için restoranda buluşmaya karar verdiler. "En geç saat dokuzda Smith'in evinde olmalıyız. Onu kaçırmak istemiyorum," dedi Lucas.

Odasında yalnız olan Lucas, yeni kullan-at telefonunu açtı. Walmart'tan bir tane almış ve WVUE'yi aramış. "Clayton Deese'in yamyam hikayesinin yapımcısıyla konuşmam gerek. Oradan yeni döndüm ve sana bir ipucu vereceğim."

İki dakika beklettikten sonra bir yapımcı geldi ve "Clayton Deese hikayesi için mi aramıştınız?" diye sordu.

Lucas'ın sesine sorgulayıcı bir ton vermişti. "Evet. Orada çalışıyordum ve FBI'ın bu olayı ele alış biçimine katılmıyorum. Bilgi. Yamyamlık hakkındaki hikayeniz doğru, ama Size söylemedikleri şey ise kurbanlardan bazılarının çocuk olduğu. Çocukları kaçırpı yiyordu. FBI ile görüşün, size bu konudaki gerçeği söylemek zorunda kalacaklardır."

"İsminizi öğrenebilir miyiz? ?"

Lucas kapattı, esnedi, internete girdi, Weather'a günüyle ilgili e-posta gönderdi, onun günüyle ilgili e-postasını okudu, televizyonu açtı ve bir maç izledi. Gece yarısına kadar uyudu ve 7:30'da kalktı.

Banyoya girmeden önce haberleri almayı umarak televizyonu açtı ve bir uyarı geldiğinde tıraş oluyordu ve bir kadın, "Dün geceki özel haberimizden sonra Clayton Deese seri katilinde yamyamlık vardı. soruşturmasında, bir ihbarcı bu kanaldaki bir yapımcıyı aradı ve şu anda ortaya çıkarılan kurbanlardan bazılarının çocuk olduğunu iddia etti. FBI yorum yapmayı reddediyor . . ."

Lucas usturayı çenesinden uzaklaştırdı, kendine gülümsedi ve tıraş kreminin arasından mırıldandı, "Harikasin Davenport. Sen kahrolası bir halkla ilişkiler dehasısın, bunu biliyor muydun?"

Lucas aşağı inmeden önce Roger Smith'e bir not yazdı. Bob ve Rae restoranda bekliyorlardı. Hep birlikte krep ve sosis yediler ve Rae, "Smith sana notunu güneş görmeyen bir yere koymanı söyleyecek" dedi.

"Belki," dedi Lucas. "Ya da belki de değil."

Bob New Orleans'ı yakından tanıdığını söyledi, bu yüzden arabayı o sürdü, hemen kayboldu ve navigasyon sistemine başvurdu. Audubon Parkı'nın yanından geçtiler ve Lucas, "Orayı duymuştum ama hiç görmedim," dedi.

"Bir gün sen de gitmelisin," dedi Bob. "Kuşları izlemek için harika bir yer." "Kuşları mı izliyorsun?"

Rae, "Tabakta bufalo kanadı olmadığı sürece olmaz," dedi.

"Ama kuş izleyen insanlar *görüyorum*," dedi Bob. "Burası güzel bir yer. Bütün bu bölge güzel."

"Porsche'niz olduğu sürece," dedi Rae.

Smith, parktan birkaç blok ötede, St. Charles Caddesi'nde ferforje bir çitin arkasında, çiçek bahçeleri ve bakımlı ağaçlarla dolu yemyeşil bir bahçeye sahip iki katlı soluk yeşil bir evde yaşıyordu. Cadde aslında bir bulvardı, şeritler arasında çimenli bir şerit ve Tramvay rayları şeridin ortasından geçiyordu. Cadde üzerinde dar park şeritleri vardı ve Bob, Smith'in evinden yarım blok ötede, bir Porsche Panamera'nın arkasında bir tanesine yanaştı. "Seninle gelmemizi istemediğine emin misin?"

"Yok, ben iyiyim. En azından içeri girene kadar olabildiğince göz korkutucu olmamak istiyorum," dedi Lucas.

Smith'in bahçesine ya özenle yapılmış bir kilidi olan araba yolu kapısından ya da eski görünümlü ferforje bir kapıdan giriliyordu taş kaldırımından ön kapıya kadar uzanıyordu. Kapı basit bir mandalla kapatılmıştı ama Lucas iterek açtığında yan mandalda bakır bir saplama fark etti: elektronik bir anahtar. Evin içindeki alarmı tetiklemişti.

Ön kapı kireçtaşından yapılmış üç basamakla derin bir girintiye açılıyordu; kapının üzerinde hem ışıklı bir kapı zili hem de bronz bir tokmak vardı ve adam bir süre daha zile bastıktan sonra tokmağa birkaç kez vurdu. Bir dakika sonra, ince, esmer bir Siyah kıvrıkcık saçlı, esmer bir adam kapıyı açtı, Lucas'a baktı ve "Yehova Şahidi misin?" diye sordu.

Lucas'ı gülümsetti ve Lucas, "Hayır, ben bir Amerikan polisiyim. Bay Smith'i biraz ziyaret etmek istiyorum. Arama emri yok, kayıt yok, sadece dostça bir sohbet. Onun için bir notum var."

"Uyanık olmayabilir ama sen kapıyı neredeyse kırdıktan sonra uyanmış olabilir. Notu alabilir miyim?"

Lucas kapıyı ona uzattı ve "Bir kapıyı tokmakla yıkamıyorsan, neyle yıkabilirsin?" diye sordu.

Koyu renk gözleri önce ona sonra da yüksek sesle okuduğu nota kaydını: "Çalışanınız çocukları mı yiyor? Gerçekten mi?"

"Sormam gerektiğini düşündüm," dedi

Lucas. "Burada bekle," dedi adam.

—

Beş dakika içinde dönmüştü. "Roger bir dakika içinde aşağıda olacak. Uyanıktı ama dişlerini fırçalamak ve yüzüne biraz su çarpmak istedi."

Lucas içeri girdi ve adam, "Bir süre orada dur. an." Lucas onun elinde televizyon uzaktan kumandasına benzeyen elektronik bir cihaz olduğunu fark etti. Onu Lucas'ın giysisinin üzerinden ve bacaklarının arasından geçirdi ve Lucas, "Kablo yok. Ya da silah."

"Anlıyorum," dedi adam. Tiz bir bip sesi çıkaran cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı ve ekledi, "Ve telefonunuz kayıt yapmıyor. Bu taraftan gelin."

Lucas onu profesyonelce dekore edilmiş oturma odasından, ayaklarının altında otuz metrelik bir İran yolluk olan koridordan geçip geniş mutfığa doğru takip ederken, "Adın ne?" diye sordu.

Adam bir süre düşündü ve sonra "Dick" dedi.

Lucas'ı tek bir kütükten yontulmuş gibi görünen uzun kahvaltı masasına oturttu ve kahve makinesine gitti. "Cappuccino?"

"Bir cappuccino harika olur," dedi Lucas. Masada bir orta süsü vardı: üç seramik tavuk, tek parça olarak kalıplanmış ve sırsız. Lucas onların basit tavuklar değil, büyük A harfiyle Sanat olduklarını fark etti.

Dick, Lucas'a porselen fincanda bir kapuçino ve ona uygun bir fincan tabağı getirip kahve makinesinin başına döndü. Bir dakika sonra Smith mutfak kapısından içeri girdi. Orta boylu, bankacılar gibi kesilmiş sarı saçları, soluk mavi gözleri ve kısa bir burnu vardı. O

Tıknazdı, şişman değildi, açık pembe bir teni vardı. Mavi-beyaz dikey çizgili pijama ve mavi terlikler giyiyordu. O

Lucas, sanki yüzerek çok vakit geçirmiş gibi görünüyor, diye düşündü.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" diye sordu, karşısındaki sandalyeye otururken.

Lucas.

Lucas rozetiyle birlikte kimlik çantasını masaya uzattı, Smith inceledi, sonra geri verdi ve "Kayıt yok, arama emri yok, dostça bir konuşma" dedi.

"Bunu açıklayabilirim," dedi Lucas. "Hayatımın çoğunu Minneapolis'te ve Minnesota eyaletinde cinayet masası polisi olarak geçirdim.

Polis. Şeriflik görevini siyasi torpille aldım. Adamların peşine düşüp onları hapse atıyorum. Ya da öldürülmeleri gerekiyorsa öldürürüm. Clayton Deese'i arıyorum. Zaman zaman sizin için çalıştığınızı biliyorum ve nerede olduğunuzu bilebileceğinizi düşündüm."

"Bilmiyorum," dedi Smith. Dick'e döndü. "Deese'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dick. Smith'e başka bir porselen fincan ve tabakta bir kapuçino verdi. "Onu ne zamandır görmedim? Bir ya da iki yıldır mı? Kulüpte bir yerlerdeydi."

Smith tekrar Lucas'a döndü. "Peki, burada işimiz bitti mi?"

"Bir dakika içinde," dedi Lucas. O ve Smith kapuçinolarından birer yudum aldılar. "İşte burada sokak polisi olayı devreye giriyor. Ben polis değilim.

gerçekten bir federal gibi çalışıyorum. Zamanımın çoğunu pisliklerle konuşarak geçiriyorum. Sizin gibi."

İki adam da irkilmedi ya da yorum yapmadı.

Lucas devam etti: "Örümcek hislerim bana onun nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin olabileceğini söylüyor.

arıyorum. Çalışmak için özel bir şeye ihtiyacım var. Söylemeyeceğim.

Bilginin nereden geldiğini kimseye söylemeyeceğim. Federal dosyalardan doğrulayabilirsem, soran herkese kaynağımın siz değil dosyalar olduğunu söyleyeceğim."

İkisi birbirlerine baktı, sonra Smith sordu: "Yoksa ne?"

Burada başka bir şey daha var, değil mi? Kadife eldivenin içindeki demir yumruk."

"Deese'in yediği çocuklar," dedi Lucas.

"Cidden şüpheliyim..."

"Evet, ama medya öyle düşünmüyor."

Dick, "Medya bir moronlar topluluğu," dedi.

"Cidden sinir bozucu olabilen biri. Eğer tüm televizyon kanalları senin Deese'in patronu olduğunu ve çocukları yediğini öğrenseydi, ben Sokağınızda bir park yeri bulabileceğinizden şüpheliyim. Çatılarından yirmi metrelik Noel ağacı antenleri sarkan TV minibüsleriyle dolu olurdu. Komşularınız buna bayılırdı. "Yamyamın işvereni, tam burada, St. Charles'ta. Ve ne zaman bir araba garaj yolundan gelse ..."

"Anladım," dedi Smith. "Bunun zaten olmayacağını garanti edebilir misin?"

"Hiçbir şeyi garanti edemem," dedi Lucas. "Sana kesin olarak iki şey söyleyebilirim. Kimse benden bir şey duymayacak. Ve FBI'ın kanıtlar konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz: konuşmayacaklardır. Ayrıca Deese'in kurbanlarını kesip yemekle kalmayıp, en azından bir keresinde bir adamın ciğerini yediği gerçeğini de göz önünde bulundurmalısınız. Soğanla, ben tahmin ediyorum."

Yine iki adam da irkilmedi ama birbirlerine bir kez daha baktılar.

Lucas ekledi, "Bu arada Rog, kurbanlardan biri senin eski kız arkadaşın, Miz Wheelwright'tı. Buldukları ilk cesetlerden biriydi. çamurdan çıkarıldı. Ve evet, onu yemişler."

Smith ilk kez tedirgin görünüyordu, yüzü biraz daha solgunlaşmıştı. "Bana bunu söyleme."

"Bunu sana ben söylüyorum," dedi Lucas. "İlişkiniz kasabada iyi bilindiği için medya değirmenleri için daha fazla yem. Bunun da ortaya çıkmayacağına söz veremem ama benden kaynaklanmayacak."

"Gerçekten çocukları mı yedi?"

"WVUE'nin sabah haber bültenlerinde söylediği de bu."

Dick gözlerini kapadı, başını geriye eğdi ve "Kahretsin," dedi. Smith, "Bana bir dakika ver." dedi.

Lucas'a arkasını döndü ve en az bir dakika boyunca pastel mavi duvara baktı: düşünüyordu.

Sonra geri döndü ve dedi ki, "Şuraya otur. Benim yukarı çıkmam gerek." Mutfaktan çıktı ve Lucas Dick'e "Nereye gidiyor?" diye sordu.

Dick omuz silktili. "Belki de sabah ışini yapmamıştır."

Smith iki dakika içinde geri döndü, "Deese'in nereye gittiğini bilmiyorum. Onun benim için çalıştığını düşünüyorsunuz ama bu bir anlamda yanlış. Deese serbest çalışan biriydi ve belirli sınırları aşmadığı sürece kendisine ödeme yapabilecek herkes için çalışırdı."

"Rakiplerinizi için çalışmadığı sürece," diye önerdi Lucas.

"Bunu sen söyledin, ben değil. Dediğim gibi, nerede olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edebilir. Los Angeles'ta bir üvey kardeşi var. Yakınlar. Çok yakın. Kardeşi bir çeşit sert soyguncu.

adam," dedi Smith. "Ben de öyle duydum ama onunla hiç tanışmadım ya da konuşmadım. Eğer aday olursa Deese'in ihtiyacı olan bazı kaynaklara sahip olabilir. Deese'in ziyarete gittiğinde onunla hem Los Angeles'ta hem de Vegas'ta buluştuğunu biliyorum. Bu birkaç ayda bir olurdu. Kardeşler kumar oynamayı seviyor ve sanırım orada da bir amcaları olabilir. Vegas yakınlarında, çölde. Deese bir keresinde onun hakkında şaka yapıyordu. Ona çöl faresi demişti, turkuaz madeni çıkardığını söylemişti."

"Kardeşinin adı Deese mi? Deese ne? İlk adı ne?"

"Hayır, Martin Keller ya da Martin Lawrence. Duyduğum iki isim bunlar. Eğer bunlardan biri gerçek adıysa, hakkında önemli dosyalar bulabilmeniz gerekir. Hapiste olduğunu biliyorum. A Birkaç yıl önce Deese bana, seyahat halindeyken acil bir durumda kendisine ulaşmam gerekirse bir numarayı arayabileceğimi söyledi. Tabiri caizse bir santral."

Lucas'a, üzerine mavi mürekkeple bir telefon numarası karalanmış bir not kâğıdı uzattı.

"Bu bir Los Angeles alan kodu. Hiç aramadım çünkü aramak zorunda kalmadım ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer arayacak olsaydım, bunu ücretli bir telefondan yapardım.

telefon ya da öyle bir şey. Los Angeles saatiyle akşam dokuzdan sonra arayıp Martin Lawrence'ı istememi söyledi. Size ancak bu kadar yardım edebilirim, çünkü tek bildiğim bu. Bir pislikten diğerine.

O orospu çocuğu Deese'i kendim bulmak istediğimi söylemeliyim. Bunu açıklamayacağım, sadece asla kaçmaması gerektiğini söyleyeceğim."

"Neden onu arayabileceğin bir cep telefonu yoktu?" Lucas sordu.

Smith, "Bunu bir düşünün," dedi.

"Tamam. FBI muhtemelen testislerine kablo döşemiştir. Ve Deese kaçmasaydı, bu sorunu yaşamayacaktın."

"Yorum yok, ama onu öldürürseniz memnun olurum." Smith dedi. Ve: "Size bir fincan kahve daha ikram ederdim ama bir saat içinde şehir merkezinde bir iş toplantım var ve giyinmem gerekiyor."

"Bir soru daha: Deese'in zulasında çok para olduğunu düşünüyor musunuz ya da buna inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Smith, "Bilmiyorum. Eminim biraz vardı ama Çok fazla içtiğine inanmıyorum. Adam burnuna ortalama bir country şarkıcısından daha fazla kokain sokuyordu. Bu tür bir alışkanlık paranızı gerçekten tüketir."

Lucas ayağa kalktı, başını salladı ve "Umarım seninle bir daha konuşmak zorunda kalmam," dedi.

"Bu umudu paylaşıyorum," dedi Smith. Dick'e döndü ve "Şerife kapının yolunu göster" dedi.

Çıkarken Dick, "Sanırım Roger yanlış söyledi. Clayton Bir keresinde bana kardeşinin Los Angeles'ta değil Marina del Rey'de takıldığını söylemişti. Deese, Marina'nın bir kedi zengini olduğunu söyledi.

Bu yüzden kardeşini görmenin yanı sıra oraya giderdi."

Lucas, "Kontrol edeceğim." dedi.

Dick, "Merdivenlerden düşme," deyince Lucas yine gülümsedi.

Dick bir çeşit karttı.

—

DAVENPORT gittikten sonra Santos kapının kapalı olduğundan emin oldu, sonra da onun sokağa çıkışını izledi. Bir dakika sonra da ve Santos merdivenlerden Smith'in yatak odasına tırmandı, Smith orada bir çift elbise pantolonunun kemerini bağlıyordu.

Santos, "O gitti," dedi.

"Luke Davenport. Bilgisayar işlerini hallet, onu araştır, Bakalım endişelenmemiz gerekecek mi? İçimden bir ses onun sıradan bir düztaban olmadığını söylüyor. Bakalım para sorunu ya da kullanabileceğimiz başka bir kozu var mı?"

"Bunu yapabilirim."

"Dixon'la konuşuyorum"-Smith Patek Philippe'ine baktı

-"On beş dakika. Larry benimle geliyor; dışarıda buluşacağız.

Bankaya. Dixon, Phil için bir şeyler yapmak isteyecektir ve biz de yapmak zorunda kalabiliriz. Bunu çözmek uzun sürmez. Bir saat kadar sonra ofiste görüşürüz."

Santos başını salladı. "Peki ya Deese?"

"Ara onu. Dikkatlice. İki şeyden biri olmak zorunda: Deese'in ülke dışına çıkabilecek kadar parası ve kimliği olmalı.

Ya da öldürülmeli. İkisini de kabul ediyorum. Polislerin onu öldürmesini sağlamak büyük bir bonus olur. Ama her ihtimale karşı onu ara ve ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu öğren."

"Polisler onu yakalarsa ya ateş ederek kaçacağını ya da öleceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Smith, "Pek çok kişi bunu söylüyor ama iş kurşunu yemeye geldiğinde korkup kaçıyorlar," dedi. "Aramayı yap."

"Bunu yapabilirim. Önce ofise gideceğim, sonra da öğleden sonra Slidell'deki ankesörlü telefondan arayacağım. Alan kodu farklı. Ve sanırım şerifin adı Luke değil Lucas'tı."

"Her neyse."

—

SANTOS, Smith'in hukuk bürosuna gitti; burada arka tarafta, komşusunun bahçesine bakan bir köşe odası vardı. İlkbaharda pencereleri açmayı severdi, leylakların kokusunu alır ve yeni çiçeklerin açtığını görürdü. Sokağın iki ev aşağısındaki komşusunun bir tavuk kümesi vardı ve bazen tavukların sesini duyabiliyordu.

Tavuklar birbirlerine şikâyet ediyordu. Daha önce hiç horoz ötüşü duymamıştı ve ofisteki kadınlardan biri New Orleans'ta horozların yasak olduğunu ama tavukların yasak olmadığını söyledi.

Dünyanın yolu.

Santos masasının arkasında oturmuş, hedeflenen web sitelerini açmadan önce birkaç farklı kıtada sekerek ilerleyen bir yazılıma sahip dizüstü bilgisayarını açmıştı. NSA muhtemelen

Ama Smith bu tür bir ilgiyi çekemeyecek kadar önemsiz biriydi.

Davenport'un adını makineye girdiğinde yüzlerce sonuç elde etti. Notlarını bir bloknot üzerine aldı çünkü bilgisayarın aksine kağıtlar bir öğütücüye atılabiliyordu.

Ofisin etrafında her zaman çok fazla koşuşturma vardı - insanlar gelip gidiyor, ofis kapıları açılıp kapanıyor, içeride konuşmalar koridorlar, çalan telefonlar. Smith kapı aralığından kafasını uzatıp "Eee?" diye sorana kadar hepsini görmezden geldi.

Santos arkasına yaslandı.

"Davenport zeki ve şiddet yanlısı. Yıllar önce, Minneapolis polisiyken, rol yapma oyunları tasarlayarak para kazanmış. Oyunlar. *Dungeons and Dragons* gibi şeyler. Çok değil ama biraz para kazanmış ve bununla tanınmış. Daha sonra, görünüşe göre örtbas edilen şiddet suçlamaları nedeniyle polis departmanından atılmış. Bu yüzden bir bilgisayar şirketi kurmuş.

Polisler için yazılım üzerine odaklandı ve eskiden icat ettiği oyun türlerini temel aldı. Konseptleri yazdı ve bazı üniversitelileri işe aldı. Çocuklar kodlama yapmak için, ve o bir servet yaptı. Senden daha çok parası var Rog. Ona bu şekilde ulaşamayız. Sonra eyalet polisine katılmış, birkaç yıl sonra oradan ayrılmış ve şerif olmuş. Washington'a kadar politik bağlantıları var ve her ikisiyle de partiler."

Smith, "O halde ona bulaşmamak için her türlü neden var," dedi.

"İşte başka bir neden. Tam olarak ne olduğunu anlatmak zor - burada bana biraz ipucu vermelisiniz - ama görünüşe göre Washington'da bir ABD senatörünü öldürmek için tutulan serbest çalışan askerleri araştırıyordu. Karısının peşine düşerek Davenport'un peşlerini bırakmasını sağlamaya çalışmışlar. Sahte bir araba kazası yapmışlar, neredeyse onu öldürüyorlardı."

"Biz olsaydık, kaçırmazdık ..."

"Ama mesele şu," dedi Santos. "Askerler mi? Hepsi öldü. Biri kayıp, biri hapiste ama diğerlerinin hepsi öldü."

"Huh. Pekala. Eğer bu işe daha fazla bulaşmak zorunda kalırsak, ondan uzak duracağız."

"Bence iyi bir fikir," dedi Santos. "Deese'e ulaşmasından endişeleniyorum. Deese biliyor-"

"Çok fazla."

O gün öğleden sonra Santos arabayla Slidell'e gitti ve Deese'i arayarak ona şeriften bahsetti. Deese sordu, "Sana ne bundan? Bana Rog'un kişisel güvenliğim konusunda endişelendiğini söyleme."

"Hayır, kişisel güvenliği için endişeleniyor. Eğer bu polisler seni yakalarsa, ölüm cezasıyla karşı karşıya kalacaksın ve Bir anlaşma yapmak için cazip. Rog gitmeni istiyor ve para ödemeye hazır. Muhtemelen paraya ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

"Ne kadar?" "Çeyrek milyon."

Deese güldü. "Dostum, altı ay önce çeyrek milyonum vardı ve onu harcadım. Bu işe yaramaz. Gerçekçi olduğunda beni aramasını söyle."

BÖLÜM

DÖRT

Lucas, Smith ve Santos'la konuştuktan sonra Tahoe'ya döndüğünde Bob, "Ee?" diye sordu.

"Martin Keller ya da Martin Lawrence adında, Marina del Rey'de, belki Los Angeles'ta ya da Las Vegas'ta yaşayan ve hapis yatmış birini arıyoruz."

"Kim o?" Rae sordu.

Lucas, Roger Smith'le yaptığı konuşmayı tekrarladı ve Rae, "Keller ya da Lawrence sisteme girmişse, Tremanty bizim için onu bulabilir. Bunu ona anlatmalıyız."

Lucas Tremanty'yi aradı, diğerlerinin de duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldı ve Smith'le konuşmasını ikinci kez tekrarladı, Smith'in ona verdiği telefon numarasını da eklemişti. Tremanty, "Los Angeles'a mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Ne bulduğunuza bağlı olarak," dedi Lucas.

"Bu konuya öncelik vereceğim ve elimizdeki her şeyi federal e-postanıza göndereceğim. Eğer bu isimlerden biri gerçekse ya da bilinen takma adlardan biriye ve o da sistemdeyse, siz otelinize dönmeden önce elinizde olur."

"Pekâlâ. Smith'in yanında bir adam daha vardı. Adının Dick olduğunu söyledi."

"Neye benziyordu?"

Lucas onu tarif edince Tremanty şöyle dedi: "Adı Richard ya da Ricardo, Santos. İkinci kuşak Kübalı bir Amerikalı; dedesi ve ninesi Castro geldiğinde ülkeyi terk etmiş. Smith'in asistanı gibi görünüyor ama Smith'in bağlantısı olduğuna dair söylentiler var."

New Orleans'taki diğer kötü çocuklarla. Miami Üniversitesi'nden kimya diploması var."

"Kimya mı? Gerçekten mi?"

"Görünüşe göre yasal. Tabii ki kimya diploması yasal olmayan pek çok şey için kullanılabilir."

"Sana güzel köpüklü kapuçino yaptığını söyleyebilirim," dedi Lucas.

"Buyurun," dedi Tremanty. "Onun hakkında bir dosya açtım.

Henüz içinde çok şey var. Martin Keller ya da Martin Lawrence dosyalarıyla birlikte size göndereceğim."

Bob: "Sütlere dönelim mi?"

—

Lucas'ın odasına girdiler ve o gelen FBI dosyalarını karıştırırken omzunun üzerinden baktılar.

Martin Keller/Lawrence'ın gerçek adı Marion Beauchamps idi. İlk olarak New Orleans'ta silahlı soygun suçundan tutuklandı.

2000s. C. Paul Phelps Islah Merkezi'nde iki yıl geçirdi ve iyi halden bir yıl erken tahliye edildi. Şartlı tahliye memuruyla hiç görüşmemiş ve yapılan kısa bir araştırma Los Angeles'a gittiğini göstermiştir. Louisiana, Los Angeles'a gitmesi için ama hiç yakalanmadı.

Raymond Carter adıyla 2010 yılında Los Angeles'ta bir soygun suçundan tutuklandı, ancak gerçek kimliği belirlenmeden kefaletle serbest bırakıldı ve duruşmaya hiç gelmedi.

Martin Keller adıyla 2014 yılında, bir gece kulübünde kendisinin başlattığı ve ciddi bir yanlış hesaplama olduğu anlaşılan bir kavgada feci şekilde dövüldükten sonra tekrar tutuklandı. Ambulansla nakledildiğinde, üzerinde bir ons kokain olduğu tespit edilmiştir. Los Angeles'taki bir işlem hatası yüzünden County-USC Tıp Merkezi, güvenli bir koğuşa kapatılmamış ve yine gerçek hayatından önce hastaneden kendi başına çıkmıştır. kimliği belirlenmişti.

Dosyasındaki bir notta "LuAnne Rocha ile irtibata geçin, Los Angeles Polis Departmanı, Soygun Özel Bölümü" yazıyordu.

"Yıllardır kimse ondan haber almamış," dedi Rae. "Her yerde olabilir. Ölmüş de olabilir."

Bob, "Belki LuAnne Rocha biliyordur," dedi.

—

Smith'in verdiği telefon numarası Venice, California'da Flower Child's adında bir bara gidiyordu. Lucas hem Marina del Rey ve Venice. Bob ve Rae'ye, "Kıyılar, birbirlerinin hemen yanındalar ve Los Angeles'talar," dedi. "Hatta Smith'in bazı konularda doğruyu söylüyordu."

—

LUCAS, LuAnne Rocha'yı aradı ve kendini tanıttı.

"Raymond Carter ve Martin Keller adlarıyla tutukladığınız Marion Beauchamps adında bir adamı arıyoruz, ancak siz onu Martin Lawrence olarak da tanıyor olabilirsiniz."

"Çoğunlukla sana inanıyorum, ama öyle olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Aslında Beauchamps ne bildiğini öğrenmek için mi arıyor?" Rocha sordu. Lucas, Rocha'yı ABD Polis Teşkilatı aracılığıyla Russell'a yönlendirdi.

Lucas'ın kimliğini doğrulayan Forte ve Rocha geri aradı. Genç bir anaokulu öğretmenine ait olabilecek tatlı bir soprano sesi vardı. "Eğer onu bulursan, bana haber ver. O pislik

Bana aklıma gelen diğer on erkekten daha fazla sorun çıkardı," dedi tatlı bir şekilde.

"Hâlâ Los Angeles'ta mı?"

"Neredeyse eminim. Lawrence ismini daha önce duymamıştım. Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"New Orleans'ta etrafa sorup duruyoruz. Aslında Clayton Deese adında bir adam olan kardeşini arıyoruz," dedi Lucas. "Louisiana'da kazıp çıkardığımız bütün o insanları öldürüp gömen adam o. Beauchamps'tan yardım istemek için oraya kaçmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Tanrım, harika aile toplantıları yapmış olmalısınız, ha?" Rocha dedi ki. "Oturup soygun teknikleri hakkında saçmalamak."

"Beauchamps neden listende bu kadar üst sıralarda?" Lucas sordu.

"Çünkü Beverly Hills'te ev baskınlarına karışmış, Brentwood ... uh, Pacific Palisades'de bir, Malibu'da iki, Hollywood Hills'de bir çift Bunun gibi," dedi Rocha. "Evlerden birinin araba yolunda bulduğumuz bir kalemde parmak izlerini tespit ettik. Çete vurmuş, muhtemelen minibüslerinin kapısından düşmüşler. Düzenli bir düzenleri var: dört adam, maskeli, sahte bir servis aracı kullanıyorlar - tesisatçı ya da elektrikçi ya da belki kablolu TV."

"Aynı minibüs, çalıntı değil mi?"

"Hayır, bildiğimiz kadarıyla muhtemelen çalıntı değil, ama gerçekten yaygın: beyaz bir Ford Transit. Manyetik plakaları olduğunu düşünüyoruz, ya da

Başka bir şekilde, onları aceleyle indirip bindirmek için. Eve vardıklarında Transit'i görebiliyoruz ama plakaları sökmüşler. güvenlik kameralarına kaydedilmiyor. Los Angeles'ta bunun gibi bir milyar minibüs var."

"İlginç," dedi Lucas.

"Evet. Bunu nasıl yapacaklarını düşünmüşler. Araştırmalarını yapıyorlar, evde kaç kişi olduğunu biliyorlar, asla büyük bir profile sahip birini vurmuyorlar - film yıldızları yok, böyle bir şey yok. Kurbanlar her zaman çok zengindir, her zaman en az birkaç yüz dolarları vardır. ve birkaçı da gerçek milyarderi. Evler her zaman elektronik kapıların ardında korunaklıdır. Kurbanın arabası ile kapılar arasındaki sinyalleri almak için bir kod okuyucu kullandıklarını düşünüyoruz. Sahipleri gece gezmesinden döndükten hemen sonra içeri giriyorlar. Onlar içeri giriyor, kapıları kapatıyor, ön kapıya kadar gidiyor, telefon direğinden kesilmiş bir koçbaşıyla kapıya vuruyor - kurbanlar bunu gördü; bu onların imza tekniklerinden biri - ve birkaç dakika içinde kurbanların her yerinde oluyorlar."

"Kimse öldürüldü mü?"

"Henüz değil, ama silahlarla içeri giriyorlar ve birkaç kişiyi oldukça kötü dövdüler. Er ya da geç birini öldürecekler. Onlar Etrafta olurlarsa karılarına ya da kızlarına tecavüz etmekle tehdit ederler. Evi yağmalıyorlar. Sadece para değil, saat, mücevher de alıyorlar, Para koleksiyonları, parçalara ayrılıp satılabilecek değerli her şey. Tablolar gibi kolayca tanımlanabilecek sanat eserleri yok," dedi Rocha. "İster inanın ister inanmayın, net gelirleri bir milyon dolara yakın. Muhtemelen sadece iki yüz bin kadarını temizlerler, ama yine de. Ve hiçbir

Vergiler. Vurdukları insanlar her zaman çok zengin çiftler ve Eşlerin yatak odalarındaki kasada genellikle yarım kilo elmas bulunur," diyor Rocha.

"Ve Beauchamps bunların hepsine dahil mi?"

"Evet, öyle düşünüyoruz. Onun lider olduğunu düşünüyoruz. Bir kurbanın karısı tarafından yaptırılmış som altından bir kağıt ağırlığı vardı. Bir parça altındı.

Yumruğum büyüklüğündeki bu altın, bir yığın saf altının eritilmesi ve bir ressama kurbanın karısının göğüslerine benzeyecek şekilde yontturulmasıyla yapılmıştı. Ham altının değeri kırk bin dolar civarındaydı.

Her neyse, bir bülten yayınladık ve Vegas polisleri haneye tecavüzden birkaç hafta sonra bir çite baskın düzenlediler ve çit onları eritemeden altın göğüsleri buldular. Polislerden biri bültenimizi hatırladı ve aradı. Çitçi Keller-Beauchamps'ı sabıka fotoğraflarından teşhis etti."

"Tamam. Buralarda."

"Evet. Jayden Nast adında bir şüphelimiz daha var - 'şüpheli' derken 'kesin' demek istiyorum -. Çok iri yarı, saldırgan bir siyah adam.

Doğrudan kadınlara yöneliyor, kasayı açmazlarsa onlara ne yapacağını, balon düğümünü nasıl patlatacağını anlatıyor. Bunlar iyi bakılmış kadınlar,

durum, tehditler. Hepsi çok hesaplı: o bir korkutucu ve bunu nasıl yapacağını biliyor."

"Bilmiyorum. "Balon düğümü" nedir?"

Rocha, "Bilirsiniz, bir balon düğümünün içine bakarsınız, bir tür sfinkter kasına benzer," dedi. "Anüs gibi."

"Anladım," dedi Lucas. "Onu nasıl teşhis ettin?"

"Kadınlardan biri ona biraz dudak büktü ve o da yüzüne bir tokat atıp burnunu kırdı, onu yere düşürdü ve kadın onun ayak bileğini tutup tırmaladı. Adam kadını saçlarından tutup yukarı çekti ve kadın kasanın şifresini verdi ama elini kıvrık tuttu.

ve bize sağlam bir DNA bulmuş. Kendisi 2011 yılında ağır bir saldırı suçundan veri tabanına girmiş, suçunu kabul etmiş, çıkmış ama veri tabanında kalmaya devam etmiş. Yani eminiz."

"O zaman Beauchamps'ı ya da Jayden Nast'ı arıyoruz, o bizi Beauchamps'a götürebilir, o da bizi Deese'e götürebilir."

Rocha, "Beauchamps ya da Nast'ın kokusunu bile alırsanız, bunu duymak istiyorum," dedi. "Sırtında, şefinin sırtında ve belediye başkanının sırtında, bazıları büyük siyasi bağışçılar olan bir düzine milyarderin olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Adamın yakalanıp asılmasını mı talep ediyorsunuz?"

"Bunun bir yamyamı kovalamaktan daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birkaç saniye sonra Rocha, "Hakkını vermeliyim, yamyam bir seri katil tam da orada olurdu. Ama o benim yamyamım değil, senin yamyamın. Buraya geliyor musun?"

"Çok yakında," dedi Lucas.

"Ara beni. Nast'ın şiddet yanlısı olduğunu söylediğimde beni dinleyin. Güney Merkez'deki çete günlerine kadar izini sürdürük. Bu adam insanlara zarar vermeyi seviyor. Bir keresinde eski bir kız arkadaşını muştayla dövmüş ve yüzünü mahvetmiş.

Herkesin söylediği bir şey daha var: Polislerden nefret ediyor. Polisleri öldürdüğüne dair söylentiler var. Bunun doğru olup olmadığını ya da nerede gerçekleşmiş olabileceğini bilmiyoruz. Muhtemelen burada değil, ama söylentiler ısrarcı. Dikkatli olun, tamam mı? Polislerden nefret eden, silahlı bir adam."

"Anladım."

—

LUCAS telefonun hoparlörünü açmıştı ve telefonu kapattığında Bob, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Gidiyoruz."

"Hot dog. Gidiyoruz," dedi Bob Rae'ye.

Rae, "Kıpırdama, atan kalbim" dedi.

Bob, "Rocha'ya telefon numarasından bahsetmedin." dedi.

"Bu bara bir göz atıp kimi bulabileceğimize bakmak istiyorum," dedi Lucas.

dedi. "Rocha şansı olsa Deese'i alaşağı ederdi ama o gerçekten Beauchamps ve Nast'ı istiyor. Bu onun önceliği, bizim değil. Beauchamps'ı ele geçirirse, Deese ile olan bağlantımızı kaybedebiliriz."

"Buna inanırım," dedi Rae. "Eğer Deese'i alırsak, muhtemelen Beauchamps'ı da alırız. Tersi de işe yaramayabilir. Ne zaman gidiyoruz?"

"Russ Forte'un asistanını arayacağım," dedi Lucas. "Okumamız gereken şeyler var. Sanırım yarın sabah erkenden."

—

New Orleans'tan Los Angeles'a gitmek o kadar kolay değildi olması gerekiyordu ve erken çıkmadılar. Bob ve Rae'nin silah ve zırh dolu çantalarıyla giriş yapmak her zaman zaman alırdı. birlikte seyahat ettiler ve sonunda öğleden sonra saat birde bir Delta uçağıyla LAX'e vardılar.

Federaller SUV'larla, yerel polisler de kamyonetlerle özdeşleştiğı için Avis'ten iki Chevy Malibus kiraladılar. Lucas Los Angeles'a birçok kez gelmişti ve genellikle Santa Monica, Shutters on the Beach'te. Polis Teşkilatı'nın Shutters'taki odaları isteyeceğini sanmıyordu.

Marina del Rey Marriott'a yerleştiler. Bob ve Rae'yi hayal kırıklığına uğratan sütleri yoktu ama marina ve Bob'un fark ettiğı gibi Cheesecake Factory manzarası vardı. Washington'daki Flower Child's Bar and Grill'e on dakikalık yürüme mesafesindeydiler.

Bulvar.

Saat dörtte otelden çıkmışlardı; gün açık ve ılıktı, sıcaklık 70'lerin üzerindeydi, sadece hafif bir esinti vardı. Bara doğru yürürken okyanustan yüzlerine vuran okyanus kokusu da dahil olmak üzere Los Angeles'ta yaşamak için tüm nedenler.

Flower Child's, Pasifik'ten birkaç blok ötede, kaldırım üzerinde pembe çizgili bir tentesi olan alçak, iki katlı bir sıva binadaydı. Tente de boyalı çiçekler ve marihuana yapraklarıyla süslüydü, ve ukuleleler.

İçeride, merkezi bir bar ön odayı arkadaki bir odadan ayırıyordu. Bar, pastel pembe, yeşil ve sarı renkli ince ışıklı tüplerle sarılmıştı ve bu da onu eski bir müzik kutusu gibi gösteriyordu. Ön oda çeşitli büyüklüklerde açık masalar vardı ve müşteriler yemeklerini yerken gazete okuyorlardı. Arka oda daha karanlıktı ve Yaklaşık üçte biri dolu olan stantlarla kaplı.

En arkada bir masaya oturdular; Bob masanın bir tarafında, Lucas ve Rae de diğer tarafında oturuyordu. Bir garson geldi ve dedi ki

Burgerler harika. Ne içmek istersiniz?" Turkuaz göz farı, askılı bir bluz ve kısa bir şort giymişti.

Göbeğinin dudağını delen yüzük koleksiyonu. Ensesinden başlayıp sırtına doğru inen bir boa yılanı dövmesi altından tekrar ortaya çıktı ve omurgasını takip ederek şortunun içine girdi. Sakız çiğniyordu.

"Güzel mürekkep," dedi Bob.

"Teşekkürler. Eski bir erkek arkadaşım benim için yaptı. Yanaklarımın arasına kadar iniyor."

"Bu çok iyi bir bilgi," dedi Rae.

"Şey, bilirsin işte..." dedi gözlerini devirerek. "Her neyse..."

Hepsine hamburger ve patates kızartması, Lucas'a diyet kola, Bob ve Rae'ye de Dos Equis ısmarladılar. Ses sisteminden Lucas'a belli belirsiz tanıdık gelen bir şarkı çalıyordu ama o tam olarak yerleştirdim. Bob şarkıyı Jefferson Airplane'in "Plastic Fantastic Lover" şarkısı olarak tanımladı, "tam da burası için."

Garson kız kola ve biralarla geri döndüğünde, akşamları arka odada bir çiçek çocuk tribute grubunun çaldığını söyledi: "Mamas and Papas, Lovin' Spoonful gibi şeyler. Doğruyu söylemek gerekirse, başlamadan önce buradan çıkıyorum. Berbat olacak diye korkuyorum. beynim kulağımdan çıktı."

"Sahibi bir çiçek çocuk mu?" Lucas sordu.

Kadın homurdandı. "Hayır. Çıtanın ne olması gerektiğini düşünüyorsa o. Bu

Eskiden adı Hang Eleven'dı çünkü özenti sörfçüleri çekebileceğini düşünüyordu. Ondan önce Duder'in Yeri deniyordu, o filmde dolayı. Ondan önce de adı Shredder's'dı. Adı değişir, başka hiçbir şey değişmez. Hatta aynı 'Yeni Altında' Yönetim tabelası. Gündüzleri turistler ve yerliler, geceleri orta yaşlı et rafları. Altın zincirli adamlar."

"Erkekler hâlâ bunu yapıyor mu?" Rae sordu.

"Burada var." Önce Lucas'a, sonra Bob'a baktı. "Eğer siz ikiniz aşk arıyorsanız, iyi iş çıkarırsınız." Ve Rae'ye: "Sen daha lüksün."

Onları güldürdü ve hamburgerleri almaya gittiğinde Bob, "Bizi bahşiş için çalıştırıyor" dedi.

"Muhtemelen onları da yakalayacaklar," dedi Rae.

—

Hamburgerler garson kızın dediği gibi harikaydı, patatesler olması gerektiği gibi sıcak, tuzlu ve yağlıydı. Yemeğin yarısına gelmişlerdi ki, üniformalı bir çift Los Angeles polisi içeri girdi.

güneş gözlüklerini takıp etrafa baktılar. Arka tarafta bir kabin seçtiler ve her ikisi de üç polis memuruna uzun uzun baktılar.

geçtiler. Garson kız ikisini de tanıyordu, onlara ilk isimleriyle hitap etti.

Siparişlerini verdikten sonra hâlâ Lucas ve Rae'ye bakıyorlardı - oturdıkları yerden Bob'u göremiyorlardı- ve Rae mırıldandı,

"Bizi polisler yaptı."

"Evet, sanırım." Cebinden kimliğini çıkardı ve "Hemen döneceğim" dedi.

Garson kız ortalıkta görünmezken, adam kabinden dışarı kaydı, Polislere doğru yürüdü ve kimliği masanın üzerine koydu. "Bu konuda sessiz kalırsanız çok memnun olurum," dedi Lucas.

Polislerden biri "Burada bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

"Ara sıra buraya gelebilecek birini arıyoruz," dedi Lucas. "Sahibini tanıyor musun?"

"Tommy mi? Evet. O iyi," dedi polislerden biri, "çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

"Geçinebilmek için biraz kokain ve ot satardı.

Gerçi son birkaç yıldır o kadar da değil. Çok fazla rekabet var."

"Sence bizimle konuşur mu?"

"Oh, tabii. Yeterince dost canlısıdır. Polislerin gelmesini seviyor.

Ayaktakımını uzak tutuyor. Üst katta bir ofisi var, merdivenler

Tuvaletlerin orada. Adı Tommy Saito. Aşağıda değilse genellikle öğleden sonraları ve akşamları orada olur."

Lucas parmak eklemlerini masaya vurdu. "Teşekkürler."

—

Yemeği bitirdikten ve hesabı ödeyip fazla bahşiş aldıktan sonra arka taraftaki koridorda dolaşılar, tuvaletleri geçtiler, sonra

geniş ahşap merdivenlerden ofis odasına ıktılar. Uzun cam pencereli bir kapının üzerinde "İçeri Girin" yazıyordu, içeri girdiklerinde ahşap bir masanın arkasında oturan iri yapılı bir kadınla karşılaştılar, ücret makbuzlarına benzeyen şeyleri inceliyor ve sözlük boyutunda bir hesap makinesine vuruyordu.

Yukarı baktı ve "Susuzum!" dedi.

"Tommy buralarda mı?" Lucas sordu.

Kısa bir koridorun içine girmiş bir kapıya döndü ve bağırdı, "Hey, Tommy. Seni arayan polisler var. Federal olabilirler."

Tommy Saito kafasını ofisinden çıkardı, ne baktı ve "Federal mi? İçeri gelin, sanırım. Sizin için ne yapabilirim? Tüm vergilerimi zamanında öderim."

"Vaktinden önce," diye düzeltti kadın.

Saito ofisinin kapısını açık tuttu. Lucas, Bob ve Rae'yi içeri götürdüğünde, yanık turuncu bir kumaşın üzerinde duran başka bir ahşap masa buldular.

masaya bakan  ziyaretçi sandalyesi vardı. Altmış yaşlarında, kısa boylu, saçları dökülmüş Asyalı bir Amerikalı olan Saito sandalyeye oturdu masanın arkasında. Arkasındaki duvar çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı, aynı kadın ve üç çocuğunun bir evde çekilmiş fotoğrafları. Çeşitli yaşlarda ve torun olabilecek daha küçük yaştaki diğerk çocukların bazı görüntüleri.

Lucas Saito'ya kimliğini gösterdikten sonra ceketinin cebinden Deese, Beauchamps ve Nast'ın sabıka fotoğraflarının kopyalarını çıkarıp açtı ve masanın üzerine koydu.

"Bu adamlardan herhangi birini burada gördün mü?"

Saito ne de baktı, Nast'ın sırtını masaya doğru itti ve şöyle dedi: "Buraya pek fazla siyah adam gelmez. Gelenlerden biri de o değıl."

Deese'in fotoğrafının üzerinde bir süre oyalandıktan sonra onu da masanın üzerine geri itti. "Bu adam tanıdık geliyor ama eğer buraya geldiyse çok uzun zaman önce gelmiş. Bir yıldan fazla, belki de birkaç yıl diyorum. Hatırlayacağınız bir yüzü var."

En uzun süre Beauchamps'ın fotoğrafına baktı ve sonra, "Bu adam arada bir gelir, boşananları kontrol eder. Cıvcıvler. Genellikle bir tanesini eve götürür, ev her neredeyse. Ben almam.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama buralı olduğuna inanmıyorum. Belki bir keresinde bana buraya iş için geldiğini ve hamburger, patates kızartması ve dul bir kadın için uğramayı sevdiğini söylemiştir."

"Eve götürdüğü dul bir kadın tanıyor musun?"

Saito bir süre daha fotoğrafa baktıktan sonra bağırdı: "Heather! Bir dakika buraya gelir misin?"

Kadın içeri girdi, "Soruyu duydum" dedi, fotoğrafa baktı, sonra döndü ve üstü çizilmiş bir pencereye baktı

kör oldu, parmağıyla Saito'yu işaret etti ve "Suzie-Q" dedi.

Rae: "Gerçekten mi? Suzie-Q mu?"

Saito, "Aslında onun adı bu değil. Ona böyle diyoruz çünkü her geldiğinde müzik kutumuzda eski bir Creedence şarkısı çalardı. Marina'daki apartmanlardan birinde yaşıyor, bundan eminim. Haftada birkaç kez buraya gelir. Adı neydi onun? Biliyorum."

Heather panjurlara bakmaya devam etti, sonra da "Jackman" dedi.

Saito dedi ki, "Barbara . . . ?"

Heather dedi ki, "İşte bu. Barbara Jackman."

—

LUCAS ismi not defterine yazdı. Sonra, "Bay Beauchamps'ın bir arkadaşı burayı arayarak kendisine ulaşılabilirliğini söyledi. Bunun nedenini biliyor musunuz?"

Hem Saito hem de Heather gerçekten şaşırmış görünüyorlardı; ya masumiyet ya da mükemmel oyunculuk. Saito başını salladı. "Burada değil. Bizim olduğuna emin misin?"

Lucas defterine baktı ve numarayı ezbere okudu. Saito, "Bu bizim numaramız değil," dedi ama Heather, "Bu bir ankesörlü telefon," dedi.

Saito, Heather'ın çenesini kapalı tutmasını dilermiş gibi, "Gerçekten mi?" dedi. Sonra Lucas'a: "Tuvaletlerin arkasında ankesörlü bir telefonumuz var. Bazı müşterilerimiz bazen kendi telefonlarını kullanmak istemiyorlar..."

"Nasıl *olduğunu* bilirim," dedi Rae. "Satıcınızın sizi aramasını, hatta telefonunda cep numaranızın bulunmasını istemezsiniz."

"Sadece satıcılar değil. Tamam, belki bazen," dedi Saito. "Ama ne yapacaksınız? Telefon haftada iki yüz dolar veriyor, yani ... nakde ihtiyacımız var."

"Beauchamps ile temasa geçmek istiyorsanız, telefonu arayıp oradan geçmesini bekleyemezsiniz. Sadece birkaç haftada bir geliyorsa olmaz," dedi Bob.

Lucas: "Bize Los Angeles saatiyle dokuzdan sonra aramanız gerektiği söylendi."

Saito, "Saat dokuzdan sonra mı?" dedi ve tekrar Heather'a baktı, o da, "Bu o lanet İngiliz. Başına bela olacağını söyleyip duruyordum."

Saito Lucas'a, "Ah, Tanrım. Oliver olmalı. Tanrım, bundan nefret ediyorum. Kaç yıldır bizimle, sekiz mi?"

Lucas: "Oliver?"

Saito iç çekti. "Oliver Haar. Geceleri kapıda çalışan İngiliz bir adam. Sert bir burnu var, gerektiğinde huzuru sağlıyor. Telefon, kapıdaki yerinden hemen koridorun sonunda. Saat altıda gelir, biz ikide herkesi dışarı atana kadar çalışır."

Bob: "Kanunla başı belaya girdi mi?" Heather: "Bir söylenti vardı-"

Saito: "Sadece bir söylenti."

Heather: "Londra'da kendini göstermesi gerekiyordu ve buraya geldi. Kapıda, kadınlar onu seviyor, aksanı falan."

Saito: "Ve iyi görünüyor."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Onunla daha sonra konuşmak isteyebiliriz. Bu konuda ona tek kelime etme. Ona zor anlar yaşatmayın, bir sorun olabileceğine dair ipucu vermeyin. Bırak çalışsın. Tamam mı?"

"Ona göz kulak olacak mısın?" Saito sordu.

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer Oliver sadece mesaj iletiyorsa, kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmayabilir. kötü adamlarla konuşuyor. Kullan-at telefonları arıyor olabilir, ki bu da bizi hiçbir yere götürmez."

"Onu kaybetmekten nefret ettiğimi söylemeliyim," dedi Saito. "Ben istemezdim," dedi Heather. "O bir pislik."

Saito, "Kapıda bir serseriye ihtiyacınız var," dedi. "Özellikle de zarif İngiliz tavırları olan birine."

"Hakkını vereyim," dedi Heather isteksizce.

"Bütün bunları sana bırakıyorum," dedi Lucas. "Tekrar söylüyorum, ona ipucu verme. Bu ciddi bir mesele ve sen de bundan etkilenmek istemezsin. Ama Oliver'ın tamamen masum olması da mümkün."

Heather inanmayarak başını salladı.

—

RAE, TREMANTY'yi aradı, o da ona bir şey bulduklarını söyleyerek açtı. Yedinci mezar ve sekiz mezara sahip olduklarından oldukça emindiler.

"Baskı artıyor."

"Çalışıyoruz," dedi Rae. "Marina del Rey'de yaşayan Barbara Jackman adında bir kadını bulmamız gerekiyor. Onu bulabilir misiniz?

Biri bakabilir mi?"

"Gerçek bir ipucun var mı?"

"Belki."

Tremanty, "Mümkün olan en kısa sürede sizi arayacağım," dedi.

Lucas, Bob ve Rae Marriott'a geri döndüler. Kapıdan içeri girerlerken Tremanty seslendi. "Elimde bir adres ve bazı Detaylar. Son beş yıl içinde üç trafik cezası almış - aşırı hız - ve bir tanesinde az miktarda marihuana yakalanmış.

Orada yasal olmadan önce. Bir poşet vardı.

Yolcu koltuğunda. Para cezası almış, başka bir şey yok. Ehliyetinde güncel bir fotoğraf var. Yarı zamanlı emlakçı olarak çalışıyor.

Web sitesinde daha iyi bir fotoğraf var, ancak ehliyetinden çok daha genç görünüyor, bu yüzden güncel olmayabilir. Bir kredi raporu istedim. Hepsi e-postada olacak."

Lucas'ın odasında, Tremanty'den gelen e-postayı açtılar.

Jackman'ın ehliyetinde Marina del Rey adresi vardı, Marina City Drive'da bir apartman dairesi. Google Maps'te yarım mil ötede olduğunu gördüler ve oraya gitmeye karar verdiler.

"Kendimi çok şanslı hissediyorum," dedi Bob. "Bu beni geriyor. Bunun için yeterince sıkı çalışmıyoruz."

—

JACKMAN'S CONDO, uzun, dairesel, pasta şeklinde bir binaydı.

İçinde kimse olmayan bir kapı. "Park Yasağı" olan bir alana park etmişler, Rae bir kaldırım boyunca "Marshal's Service" tabelasını açtı, ancak daha sonra apartmanın bir çalışanı onları kovmak için koştu ve onları yasal bir yere yönlendirdi ve asansörlere gösterdi.

Yukarı çıktıklarında Bob, "Beş dolara evde olmadığını söyleyebilirim," dedi. "Bu çok kolay, sana söylüyorum."

Kapısını buldular, çaldılar ve on saniye sonra Jackman kapıyı kırdı, zincirin üzerinden baktı ve "Evet?" diye sordu.

—

Lucas sorduğunda Jackman, "Onunla eve gittiğimi sana kimin söylediğini bilmek istiyorum," dedi. Dairesinin içindeydiler, marinaya ve okyanusa doğru bakıyorlardı. Kızgındı. "Oliver, değil mi? Bu mu?"

Jackman, uzun boylu, çekici, kırk üç yaşında -yaşını ehliyetinden öğrenmişlerdi- bal sarısı saçları ve koyu kaşları ve kulaklarında gerçek iki karatlık elmaslar vardı. Lucas, emlak ofisinde yarı zamanlı çalıştığına göre kendi parası vardır, diye düşündü.

"Oliver diye biriyle tanışmadık," dedi Lucas. "Tanışmış olsaydık bile kaynağımızın kim olduğunu söyleyemezdik. Dinleyin. Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyoruz. Sosyal hayatın senin sosyal hayatın ve biz ilgilenmiyoruz. Nereye gittiğini bilmek istiyoruz, hepsi bu."

"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Jackman. "Şu tarafta Pasadena, 210'un kuzeyi. Buradan Cadillac ile gece saat on birde yarım saatte, Uber ile sabah saat üçte eve dönmek ise kırk beş dakika sürüyordu."

"Bu çok acemice," dedi Rae. "Seni eve bırakmadı mı?"

"Bir Uber çağırdı, beni sokağa bıraktı," dedi. "O zamandan beri onu görmedim. Görseydim, ona zaten sahip olduğu parçanın üzerine bir parça daha verirdim."

"Bulabileceğini mi düşünüyorsun-"

"Hayır, yapamadım. Oraya vardığımızda neredeyse gece yarısıydı ve birkaç içki içmiştim ve pek dikkat etmiyordum. Bu bir Milyonlarca başka yere benzeyen standart banliyö, üst-orta Kaliforniya mahallesi. Yolda güzel bir İspanyol Revival evi gördüm - durumuna bağlı olarak bir-beş, belki de iki milyon ederdi. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen Pasadena'da değil, belki Altadena'daydı. Ama ne var biliyor musunuz? Madem FBI'dasın-"

"Marshals Service."

"Her neyse. Onu nasıl bulabileceğinizi biliyorum. Yatak odasında normal bir telefonu vardı. Tuvalete gittiğinde kendimi aradım."

"Sen mi aradın?"

"Evet. Böylece onu aramak istersem telefon numarasını kaydedebilecektim. Meğer hiç aramak istememişim. Yine de ona kendimi aramaktan bahsetmedim."

Lucas: "Hala . . . ?"

Çantasını aldı, telefonunu çıkardı, karıştırdı ve "Hazır mısın?" dedi.

—

Oradan ayrılıp asansörle aşağı indiklerinde Bob, "Sana söylüyorum, bu çok kolay," dedi.

"Hediye at," dedi Lucas. "Ağızına bakma."

"Ben Bob'a katılıyorum," dedi Rae. "Böyle kaçak işlerinde pek bulunmadın Lucas. Belki bir tane, Teksas'ta, değil mi?"

"Minnesota'da birkaç tane daha var," dedi Lucas.

"Evet, ama onlar amatördü. Sen sadece bir tane sert adamla yattın," dedi Rae. "Öğrendiğiniz şey, her zaman sorun yaşadığınızdır. Bu dağınık olabilir, bu yüzden operasyon boyunca sorun yaşarsınız ya da her şey tatlı olabilir, ancak tam sonunda bir yığın sorun ortaya çıkar ve sizi kışkırtıcıdan ısıtır. Her zaman."

"Bunu aklımda tutacağım ama kulağa batıl inanç gibi geliyor," dedi Lucas. Lobiye doğru yürüdüler ve Lucas güneş gözlüklerini taktı. "Siz ikiniz hiç sofistike ve iyi giyimli bir

Benim gibi bir araştırmacı, bu yüzden işlerin ne kadar sorunsuz ilerleyebileceğini takdir edemezsiniz. Sizde her zaman savaş kıyafetleri, silahlar, tekmeler kapıları indirin."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Bob. "Ve iyi giyinmiş sofistike halinizi yaklaşık iki kilo plaj kumu ve kıcına sok."

"Deniz Piyadeleri böyle konuşuyor," dedi Rae Lucas'a. "Bütün şu kum paketleme olayı."

"Tremanty'den o telefon numarasını kontrol etmesini iste. Oraya gitmemiz gerek -Pasadena ya da her neredeyse," dedi Lucas. "Sabahın üçünde kırk beş dakika dedi. Günün bu saatinde iki saat bile sürebilir. Buradaki lanet trafik inanılmaz."

Rae Tremanty'yi aradı, o da beş dakika içinde kablolu telefonun adresini vererek onlara geri döndü. "Sizler bir tür dahi gibisiniz," dedi.

"Bunu zaten biliyorduk," dedi Lucas, "ama bunu gizli tutmaya çalıştık." Adresi defterine yazdı ve Bob ile Rae'ye söyledi, "Altadena Drive. Suzie-Q nerede olduğunu biliyordu."

BÖLÜM

BEŞ

Her iki Malibus'u da aldılar, biri gümüş, diğeri siyah, Lucas tek başına sürüyordu, Bob ve Rae birlikte, iPhone navigasyon uygulamalarını takip ederek kulağa kötü gelmeye başlayan bir dizi otoyolda Kaliforniya sörfçü şarkısı: 405'ten 10'a, 110'dan 210'a-uyluk kemiği kalça kemiğine bağlı, kalça kemiği iPhone ve sonra San Gabriel Dağları'nın ilk alçak eteklerine tırmanmaya başlayan sokaklara doğru yola çıktı.

Manzara yemyeşildi: yüksek kraliyet palmyeleri daha koyu, ağır çamlarla karışıyor, kırmızı ve parlak sarı çiçekli çalılar ve her yerde yeşilin iki bin tonu, hepsi uzun, geniş araba yollarıyla ferforje çitlerin arkasında.

Yüz metre arayla hedefin yanından geçtiler. Ev geniş, tek katlı bir çiftlik eviydi ve kıvrımlı araba yolu, kısmen yeşilliklerle gizlenmiş iki arabalık bir garaja çıkıyordu. Altı metrelik bir çit, arazinin önü ve yanları boyunca uzanıyor ve onu Komşular. Arka bahçeyi göremiyorlardı ama orası da ön bahçe kadar büyümüş görünüyordu.

Etrafı gezdikten sonra Lake Avenue'daki bir kafeye gidip kahve aldılar, Bob da çörek aldı. Lucas iPad'inden bir Altadena haritası ve ardından evin uydu görüntüsünü çıkardı ama bu görüntü tüm blok boyunca uzanan yoğun yeşillik nedeniyle neredeyse hiçbir şey göstermiyordu. Bir evin parlak mavi köşesini görebiliyorlardı. arkada yüzme havuzu.

"Sokağın karşısındaki satılık evi gördün mü, birkaç ev aşağıda?" Bob sordu. "Bart Carver Realty mi?"

"Onu gördüm ama üzerinde düşünmedim," dedi Lucas. "Neden?"

"Çünkü boş ve bakımsız görünüyordu, sanki şu anda orada kimse yaşamıyormuş ya da sadece yarı zamanlı yaşıyormuş gibi. Suzie-Q'nun evini görebilirsiniz.

Oradan eve bakıyorsun, araba yoluna bakıyorsun. Eğer satılık ev boşsa ve oraya girebilirsek . . ."

"Bunu daha önce de yaptık," dedi Rae Lucas'a. "Rahat edebiliriz ve arabaları sokaktan çekmiş oluruz."

"Kendim de yaptım ama emlakçıyı tanıyordum," dedi Lucas. Bunu düşündü ve sonra, "Elimizde ne olduğunu öğrenene kadar Rocha'dan yardım istememeyi tercih ederim. O da katılmak isteyecektir."

"Neden gidip şu Bart Carver'a biraz ağır polislik yapmıyoruz?" Bob önerdi. "Zararı olmaz."

Lucas başını salladı. "Pekâlâ. Elimdeki her şeyden daha iyi."

—

Bir emlak komisyoncusu olarak, milyon dolarlık evler satan Bart Carver Bulması kolay olmalıydı, ama değildi - saat sekizde ofisinde kimse yoktu ve iş arkadaşlarından

Ulaşmayı başardığı kişilerin polis olduğuna inanmadı ve Lucas'ın onu satmak için evinden çıkarmaya çalıştığını düşündü.

seks köleliği. İkinci ortak da benzer bir tavır takındı ama paranoya yoktu ama Carver'ı aramayı ve ondan Lucas'ı aramasını istemeyi kabul etti.

Saat ona kadar geri aramayan Carver, karısının onu gitmeye zorladığı bir oda orkestrası performansındaydı - ya da onunla konuştuklarında öyle olduğunu iddia etti. Söylediğine göre ev

Gerçekten de boştu, ama kimsenin içeri girmesine izin veremezdi.

Saat onda uyuyor olacakları kesin olan ev sahiplerine sormadan. Lucas bundan kuşkulayıp sesini yükselttiğinde, aslında Carver tehdit ederek aramayı denemeyi

kabul etti. "Beni arasınlar," dedi Lucas.

Ev sahipleri on dakika sonra Lucas'ı aradı. "Kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmaktan mutluluk duyarız ama bu pahalı bir ev ve herhangi bir şekilde zarar görmesini istemiyoruz."

"Elimizde bir dürbünle pencerenin önünde oturacağız. Komşularınız bizim orada olduğumuzu asla bilmeyecek," diye söz verdi Lucas.

"Bunu yarın konuşabilir miyiz? San Diego'dayız ama sabah oraya gelmemiz gerekiyor."

"Adamlarıma bir sorayım," dedi Lucas. "Bekle."

"Zaten geç oldu," dedi dinlemekte olan Rae. "Gecenin bir yarısı ne yapacağız? Otele yerleşelim, biraz planlama yapalım, ev sahipleriyle burada buluşalım."

Lucas kabul etti ve ev sahiplerine evde buluşacaklarını söyledi. Sabah. Konuştukları adam dedi ki, "Dinle, kot pantolon giy. Ve tişört. Belki eldiven de getirirsiniz."

"Neden?"

"Biz sizin sırtınızı kaşırsak siz de bizim sırtımızı kaşırsınız."

—

Jack in the Box'ın sahipleriyle buluştular. Los Angeles'tan ayrılmaya karar veren Stephen Barnett ve Luis Jimenez adında iki iri yarı, orta yaşlı eşcinsel erkek oldukları ortaya çıktı. "Önümüzdeki yazın günler 120 derece, hatta daha sıcak olacak. Suudi Arabistan gibi olacak, sadece margaritalar ve daha aptal film yıldızları olacak."

İnşaat işlerini daha serin olmasını bekledikleri San Diego'ya taşıyacaklarını söylediler.

Barnett, "Oraya parça parça taşınıyoruz," dedi. "Evde hâlâ bazı mobilyalar var. Sanırım Craig'i arıyorsunuz, değil mi? Büyük siyah adam?"

Lucas, "Kullandıkları isimlerden emin değiliz," dedi. Rae sabıka fotoğraflarını masanın diğer tarafına itti ve anında Nast'i seçtiler.

Barnett, "O bir pislik," dedi. "Bunu söylediğimde diğer şerefsizleri aşağılamış oluyorum. Arabayla geçerken bizi görür ve başparmağını ağzına sokup emerdi. Beyzbol sopasıyla peşinden gitmeyi bile düşündüm."

Jimenez, "Bir beyzbol sopasına ihtiyacın olurdu," dedi. "Adam kocaman. Ve sosyeteye yeni girmiş biri değil. Zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyor. Tavırları var."

"Hiç fiziksel bir şey yapmadı mı?" Bob sordu. "Gidip onunla konuşabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Parmak emme dışında değil. Bunun bir arama emrinde nasıl görüneceğini bilmiyorum," dedi Barnett.

Rae gülümsedi. "O kadar da ikna edici değil."

Jimenez, evde birkaç kişinin daha yaşadığını ya da sık sık ziyaretçi olduklarını söyledi. "İçeride en az iki kişi var, belki de üç. İçlerinden biri komşusu olan bir bayana seyahat eden satış elemanları olduklarını ve çoğu gece burada olmadıklarını söylemiş, bu yüzden havuzlu güzel bir eve sahip olmak ve kiranın sadece bir kısmını ödemek zorunda kalmak için bir yeri paylaşmaya karar vermişler."

Bir süre daha konuştular ve sonra Lucas sordu: "Ne düşünüyorsun? Bir anahtar alabilir miyiz?"

İki adam birbirlerine baktı, sonra Jimenez başını salladı ve "Şimdi eve gidiyoruz. Bizimkileri getirdik

Kamyonet, bazı şeyleri dışarı çıkaracağız. Gelip arabalarınızı garaja koyabilir, mobilyaları taşımamıza yardım edebilirsiniz. Kimse bir şey düşünmeyecektir. Ayrıca, sokaktaki çoğu insan

Gün boyunca çalıştığınızda sizi görecek neredeyse kimse olmuyor."

Onlar da öyle yaptı. Talep edildiği üzere, üç polis memuru da tişört ve kot pantolon giymişti. Lucas ve Bob, Barnett ve Jimenez ile birlikte bu işbirliğinin çok açık bir nedenini ortaya koydular, iki büyük özel yapım kanepeyi kapıdan çıkarıp kamyonu yerleştirmek için mücadele etti. "Diğer tarafta onları yeni eve taşımaya yardım edecek adamlarımız var ama burada bize yardım edecek kimse yoktu."

Jimenez söyledi.

Sonraki bir saat boyunca polisler sehparların, lambaların, kilimlerin, tabloların, kitap kutularının ve bir elektrikli piyanonun kamyonete taşınmasına yardım ettiler. Gördükleri tek komşu yaşı bir adamdı. mavi heeler, ikisi de onları görmezden geldi.

İki adam ayrılmadan önce Rae, Super King Market'e gidip üç günlük yiyecek ve içecek satın aldı ve ardından Pasadena'daki Vroman's Bookstore'a uğrayıp

kitaplar ve dergiler vardı. Evin elektriği hâlâ açıktı, dolayısıyla buzdolabı, ocak, mikrodalga fırın ve klima vardı. WiFi kapatılmıştı ama Rae'nin dizüstü bilgisayarlarını bağlayabilecekleri bir hotspot'u vardı.

"Lütfen kimseyi vurmayın ve her yere kan bulaştırmayın. Kanı alçıpandan çıkarmak imkansız," diye şaka yaptı Barnett. Kamyonu.

"Yapmamaya çalışacağız," dedi Lucas. "Ve teşekkür ederim,"

—

BARNETT VE JIMENEZ geride oturma odasında iki küçük kanep ve büyük boy bir koltuk ile misafir odasında iki tek kişilik yatak bıraktı. Yatakları da evle birlikte satmayı umuyorlardı. Pencereler hâlâ perdelerle kaplıydı.

Hedef evin en iyi görüntüsü oturma odasının bir köşesindeydi. Pencerenin yanına bir koltuk ve sedir koymuşlar, Perdeleri, kumaşı oynatmadan dürbünlerini ve Bob'un gece görüş gözlüklerini kullanabilecekleri kadar açtılar. Lucas ve Bob kanepeleri arka taraftaki aile odasına taşıdılar; burada sokağın karşısından görünmeyecek ışıkları yakabilirdi.

Barnett ve Jimenez gittikten sonra Bob, Rae ve Lucas yazı tura attılar. Bob kaybetti ve yatak odasının penceresindeki ilk iki saatlik saati aldı. Lucas ikinci nöbeti, Rae de üçüncü nöbeti aldı. Bob saat sekizde tekrar geldi ve saat ondan sonra bağırdı, "Hemen şimdi!"

Lucas koltuklardan birine uzanmış, Mick Herron'un bir kitabını okuyordu.

Rae kahvaltı barında oturmuş, ev sahiplerinin geride bıraktığı mimariyle ilgili bir kitaba bakıyor ve bebeğini yiyordu.

Havuçlar. İkisi de oturma odasına doğru koştular ve dürbünle perdelerin arasından bakan Bob, "Araba geldi, bir Lincoln SUV, caddenin bu tarafında, bu yüzden sürücüyü hiç göremedim. Garaj kapısı açıcısını kullandım, doğruca içeri girdim ve kapıyı indirdim."

Lucas pencereden dışarı bakarak, "Yani her halükârda canlı olduğunu biliyoruz," dedi. Görecek bir şey yoktu.

"Canlı yayın," diye onayladı Bob.

Kırk beş dakika sonra tekrar "Hemen şimdi!" diye bağırdı ve Lucas ile Rae oturma odasına doğru fırladılar. Bu kez, çelik grisi bir Lincoln Navigator olan cipin garaj yolundan geri geri çıktığını gördüler. Bu sefer,

Evin önünden geçiyordu ve sürücünün siyah bir adam olduğunu görebilecekleri kadar ışık vardı.

"Bob, burada kal," diye tersledi Lucas. "Rae, gidelim. Koş, lanet olsun."

Mutfaktan garaja doğru koştular. Rae onu bırakmıştı.

Glock kılıfında mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu ve yanlarından geçerken onu kaptı. Lucas garajdaki düğmeye bastı ve kapı açıldı. Geri geri giderken neredeyse yoldan geçen bir arabaya çarpacaktı ama son anda frene bastı ve sokağa doğru devam etti.

Önlerindeki Prius, Prius'ların yapacağı gibi ağırdan alıyordu ve Lucas yanlarından geçip giderken Rae, "Bize parmak attı," dedi.

"Bunu hak ediyoruz," dedi Lucas.

Altadena Drive bir geçiş caddesiydi ve Lincoln Ama Prius kadar yavaş hareket ediyordu.

"Hız yaptığı için durdurulmak istemiyor," dedi Rae. Hız sınırı yirmi beşti ve Lucas Malibu'yu kırkıta tuttu.

Aralarında bir araba daha varken yüz metre kadar yaklaştılar.

Lincoln'ü birkaç otoyol boyunca takip ettiler ve şimdi aralarında yarım düzine araba varken bir çıkışta durdular.

Şoför birkaç sokak daha ilerledikten sonra Eagle Rocks adında pis görünümlü bir kulübün otoparkına park etti ve içeri girdi.

Lucas otoparkın karşı tarafına, hâlâ ön kapıyı görebileceği bir yere park etti.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Rae. "Erkek arkadaşımı arıyorum.

Silahıma dikkat et."

"Beni hemen telefonundan ara ve açık bırak," dedi Lucas. "Elinde taşı. İçeride yardıma ihtiyacın olursa bağır, orada olacağım."

—

RAE tabancasını yolcu koltuğuna bıraktı, arabadan indi, gömleğini dar kot pantolonunun içine soktu ve arabanın kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

kulüp. Bir dakika sonra geri dönmüş, yolcu koltuğuna kaymıştı. Rae,

"Kapının hemen içindeydi ve bir garsonla konuşuyordu," dedi. "İ barmene Bobby'yi görüp görmediğini sordum ve Bobby diye birini tanımadığını söyledi, ben de geri döndüm. Nast'a baktım.

bir adım öteden. Sanırım görünüşümü beğendi ama ben Tremanty'yi bekliyorum."

"Nast olduğundan emin misin?"

"Yüzde yüz," dedi Rae. "Bak sana ne diyeceğim: Jimenez haklıydı. Adam tam bir hulk. Ciddi ağırlık kaldırıyor, piramit gibi bir boynu var, Bob'unkinden çok daha büyük. Kollarında hapishane boyası ve bir yanağında iğrenç bir keloid var."

"Bu yüzden ona karşı dikkatliyiz. Ve onu yakaladık, nerede yaşadığını biliyoruz. Başka birinin ortaya çıkma ihtimaline karşı oraya geri dönelim," dedi Lucas.

Yolda Bob aradı. "Evde bir adam daha var, bunu da göremedim. BMW sedan kullanıyor. Bak sana ne diyeceğim: yavaşladığını görünce arka tarafa koştum ve çitlerin arasından garajı görebileceğim kadar ilerledim. Yine de adamın yüzünü göremedim, çoktan içeri girmişti. Ama şurada iki arabalık bir garaj gibi görünen şey öyle değil. İki araba derinliğinde, Dört arabalı yapıyordu ve orada arka duvara kadar çekilmiş beyaz bir panelvan gördüm. Yani bunlar onlar."

Rae, "Takip ettiğimiz adamın kesinlikle Nast olduğunu biliyoruz," dedi. "Belki de hepsi oradadır."

"Bundan şüpheliyim," dedi Lucas. "Dört adam, muhtemelen kadınları da zaman zaman eve. . . Üniversite yurduna çok benziyor. İkisinin orada yaşamasını kabul edebilirim ama dördünün birden değil."

"Ne yapmak istiyorsun?" Bob sordu.

"Birkaç çiti budamamız gerekiyor. Gecenin bir yarısı," dedi Lucas. "Çantanda çit düzeltici var mı?"

"Büyük, keskin bir bıçağım var," dedi

Bob. "Bu işe yarar."

—

BARNETT VE JIMENEZ oturma odasında, mutfakta ve üst kattaki bir yatak odasında pencerelerin yanına zaman ayarlı lambalar bırakmışlardı. Hırsızları caydırmak için rastgele açıp kapatıyorlardı. Gece yarısı hepsi kapandı, yatak odası hariç, o da saat başı tekrar açıldı, çünkü

Sabah saat bir ile altı arasında, sanki biri işemek için kalkıyormuş gibi, her seferinde beş dakika.

Gece yarısı ışıklar söndüğünde, Lucas ve Bob arka kapıya, oradan da bahçenin ön tarafındaki çitten aşağıya süzıldüler ve ortamın loş ışığında çitin birkaç dalını kırparak hedef evi daha iyi görmelerini sağlayacak delikler açtılar.

Evin ışıkları saat bire kadar yanmış, bir tanesi hariç hepsi sönmüştür.

Diğerleri uyurken Lucas saat birden beşe kadar dört saat nöbet tuttu. Lincoln Navigator saat on iki buçukta döndü ve garajın sağ tarafındaki boşluğa yanaştığında solda siyah BMW sedan. Sonra uzaktan kumandalı kapı aşağı yuvarlandı, evin önündeki ışık söndü.

Saat onda uyumaya giden Rae, beşte Lucas'tan görevi devraldı. Lucas on birde uyandığında, "Lincoln hâlâ orada ama Beemer dokuzda ayrıldı. Bob onun peşinden gitti, şu anda Hollywood bölgesindeler. Arabada iki beyaz adam olduğunu söylüyor, yani Nast değil. Bu en az üç farklı adam yapar Orada."

Lucas temizlendi ve Cheerios yemek için aşağı indi. Bob on dakika sonra aradı ve dedi ki, "Bunları takip ettim. Sunset Bulvarı'nda bir kafeye girdim. Telefon haritam ya Hollywood'da ya da Hollywood Hills'te olduğumu söylüyor, hangisi olduğunu bilmiyorum ama adamlardan biri Beauchamps. Artık sakalı var. Ve kelleşiyor, tenis şapkasıyla saklamaya çalışıyor. Ama o bizim adamımız. Başka bir adam geldi ve bizimkilerle tanıştı, bir dakika onlarla oturdu. Ben narkotikçi değilim ama Beauchamps uyuşturucu almadıysa bana bisküvi diyebilirsiniz."

"Beauchamps ve Nast birlikte yaşıyorlar," dedi Lucas. "Rocha'yı aramanın zamanı gelmiş olabilir."

"Birkaç saat daha bekleyin," diye önerdi Rae. "Bakalım başka biri ortaya çıkacak mı? Deese gibi."

Lucas beklemeyi kabul etti. Bob'u Beauchamps'ı izlemekten vazgeçirdi. "Seni fark etme ihtimali var. Burada yaşadığını biliyoruz, o yüzden bu riski göze almayalım."

—

Hedef evin garajına başka bir araba girdiğinde BOB geri dönmüştü ve penceredeydi, bu üstü açık kırmızı bir Jaguar'dı. Üstü açıktı ve sürücü beyaz bir adamdı, ne Deese ne de Beauchamps.

Lucas, "Rocha bize onlardan dört tane olduğunu söyledi ve bu adam da dört ediyor," dedi.

"Bir yatakhane kalıyorlar," dedi Rae. "Neden acaba? Bu bana yanlış geliyor."

"Hediye at mı?" Bob söyledi.

"Anlamadığım şeyler için endişeleniyorum," dedi Rae, elinde dürbünle pencerenin önünde diz çökmüş, etrafı izlerken.

—

LUCAS, ROCHA'YI ARADI. Lucas, "Strateji belirlemek için bir araya gelmek istiyoruz," dedi. "Altadena'dayız."

"Neden Altadena'dasın? Bir şey mi buldun?"

Lucas, "Nast, Beauchamps ve henüz kimliğini tespit edemediğimiz en az iki adam daha bulduk," dedi.

"Ne! İki gündür burada mısınız?"

"Şansımız yaver gitti," dedi Lucas. "Ve biz *de* Marshals Service'iz."

"Saçmalık. Bu büyüklükte bir şehirde şansın yaver gitmez. Polis Teşkilatı da kışımı öpebilir," dedi Rocha. "Bana bir şey söylemedin."

"Olabilir. Her neyse, takılmak ister misin?"

Pasadena Polis Departmanı'nda buluşmalarını önerdi ama Lucas hem Bob'un hem de Rae'nin toplantıda olmasını istiyordu ve hedef evi gözetimsiz bırakmak istemediğinden, Rocha eve gelmeyi kabul etti.

"Sizin kullandığınız o lanet olası arabalardan biriyle gelmeyin. Özel bir arabayla falan gelin, garaja doğru çekin. Kapıyı açacağız. Nast ve Beauchamps'ın tam karşısındayız," dedi Lucas ona adresi verirken.

"Kendi aracım ile geleceğim. Birkaç adam getireceğim," dedi Rocha.

—

NAST, Lucas'ın Rocha'yı aramasından kısa bir süre sonra Lincoln'ü sürerek ayrıldı. Jaguar ve sürücüsü hâlâ hedef evdeydi.

Nast gözden kaybolduğunda Bob, Rocha'ya garajda yer açmak için Malibus'larından birini garaj yoluna çekti.

LuAnne Rocha ve iki erkek dedektif, Lewis Lake ve Darrell MacIntosh, bir saat sonra Rocha'nın Dodge minivanıyla, polisler için benzemeyen bir araçla geldi. İki blok ötedeyken Rocha aradı ve Lucas garaja gidip kapıyı kaldıran düğmeye bastı ve içeri girdiklerinde indirdi.

Mutfağa girdiler, tanıştılar, el sıkıştılar ve Rocha, "Bunu nasıl yaptığınızı anlatın," dedi.

"Elimizde bir barın telefon numarası vardı," diye başladı Lucas. Onlara Oliver Haar'dan bahsetmedi ama onlara Suzie-Q'dan bahsetti ve sokağın karşısındaki evi gösterdi.

"Nast ve Beauchamps olduğundan emin misin?" Rocha sordu. "Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor." Kısa kahverengi saçları ve kahverengi gözleri olan atletik görünümlü bir kadındı. Koyu renk bir

Açık yeşil bir bluz, siyah pantolon ve alçak topuklu ayakkabılar üzerine yeşil pamuklu ceket. Ceket onun için pek de ince bir kamuflaj değildi. Tabanca.

"Dün gece bir gece kulübünde Nast'ın yanından bir adım ötede geçtim. Yüzünün tam ortasına baktı," dedi Rae. "Bob, Beauchamps ve arkadaşları yemek yerken onlardan birkaç masa uzakta oturuyordu. Bu sabah kahvaltı."

MacIntosh, "Siz aslında bir izleme ve SWAT ekibisiniz, değil mi?" diye sordu. MacIntosh da Los Angeles hava durumu sunucusu gibi görünüyordu; beyaz dişleri, saçında bir tutam renk, Beverly Hills spor ceket.

Lake, Steve Jobs gibi giyinmeye çalıştı-siyah pantolon, siyah tişört, siyah pamuklu ceket.

Lucas dedi ki, "Ben SWAT değilim. Eskiden cinayet masasındaydım. Minneapolis ve Minnesota eyalet polisleriyle. Bob ve Rae daha taktiksel. Eğer orada dört adam varsa ve LuAnne'nin dediği gibi sıkı dövüşçülerse, Bob ve Rae'yi desteklemek için muhtemelen SWAT ekiplerinizden birine ihtiyacımız olacak."

"Kesinlikle," dedi Rocha. "Bunu organize edeceğim ama biraz zaman alacak. Yarın şafakta yaparız diye düşünüyorum. Bu bize işleri toparlamak için bolca zamanımız olacak. Ve eğer dediğiniz gibi geç saatlere kadar dışarıda kalırlarsa, saat altıda kapıya vardığımızda epeyce bitkin düşmüş olurlar."

Lucas, "Seçenek, gelip gitmelerini izlemek, onları tek tek takip etmek ve arabalarından indiklerinde onları almak olabilir," dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi Rocha. "Ama bu, etrafta insanların olduğu bir otoparkta çatışma çıkmasını istemek olur. Sanırım bir silahla daha mutlu olurum.

SWAT ekibi şafakta işlerini yapıyor."

Bu konuda biraz konuştular ama bu Los Angeles'a ait bir konuydu. Rocha, "Şimdilik burada sizinle birlikte oturup kendi gözlemlerimizi yapmak istiyoruz" dedi.

Bob BMW'nin plakasını not etmişti ve Rocha onu araştırdı. "Şu adresteki Douglas Moyers'a ait," dedi ve başını sallayarak Sokağın karşısındaki ev. "Elimizde onunla ilgili hiçbir şey yok. Trafik cezası bile yok."

"Sahte isim," dedi Rae. Rocha başıyla onayladı. "Evet."

Yarım saat boyunca izledikleri hedef evin garaj kapısı açıldı ve Jaguar sokağa geri geri girdi.

MacIntosh etiket numarasını aldı, Rocha araştırdı. "Jacob Barber'a ait, yine aynı adreste, yine herhangi bir ihlal yok."

MacIntosh: "Sahte. Bu her şeyi açıklıyor."

Rocha tablet ekranından başını kaldırdı ve Lake'e şöyle dedi MacIntosh, "Hadi başlayalım. Şerifin ofisiyle konuşmamız gerek. Hâlâ evlerindeyseler, yarın sabahın ilk ışıklarıyla onları vuracağız."

BÖLÜM

ALTI

Genesis Cox yeni doğmuş bir bebek kadar derin ve çıplak uyuyordu; partnerinin horlamasına o kadar alışmıştı ki, rüya bölümlerinin hızlı hırıltıları, homurtuları ve homurdanmaları bile onu rahatsız etmiyordu.

Cox, Meg Ryan'ın *When Harry Met Sally* filmindeki gibi kıvrıcık saçları olan, standart iri göğüslü, şişe sarısı, bar menüsü Long Beach bebeğiydi. Birkaç

Ryan'ın diğer filmlerinin ilk onda yer almasının en büyük nedeni yıldızın muhteşem saçlarıydı. Meg, bir tür savaşta Black Hawk helikopteri falan uçururken bile saçları efsane gibiydi.

Cox birlikte yaşadığı adamların suçlu olduğunu biliyordu, ama aslında bu daha çok Beverly Hills'ten Long Beach'e servetin yeniden dağıtılması gibiydi, neredeyse bir Demokrat olmak gibi, bu yüzden bunda çok fazla yanlış görmek zordu. Ve hiç kimse ölmedi.

Şu anda bir kişisel gelişim kitabı üzerinde çalışıyordu.

"Sen Bir Baş Belasisin-Büyükülüğünden Şüphe Etmeyi Bırakıp Muhteşem Bir Hayat Yaşamaya Nasıl Başlarsın?" Yastık ile başının üst kısmı arasına sıkışmıştı, yatağını kapattığında bıraktığı yerdeydi.

Lamba. Cox'un hayatı, yolda olduğundan emin olduğu o müthiş zirveye henüz ulaşmamıştı ama hak ettiğinden daha azı da değildi. Henüz ne olduğunu anlayamamıştı. Muhtemelen içinde bir şey

Hollywood, diye umuyordu. Bir yapımcı gibi. Bu olabilirdi.

Harika, tamam. Yine de dikkatli olmalıydı: bazen

Bir yapımcıyla yattığını sanıyordun ama o yazar falan çıktı.

Cox, özellikle atletik bir seks turundan sonra iyi uyurdu ve bir yalamaya dayanma ve tıklamaya devam etme yeteneğinden gurur duyuyordu.

—

MARION BEAUCHAMPS, Cox'un Marty diye çağırdığı kişi.

Bir keresinde çekmecesinde sakladığı gerçek ehliyetine gizlice bakmış, ehliyetle Marion yazıyormuş. Beauchamps bir tişört ve bir de antrenman pantolonuyla uyuyordu çünkü her gece yaptığı gibi yorganı üzerinden attığında bacakları üşüyordu.

Beauchamps bir suçluydu, ancak nispeten zeki ve Beverly Hills, Hollywood Hills, Holmby Hills, Cheviot Hills ve sahip olabileceğiniz diğer tepelerdeki evlere, istediği kadar uzun süre, en az riskle girebileceğine inanan düşünceli bir tür Kimsenin canı yanmadığı ve *Times*'ın baş sayfasına çıkmadığı sürece yakalanmak.

İdeal hedefi, erken emekli olmuş, devasa hisse senedi ödemesini almış ve Hollywood'un Nerdville'den çok daha çekici olduğunu düşünen Silikon Vadisi yöneticisiydi çünkü ve belki de zaman zaman film yıldızlarının kışından bir parça almak. Bunu yapamayacaksan bir milyar dolar ne içindi ki?

Beauchamps hiçbir tür medya ışığına dokunmazdı - film, video, şarkıcı, hatta *E!*deki konuşan kafalardan biri bile - çünkü tanıtım sonsuza kadar devam ederdi. Reklamın en büyük düşmanı olduğunu düşünüyordu ve reklam çekmemeye özen gösteriyordu.

—

İKİNCİ BİR YATAK ODASINDA John Rogers Cole, David Foster Wallace'ın *Infinite Jest* kitabını okumaya çalışıyordu. Sabahları uykusuzluk çeken biri olarak, *Jest*'in genellikle güne başlamadan önce birkaç saat daha uyumasına yardımcı olduğunu fark etti.

Cole sıradan biriydi, bu da onun hoşuna gidiyordu. Eğer sıradan biriyseniz, sürücü tarafına bakan bir polisiniz olmazdı.

"Bu yüzü tanımıyor muyum ben?" diye soruyor kendine.

Orta boylu, ince kahverengi saçları, kısa kesilmiş kahverengi gözleri, sıradan bir burnu ve çenesi, dar omuzları vardı. Genellikle kolları dirseklerinin üzerinde kıvrılmış bir elbise gömleği giyerdi. Gömlek bir spor salonu faresinin vücudunu gizlemişti: bir duvarcı gibi pazuları vardı ve on sekiz dakikada üç mil koşabiliyordu. Mevcut ehliyetinde ve Visa kartında adının Douglas Moyers olduğu yazıyordu ama çetedeekilerin hepsi ona Cole diyordu.

Yüzünde dramatik bir ifade olmaması, Beauchamps gibi kare çeneli, küt burunlu, büyük omuzlu erkekleri her zaman tercih eden kadınlar konusunda ona pek yardımcı olmuyordu ama yine de idare ediyordu. Cole'un deneyimlerine göre, Starbucks'ta yeterince uzun süre oturup latte içip *Jest* okursanız, karşınıza birileri çıkıyordu. Kütüphaneci tipleri, siyah çerçeveli gözlükleri ve aşırı ısırtıkları seviyordu.

—

Ayrıca Beauchamps'ın üvey kardeşi yamyam Clayton Deese de evdeki ofisin zemininde bir şiltenin üzerinde tek başına uyuyordu. FBI bir kadını yediğini söylediğinden beri internetin her yerindeydi, Cox, Cole ve hatta bir dereceye kadar Beauchamps'ın rahatsız edici bulunduğu birkaç kişi.

Sadece yeme kısmı değil, yamyamlar dikkat çekmeye meyillidir ve Deese'in kendine özgü bir yüzü ve dövmeleleri vardı. New Orleans'tan ayrıldığı zamana kadar hep sinekkaydı tıraş olmuştu. Artık bataklıklarda timsah avlayabilmesini sağlayan kırmızımsı bir sakalı vardı ama gözlerinde hâlâ dikkat çeken bir şey vardı.

Kötü bir orospu çocuğu gibi görünüyordu ve bunu örtbas etmenin hiçbir yolu yoktu. Yasalara saygılı normal bir vatandaş Clayton Deese'e baktığında ilk düşündüğü şey Deese'in hapishaneye ait olduğuydu. Deese normal vatandaşlarla pek karşılaşmazdı.

Deese rüyalarında renkli pornolar görüyordu; erotik rüyalar arasında uyanıyor ve akli New Orleans'ta da aynı olan sorununa gidiyordu. Kaçmak zorundaydı. Gitmişti ama

henüz kaçmamıştı. Bunun için bir miktar paraya ihtiyacı vardı ve parası yoktu.

—

Hepsi mışıl mışıl uyurken, gün doğarken oturma odasından ani bir ses duyuldu. Ve sonra bir patlama daha.

biraz daha farklı. Beauchamps horlamayı bıraktı ve yataktan kalktı ve odadan koşarak çıktı, REM uykusundaki sertleşmiş ereksiyonu titrek bir el feneri gibi ona yol gösteriyordu.

Ve sonra ortalık karıştı.

Lanet bir makineli tüfek gibi, Cox da öyle olduğunu haykırmıştı.

Şafak söktüğünde yatakta doğrulmuştu.

Ağzı açık kalmış, "Lanet olası makineli tüfek," diye bağırarak, havlu kumaştan bir bornoz kapmış ve Beauchamps'ın peşinden koşmuş, koşarken bornozu da üzerine çekmişti.

Deese evdeki ofisten dışarı fırladı ve Deese ile Cox, Beauchamps'ın peşinden arka bahçeden arkalarındaki eve bakan aile odasındaki renkli camlı pencereye gittiler. Koyu renk üniformalı adamlar bahçede koşturuyor ve palmiye ağaçlarının arkasına yerleşiyorlardı, derin gölgeli çimler, eve girip çıkan düzinelerce, belki de yüzlerce fişeğin namlu parıltılarıyla ışıldıyordu.

Beauchamps, "Polisler," dedi ve sonra Cole içeri koştu, tamamen giyinikti ve elinde bir kitap vardı ve Beauchamps, "Hepsi Nast'ın yer. Er ya da geç buraya gelecekler. Buradan gitmeliyiz. Alabildiğinizi alın, garajda buluşalım. Bir dakika." Ve hepsi kendi odalarına koşular.

Dışarıda çatışma devam ediyordu, silah sesleri

Bir savaş videosundan bir şey. Bir dakikadan biraz daha uzun bir süre içinde hepsi az çok giyinmişti. Bornozun altında hâlâ çıplak olan Cox, bir kucak dolusu pantolon, bluz, iç çamaşırı ve yedi çift ayakkabıyı iki sahte Louis Vuitton bez çantaya tikiştirmiş ve garaja doğru koşarken, Deese'in kamyonetinin arkasına bir çanta atmış olan Cole'la karşılaşmıştı. Koşarken bornozu yırtılmıştı ve Cole şöyle bir bakarken "Oha!" dedi.

Cox, "Hey, oradaki," dedi ama bunu kesin bir itiraz olarak söylemedi ve giysilerini Cadillac'a atarken kapıyı kapatmaya zahmet etmedi. Uzun, solgun bacakları dalgalanan bornozun içinde ve dışında parlayarak eve geri döndü.

Beauchamps bir kol dolusu eşyayla garaja koştu, eşyaları Cadillac'ına attı ve Cole, "Işıklara dokunmayın, kapıları açmayın ve açtığımızda da yüksek sesle konuşmayın" dedi. Beauchamps dışarı koşarken Cole bir süpürge aldı ve sapını kullanarak üst kapının ışıklarını kırdı.

Deese, kamyonetin arkasına attığı köpek pisliği kahverengi Filson spor çantasıyla koşarak içeri girdi. Kot pantolon ve tişört giymişti ama yalınayaktı. Cole sessizce, "Işıkları kırdım. cam." Arkadan daha fazla ateş ediliyor ve bağırان adamlar oluyordu. Beauchamps koşarak içeri girdi ve "Ön tarafta kimseyi göremiyorum" ve "Herkes parasını aldı mı?" dedi.

Cox, "Kahretsin," diye bağırarak eve geri döndü ve on beş saniye sonra elinde bir Noel kurabiyesi kutusuyla geri geldi. "Biz Neredeyse kokaini unutuyordum," dedi. Beauchamps da, "Clay, sen Cole'u al, ben de Geenie'yi alacağım. Hadi gidelim! Düğmeye bas."

Cole düğmeye bastı ve Deese'in kamyonetinin önünden koşarak geçti, içine bindi ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattı ve silah sesleri başladıktan beş dakika sonra Beauchamps'ın iki yaşındaki Cadillac SUV'sini karanlık garajdan çıkıp araba yolundan aşağıya doğru takip ettiler. Her yerde ışıklı pencereler vardı ve birkaç kişi çoktan çimenlere çıkmıştı. Evin arkasındaki ateş devam ediyordu.

Sekiz blok ötede Beauchamps arabayı kaldırıma çekti. Deese arkasında yuvarlandı. Beauchamps üvey kardeşinin kamyonuna doğru geri adım attı ve alçaltılmış sürücü tarafındaki camdan, "Biz Basıldı. Evi bulup basacaklar ve biz de her şeyi halledeceğiz. Bu biraz zaman alacak. Ben Vegas'ı düşünüyorum. En azından ortalık sakinleşene kadar."

Cole, Deese'in yanından konuşmak için öne doğru eğilerek, "Belki Vegas'ı da almışlardır," dedi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Beauchamps. "Biri bizi fark etti. Nast'ı fark ettiklerini düşünüyorum çünkü o çok görünür ve

kulüplere gidiyordu. Arka evden haberleri bile yoktu."

"Nast ve Randy ellerindeyse ve konuşurlarsa ..."

"Nast ve Randy öldü," dedi Beauchamps. "Neler olduğunu duydunuz. Nast polislerden nefret ederdi, onları hortumla yıkıyordu. O lanet M16. Onu bırakıp gitmesine izin vermelerine imkan yok. İkisi de çoktan ölmüş."

Deese dedi ki, "Vegas tamam. Ama gitmeliyiz. Hâlâ çok yakınız."

"210'dan 15'e doğru, telefonlarla irtibatta kalın ve Bir sorun çıkarsa diye birbirinden çok uzakta." "Gidin!" Deese söyledi.

—

COX, Santa Anita'daki yarış pistini geçmeden önce Beauchamps'a sataşmaya başladı.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi. "Sana söylemiştim Şansımızı zorluyoruz. Oradan bir yıl önce çıkmalıydık. Ve şimdi Nast ve Randy öldü, bu büyük bir kayıp değil. Özellikle Nast. Ne göt herifti ama. Ya da belki hâlâ öyle-"

"Öyleydi," dedi Beauchamps. Ve, "Tanrı aşkına sessiz olun, düşünmeye çalışıyorum."

"Belki de beni bir arabaya atmadan önce düşünmeyi denemeliydin. yarı çıplak ve biz .. . Ne yapacağız? Mayıs ayında Vegas'ta o lanet karavanda yaşamayacağım. Hiçbir şey için tutuklanmadım ve parmak izlerim o evin her yerinde. Ve şimdi polisler beni arıyor olacak. Ve eğer Nast birkaç polis öldürdüyse, bu cinayet olabilir. Oh, Tanrım. Bunu düşünmemiştim bile. şimdiye kadar. Cinayet!"

"Onlara senin bizim getirdiğimiz bir fahişe olduğunu, bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyleyeceğim. Şimdi kapa çeneni."

"Sanki işe yarayacak da. Hiç tutuklanmamış bir fahişe var mı biliyor musun? Ben de öyle," dedi. "Çok daha uzağa gitmeliyiz Vegas'tan daha iyi. Ve o lanet karavanda kalmayacağım, bunu bir kez yaptım ve bir kez yeterliydi. Sahte kimliklerin var. Mandalay'i falan kontrol etmeliyiz. Ya da Wynn'e. . ."

Victorville'deki tepeye varıncaya, evden bir saat uzaklaşınca kadar hiç durmadı, çantasından başka bir giysi çıkarmak için koltuğun üzerine eğildiğinde ve çıplak ve dürüst olmak gerekirse, tamamen mükemmel kış Beauchamps'ın sağ yanağına sürtünüyordu, bu da şeridini korumasını daha da zorlaştırıyordu. Victorville'de benzin, yiyecek ve soğuk içecek almak için bir Mobil istasyonuna girdiler.

Araçlara benzin doldururlarken Cole, Beauchamps ve Deese'e "Dizüstü bilgisayarım var, eğer biraz WiFi bulabilirsek haberleri alabiliriz" dedi.

"Vegas'a gidene kadar bekleyin. Zaten henüz hiçbir şey olmayacak," dedi Beauchamps. "Karavan parkından daha iyi bir yere ihtiyacımız var, dördümüz birden orada kalamayız. Geenie sızlanmalarıyla beni şimdiden çıldırtıyor."

"Sence Vegas yeterince uzak mı?" Deese sordu.

"Orange County yeterince uzak olabilirdi, tabii şu lanet olası LA televizyonu olmasaydı. Vegas hızlı, karavanımız var ve kiralayacak bir ev bulana kadar bir süre ortalıkta görünmeyebiliriz," diyor Beauchamps dedi. Cole'a baktı. "Vegas'a gideriz, sen ve Geenie için birkaç alyans alırız ve sen de birkaç ev kiralarsın. Kimse senin yüzünü tanımaz. Ve orada ev kiralamak kolaydır."

"Bunu yapabiliriz," dedi Cole. Bir sigara yaktı. "Eğer Geenie seni rahatsız ediyorsa, benimle gelebilir."

"İşte bir fikir." Cox kıyafetlerini değiştirmek için tuvalete gitmişti. Geri döndüğünde Cole'un eşyalarını Beauchamps'ın arabasına, Beauchamps'ın eşyalarını da Deese'in kamyonetine aktarmışlardı.

Beauchamps ona alyanslardan ve kiralamadan bahsetti.

"Hey, arkadaşım şu Airdnc şeyiyle iki aylığına bir daire kiraladı. Vegas'ta bir kız varmış, seni sorgusuz sualsiz onlardan birine sokacaktı ve ön ödeme yaparsan istediğin kadar kalabilirmişsin. Her şey Wi-Fi, TV ve her şeyle döşenmiş."

Beauchamps, "Bu da bir olasılık," dedi. "Oraya gittiğimizde kontrol edeceğiz."

"Nasıl oluyor da Cole'la birlikte gidiyorum?" Cox üç adamın arasına bakarak sordu.

"Çünkü Deese'le konuşmamız gereken şeyler var. Ve çünkü sen beni deli ediyorsun," dedi Beauchamps. "Ayrıca, sen ve Cole karı-koca rolünüz üzerinde çalışabilirsiniz."

—

Hava ısınmadan Victorville'den çıkmışlardı ve Mobil istasyonunun tuvaletinde şortunu ve tişörtünü değiştiren Cox, Kaliforniya'dan ayrılmak ve genel olarak hayat hakkında tekrar konuşmaya başladı.

Cole'un söyleyecek pek bir şeyi yoktu, arada bir bir şeyler söylüyordu.

Sonra da onu devam etmesi için cesaretlendiriyordu, bu da hoşuna gidiyordu çünkü bazen çok fazla konuştuğunu hissediyordu.

Barstow'u geçtikten sonra, güneş gökyüzünde yükselmeye başlamışken, "İşte nefret ettiğim kısım burası. Barstow'dan, Barstow'a kadar hiçbir şey yok.

Nevada hattı. İki saat hiçbir şey yok. Tucson'da harika görünümlü kaktüsler var. Burada ise bok var."

"Zaman geçiyor," dedi Cole. "Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Sorun değil, ama camı aç ve dumanı dışarı üfle," dedi. Adam sigarasını yakarken pencereden Mojave'ye baktı.

"Burada kesinlikle hiçbir şey yok. Sanki elektriği kesilmiş bir televizyona bakmak gibi. Genelde yolu yarıladığımızda Marty beni aşağıya indirirdi."

"Öyle mi?"

"Evet. Yaptığımız bir şey. Yaklaştığında otoyolun her tarafına savruluyordu. Birkaç kez, bir tır tarafından geçildik ve Şoför ne yaptığımızı görünce bize korna çalardı. Bilirsiniz, çok uzun. *Hooooooooonk.*"

Cole sırtıttı ve sigarasından uzun bir nefes çekti.

Deese'in kamyoneti çeyrek mil önlerindeydi, her iki araç da saatte 80 mil hızla ilerliyordu. "Çok sıkıcı," dedi Cox. Sonra, "Biliyorsun, kardeşler bu işi halledecekler.

kendileri. Bizimle ilgilenmeyecekler. Beni neden yanlarında götürdüklerini bile bilmiyorum. Los Angeles'a geri dönebilirdim ve sizi tanıdığımı kim tahmin edebilirdi ki?"

"Parmak izlerini unutmayın," dedi Cole. "Eğer daha önce parmak iziniz alındıysa-"

"Hiç tutuklanmadım. Hiçbir şey için tutuklanmadım," dedi Cox.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Ne sandın, köşede olduğumu mu?"

"Marty ile aranızdaki ilişkiyi hiç anlayamadım," dedi Cole. "Sen tam olarak bir kız arkadaş gibi görünüyor. Mesela o aktris hatunu becerirken, bunu açıkça söylüyordu. Sen umursamıyor gibiydin."

"Ben yapmadım. Daha az aşınma ve yıpranma yaşadım," dedi Cox.

"Yani . . . Belki de buralarda takılman için sana para ödüyordur diye düşündüm." "Bir bakıma öyleydi. Her seferinde yüz dolar falan değil."

Cox şöyle dedi. "Ama iki kelime var: "Para" ve "kokain. Köşede değildim ama parayı ve kokaini severim. Zengin adamları severim, Özellikle de para harcamayı ve kulüplere gitmeyi sevenler. Dans etmeyi. Kim Amex kartını ödünç verir ki? Biriyle çıkmıştım.

USC'den bir sürü Arap çocuk var."

"Huh." Cole bunu düşündü, sonra dedi ki, "Sadece bir tane vardı Hayatım boyunca yasal bir kredi kartı kullanmadım. Sears'tan, sanırım iflas ettiler. Çocukken lastik, alet edevat falan alabilmek için almıştım."

Cox koltuğun diğer tarafına uzandı ve onun bacağını okşadı. "Bana her zaman iyi bir adam gibi göründün, diğerlerinden çok daha iyi," dedi. Bir dakika sonra: "Marty ile aramızda bir sorun çıkarsa benimle ilgilenir misin?"

"Eğer yapabilseydim," dedi Cole, "sanırım. Ne yapabileceğimi bilmiyorum. I

Bu anlaşmada çok para kaybettim. Aşağıda, arabamda saklıyordum. Şimdi polisler aldı."

"Aman Tanrım."

"Şaka yapmıyorum."

"Kötü bir şey olacak," dedi Cox. "Marty başını öne eğecek bir adam değil. Bu şekilde daha sorumlu görünüyorsun. O ve Deese'in Vegas'ta kumar oynamaya başlayacaklarını biliyorum çünkü
çünkü yaptıkları şey bu."

"Bu onları yakalatacaktır. Orada kameralar, sıkı güvenlik ve akıllı polisler var," dedi Cole. "Biraz para toplayana kadar ortalıkta görünmemeliyiz."

"Marty'nin dediği gibi bu karı-koca meselesi üzerinde çalışırsak, kaçmak için daha iyi bir şansımız olur. Vegas'taki çiftler

Görünmez. İnsanlar bekar erkeklere ve bekar kızlara bakıyor ama çiftlere bakmıyor, çünkü onlar ... müsait değil. Her yerde onlardan milyonlarca var. Kimse bakmıyor bile."

"Ama ne üzerinde çalışacağız? Çift olmak mı? Sadece birlikte dolaşıyorsunuz, değil mi?"

"Çift olan insanlar diğer insanlardan farklı davranıyor," dedi. "Bunu anlayabilirsiniz."

"Neyi anlatayım?"

"Birlikte olduklarını," dedi. "Bilirsiniz, birbirleriyle samimi olduklarını."

"Birlikte uyumaktan mı bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Ya da her neyse. Samimi." Uzun bir sessizlik oldu, ikisi de Tucson'daki kadar güzel olmadığı kesin olan aşırı ısınmış çöle bakıyorlardı. "Dinle ... üflemek istiyorsun iş mi?"

Cole başını kaşıdı, ciddi olup olmadığını kontrol etmek için ona baktı. Öyle görünüyordu, gözleri düzdü ve bilge değildi. Sonunda: "Tabii, Marty'nin sorun etmeyeceğini düşünüyorsan."

"Ona söylemeyi düşünmüyorum," dedi. Ve, "Gerçek adının Marion olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama herkesin ona Marty demesini istedi çünkü Marion ismiyle ilgili yasal sorunları vardı."

İkisi de bir dakika daha bir şey söylemedi, sonra Cox, "Muhtemelen koltuğu sonuna kadar geriye kaydırmalısın," dedi.

"Tabii. Önce şu dumandan kurtulayım. Burası oldukça sıkıcı."

BÖLÜM

YEDİ

Bob'un Malibu'sunu bir blok dolaştırıp park etmişler ve garaj yolunu boş bırakmışlardı. Rocha minibüsle ayrıldı ve bir saat sonra iki şerif yardımcısıyla birlikte geri geldi.

Gözetim. Daha fazla yiyecek getirdiler.

Jaguar öğleden sonra geç saatlerde geri geldi, birkaç dakika sonra da BMW onu takip etti. Polis memurlarından biri telefoto lensle fotoğraf çekti.

Öğleden sonra Rocha'nın baskını ilgili üç farklı departmanla koordine etmesini beklerken Lake bir dizüstü bilgisayarını endüstriyel güçte bir hotspot'a bağladı ve hedef evle ilgili her türlü resmi belgeyi -inşaat izinleri, vergi değerlendirme raporları, plato haritaları, hava görüntüleri- ortaya çıkardı. Orijinal izinler, Otuz beş yıllık ev, mütevazı büyüklükte üç yatak odasına sahip olarak gösteriliyordu, ancak daha sonra alınan bir izin, kapsamlı bir iç tadilat yapıldığını ima ediyordu ancak ayrıntılı planlar içermiyordu.

Rocha, "İçerisinin nasıl bir yer olduğunu gerçekten bilmiyoruz," dedi.

"Orada

İnşaat izinleri çoğunlukla yeni HVAC ile ilgilidir, ancak bunlar eski tip aile yatak odalarıdır ve birleştirilmiş olsalardı şaşırmazdım.

Bazıları bir ya da iki yatak odalı süitlere dönüştürüldü. Biz güvenemeyiz Kapılar ve yatak odası girişleri planlarda belirtildiği gibi." Rae, "Ama burayı kullanan en az dört kişi var," dedi.

Lake, "Birinci kattaki aile odası başka bir yatak odası süitine dönüştürülebilirdi," dedi. "Hatta belki iki."

"Yine de bilmiyoruz," dedi Rae. "Çok sert gireceğimizi düşünüyorum, açık pencerelerden flaş bombası atarız, kapıya bir koçbaşıyla vururuz.

Bel hizasına kadar CBS yapısı var; eğer bir çatışma olursa bu daha hafif silahlar için sorun olacaktır."

Evin tüm üstten görünüşü yıl boyu süren yoğun bitki örtüsü tarafından gizlenmişti. Rocha, "Onu arkasındaki evden ayırmak için ya bir çit ya da bir çit olacak" dedi. "SWAT adamlarımız olacak Arka bahçeden geliyorlar ve evin önüne varmadan önce orayı geçmeleri gerekecek."

Rocha Lucas'a, "Tüm taktikçilerin bu işe dahil olması gerekiyor, buna Bob ve Rae de dahil," dedi. "Sen taktiksel değilsin, bu yüzden geride kalıyorsun. Mac de taktiksel değil, o yüzden kalıyor. Lake ise teknik, ve ben patronum, bu yüzden toplantı için orada olmalıyız. Siz uyuyabilirsiniz."

"Ben de dahil olmak isterim."

"Burada olacaksın. Ama sokakta koşturmayacaksın - tüfekli, yelekli ve kasklı on ya da on iki adamımız olacak ve işleri karıştıran takım elbiseli bir adama ihtiyacımız yok. Ben dışarıda olmayacağım, Lake'le birlikte bir kamyonda olacağım."

Lucas pes etti. "Ama biter bitmez orada olacağım."

"Sorun değil. Sen de davetlisin." Kadın onun sırtını sıvazladı ve adam bundan hiç hoşlanmadı.

—

BOB VE RAE erkenden yattılar çünkü ertesi sabah şafak sökmeden önce hedef evden sadece birkaç blok ötedeki Altadena Şerif Karakolu'nda SWAT ekibiyle buluşacaklardı. Lucas gece boyunca kitap okurken ve şerif yardımcıları hedefi izlerken onlar iki yatağı aldılar.

BMW ve muhtemelen Beauchamps, onu görmemiş olmalarına rağmen saat sekizde eve dönmüş, Jaguar ise saat onda gelmiştir. Navigator neredeyse gece yarısına kadar dönmedi. O zaman Lucas ve MacIntosh, Nast'ı ilk kez o zaman görmüşlerdi. O Garaj ışığının altında durdu, kollarını iki yana açtı, başını salladı ve bir an sonra çöp kutusunu kaldırıma yuvarladı. İçeri girdi ve kapıyı indirdi.

Rocha biraz uyumak için eve gitmişti ama kalkacağını söyledi. MacIntosh onu aradı: "Onu yakaladık, Lu. Rae haklıydı. Garajın ışığında yüzünü yakından çektim ve bu Nast. Üçünü de evde yakaladık. Belki de dört, eğer o BMW'nin içinde Bob'un takip ettiği gibi iki adam varsa..."

Yarım saat sonra, hedefte başka bir hareket olmayınca, Lucas Aile odasındaki koltukların minderlerini çekip yere attı ve uzandı.

Uykuya dalarken baskının karmaşık olduğunu düşündü. Üç farklı kurum için içindeydi - Los Angeles şehir polisleri, Los Angeles County şerif yardımcıları ve Marshals Service.

O, Bob ve Rae, Los Angeles Belediyesi ve diğer birkaç şehir tarafından aranan LA şüphelilerinin izini sürmüştü. ancak şerifin yetki alanına giren şehirlerin hiçbirisi tarafından değil departmanı ya da Marshals Service tarafından. Polis tarafından aranan tek şüpheli Clayton Deese, yerel kurumların hiçbirisi tarafından aranmıyordu ve evde olabilir de olmayabilir de.

Baskının sonucu ne olursa olsun, yasal karışıklıklar çok yoğun olacaktı. Bu yüzden dışarıda bir milyar avukat olduğunu düşünüyordu. Neredeyse kasıtlı olarak kendilerini ücretlerde tutmak için yasalar. Ama, hayır. Çok alaycı. Karanlığa gülümsedi ve uyumaya gitti.

—

Şerif yardımcılarının biri onu sarsarak uyandırdığında LUCAS mişıl mişıl uyuyordu. "Saat altıya çeyrek var, dişlerini fırçalamak istersen. Çeyrek geçme mekânı vuracaklarını söylüyorlar. Dışarıda hava aydınlanmaya başladı bile."

Lucas kendini kaskatı kesilmiş hissederek minderlerden yuvarlandı. Bob ve Rae bir saat önce şerifin merkezindeki diğer teşkilatlarla rodeo yapmaya gitmişlerdi.

İstasyon. Dişlerini fırçaladı, saati kontrol etmek için telefonuna baktı, duş almaya ve tıraş olmaya karar verdi ve oturma odasına indi.

Rocha'nın radyoda şöyle dediğini duyma zamanı, "Eyerleyin. Hepiniz ne yaptığınızı biliyorsunuz. Hadi yapalım şu işi."

—

Bob ve Rae'nin de dahil olduğu SWAT EKİBİ birkaç farklı araçla hareket edecek ve eve hem önden hem de arkadan hedefin arkasındaki evin bahçesinden girecekti. Önden gelen ekip hedeften görülemeyecekleri bir yerde, elli metre ötede duracak, arkadaki ekip ise hedefle aralarında ne gibi engeller varsa - büyük olasılıkla alçak bir çit ya da çit - onları aşacaktı.

Arka bahçedeyken, öndeki ekibi uyarırlardı ve belirlenen üyeler, bir koçbaşı ön kapıyı yıktığı anda yatak odası olduğu düşünölen pencerelerden içeri flaş bombaları atarlardı.

Flaş bombaları patlayana kadar her şey sessizce yapılacaktı: ne lastik gıcirtısı ne de sokakta koşuşturan polisler olacaktı.

"Bu çocuklar bunu her zaman yapıyor," dedi MacIntosh. "Vurduklarında burada oturup izlemeyeceğim. Oraya gideceğim."

"Bence kalmalısın," dedi Lucas. "Taktiksel değilsin." "Siktir et," dedi MacIntosh. "Ne yapacaksın?" "Ben gidiyorum," dedi Lucas.

"Aferin!"

—

LUCAS'ın şiire olan ilgisi, LUCAS Üniversitesi'nde aldığı bir dersten beri vardı. Minnesota Üniversitesi. Dersi, aynı zamanda hevesli bir hokey hayranı olan yaşlı bir profesör veriyordu. Lucas, birinci sınıf bir defans oyuncusu, not ortalamasından emin olmak için onun sınıfına takılmıştı ortalaması onu buzda tutmaya yetecek kadar yüksekti. Şiirin, yine bir hokey hayranı tarafından öğretilen ve diğer seçenek olan Minnesota tarihinden çok daha ilginç olduğunu düşünüyordu.

Her halükarda, SWAT ekibi sürünerek içeri girdiğinde, bir an için Carl Sandburg'un "Sis küçük kedi ayakları üzerinde gelir ..." dizesini düşündü.

SWAT araçları caddenin aşağısında durmuştu ve yeşil taktik üniformaları ve kasklarıyla zırhlı polisler

Hedef eve yaklaştıklarında, sabahın erken ışıklarında yoğun yeşilliklerin arasında neredeyse görünmez oldular.

MacIntosh, kapıları ve pencereleri kapalı olan gözetleme evinin içinde olmalarına rağmen, "Ben arka taraftan çıkıyorum," diye fısıldadı.

"Kimseyi korkutmayın," dedi Lucas. "Uzak durun ve bırakın çalışsınlar."

"Anladım," dedi MacIntosh. "Geliyor musun?"

"Tam önünüzde," dedi Lucas, kapıya doğru ilerlerken.

Arka kapıdan çıkıp evin yan tarafına, Lucas ve Bob'un delikler açtığı çitlere doğru gittiler. Bakıyorlardı.

Lucas deliklerden birinden SWAT ekibinin komşu evlere yerleştiğini gördü. Ve sonra, duyamadıkları bir komutla iki polis aniden hedef evin bahçesine koştu.

"Flaş bombaları," diye mırıldandı MacIntosh. Her şey bir anda cehenneme döndü.

—

Köşedeki bir pencereden TAM OTOMATİK bir silah açıldı. ve yaklaşan iki polis memuru kaçtı, biri düştü ve Lucas "Kahretsin, vuruldu" diye seslendi ve diğeri SWAT ekibi üyeleri hemen ateşle karşılık verdi.

"Bu lanet olası bir savaş!" MacIntosh bağırdı. Silahını çekip çitten aşağı, caddeye doğru inmeye başlamıştı ki Lucas koluna girerek, "SWAT'lar sadece silahlı bir adam görecek," dedi.

Makineli tüfek sustuğunda MacIntosh tereddüt etti. Ateş Lucas'ın vurulduğunu sandığı ve yere düşen adam elleri ve dizleri üzerine çökerek çimenlikten dışarı fırladı, görünüşe göre yara almamıştı. Sonra arkadan ateş açıldı ve sonra da evin önünden daha fazla ateş açıldı. Evin önünde, bir pencereden diğeri yanıp sönen namlu flaşları, SWAT ekibinin siper almak için kazdığı çitleri gagalayan bir tabanca.

"Siktir et, ben gidiyorum," dedi MacIntosh ve derin bir çömelme hareketiyle çitin dibine doğru ilerledi. Lucas daha iyi bildiğı halde

takip etti. Çitin sonunda MacIntosh caddenin karşısındaki birine bağırdı ve ardından Lucas'ı da arkasına alarak hedefin pencerelerinin görüş alanının dışına doğru koşmaya başladı.

Birkaç SWAT ekibi üyesi bir kafur ağacının altı ayak kalınlığındaki gövdesinin arkasında siper almıştı ve içlerinden biri, "Yerde kal ve yoldan çekil," diye bağırdı.

Bir SWAT görevlisi yan taraftan içeri daldı, yan camdan birkaç flaş bombası atacak kadar yaklaştı, sonra birkaç tane daha Arka camdan içeri girdim ve flaş bombaları patladığında sanki bir şimşegin yanında duruyormuşum gibi hissettim.

Sonra sessizlik.

Sonra biri "Aşağıdalar mı?" diye seslendi ve diğer polisler evin arkasından ve yanlarından bağırmaya başladılar.

Sonra Rocha'nın soprano sesi bağılıyor, "Herkes sıkı otursun ... Herkes sıkı otursun. Sıkı oturun."

Lucas ve MacIntosh'un yanındaki SWAT ekibinden biri ayağa kalktı ve silahını ağacın etrafından dolaştırarak ön pencerelere nişan aldı. İkinci adam da birkaç saniye sonra aynı şeyi yaptı ama ağacın gövdesinin diğer tarafına doğru.

Lucas ağır zırhlı polislerle ilgili bir şey göremedi.

Elinde silahıyla kış üstü oturan ve "Hiçbir şey göremiyorum" diyen MacIntosh da göremiyordu.

Lucas çekingen bir tavırla ayağa kalktı ve bir göz atmak için SWAT adamının arkasından çıktı. Lazer noktaları hedefin yan tarafında oynayarak ön kapıya ve pencerelere odaklandı.

SWAT elemanı dedi ki, "Düşmüş olmalılar. Oraya beş yüz mermi attık ve bu saçmalık değil."

MacIntosh, "Umarım adamlarımızdan hiçbiri vurulmamıştır, içeride lanet bir makineli tüfek vardı" dedi.

"Muhtemelen arka taraftan girmeliyiz," dedi Lucas. "O garaj yolundan koşarak çıkan ben olmak istemem."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi SWAT görevlisi. Ve, "Sen de kimsin?"

"Mareşal," dedi Lucas.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bob ve Rae iyi insanlara benziyor."

"Öyleler," dedi Lucas. "Orada çok kötü bir şey oldu. Umarım kimse yaralanmamıştır."

Daha iyi görebilmek için SWAT adamının arkasından biraz daha uzaklaştı.

—

Göz açıp kapayıncaya kadar, en yakın pencereden açılan otomatik silah, durdukları kafur ağacını toz haline getirdi. Lucas'ın göğsüne bir kurşun isabet etti ve yere düştü. Ve duydu ki

MacIntosh çığlık attı ve birinin ayak bileklerini çektiğini hissetti, onu ağacın arkasına doğru sürüklüyordu. O sırada bir ağacın alt tarafına bakıyordu, yüzlerce merminin daha ağaca çarptığını duydu. ve sonra her şey garipleşmeye başladı, çok fazla acı değil ama bir şekilde çok fazla acı vardı ve "Umarım ölmüyorumdur" diye düşündü ve sonra, "Belki de öyleyim."

Birisi bağıırıyordu, "Buraya getirin, çalıştırın, getirin
"ve kendini bir bez bebek gibi kaldırılmış ve başının etrafında rahat ve yumuşak hissettiren bir sedyeye konmuş hissetti
Sonra bir ambulansın içindeymiş.
Ambulans teknisyeni "Yuvarlanmalısın dostum, acele etmelisin" diye bağıırıyordu ve siren çalışıyordu ve her şey sönükleşti ve uzaklaştı, ve hatta daha sönük.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM

SEKİZ

Daha sonra düşündüğünde, karanlık en kötüsüydü, acıdan daha kötüydü. Uyku karanlık değildir, siyah değildir. Orada Beyninizde her zaman uyanık olan bir şey var, bu yüzden kılıç dişli kaplan mağaraya gelir, beyniniz sizi uyandırır ve aile mızrağını almanızı söyler.

Lucas'ın içine düştüğü karanlık öyle değildi. Beyninin hiçbir parçası uyanık değildi. Sonra bazı anlarda hâlâ yaşayan gri uyku durumuna geçiyor, sonra tekrar karanlığa düşüyordu. Tekrar aşağı inmek, her seferinde yeniden ölmek gibiydi.

—

SICAK AĞUSTOS GECESİ, Mississippi Nehri Bulvarı boyunca nem halkalarıyla titreşen sokak lambaları. Lucas tişörtünü kafasına geçirdi. ve evine giden son iki blok boyunca gömleksiz ve ter içinde koştu. İlk günkü kadar hızlı hareket etmiyordu.

Vurulmadan önceki bahar. Garaj kapısına vardığında eğildi, ellerini dizlerine koydu, nefes nefese kaldı.

Göğsündeki kurşun deliği ve sırtındaki çıkış yarası yeni deri ve yara dokusunun pembe düğümleri olarak ortaya çıktı. Bir bulantı dalgası onu sardı ve öğürdü, geri itti ve sonunda ayağa kalktı, ter göğsünden aşağı yuvarlanıyordu.

Sırtı ağrıyordu ve belki de hep ağrıyacaktı. Kurşun köprücük kemiğinin altına isabet etmiş, göğüs kafesinin bir köşesini delip geçmişti.

kası, kürek kemiğinde bir delik açtı, bir kürek kemiğinin tepesini

deltoidini zar zor ıskaladı ve infraspınatus denen bir yerden çıktı.

Bob'un söylediğine göre, sıkışmış bir domuz gibi kanamış.

Doktorlar ona tamamen iyileşmesinin bir yıl süreceğini söylediler. Bunu kabul etmeyi reddetti. Weather ona sakinleşmesi için yalvardığında bile yapamadı. Yapamadı çünkü tekrar tekrar üzerine gelen karanlıktan -ölümden- korkuyordu.

Ve zayıflıktan, vücudunun ona ihanet etmesinden korkuyordu. Dışarı çıkmaya başladığında, süpermarkete, eczaneye gittiğinde, bazen elini rafa koyup sabitlemek zorunda kalıyordu

Kendisi. Bu daha önce olmamıştı. Hiç olmamıştı. Doktorlar titremenin geçeceğini ama biraz zaman alacağını söylediler.

Vurulduktan iki ay sonra saçlarına daha önce olduğundan daha fazla ak düştüğünden, yüzünde daha fazla çizgi olduğundan şüpheleniyordu.

Her zaman düşünmüştü ki

saçların bir gecede beyazladığına dair hikâyelerin kocakarı masalı olduğunu düşünüyordu ama artık bundan emin değildi.

—

Hastanede, solunum maskesi takmış ve bir kolu damar içi ilaçlarla dolu olarak uyanmadan önce hatırladığı SON ŞEY

ambulans görevlisi şoföre daha hızlı gitmesi için bağıırıyordu.

Huntington'daki 2. seviye travma merkezine götürülmüştü.

Pasadena'daki hastaneye kaldırılmış ve orada on bir gün geçirmişti. Bob ve Rae ondan birkaç dakika sonra geldiler. Evlatlık kızı Letty Stanford Üniversitesi öğrencisi, hastaneye öğle saatlerinde varmıştı ve hava durumu öğleden sonra geç saatlerde belli oldu.

Letty içeri girdiğinde iki yumruğunu da kalçalarına koyup şöyle dedi, "İyileşsen iyi olur. Battaniyeye sarılmış geçersiz bir saçmalığa katlanmayacağım." Onun bunu söylediğini duydu, sonra uyuşturucuya indüklenmiş delik, geri geldiğinde hatırlıyor.

Bir doktor Weather'a, Lucas'ın görünüşe göre tam metal kılıflı bir mermiyle vurulduğunu ve bu merminin kılıflı mermilere göre daha temiz bir yara bıraktığını söyledi.

içi boş mermi olabilirdi. Rae bunu bir gün sonra doğruladı.

"SWAT'tan bir adam

bazı sert heriflerin yelek plakalarını delip geçeceğini düşündükleri için tam metal ceket kullandıklarını söyledi."

Weather'ın bahsettiği de buydu. Teknik şeyler. Arada sırada ona bakıp ağlıyordu, hatta ona gülümsediğinde bile. Geri kalan zamanlarda ise doktorlarla teknik konulara giriyor, MRI ve diğer elektronik sondaların videolarına bakıyor, Rae ile SWAT taktiklerini ve bunun nasıl yapılması gerektiğini konuşuyordu.

Lucas'ın sırt kasları artık her zaman orada olacak küçük kemik kıymıkları içeriyordu; bir cerrah onları çıkarırken, kendi hallerine bırakılmalarından daha fazla zarar verebilirdi. Ayrıca bir karbon fiber Kürek kemiğindeki deliğin üzerine, mermiden yayılan çatlaklar bulunan kemiği sabitlemek için vidalarla tutturulmuş yama delik. Çatlaklar sonunda iyileşecek, ancak yama kalacaktı.

Letty vurulduktan üç gün sonra şöyle demişti: "Sırtında gerçekten bir delik var. Yani, *delik* gibi. Başparmağımı içine sokabilirim."

"Yapma bunu," dedi Lucas. "Zaten çok acıyor."

Haziran ayına gelindiğinde, deri greftlerinin yardımıyla delik ortadan kalkmıştı.

—

Baskında Nast ve Randy Vincent adında bir adam öldürülmüştü. Nast, Lucas'ı öldüren 223'lük tam otomatik silahı ateşliyordu. Nast kurşunlarla delik deşik edilmişti -Lucas'ı vuran son patlamayı yapmadan önce muhtemelen üç ya da dört kez, sonrasında da belki on kez vurulmuştu. Dokuz mm'lik bir tabancayla ateş eden Vincent bir kez gözünden vurulmuş ve ölmüştü. Jacob Barber adına kayıtlı arabanın sahibi oydu.

Dördüncü adam, BMW'nin sahibiydi ve Bob'un kahvaltı yaptığı yerdeki parmak izlerinden John Rogers Cole olduğu anlaşıldı. Cole, Nebraska'da yedi yıl hapis yatmıştı. Bir kredi birliğini soymak.

Normalden daha ağır bir ceza almıştı çünkü Nebraska yetkilileri tarafından yapılan ceza soruşturması, muhtemelen Nebraska'da en az sekiz kredi birliğini daha soyduğunu ortaya koydu ve Kansas'ta. Omaha'da bir kez daha tutuklanmış.

On sekiz, dikizlemekten. Bu suçlama takipsizlikle sonuçlanmış ve o da serbest kalmıştı. Dosyada suçlamanın cinsel içerikli mi yoksa muhtemelen bir hırsızlığın başlangıcı mı olduğu yazmıyordu.

"Daha fazla araştırma yapmalıydık," dedi Rae. Bob'la birlikte kavgadan iki gün sonra Lucas'ın yatağının yanında oturuyorlardı. "Bu adamlar üç yıldır orada yaşıyorlardı. Hepsinin bir yatakhane gibi orada olmasının garip olduğunu düşündük. Ama değillerdi."

"Öyle değiller miydi?" Lucas'ın sesi paslı bir kapı gibi çıkıyordu.

Bob başını salladı. "Hayır. İzlediğimiz evin arkasındaki ev de onlara aitti ve çift çit dikmişlerdi.

İkisinin arasında. Siz onu göremiyordunuz ve biz de bir saat boyunca orada kalıp bahçenin her tarafını dolaşana kadar onu göremedik. İki çit birbirine paralel, iki metre arayla, arka bahçenin kenarında, arkadaki eve doğru bir yokuş yukarı uzanıyordu. Birinden diğerine geçebilirdiniz. bir evden diğerine görünmeden gidebiliyorlardı. Bir evde sorun çıkarsa diğerine gidebilecekleri şekilde ayarlamışlar."

Rae, "Hem önden hem de arkadan gelen polislerle tam bir baskınla başa çıkamadılar, bu yüzden ateş ettiler. Beauchamps'ın ön evden ne zaman ayrıldığını bilmiyoruz ama muhtemelen Bir gece önce. Aslında kavga devam ederken iki çitin arasından, SWAT'çıların yanından geçip geri dönebilirdi ama ikinci evde ona ait olduğu anlaşılan bir yatak vardı. ve içinde uyunmuştu."

"O zaman neden hepsi hedefe park etti?" Lucas sordu.

"Emin değiliz ama sanırım tahmin edebilirim," dedi Bob. "Hedef evin garajı iki arabalık gibi görünüyordu ama yıllar önce dört arabalık olacak şekilde yeniden düzenlenmişti. Bunu zaten görmüştük, bu da bize dört adamın da orada olduğunu düşündürdü. Üç farklı arabada dört kişinin gelip gittiğini gördük. Arkadaki evin sadece iki arabalık bir garajı vardı. Beauchamps ve Cole'un orada yaşadığını, Nast ve Vincent'in da ön evde yaşıyordu. Sonra Deese ortaya çıktı. Elimizde parmak izleri var, Deese bir ara kesinlikle oradaydı. Sanırım pikabıyla arka eve taşındı ve Cole BMW'yi hedef ev."

"Bu arada BMW'den yedi yüz kırk bin dolar nakit ve altın aldık," dedi Rae. "İki evin toplamından neredeyse yarım milyon dolar daha çıktı."

"Diğer bir şey de her yerin alarmlı olmasıydı," dedi Bob. "Önde ve arkada bahçe alarmları vardı. Arkadan gelen adamlar onları uyandırdı. Önden gelenler ellerinde flaş bombalarıyla içeri girdiklerinde çoktan ayağa kalkmış ve silahlanmışlardı."

Lucas, "Alarmları görmek için çok fazla araştırma yapmak gerekirdi," dedi.

Rae, "Çok fazla araştırma yapsak bile onları göremeyebilirdik," dedi. "Bu şeyler parmağınız büyüklüğündeydi ve ağaçlara bağlıydı, kablosuz olarak bağlandı. O çiti de göremeyebilirdik. Yani, gün ışığında bile yan bahçeden göremezsiniz. Kalın bir çit gibi görünüyor. İki tane olduğunu ve aralarında bir yol olduğunu göremezsiniz."

Kavga sırasında yüzlerce el ateş edilmişti: üç Nast'ın tam otomatik silahı ateşlediği yerde pencerelerin etrafına saçılmış otuz mermilik boş şarjörler ve silahın içinde, Nast yere düştüğünde çoğunlukla boş olan bir şarjör daha bulunmuştu. Vincent on yedi mermilik bir şarjörü bitirmişti.

ve öldürüldüğünde bir başkası üzerinde çalışıyordu.

Lucas polislerin kaç el ateş ettiğini asla öğrenemedi ama muhtemelen Nast ve Vincent'in ateş ettiğinin birkaç katıydı.

Deese, Beauchamps ve Cole kavga sırasında arabayla uzaklaşmışlardı ve yalnız da değillerdi. Her iki sokaktaki birkaç komşu da kaçmıştı ve sokağın karşısındaki bir adam da arabanın içindekileri görmüştü.

bir SUV ve beyaz bir pikapla uzaklaştılar. Bir daha hiç görülmemişler. Komşulardan biri yanlarında sarışın bir kadın olduğunu düşünmüş. Los Angeles polisi arka evde dördüncü bir parmak izi seti bulmuştu, küçük, bir kadınıninkine benziyordu, ama federallerden bir sonuç alamamışlardı.

—

"Kaçaklar olma ihtimaline karşı sokakta, arka evin yanında kalması gereken SWAT görevlileri vardı, ancak

Çatışma başladı ve insanlar polisler hakkında çığlık atmaya başladı. evin etrafında koşuşturdular ve kimseyi sokakta bırakmadılar."

Rae şöyle dedi. "Yirmi dakika boyunca sokakta kimse yoktu. Biz Beauchamps ve diğerlerinin araçlarına binip uzaklaştıklarını düşünüyorum. Garaj kapısı açıktı ama üst kapının ışıkları kırılmıştı."

"SWAT'ların disiplinsizliği gibi görünüyor," dedi Bob. "Ama polisler vurulduğunda, her şey dumana boğulma eğilimindedir. Sokağı terk ettikleri için o adamları suçlamıyorum. Yardım etmeye çalışırken canlarını tehlikeye atıyorlardı."

—

SADECE BİR SWAT ekibi üyesi yaralanmıştı ki bu da onca silah sesi arasında mucizeden başka bir şey değildi. Basın bültenlerinde kalçasına denen ama Rae'nin kışına dediğine göre tek bir kurşun almıştı. "Yarım yamalak bir polis olduğunu söylemiyorum ama yarım yamalak bir polis."

Aslında yarası Lucas'ınkinden daha ciddiydi. Polis neredeyse altı hafta hastanede yattı ve Ağustos ayında hâlâ görevine dönememişti.

Los Angeles polisleri ve Los Angeles Şerif Departmanı Beauchamps, Cole ve Deese için kapsamlı bir arama başlatmış ve hiçbirini bulamamıştı. "Los Angeles'ta, Kaliforniya'nın her yerinde, Vegas'ta, Portland'da, Seattle'da ve New Orleans, ama hiçbir zaman bir ipucu alamadık," dedi Rae. "Dördünün de her an kaçmaya hazır olduğunu düşünüyoruz. Hem Nast hem de Vincent'in ikişer sahte kimliği vardı ve bunların arasında sigortası ödenmiş gerçek Kaliforniya ehliyetleri de vardı. Bu üç adam nerede olursa olsun kimse onları bulamadı. Kimse nereye bakacağını da bilmiyor."

Lucas, "Hâlâ buralarda olmaları mümkün," dedi. "Kaç tane Güney Kaliforniya'daki insanlar? Yirmi milyondan fazla. Bu adamların zaten Kaliforniya ehliyetleri, araba etiketleri ve Bölgeye aşinadırlar."

"Rocha öyle düşünmüyor," dedi Bob. "Buranın çok sıcak olduğunu söylüyor; bir tanıdıklarıyla karşılaşma ihtimalleri çok fazla."

kim olduklarını ve polislerden kimin iyilik istediğini bilir. Çatışmada birkaç polisi vuran bir çeteyi ihbar ettiğinizde, çatışmayı onlar yapmamış olsalar bile büyük bir iyilik görebilirsiniz. Bir şey söylememek için yamyam."

"Haklı olabilirsin," dedi Lucas. "Ama yanlış da olabilir,"

Çatışma sırasında Nast sokağın karşısındaki bir eve bir düzine kurşun isabet ettirmeyi başarmıştı. Beton bloklardan yapılmıştı ve kurşunların hiçbirisi delip geçmemişti. Kimse yaralanmadı, ancak ev sahibi LA County'yi dikkatsizce tehlikeye atmaktan dava etti ve Lucas, Bob ve Rae mahkemeye çıkarsa muhtemelen ifade vermeye çağrılacaklardı.

—

ŞİMDİ LUCAS, bu sıcak Ağustos gecesinde evinin önünde durmuş, ter içinde mide bulantısıyla savaşıyordu. Er ya da geç iyileşeceğini biliyordu ama onu en çok rahatsız eden şey sürekli halsizlikti.

Hokey oynamaya ilkokulda başlamıştı ve o zamanlar, eski kötü günlerde, yılmamaya ve güçlü durmaya çok önem verilirdi. Çocukken bile kendini hiç zayıf hissetmemişti. Teorik olarak, yaşlılığa kadar hayatta kalmayı başarırca, bir noktada muhtemelen zayıf hissetmeye başlayacağını biliyordu.

Ama yaşlandığınızda, uyum sağlarsınız ve uyum sağlamak için zamanınız olur. Onun hiç zamanı olmamıştı. Hastanede, tekrar yürüyebildiğinde, hemşireler tuvaleti kullanması için yataktan kalkmasına yardım etmek zorunda kaldılar.

Onu koridorda görüntüleme bölümüne götürdüler, üzerinde serum fizyolojik torbası olan bir direği iterek, eski bir cüppeli gibi ayaklarını sürüyerek

Adam. Eve özel bir jetle dönmüşlerdi.

bir dizi merdivenden asfalta inmiş ve bacaklarının onu dik tutamayacağından korkarak can havliyle tırabzana tutunmuştu.

Diğer yaralarından farklı olarak -daha önce iki kez vurulmuştu- bu seferki kafasına isabet etmişti.

Orada durup soluklanırken Weather dışarı çıktı ve elini sırtına koyarak "Kustun mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

"Lanet olsun Lucas, çok fazla zorluyorsun," dedi.

"Zorlamalıyım. Paslanmaktansa kırılmak daha iyidir."
"Bunlar sadece iki seçenek değil. . . Neyse, Rae telefonda."

—

LUCAS onu içeri kadar takip etti, cep telefonunu aldı ve "Selam bebeğim. Tremanty'yi çiviledin mi?"

"Bu konuda konuşamam," dedi Rae. "Dinle, seni bu gece aramamı söylemiştin. Arayacağım. İşler nasıl?"

"Los Angeles'a geri dönüyorum," dedi

Lucas. "Biz de seninle geliyor muyuz?"

"Eğer istersen," dedi Lucas. "Bana eşlik etmeni isterim."

"Tabii ki evet." Kadının telefondan uzaklaştığını ve "Geri dönüyoruz" dediğini duydu.

"Bob orada mı?"

"Evet. Deese'in kulübesindeki olay yerini kapatmalarını izlemeye geldik. Tüm alanın etrafına sekiz metrelik bir kasırga çiti çekiyorlar. Bütün günü direk dikerek ve etrafına beton dökerek geçirdiler. Orayı bir kaleye dönüştürüyorlar. On bir mezar, on iki ceset."

"Kalelerden bahsetmişken, yarın Russ Forte'u arayacağım," dedi Lucas. "Tam olarak ne zaman bilmiyorum. Programın nasıl görünüyor?"

Programları hakkında konuştular.

Her neyse, Lucas bir günlüğüne Stanford'a uğrayıp Letty'yi görmek istemişti. Son senesine giriyordu ve bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu: yüksek lisans mı yoksa iş mi?

"Bir hafta ya da on gün diyebilirim," dedi Lucas. "Rocha ile konuştum. Birkaç gün önce, Los Angeles polisinin işi bitmiş. Beauchamps ve Cole'u ele geçirmeyi çok istiyorlar ama onların gittiğine inanıyorlar. Muhtemelen de haklılar."

"Nereden başlayacağız?"

"Çiçek Çocuk'un barındaki şu İngiliz. Rocha'ya ondan bahsetmedin, değil mi?"

"Unutmuş olabilirim," dedi Rae.

"Güzel. Oradan başlayalım."

—

HAVA Lucas'ın Los Angeles'a dönmeye hazırlandığını biliyordu. Karşı koymadı ama vücudu kadar kafası için de endişeleniyordu.

"Boğazınızdan vurulduğunuzda sizi bu kadar etkilemezdi," dedi. Yıllar önce Lucas genç bir kız tarafından silahla vurulmuştu. ve eğer Weather orada olup çakı ile hava yolunu açmasaydı ölebilirdi.

"Polisseniz böyle şeyler olur. Ben yapmadım. yanlış bir şey yoktu. Silahı olduğunu düşünmek için bir neden yoktu, o daha çocuktu," dedi Lucas. Mutfakta oturmuş, plastik bir bardaktan kavun parçaları atıştırıyorlardı. "Bu farklıydı. Ben yaptım. gerçekten çok aptalca bir şey. Asla olmamalıydım bile. Ağacın arkasına geçtim ve orada makineli tüfeği olan deneyimli, sıkı bir nişancı olduğunu bildiğim halde oraya çıktım. Bu gerçekten aptalcaydı. Dövüşün bittiğini düşündüm ve sadece eve bakmak için dışarı çıktı. Hep aklıma geliyor. Gençken hiç böyle bir şey yapar mıydım? Üstünlüğümü mü kaybettim?"

"Tanrı aşkına, sen hiçbir şey kaybetmedin," dedi Weather sinirlenerek. "Cesaretini kaybetmek için çok gençsin. Herkes zaman zaman aptalca şeyler yapar."

"Aptal olmak sizi öldürebilecekken bile mi?"

"Haberlerde geçen yıl otuz yedi bin kişinin otomobil kazalarında öldüğünü ve iki milyondan fazla kişinin yaralandığını söyleyen bir haber gördüm. Bunların çoğu anlık aptallıklardan kaynaklanıyordu." Weather dedi ki. "Eğer iki buçuk tonluk bir aracı saatte 85 mil hızla kullanıyorsanız ve cep telefonunuzla konuşuyorsanız aptalsınız demektir. Fakat

herkes yapar. Sen de dahil. Shrake geçen bahar yaralandığında ve Virgil onu Fairmont'taki hastaneye götürmek zorunda kaldığında, Shrake bunun en korkutucu kısmının Virgil'in aynı anda hem araba kullanıp hem de Otoyol Devriyesi ile konuşması olduğunu söyledi ve Virgil'in birkaç kez neredeyse onları öldürttüğünü söyledi. Aptalca davranarak muhtemelen beş saniyesini kurtarmıştı, ve Virgil normalde aptal değildir."

"Bir Shrake abartısı," dedi Lucas.

"Pek deęil," dedi Weather. "Kara kara dūřūnmeyi bırak. Aptalca bir řey yaptın. Ař artık bunu."

Onun haklı olduęunu biliyordu; kendisi de birkaç kōtū anın űstesinden gelmiřti. Ama bu farklıydı.

Lucas teoride intikama inanmazdı ama Mite'dan Squirt'e, Peewee'den Bantam'a, Midget'tan

liseden űniversiteye. Biri sana bir řans verdiyse, sen de ona bir řans verdin. Daha sert. Bu olayda, ona gerēek anlamda bir řans veren adam, tamamen űlū olduęu iēin ulařılamazdı.

Yine de psikolojik olarak, bitmemiř bir iř gibi hissediyordu: dıřarıda hâla űē adam daha vardı. Onlara bir řans vermesi gerekiyordu. Ve daha sert.

—

Eve dōndükten sonra hava ona ēok sert davranmıřtı. Huntington'a vardıda onu űlmūř ya da űlmek űzereyken bulmayı ummuřtu ama odaya girdide ona gūlūmsemeye ēalıřmıřtı.

arkasını dōnūp dışarı kaētı. Letty onun peşinden gitti ve daha sonra Lucas'a Weather'ın koridorda yığılıp kaldıda, stresin bir anda yok olmasına dayanamadıda sōyledi.

Sonra sertleşti.

Evde, titiz bir iyileřtirme rejimi uyguladı ve İyileřti. Haziran ayının ortalarında uzun yūrūyūřlere ēıkmaya bařladı; Temmuz ayının ilk gūnlerinde hızlı yūrūyūřler yapmaya bařladı. Temmuz ortasında ise Kořuyordu ama zayıftı. Aęustos'un ilk gūnlerinde daha sıkı kořmaya bařladı. Ayın ortasında űldūrmeye hazırđı ve Weather onu űldūrmesi iēin serbest bıraktı.

Ama hâla canı yanıyor ve zaman zaman derinlerde bir yerde saklanan zayıflıda hissediyordu.

—

18 AęUSTOS'TA Lucas San Francisco'ya uētı, bir araba kiraladı ve Letty'nin Londra'da para űzerine ēalıřan bir ekonomi profesōrūnden yazlık bir daire kiraladıęı Palo Alto'ya gitti.

Lucas vurulmadan birkaç gün önce onu aradığında, "Bir anlaşma yaptım," demişti. "İki bin dolara alabilirim. Ayda bir dolar. İneklerle dolu olmasına rağmen harika bir havuzu var. Tek yapmam gereken köpeğe bakmak. Profesörü becermeme bile gerek yok."

"Bu iyi, çünkü o zaman oraya gelip onu öldürmek zorunda kalmayacağım," dedi Lucas.

"Onaylayacağını biliyordum. Bana bir çek gönderebilir misin?" Gönderebilir.

—

Onu apartmandan aldı. Kapıyı açtığında bir adım geri çekildi ve adam "Ne?" diye sordu.

"Kemik torbası gibisin," dedi. "İyi misin?" "Birkaç kilo verdim," dedi.

"Birkaç kilo mu? Yalan söyleme. On ya da on beş kilo verdin ve başlangıçta hiç yağ taşı mıyordun. Kas kaybetmişsin. Şimdi kaç kilosun?"

"Son zamanlarda bakmadım ama çok koşuyorum. Ben iyiyim."

İkna olmamıştı ama omuz çantasını almaya gitti. Lucas profesörün kitap raflarını kontrol etti.

ekonomi. Ve erotik fotoğrafçılık. Birkaç fotoğraf kitabına baktı ve "Bu adamla iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Olumlu. Bir gün fotoğrafımı çekmek isteyebileceğini ima etti ama ona babamın bir kızın hayatı için ilk iki kuralını söyledim," dedi Letty.

"Bunları hatırladığımdan tam olarak emin değilim," dedi Lucas.

Letty iki parmağıyla onları saydı: "Mürekkep yok; istediğin her şeyi delebilsin ama mürekkep yok. Ve bir kameranın yanında asla kıyafetlerini çıkarma."

"Şimdi hatırladım," dedi. "Mükemmel bir tavsiye olduğunu söylemeliyim." "Ama bana labialarını aldırmanın ne kadar acı verdiğini hiç söylemedin.

delinmiş ..."

Lucas'ın yüzü kızardı. "Tanrım, Letty..."

Neşeyle güldü ve "Anladım. Hadi yemeğe gidelim."

—

Kaliforniya tarzı güzel bir açık hava kafesinde geç bir öğle yemeği yediler, avokado dilimleri ile tavuklu sandviçler ve Endonezya biberi ile patates kızartması ve ruhunuza huzur getirmesi veya kolonunuzu temizlemesi ya da muhtemelen her ikisini de yapması beklenen bir tür sağlıklı çay Aynı anda.

"İki farklı gelecek," dedi Letty. "Yale'deki önemli bir adam bana en azından yüksek lisans ve eğer o yolu seçmek istersem muhtemelen doktora için bir burs ayarlayabileceğini söylüyor. Ve ikincisi, Slocum Haynes, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Zilyoner. Petrol ve havayolları ve gemiler ve ... diğer şeyler. Roketler."

"Evet. Bana asistanlarından biri olacağım bir staj teklif etti. Maaş zar zor idare ediyor. Tek yatak odalı bir ev alabilirim.

Oklahoma City'de bir daire. Çok seyahat ederdim. Ayrıca onunla geçireceğim iki yıl içinde yüksek lisans ya da başka bir diplomaya ihtiyacım olmayacağını söylüyor."

"Bazen iyi görünümlü genç stajyerler-"

"Avlanmak," dedi Letty. "Benim için endişelenmeyi bırakmalısın baba. Haynes onu becermek zorunda kalmayacağımı söyledi. Ya da şirketteki başka biriyle. Buna izin vermediğini söyledi. Aslında s'li kelimeyi kullandı."

"Keşke daha sık 'f-word' demeye başlasan."

"Baba, eğer her beş dakikada bir 'siktir' demeseydin, kafan patlardı."

"Ben genç bir kadın değilim," dedi Lucas.

"Evet, ben de değilim, o kadar değil." Yirmi bir yaşındaydı ama ne demek istediğini biliyordu.

"Sana tavsiyede bulunacak kadar bilgim yok," diye itiraf etti Lucas. "Yale diploması ile kötü maaşlı bir işi dengeliyor olmanız ilginç. Bu bana işin daha iyi olabileceğini düşündüğünü gösteriyor. değerli ... bazı açılardan."

"Bence öyle olurdu. Haynes bir dahi. Diploma için her zaman geri dönebilirim," dedi Letty.

"Seni nereden duydu?"

"Buraya bir seminer için davet edilmişti," dedi Letty. "Ben ilgimi çekti, oturdum ve bir sürü soru sordum. Birkaç öğretim üyesiyle birlikte beni akşam yemeğine davet etti. Konuştuk ve birkaç gün sonra beni arayıp teklifi yaptı."

"Bunu porno ekonomisi profesörüne sordun mu?"

"Evet. Bana Haynes işini kabul etmezsem tavsiye eder misin? Sanırım şaka yapıyordu ama emin değilim. Haynes benden hoşlanırsa, zengin ve güçlü olacağımı söyledi."

Lucas çenesini ovuşturarak, "Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum ama... . Geçen Mayıs'ta ölebilirdim. Bir santim daha aşağı, bir santim sağa . . ."

"Bunu biliyorum. Tam olarak hangi boktan bahsediyorsun?"

"Vasiyetim. Çoğunu Weather alacak ama yarın ölürsem on milyonu sen alacaksın."

"Tanrım. Ve silahımı yanıma almayı unuttum."

"Şaka yapmıyorum," dedi Lucas. "Sana söylemeye çalıştığım şey şu,

Ne yaparsanız yapın, emekliliğiniz için para biriktirmeye başlamak zorunda değilsiniz.

Ben nalları diktiğimde, sen biraz zengin olacaksın. Weather nalları diktiğinde, sen daha da zengin olacaksın. Temelde vakıf fonu pisliğisiniz. Haynes'e ihtiyacınız yok."

Letty masaya baktı ve sonra şöyle dedi: "Bana istediğimi yapabileceğimi söylüyorsunuz. İhtiyatlı olacağımı düşündüğüm için hoşuma gitmeyecek bir şey yapmak zorunda değilim."

"Bu doğru."

"Bu oldukça ağır bir yük. Kendin için düşünmek." "Evet, öyle."

—

Para hakkında konuşmayı bıraktılar ve araba sürerek biraz zaman geçirdiler. Deese davası, Bob ve Rae, Virgil Flowers, Jenkins ve Shrake hakkında sohbet ediyorlardı. Onu daireye bıraktığında, Los Angeles'a altı saatte varacaktı.

Arabadan inmeden önce onu yanağından öptü ve "Teşekkürler. Konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Bana son bir fikir ver."

"Slocum Haynes onu herhangi bir akşam saat yediden sonra evinden arayabileceğimi söyledi. Sohbet etmek için. Bu akşam onu arayacağım. Bakalım kendisi ve işi için daha neler söyleyecek."

—

LUCAS güneye doğru giderken Letty'yi düşünerek biraz zaman geçirdi. Central Valley boyunca. "Silahımı yanıma almayı unuttum" dediğinde şaka yapıyordu ama bir silahı vardı. Onu saklıyordu. Lucas'ın Kaliforniya Soruşturma Bürosu'ndan bir polis arkadaşı onu yılda birkaç kez 9 mm'lik yakması için poligona götürüyordu. Lucas onun

FBI ya da muhtemelen CIA ya da başka bir silahlı kolluk kuvvetini hedefleyebilirdi, ancak Stanford'da ilgi alanları değişmişti.

Sonunda nereye varacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ilginç olacağından şüphesi yoktu.

—

Los Angeles yolculuğu hızlıydı: iş çıkış saatinden sonra varmıştı ve 5. ve 405. yollar Marina del Rey'e çıkıyordu. Marriott'a geri döndü, Bob ve Rae'yi aradı ve onlarla barın girişinde buluştu.

İkisi de beş saniye boyunca ona baktı, sonra Rae Lucas'ın pazularını tutarak, "İyisin," dedi.

"Ben iyiyim," dedi Lucas.

Bob: "Bok gibi görünüyorsun. Grileşmişsin. Yemek yemeye başlamalısın, dostum."

"Evet, evet, ben iyiyim," dedi Lucas, Rae'den uzaklaşarak. "Her şeyi geri kazanmam biraz zaman alacak ama tam oradayım. . . Ne yapıyoruz biz?"

"Şu İngiliz herif saat altıda Flower Child'da çıkacak," dedi Rae. "Biraz bira içip yatabilir ve yarın başlayabiliriz ya da hemen şimdi oraya gidip onu kaldırabiliriz."

"Biraya ihtiyacım yok," dedi Lucas. "Ve kriko da bende."

BÖLÜM

DOKUZ

Los Angeles sıcak hava dalgasıyla boğuşurken, havza genelinde elektrik kesintileri yaşanıyordu. Washington

Bulvar karanlık değildi ama Mayıs ayındaki kadar da aydınlık değildi.

Çiçek Çocuk'a doğru yürürlerken Rae, "Pekâlâ, onu kaldıracamız ve krikon olduğunu söylemiştin. Kriko nedir?"

"Aşk hayatın hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi Lucas.

"Tremanty'yi yakalamanın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

"O da yapamıyor," dedi Bob. "Ona nedenini söyledim ama yemiyor. o."

"Kapa çeneni," dedi Rae.

"Sebebi ne?" Lucas sordu. Rae, "İkiniz de çenenizi kapatın," dedi.

"Sessiz ol. Bob'la konuşuyorum," dedi Lucas.

Bob dedi ki, "İşi ve güzel bir arabası olan yakışıklı bir adam olmak, Pahalı iplikler, bir silah ve Dallas dışında bilinen en büyük kızıl saçlı, kuaför ve kokteyl garsonu yoğunluğuna sahip New Orleans şehir merkezinde bulunduğu için Tremanty'ye iyi bakıldığına inanıyorum. Rae ilgilediğini belirtmek gibi bir hata yaptı, bu da Tremanty'nin yardıma ihtiyacı olduğunda her zaman orada olacağı anlamına geliyor. ya da, bilirsiniz, uzun bir hafta sonu için şehir dışına çıkmak istiyor."

"Büyük hata," dedi Lucas. "Böyle amatörce bir hata yaptığına inanamıyorum."

"Ağır silahlarım var," dedi Rae. "Kapa çeneni ve bana krikonu anlat."
"Tremanty'yle biraz konuşabilirim," dedi Lucas Rae'ye. "O benim oğlum gibidir."

"Bir kelime daha..."

Lucas Bob'a dedi ki, "Sadece silahlı değil, sanırım aslında kalp kırıklığı yüzünden acı çekiyor. Onu rahat bıraksak iyi olur." "Haklı olabilirsin," dedi Bob. "Bana krikodan bahset."

Sağa dönen bir arabanın neredeyse ayak parmaklarını ezmesine izin vermek için durdular. Araba yoluna devam ederken Lucas, "St. Paul'de kışımın üstünde otururken," dedi, "FBI'da müdür yardımcısı olan eski bir arkadaşımı aradım."

Rae, "Louis Mallard." dedi.

"Bu doğru. Sadece bir müdür yardımcısı değil, büyük bir hukuk icra politikacısı. Scotland Yard'dan bir arkadaşını aradı-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Bob. "Gerçekten Scotland Yard var mı?"

"Ve kibarca Oliver Haar hakkında herhangi bir bilgi istediler. Ellerinde bir dosya vardı. Haar, bir soygun örgütünün en genç üyesiydi. Londra'da çete. Ağzını çok fazla açtı ve Londra polisleri onu yakaladı. Ona eski "Sabunu suya düşürme" cezasını verdiler. Beş yıl kadar yatmış, yakışıklı bir çocuktü. Hiç hapis yatmamak için bir anlaşma yaptı ve diğerlerini ispiyonladı. çete."

Rae, "Şansını sabunla denemeliydi," dedi.

"Olabilir. İspiyonladığı adamlar sert bir grup. Daha da iyi olacak. Adı George Wilks olan ve çok tecrübeli olan çete lideri, çaldıkları malların çitle çevrilmesinden sorumluydu ve parayı haftalık olarak çeteye paylaşıyordu ödemeler. Onlara 7 Serisi ya da polislerin dikkatini çekecek başka bir şey almalarını istemediğini söyledi. Onlar da iyi yaşamak, iyi arabalar ve uyuşturucu almak, İtalya'ya gitmek ya da Kışın Portekiz, vesaire. Her neyse, Wilks ve diğerlerinin hepsi hapse girdi. Onlar gittikten kısa bir süre sonra, karısı dışarıdayken biri Wilks'in evinin kapısını tekmeledi, tuvaletin arkasından sahte bir duvar çıkardı ve iki yüz doları dışarı çıkardı.

Wilks'in orada sakladığı bin pound. Haar zulayı biliyordu. Bu sadece bir söylenti, ama Londra polisi muhtemelen Doğru. Bu arada İngilizler Haar'ın pasaportunu saklamasına izin verdi - göz kırptı, dürttü- ve Wilks'in tuvaleti soyulduğundan beri İngiltere'de görülmedi."

Bob, "Oliver ne kötü bir çocuk," dedi.

"Herkes böyle düşünüyor," dedi Lucas. "Bu on iki yıl önceydi. O zamandan beri tüm çete üyeleri hapisten çıktı, ancak ikisi tekrar içeri girdi. Diğerleri hâlâ çete işlerine karışıyor. Londra polisine göre çeşitli suçlar işlemiş. Eğer Oliver'ın ABD Göçmenlik Bürosu tarafından buraya açıklanmamış sabıka kaydı ve burada suç faaliyetlerine karışması halinde sınır dışı edilecek. İngiltere'ye geri döner. Muhtemelen gitmek istemeyeceği bir yere."

Rae: "Oh-oh."

"Evet."

"Elindeki harika bir krika," dedi Bob. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lucas.

Genç bir çift geçti. Adamın üzerinde bir tişört vardı, şort ve parmak arası terlik, kadın ise kısa askısız bir üst, minik bir şort ve sandalet giyiyordu. Rae, onlar geçtikten sonra, "İşte buradayız, uzun pantolonlar ve ceketler giyerek caddede yürüyoruz. Sen Los Angeles'ta bizi polis yapmayan kimse var mıdır sizce? Eğer burada çalışmak zorundaysak kıyafet yönetmeliğimizi gözden geçirmeliyiz."

"Ne düşünüyorsun?" Bob sordu.

"Şu adamın giydiği: şort, tişört, ama belki koşu ayakkabısı. Biraz ağırlık taşıyoruz, o yüzden kargo şortu olabilir. Alışverişe gitmeliyiz."

"Yarın," dedi Lucas. "Gerçi şu anda kendimi biraz nemli hissediyorum. Ve sana baştan söyleyeyim, Davenport kargo şortu giymez."

—

FLOWER CHILD'S kalabalık sayılmazdı. Lucas'ın ilk ziyaretlerinde garsonun söylediğini hatırladığı gibi, oldukça orta halli bir yerd.

Yaşlı et pazarı, altın zincirler ve hepsi, ancak görünürde hiçbir eğlence kıyafeti yoktu. Ya da hiç takım elbise yoktu, çok sıcaktı.

Oliver Haar podyum tarzı bir resepsiyon masasında duruyor, müşteriye benzeyen bir kadınla konuşuyor, dostça sohbet ediyordu. Lucas Onu Londra polisinin gönderdiği sabıka fotoğraflarından tanıdı. Haar on yaş daha büyüktü, ama iyi yaşlanmıştı; yüksek alınının üzerindeki dalgalı sarı saçları, mavi gözleri, mükemmel dişlerinin üzerindeki uzun burnu ve hafif bronz teniyle. Ayrıca Tommy Bahama kamyonu çarpmış gibi görünüyordu; açık yakalı Hawaii gömleği, soluk pamuklu pantolon ve çorapsız kanvas ayakkabılar giymişti.

Müşteriyle konuşurken bile gözleri Lucas'a, Bob'a ve Rae'ye kaydı ve Lucas sahtekârın istemsiz irkilmesini, kaçma dürtüsünü yakaladı ama hemen bastırdı.

Lucas masaya yaklaştı ve "Oliver. Bir dakikalığına yukarı ofise çıkıp sohbet edebilir misin?"

Başını salladı. "Sanırım öyle." Konuşmakta olduğu kadına, "Bir dakika içinde döneceğim, sevgilim," dedi.

Onu arkadan takip ederlerken Lucas'a döndü ve "Sen kimsin?" diye sordu.

Lucas, "U.S. Marshals," dedi.

Haar, "Çok çalışmak dışında hiçbir şey yapmadım," dedi. "Yeşil kartım var."

"Göçmenlik durumunuzla ilgilenmiyoruz ama ilgilenebiliriz de," dedi Lucas. "Neden yukarıda konuşmuyoruz?"

—

Tommy Saito'nun asistanı Heather'ın kullandığı DIŞ OFİS boştu ve dördünün de sığabileceği kadar sandalye vardı. Haar sandalyelerden birine uzandı ve sordu, "Ee... ne var neler oluyor?"

"Bir konuda işbirliğinize ihtiyacımız var. Anlarsak, çekip gideriz. Eğer alamazsak, Göçmenlik Bürosu ile bazı konularda konuşuruz.

Yeşil kart başvurunuzda atlamış olabileceğiniz şeyler," dedi Lucas.

"Düşmanca davranmaya çalışmıyorum, sadece ... ana hatlarını çizmeye çalışıyorum. gerçekler."

Haar başını salladı ve sordu: "Ne istiyorsun? Özellikle mi?"

"Alt kattaki ankesörlü telefonu bir tür santral olarak kullanıyorsunuz ya da

cevaplama servisi," dedi Lucas. "Bunu üçümüz dışında hiçbir polis bilmiyor ve sizinle konuştuğumuzu da kimsenin bilmesine gerek yok. Marion Beauchamps adında bir adamı arıyoruz, eğer biri onu aradıysa Martin Keller ya da Martin Lawrence olarak tanıyor olabilirsiniz."

Haar bir an Lucas'a baktı, gülümseme olmayan dişlerini gösterdikten sonra başını salladı. "O zor biri. Seninle konuştuğumu öğrenirse bana zarar verebilir."

"Bunu engellemeye çalışacağız. Eğer onları bulabilirsek, sonsuza kadar hapse girecekler," dedi Rae.

Haar bir an için bunu düşündü, Bob ve Rae'ye dikkatle baktı, sonra tekrar Lucas'a döndü. "Martin Keller ve Martin Birkaç ay öncesine kadar Lawrence. Şimdi Raymond Sherman. Nerede olduğunu bilmiyorum ama eğer biri onu ararsa iletebileceğim bir numara var."

"Güncel bir tane mi?" Bob sordu.

"Dediğim gibi, birkaç ay önce numara da dahil olmak üzere her şey değişti. Keller ya da Lawrence için arayan olursa, kim olduğunu bilmiyorum.

konusuyorlar. Biri Sherman'ı ararsa, yeni numarayı iletiyorum. Sherman için sadece bir arama aldım."

"Numarayı kendiniz aradınız mı?"

Haar başını iki yana salladı. "Hayır. Böyle bir belaya ihtiyacım yok."

"Kaç müşteriniz var?" Bob sordu. "Nakliye hizmetleriniz için mi?"

"Birkaç tane... on iki ya da on beş. Çoğu tamamen yasal. Avukata ya da emlakçıya ihtiyacı olan insanları buluşturuyorum. Köpek bakıcım bile var."

"Uyuşturucu satıcıları mı?"

Haar, "Ben uyuşturucu kullanmıyorum," dedi. "Bana soruldu ama satıcılar yakalanıyor. Her zaman. Sonra da bildikleri her şeyi ortaya döküyorlar. O yüzden bunu yapmıyorum."

"Sherman ile nasıl bağlantı kurdunuz? Yani başlangıçta?" Lucas sordu. "Gerçek adı her neyse. Ya da öyleydi."

"Eskiden burada çok takılan bir adam vardı. O olduğunu söyledi. Karısından kaçarken, birkaç yüz bin dolar borcu olduğunu söyledi.

Haar, "Nafaka ve çocuk yardımı için bana santral görevlisi olursam telefon başına elli dolar vereceğini söyledi" dedi. Omuz silkti. "Telefona cevap vermek için tek yapmam gereken koridorda iki adım atmaktı, ben de evet dedim. Sonra başka bir adam geldi. İsmim bir başkası tarafından

Bu adamlar. Kim olduklarını ya da ne iş yaptıklarını bilmiyorum. Sadece numaralarını verdim. Bir süre sonra bazılarının kötü insanlar olduğunu fark ettim. . . kötü insanlardı. İçlerinden ikisi, belki üçü *Los Angeles Times*'a çıktı ve *Times* kayda değer bir şey yapmadıkça kimse hakkında yazmaz."

"Sherman ile ilişkiniz nasıldı?"

"Ona numaraları verdim. Bu insanların çoğuyla hiç tanışmadım. Sherman -aslında onu Keller olarak tanıyordum- neyin ne olduğunu görmek için geldi. Yanlış tip olduğunu hemen anladım. Ama burayı sevmişt, kadınları sevmişt. Herkes gibi o da gelirdi. Daha sert ama deli değil. Belli bir tür kadın kesinlikle onun sattığı şeylerden hoşlanıyordu."

"Bana aradığınız telefon numarasını verin," dedi Lucas.

Haar pantolonunun cebini karıştırdı, kredi kartı büyüklüğünde ve bir inçin sekizde biri kalınlığında siyah bir adres defteri çıkardı. Numarayı okudu ve şöyle dedi: "Umarım dikkatli kullanırsınız. Bu mümkün O numarayı benden başka kimse aramaz, yani ararsanız size kimin verdiğini bilirler."

"Dikkatli olacağız," dedi Lucas.

Rae, "Numaralar için bir akıllı telefon kullanmamanıza şaşırdım, belki biraz şifreleme ile," dedi.

Haar ilk kez gülümsedi, beyaz dişleri kısa bir süre için parladı ve "En iyi şifreleme nedir biliyor musun? İki parça kâğıdın dürölüp yutulması."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Cüzdanından bir kart çıkardı, arkasına telefon numarasını yazdı ve, "Sherman ararsa beni ara. Unutmayın. Onu yakaladığımız zaman -ki yakalayacağız- kimi aradığını görmek için. . . Ve onu kimin aradığını."

Haar önce karta, sonra da arka yüzüne baktı ve "Bunun gibi birkaç kart almam lazım" dedi.

Rae, "Ne gibi?" diye sordu.

Haar kartı ona gösterdi: El yazısıyla yazılmış telefon numarası dışında kartın iki tarafı da boştu. Rae Lucas'a baktı ve "Açıkla," dedi.

Lucas, "Bazen pislikler yanlarında polis kartı taşımak istemezler." dedi. Ve Haar'a: "Pislik olduğunu falan söylemiyorum."

Haar, "Ben aslında oldukça iyi bir adamım," dedi. "Bazı tuhafliklerle birlikte."

Biraz daha konuştuktan ve ziyaretleri hakkında herhangi biriyle konuşursa bunun sonuçları hakkında daha fazla uyarıda bulunduktan sonra Haar'ın resepsiyon masasına geri dönmesine izin verdiler.

—

RAE barın dışındaki kaldırımdan TREMANTY'yi aradı. "Lucas ve Bob'la birlikteyim. Elimizde bir telefon numarası var ama dikkatli olmamız gerekiyor."

Otele girerlerken Tremanty onu geri çağırdı.

FBI'nın Earl adındaki gece telefoncusuyla konuşmuştu. "Earl tellere takılacak bir şey yapmadı. O baktı kayıtlar ve başka bir şey yok," dedi Tremanty. "Telefon kullan-at telefon ve dört kez aranmış. Vegas'ta. Onlara Aramalar yapıldığında telefonun nerede olduğunu gösteren bir haritayı size e-posta ile gönderirim. Bu birkaç saat sürebilir."

"Burada neden bahsettiğimizi biliyorsun," dedi Lucas. "Tekrar havalanmadan önce onlara ulaşmak istiyoruz."

"Earl'ü zorluyorum."

—

LUCAS, BOB ve RAE otelde aynı kattaydılar. Asansöre bindiler ve ne yapacaklarına karar vermek için koridorda yürüyerek Lucas'ın odasına gittiler.

"Burada kalmayı tercih ederim. Burası çok sıcak, Vegas lanet olası bir fıına dönecek," dedi Bob. Telefonundaki hava durumu uygulamasına bakıyordu. "Önümüzdeki üç gün için sırasıyla 108, 110, 111 derece. Eğer dışarıda çalışmak zorunda kalırsak..."

"Rae haklı," dedi Lucas. "Yeni gardıroplara ihtiyacımız olacak. Belki yarın bir şeyler alırım. Yarın sabah Forte'yi arayıp uçak biletleri . . . Ya da arabayla gidebiliriz."

Bob harita uygulamasına gitti. "Teçhizatımız ve silahlar yüzünden havaalanına uçuştan üç saat önce gitmemiz gerekiyor ve havaalanına yarım saat var. Ayrıca, LAX dünya çapında bir bok çukuru. Uçuş süre bir saat, sonra diğer uçta teçhizatı toplamamız ve araba kiralamamız gerekecek. Toplamda, muhtemelen beş buçuk saat. Ya da, yapabiliriz

arabayla gider, beş saat ya da daha kısa sürede oraya varır, silahları teslim etmekle ve araba kiralamakla uğraşmak zorunda kalmazdık. Ve istediğimiz zaman buradan ayrılabiliriz."

"Sür," dedi Rae.

"Önce alışveriş yap, sonra sür," diye kabul etti Lucas. "Telefon haritaları bu gece ya da yarın sabah elimizde olur."

"Kahvaltıda buluşalım," dedi Bob.

"Saat dokuzda," dedi Lucas.

—

LUCAS saat sekizde kalktı, temizlendi ve FBI'dan gelen gece e-postasını kontrol etti. Haar'dan aldıkları telefon numarası üçü giden, biri gelen olmak üzere dört arama görülmüş. Giden üç arama da Forum Shops at Caesars adlı alışveriş merkezinden yapılmış. Otel ve kumarhaneye bağlı.

Rae, "Muhtemelen kalabalık ve karışık bir trafik olduğu ve orada asla bir erkek bulamayacağın içindir," dedi.

Daha da ilginç, Caesars'ın batısındaki bir karavan parkından gelen tek çağrıydı.

"O yere yakından bakmamız gerekecek," dedi Lucas. "Caesars'a arabayla yaklaşık on dakika uzaklıkta, bu yüzden Caesars'tan arama yapıyorlar çünkü orası da uygun. Belki orada takılıyorlar."

"Kulağa makul geliyor," dedi Bob.

Lucas beş dakika boyunca Vegas Strip'in haritasına baktı, sonra Forte'nin sekreterini arayıp Bellagio'da yer ayırtmasını söyledi. Otel. Beş dakika sonra tekrar aradı ve

Bellagio'ya yürüme mesafesinde bir Best Western'de kaldık ve daha ekonomikti. "Yürüyüşün ne kadar kısa olduğu ya da ekonomik olurdu, bugün Las Vegas'ta hava 108 derece olacak ve izini sürdürdüğümüz adamların Bellagio'nun bitişiğindeki Caesars'ta takıldıklarını biliyoruz. Bizi Bellagio'ya yerleştirin ve ekonomik olsun," dedi Lucas.

Beş dakika sonra tekrar arayıp Lucas'ın adına üç oda olduğunu söyledi.

"Hepimiz hapse gireceğiz," dedi Rae Bob'a, Lucas telefonu kapattığında. "Er ya da geç, birileri birinci sınıf seyahatleri ve dört yıldızlı otelleri toplayacak ve bizi hapse atacaktırlar."

"Biz değiliz," dedi Bob. "Rezervasyonları yapan Forte. Ayrıca, geçen yıl Washington'da olanlardan sonra kimsenin herhangi bir yer bizi mahkemeye çıkarmak isteyebilir."

"Yani bizi CIA'e öldürtecekler," dedi Rae. "Bu daha ekonomik de olur."

—

KAHVALTI YAPTILAR, Santa Monica'ya gittiler -Lucas kiralık bir Volvo S90 kullanıyordu ve Bob ile Rae'nin Forte tarafından ayarlanmış üç yıllık bir devlet motoru Tahoe'su vardı- ve kapılar açılır açılmaz Third Street Promenade'in sonundaki Nordstrom'a girdiler. açıldı. Saat on birde, alışveriş çantalarında şortları, kısa kollu gömlekleri ve golf çoraplarıyla arabalarına geri döndüler ve Las Vegas'a doğru yola çıktılar.

Bob'un haritalama uygulaması, 405 Kuzey Otoyolu'nda Las Vegas'a ulaşamayacaklarını gösteren bir trafik felaketi bildirdi Eylül'e kadar, bu yüzden şehrin doğusuna gittiler, sonunda 210'u San Bernardino'ya ve ardından Victorville'den geçen 15'i yakaladılar, devam eden federal hapishane insani felaketinin evi ve ardından Barstow, sert çöl boyunca ve Vegas'a.

San Bernardino'daki 15 numaralı yol San Andreas Fayı'na paralel ve ona çok yakın bir şekilde ilerliyordu. Lucas bir kitapta okumuştı. dergisindeki bir makalede, Fayın bir disk kayması halinde 15'in bir kanyonun dibini boylayacağı belirtiliyordu. İki ay sonra, haberde şöyle yazıyordu,

Los Angeles'ın yüksek bahisçileriyle bağlantısı kesilmiş bir Las Vegas Strip'ten aşağı yuvarlanan yaban otları olurdu.

Buna inanması gerekmiyordu, çünkü her zaman 405 vardı, ama 405 de Fayı geçiyordu, bu yüzden

Büyük Bir'den dolayı karmakarışık.

Minnesota'nın sadık bir sakini olarak, Fayın üzerinden geçerken Büyük Olan yeryüzünü yarmadığı sürece tüm bunlar pek umurunda değildi.

Rae yolculuğun ilk bölümünde Bob'la gitmişti ama Victorville'de Lucas'la gitmek üzere yer değiştirdi çünkü Lucas bazı fikirler üzerinde konuşmak ve bazı telefon görüşmeleri yapmak istiyordu ki bunu araba kullanırken yapmak istemiyordu.

—

İLK ÇAĞRI Las Vegas Metro Polisi'nin Araştırma Hizmetleri Bölümü'ne gitti. Rae ilgili teğmene ulaştı.

Vegas bölgesindeki son ev saldırıları ve Haziran ayı başında herhangi bir Cadillac Escalade veya Ford F-150 için DMV oto transferleri konusunda yardım istedi. Polis bilgileri alacağını ve Bart Mallow adında bir dedektifin onlarla buluşacağını söyledi.

Bellagio'daki snack barda. "Yaklaştığında ara. Sana direkt hattını vereceğim."

Vegas'a varmışlar, birkaç durak sonra, dört saat önce O kadar sıcak bir öğleden sonraydı ki betondan yayılan ısı dalgaları Louisiana dalgalarını amatör gibi gösteriyordu. Bellagio'ya döndüler, kırmızı Speedo giyen gömleksiz bir adamın yanından geçtiler. çizgili ayak çorapları ve yanaklarına sim serpilmiş ruj mor saçlarının üzerinde plastik bir zeytin çelengi vardı; sokak müziği eşliğinde sallanıyordu. Üç yarı çıplak şişman kadın, parıltılı yıldızlarla meme uçlarına yapıştırılanlar onun oyununu kazıyordu.

Otele giriş yaptıklarında Bob, "Bil bakalım Caesars alışveriş merkezinde ne bulmuşlar?" dedi.

"Bunun yemekle bir ilgisi var mı?" Rae sordu.

"Bir Cheesecake Fabrikası. Marina del Rey'dekine hiç gidemedik."

"Belki yarın," dedi Lucas, "gerçi şimdiden atardamarlarımın sıkıştığını duyabiliyorum. Hadi şu büfeyi bulalım ve Mallow'un kendisi için ne söyleyeceğini görelim."

—

MALLOW kırk yaşlarında, Bob'a benzeyen, ama daha zıpkın gibi ve daha az kaslı bir adamdı. Saçlarını düzgünce yağlanmış sarı Düztaban ve birkaç kez kırılmış bir burnu vardı. Bir tarafında beyaz bir bandaj vardı ve bir tavuğun gagası gibi dışarı çıkıyordu. "Şu kanser olaylarından biri için Mohs ameliyatı oldum. Görünüşüm gitti," dedi, kendilerini tanıtırken.

"Burası cilt kanseri için sıfır noktası olmalı," dedi Bob. "Sanırım buraya gelirken biraz yakalandım."

"Haklısın, öyle," dedi Mallow. "Öte yandan, artık donmuyorum. Ben Rochester, New York'ta büyüdüm."

"Adil ticaret," dedi Rae. Ve, "Bizim için bir şeyin var mı?"

Mallow başını salladı. "Evet. Eğer bir şeyler yemek isterseniz ..."

Hamburger, patates kızartması ve pizza için sıraya girdiler ve Kolalarını içtiler ve Mallow'un gazetesine bakmak için geri döndüler.

"Seni internette araştırdım ve şu şey hakkında bir şeyler gördüm. Mayıs'ta tekrar dövüşmek." Lucas'a baktı. "İyi gidiyor gibi görünüyorsun."

"Şimdi iyiyim. O zamanlar kendimi kötü hissediyordum."

"Tamamen ölmediğin için şanslısın," dedi Mallow. "Ben de bir kez vuruldum ama 22 kalibrelikti. Ayağımdan vuruldum. Hayati tehlikesi falan yoktu ama bir yıl boyunca çok acıdı. Hâlâ da bazen acıyor. Her neyse, sizi araştırdım, haneye tecavüzcüler, Beauchamps ve Cole ve yamyam adam hakkındaki tüm o şeyleri okudum ve sanırım onlarla birlikte çalışan bir kadın var, belki de. Bir ay önce, Temmuz başında, burada, Vegas'ta, Kensington Gardens'da, maskeli üç adam gece saat 11'de bir eve girdim, yaşayan boku korkuttum Bu kumarhane yöneticisi ve karısından yarım milyon nakit para ve değerli eşyalarla kaçtı. Burada öyle bir şey olmaz. Biz yapmadık Bu öğleden sonra arayana kadar LA çetesiyle bağlantım yoktu. Aradığınız adamlara benziyorlar. Elimizdeki tarifler Beauchamps, Cole ve Deese yeterince iyi. Yöntem aynı

Los Angeles soygunları, koçbaşı, karısının peşinden gitmek, tecavüzle tehdit etmek, hepsi. Los Angeles'taki soygun çavuşunuz Rocha ile bir saat önce konuştum ve o da aynı fikirde. İlgileniyor. Ve diyor ki merhaba, olabileceğiniz kadar kötü bir grup olmadığınızı söylüyor."

"Bunun için ona teşekkür et," dedi Lucas. "Peki ya arabalar?"

"Evet. Buradan çok fazla araba geçiyor ve Haziran ayının ilk günlerinde birkaç düzine kullanılmış F-150'nin yeniden kaydı yapıldı. Amerika'daki en popüler tek araç. Üç Escalade, ki bu çok sorun değildi, onları kontrol ettim ve hiçbirinin sesi gelmedi.

Muhtemelen. Tüm satıcılarla konuştum ve hepsi Nevada'da yasal olarak kayıtlıydı."

"Bu iyi bir haber Bart," dedi Lucas. "Düşündüğümüz şeyi doğruluyor: Buradalar."

Mallow, "Onları yakalamayı çok isteriz - insanların kumarhane yöneticileriyle uğraşmasından hoşlanmayız," dedi. "Size elimden gelen yardımı yapacağım."

—

Bir süre daha konuştular ve Mallow onlara haneye tecavüzle ilgili gazeteyi bıraktı. Lucas Mallow'a kurbanlarla konuşmak isteyebileceğini söyledi ve Mallow bunu halledeceğini söyledi. "Açıkça görülüyor ki araştırılmış ve izlenmişlerdi, ancak hiçbir şey hissetmediler, birilerinin onları izlediğine dair hiçbir ipucu yoktu," dedi Mallow.

Mallow gittiğinde Lucas, Bob ve Rae odalarına çıkıp tabancalarını örtmek için kargo şortlarını ve bol, kısa kollu gömleklerini giydiler. Lucas şort giymekten kaçınamamıştı.

Çünkü polisler rozet çantası ve fazladan şarjör gibi ıvır zıvırları yanlarında taşıyorlardı. Odadan çıkmadan önce boy aynasında kendini kontrol etti ve başını salladı. Güneş ışığında dizlerini pek sık görmezdi. Onun görünüşü değil.

Lobide buluştular, bir yığın kumar makinesinin arasından geçtiler, yürüyen merdivenlerden ve merdivenlerden inip çıktılar ve inanılmaz sıcaklığın içinde Caesars'ın önüne geldiler. Forum alışveriş merkezi, iki yüz metre gibi görünen bir alanın uzak tarafındaydı.

Çoğu boş olan kumar makineleri ve Bob dedi ki, "Buradayken on dolar düşürebilirim. Belki on iki."

Rae, "Banka hesabınızı bir anda yakmayın," dedi. için
Lucas: "Bacakların o kadar beyaz ki, şeffaflar. Şuna bak Bob. İçlerini görebiliyorsun."

"Beni rahat bırak," dedi Lucas. "Şortlardan nefret ediyorum. Kendimi lanet bir golfçü gibi hissediyorum."

Forum'un girişine yaklaşıyorlardı ki, siyah takım elbiseli ve pirinç yaka kartı takan bir adam onlara yetiştı ve
Lucas'ın omzuna dokundu ve "Affedersiniz..." dedi.

Yanında siyah takım elbiseli iki adam daha vardı ve baştaki adam "Kolluk kuvvetleri mi?" diye sordu.

Lucas, "Federal polisler." dedi. Ve, "Biliyorum, şort giyiyoruz ama dışarısı sıcak."

Üç adam eski ağır hizmet polislerine benziyordu, belki FBI ya da ATF, hepsi de formdaydı, özenle yağlanmış siyah saçları ve parlak kravatları vardı. Şeriflerin taşıdıkları silahları fark etmişlerdi. Lucas, Bob ve Rae ceplerinden kimliklerini çıkardılar ve üç adam onları kontrol etti. Ve lider "Burada bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

Lucas, "Emin değiliz," dedi. "Forum'dan telefon görüşmeleri yapan bazı kişileri takip ediyoruz. Bölgeyi kontrol ediyoruz."

"Pekâlâ. Ne kadar kalabalık olduğunun farkında olun."

Lucas gülümseyerek, "Kimseyi vurmayacağız. Söz veriyorum."

Adam gülümsemedi ama "Tamam. Gerçekten çok çalış."

Lucas, "Bana bir e-posta gönderirsen sana aradığımız kişilerin sabıka fotoğraflarını gönderirim. Belki onları görmüşsündür."

"Ne yaptılar?"

"Sıkı soyguncular," dedi Bob. "Birini vuran bir çetenin parçası Geçen mayıs ayında Los Angeles'ta bir çift polis. Haneye tecavüz. Muhtemelen birkaç hafta önce Vegas'ta Cyril'in kumarhanesinden bir yöneticiyi ve adamın karısını alaşağı ettiler."

"Toni ve Cal? Gece soygunu mu?" "İşte o," dedi Lucas.

"Bu çok çirkindi," dedi başroldeki adam. "Toni'nin hâlâ bu konuda kafasının karışık olduğunu duydum. Umarım onları yakalarsınız... Gerçi buraya gelmeniz biraz zaman aldı."

"Evet, ben de vurdukları adamlardan biriydim," dedi Lucas.

Güvenlik görevlileri birbirlerine baktılar ve lider "Ah" dedi, bir diğeri de "Eminim acıtmıştır" dedi.

cebinden bir kart çıkardı ve arkasına bir e-posta adresi yazdı. "O sabıka fotoğraflarını bana gönder. Tüm güvenlik personelimizi etrafa bakın."

Lucas başıyla onayladı ve kendi kartını ona uzattı. "Herhangi bir konuda beni ara."

—

"İYİ GÜVENLİK," dedi Rae, onlar ilerlerken.

"Eski mareşal olmadıklarını nasıl anlıyorsun biliyor musun?" Bob sordu. "Çok zayıflar."

"Keskin bir gözlem," dedi Lucas.

"Bir avuç hanım evladı," diye mırıldandı Bob.

Kapalı bir alışveriş merkezi olan Forum'a girdiler.

Kubbeli tavanlar, çöldeki parçalı bulutlu bir akşam gökyüzünü andıracak şekilde mavi, turuncu ve beyaza boyanmıştı. Çeşitli koridorlar Sahte Roma heykellerinin -tanrılar, tanrıçalar, imparatorlar, gladyatörler- büyük boyutlu tablolarının yer aldığı kavşaklarla noktalanmıştır.

"Adamım, Romalı kadınların gerçekten harika göğüsleri varmış," dedi Bob, onları içine çekerek. "Yani 'göğüsler'."

Rae: "Neden biliyor musun? Hepsi yirmi altı yaşındayken öldü."

"Buranın sevimsiz olduğunu söylemiyorum..." Lucas söyledi.

"Söyleyeceğim," dedi Rae. "Sevimsiz. Ama ilginç değil. Kendi sanat formu gibi. Vegas kaşarı. Hoşuma gitti. Hatırlat da bu konuda bir şeyler yazayım ve 'Vegas kaşarı' ifadesini kullanayım. Hem doğru hem de iğneleyici."

Bir güvenlik görevlisi Segway'le geçip gitti; bir diğeri de bir zamanlar Teksas Otoyol Devriyesi'nin taktığı Stetson Open Road şapkalarına benzeyen eski moda kenarlı bir şapka takarak yanlarından geçti. Üçünü de gözleriyle kontrol etti, başını salladı ve yoluna devam etti. Birkaç dakika sonra bir başkası geçti. Ve sonra bir başkası.

Rae, "Hırsızları sevmiyor olmalılar," dedi.

"Ben de öyle bir izlenim edindim," dedi

Lucas.

Lucas durdukları yerden mağazaları görebiliyordu: Dior, Zegna, Armani, Tiffany, Louis Vuitton, Ferragamo, Versace, Cartier.

Düzinelerce insan daha önce hiç su görmemiş gibi çeşmeye bakıyor, bazıları durup fonda çeşme varken selfie çekiyordu.

Bob, "Çeşme bende işeme isteği uyandırıyor," dedi.

Rae, "Tasarımcıların aradığı demografinin siz olduğunuzdan emin değilim," dedi.

Lucas, "Biliyor musun? Burada dolaşmak bizi bir yere götürmez. Çok fazla insan var. Burada olsalar bile onları göremeyiz."

Rae, "Ayrılabiliriz, bir süpürme yapabiliriz," dedi.

"Bunu deneyebiliriz," dedi Lucas. "Yarım saat ver."

—

Onlar bunu yaparken, güvenlik görevlilerinden biri cüzdanından bir kâğıt çıkarıp üzerinde yazan numarayı aradı ve "Benden bir yüzü aramamı istemiştiniz. Az önce yanımdan geçti."

"Orada mı kalıyor?" Beklemediği bir kadın sesiydi bu.

"Bilmiyorum," dedi güvenlik görevlisi. "Burada sanki hırsız arıyormuşum gibi duruyorum. Sanırım alışveriş yapıyordu, yani herhangi bir yerde kalıyor olabilir."

Bir anlık sessizlikten sonra diğer uçtaki kadın, "Muhtemelen oradadır, eminim. Bir alışveriş merkezine gitmek için dışarıda yürümek için çok sıcak. Öğleden sonra saat beşte olmaz. Belki dokuz ya da onda."

"Bilmiyorum. Her neyse, yanlış hatırlamıyorsam bana yüz dolar verileceği söylenmişti."

"Evet. Bir dahaki gelişimizde sizi yakalarız."

Tıklayın.

Gardiyan aniden yüz doların yakın zamanda gelmeyeceğini hissetti. Lanet serseriler.

—

LUCAS bir Canali mağazasıındaydı ve kravatları bakarken telefonu çaldı. Washington'dan Russell Forte arıyordu.

"Alışverişimi bölüyorsun," dedi Lucas. Ve, "Saat kaç? Evden mi arıyorsun?"

"Evet. HBO izliyorum ve patlamış mısır yiyorum. Burada saat sekizi geçti. Caesars'taki Forum Mağazaları'nda olmazdın, değil mi?" Forte sordu.

Lucas kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Telefonuma takip cihazı mı yerleştirdin?"

"Hayır, telefoncu Earl aradı. Ekranında bir uyarı belirdi. Birisi izlediğıniz telefonu aradı. Arama Forum Mağazaları'ndan geldi. Yaklaşık altı dakika önce."

"Yani biri beni gördü mü?"

"Ya da Bob veya Rae. Ama muhtemelen sen," dedi Forte. "Vurulduktan sonra adın Los Angeles'taki gazetelerde çıktı, bu yüzden onları kimin aradığını biliyor olabilirler. İnternette Minnesota'da yirmi yıl öncesine ait yaklaşık bir milyon fotoğrafın var."

"Lanet olsun. Telefon açıldığında neredeydi?"

"Daha önce cevaplandığı yerde, karavan parkının yanında. Bahse girerim bu aramadan sonra telefonu yakmışlardır. Çoktan taşınmış olabilirler."

—

LUCAS, Bob ve Rae'yi aradı. "Arabalara dönün. Acele edin."

Kumarhanelerdeki kalabalık yüzünden onları görmemişti. Bellagio'ya geri dönüyorlardı. Hepsi Volvo'ya bindi, Rae arkaya oturdu çünkü oraya sığabilecek tek kişi oydu. Bob telefonundaki harita uygulamasını açtı ve iki dakika sonra bulvara çıkıp batıya doğru ilerlemeye başladılar.

Fazla trafik yok. Geniş sokaklar, kiremit çatılı çöl rengine düz evler. Jacaranda Estates Mobil Evleri'ne vardılar.

Topluluk, Forum Mağazaları'ndan çıkmalarından on beş dakika sonra ve telefon görüşmesinin yapılmasından bu yana birkaç dakika daha geçti.

Topluluk, her bir kenarı çeyrek mil uzunluğunda, altı ayak yüksekliğinde, beyaz boyası dökülen beton bir duvarla çevrili mükemmel bir meydandı. Girişteki nöbetçi kulübesi boştu.

Binanın karşısındaki sokakta kırmızı ok şeklindeki küçük bir tabela bekçi kulübesinde "Müdür, 300 Dodgers" yazıyordu. Sokaklara beyzbol takımlarının adlarının verildiği ortaya çıktı. "Dodgers" girişten uzağa giden sokaktı ve onu takip ederek 300 numaraya gittiler; burası güneş yanığı zinya ve kadife çiçekleriyle çevrili, yaşlanmış ve tamamen hareketsiz bir mobil evdi.

Arabayı park ettiler ve Lucas kapıya doğru ilerledi; kapıyı çaldılar ve pembe saç maşası takmış bir kadın kapıyı açıp onlara baktı, kaşlarını çattı ve "Sen kimsin?" diye sordu.

Lucas ona rozetini göstererek, "Amerikan Polis Teşkilatı," dedi.

"İçeri gelsen iyi olur. Dışarısı o kadar sıcak ki, kaldırımda su bile kaynatabilirsin."

Kremalı mantar çorbası ve Gerber'in bebek maması gibi kokan karavana doluştular - püre haline getirilmiş bezelye, Lucas Bir çocuğun içine girerken ya da çıkarken kolay kolay unutamayacağı bir koku olduğunu düşündü ve kadın, "Sessiz olmalısın. Ben sadece "Bebeği indir."

Lucas ona Deese, Beauchamps ve Cole'un sabıka fotoğraflarını gösterdi. Bir süre sonra Beauchamps'ın resmine dokunup şöyle dedi, "Eskiden buradaydı. . . . Astros. 712. Onu birkaç aydır görmedim."

"Şimdi orada kim yaşıyor?"

"Üniversite öğrencisi. Kelly gibi bir şey. Siyah-beyaz bir köpeği var; geceleri onu köpeğini gezdirirken görebilirsiniz. Ona diyorum ki, 'Dinle, eğer okuldaysan ve burada klima çalışmıyorsa, elektrikler kesilir,

"O köpek orada ölecek. Birkaç gün sonra bana, bir elektrik sorunu olursa köpeğin iyi olduğundan emin olmak için yolun karşısında yaşayan kadınla anlaştığını söyledi. İyi kız."

"Bu adamla bir akrabalığı var mı?" Lucas Beauchamps'ın resmini kaldırdı. "Kız arkadaşı ya da onun gibi bir şey?"

"Bilmiyorum, bu tür şeyleri takip etmiyorum. Ama ben Sanırım öyle. Sanırım onlardan kiralamış. Bu adam" -Lucas'ın elindeki fotoğrafa başıyla işaret etti-"bana Alaska'ya gideceğini ve

Tam olarak ne zaman döneceğini bilmiyordu. Tamirat için bana bin beş yüz dolar bıraktı ve eğer daha fazla olursa kiracıyı kovmamı ve o dönene kadar evi kilitlememi söyledi."

"Kiraladığını nereden biliyorsun?" Rae sordu. "Akraba olmadıklarını nereden biliyorsun?"

Kadın omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece öyle düşünüyorum." Lucas, Bob ve Rae'ye, "Hadi gidip bakalım," dedi.

BÖLÜM

ON

Solcu tamponunda "İşte *Bayan* Liberal, Tercih Yanlısı, Ağaca Sarılan, Vegan Hippi Ucube, Pislik" yazan çok ezik bir Subaru Outback, henüz hava kararmadığı halde tüm pencerelerinde ışıklar yanan hedef karavanın önüne park edilmişti. Klimanın uğultusundan Taylor Swift'in "Teardrops on My Guitar" şarkısını duyabiliyorlardı.

Lucas, "Üniversite öğrencisi. Sorun değil."

Bob onun koluna asıldı. "En son bir evin önünde yüzünü dışarı çıkardığında ne oldu, Lucas? Bunu yapacağız, bizim işimiz bu. Etrafından dolaşıp arkayı kollayabilirsin. Orada bir kapı ya da yangın çıkışı olacak."

Rae Tahoe'nun kapağını çoktan açmıştı ve üzerine bir "U.S. Marshal" gömleği ve yeleği geçiriyordu. Bob da ona katıldı. Zırhlarını kuşandıklarında Lucas karavanın arkasına, kapıyı görebileceği bir yere doğru yürüdü, Rae ön kapının penceresinden, sonra da yanındaki pencereden baktı ve Bob kapıya açılı bir yerde durup Glock'unu kalçasının arkasına sakladı, gitmeye hazırды.

Rae kapıyı çaldı ve bir an sonra kapı açıldı ve Lucas, Rae'nin, "Biz ABD polisiyiz. Dışarı çıkar mısınız lütfen?"

İçeride bir köpek havlamaya başladı ve sonra Lucas bir kadın sesi duydu: "Sessiz ol, Willa. Şışt."

—

Arka kapıda hiçbir hareket yoktu, bu yüzden Lucas ön tarafa doğru yürüdü. Kısa boylu, tıknaz, kahverengi saçlı bir kadın merdiven sahanlığında duruyordu. Rae kimliğini ve rozetini gösterdi ve ona bir şey olup olmadığını sordu.

Karavanda başka kimse yoktu ve kadın "Hayır" dedi ve Rae ona bir göz atmalarının sorun olup olmadığını sordu.

Kadın, "Evime zorla giren hukuk insanlarıyla gerçekten bir sorunum var," dedi.

"Biz zorlamıyoruz," dedi Rae. "İzin istiyoruz. Hayır dersiniz, almayız. Ancak bir arama emri alacağız, bu da arama emri alana kadar hepimizin iki ya da üç saat boyunca bu sıcakta burada duracağı anlamına geliyor. Ve

Eğer içeride kimse yoksa, tüm bunlar can sıkıcı bir zaman kaybı olacak."

Bob ekledi: "Kiraladığınız çok tehlikeli kişileri arıyoruz. İçlerinden biri için cinayet, hepsi için de silahlı soygun emri var."

Kadın: "Ne!"

Rae: "Birini saklıyor olma ihtimalini neden göze alamadığınızı görüyorsunuz. En son peşlerine düştüğümüzde iki polis memurunu vurdular."

"Ne!"

Bob, "Kişisel belgelerinize ya da diğer eşyalarınıza bakmak istemiyoruz, sırtımızdan vurulmayacağımızdan emin olmak istiyoruz. Gerçek bu. Yani . . ."

Kadın onları içeri aldı, adının Kerry Black olduğunu söyledi, müdürün söylediği gibi Kelly değil. Bob ve Rae evi temizledi. Beşi de, artı siyah-beyaz border collie Willa da tamamdı, mutfığa doluştu.

Black, karavanı sarışın bir kadından kiraladığını söyledi. Las Vegas Craigslist'te bir ilan görmüş. "Burayı mahvetmeyecek güvenilir birini istediğini söyledi ve Willa'nın iyi olduğunu söyledi. Ayda sadece üç yüz dolar istiyorlardı ki bu benim için harikaydı. Buna inanamadım bile."

Lucas: "Onlarla nasıl iletişim kuruyorsun?"

"Ben yapmıyorum. Kirayı ayın ilk günü postalarım. Eğer sorun çıkarsa, müdürle konuşmam gerekiyor."

"Telefon numaran yok mu?"

"Hayır. Elimde sadece bir adres var," dedi. "Yine de size söyleyeyim, çek hesabımı izliyorum ve Temmuz ya da Ağustos çeklerimi henüz bozduрмаdılar."

"Çekleri almayacak mısınız?" Rae Lucas'a dedi ki. "Belki de para umurlarında değildir."

Lucas ev sahiplerinin geride bir şey bırakıp bırakmadığını sorunca Black, "Mobilyalar. Bir dolapta birkaç ıvır zıvır, barbekü malzemeleri ve bir ızgara var."

"Dolaptaki ıvır zıvırı görebilir miyiz?"

Dolapta Blu-ray film diskleri ve birkaç country müzik CD'sinden oluşan bir karton kutu, eski jaluziler, elektrik kablosu yıpranmış eski bir elektrik süpürgesi, poşet içinde bir bowling topu ve Yıllardır açılmamış gibi görünüyordu, iki kasa boş bira şişesi ve bir sürü ölü sinek vardı. Black oraya baktığını söyledi.

Burayı ilk kiraladığında kapıyı kapatmış ve o zamandan beri bazı filmleri oynattığı zamanlar dışında içeri bakmamıştı.

"Onları kutuya geri koydun mu?"

"Hayır, DVD oynatıcının üstünde duruyorlar."

Lucas ona FBI'la konuşup geride kalan eşyalarda parmak izi olup olmadığını kontrol etmek üzere bir olay yeri ekibi göndereceklerini söyledi ve hiçbirine dokunmamasını istedi.

"Sence buradan atılır mıyım?" diye sordu. "Üniversiteye gidiyorum ama hiç param yok ve garsonluk yapıyorum ve burası benim ve Willa için süper bir anlaşma..."

"Neden kovulduğunuzu bilmiyorum. Ama sahipleri geri gelirse, bizi aramalısın. Eğer gelirlerse çok ama çok dikkatli olun." Lucas söyledi. Defterine kirayı gönderdiği adresi yazdı.

—

Dışarıda Bob, "Olay yeri ekibine ızgarayı kontrol ettirmeliyiz." dedi.

"Ah, Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum."

—

LUCAS, "Biri bize yalan söylüyor ve bunun o çocuk olduğunu sanmıyorum. Bence müdür. Gerçi öyle olmayabileceğine dair bazı karmaşık yollar da düşünebiliyorum."

"Anlat bana," dedi Bob.

"Forum'da bir alarm kurduk. Biri bizden birini fark etti -muhtemelen beni- ve burayı aradı, telefon cevaplandı. Demek ki burada bir bağlantı var. Ve ben çocuk olduğunu düşünüyorum."

"Ucuz kirası var," dedi Rae.

"Evet, ama o olduğunu sanmıyorum. O kadar iyi bir yalancı olduğunu sanmıyorum.

Ve onu güvenilir bulacaklarından şüpheliyim. Bence muhtemelen müdürdür. Sanırım mesajları alıp iletiyor. Birisi beni Forum'da görmüş ve onu aramış. Sonra, ortaya çıkıp çıkmayacağımızı görmek için bekledi. Bu onlara telefonu izlediğimizi gösterir.

ve biz burayı biliyoruz. Yani muhtemelen bizim bilmediğimiz ve doğrudan Beauchamps'a ya da diğerlerinden birine giden başka bir kullan-at telefonu daha var. Beauchamps da muhtemelen aradıktan hemen sonra o telefonu kapatmıştır."

"Eğer haklıysan, geriye gittik demektir."

"Tabii telefoncu Earl yaptığı aramayı bulamazsa. Muhtemelen Forum'dan telefon aldıktan ve biz geldikten hemen sonra aramıştır. Eğer bulabilirse, hâlâ içeride olabiliriz."

Rae, "Karavanını aramak için izin almaya çalışabiliriz," dedi.

Lucas başını salladı. "Biz alamayız. Bizde yok Arama izni için ihtiyacımız olan şeylere benzer bir şey. Bir kere, çocuk olabilir. Ama müdürün komşusu gibi biri de olabilir. Bütün gün bebeğiyle evdeydi, hiçbir şey yoktu, sonra kapısında üç polis memuru belirdi. Bu konuda konuşacaktır."

"Ondan yapmamasını istedim," dedi Rae.

Bob: "Doğru. Bu yarım saat önceydi. Bahse girerim en yakın sekiz arkadaşına söylemiştir, onlara da sır olarak saklamaları için iki kez yemin ettirdikten sonra."

Lucas, "Tremanty'yi arayıp Earl'ü aramasını söyleyeceğim. Telefon numarası olmadan istediğimiz şeyi yapabileceğini sanmıyorum ama deneyebiliriz."

"Belki Cheesecake Factory'de biraz tatlı yeriz?" Bob söyledi. "Earl'ün geri aramasını beklerken."

Lucas, "Bence gidip şu Toni ve Calvin Wright'la konuşmalıyız, bakalım haneye tecavüz hakkında söyleyecek ilginç bir şeyleri var mı," dedi.

Bob inledi. "Cheesecake Factory'ye gidemeyeceğiz, değil mi? Hiç mi?"

"Geç saate kadar açık," dedi Rae. "Ve Wright'larla da konuşmak istiyorum."

Ben orada olacaksam, sen de olacaksın."

—

LUCAS, Las Vegas polisi Mallow'dan aldığı numarayı kullanarak Wright'ları aradı. Toni Wright açtı ve Mallow'un onlara Lucas'ın arayacağını söylediğini belirtti. Lucas dedi ki, "Biliyorum . . ."

"Vegas'ta değil. Buraya gel," dedi Wright.

Wright'lar duvarlarla çevrili bir yerleşim biriminde yaşıyorlardı. Kensington Bahçeleri'nde, gündüz vakti

-Strip'in kuzeybatısındaki iki mülayim apartman kulesi. Yolda Rae, "Aman Tanrım," dedi ve eliyle işaret etti. "Başka bir Cheesecake Fabrikası."

"Tanrı benimle alay ediyor," dedi Bob, arabayla yanlarından geçerlerken.

"Bunun için yeterince önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas.

—

TONI VE CALVIN WRIGHT birbirlerine benziyorlardı: kısa siyah saçlı, koyu renk gözlü, spor salonunda kondisyon kazanmış, su samuru gibi şık. "Bu adamların hepsi

Calvin," dedi. "Biz içeri girdikten bir dakika sonra kapıyı kırdılar, hiç şansımız yoktu. Toni ve ben tekvando eğitimi alıyoruz, yani doğrudan bir dövüşte kendi başımızın çaresine bakabiliriz ama onların silahları vardı. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Hiç şansımız olmadı."

"Eğer kasayı açmazsak, açana kadar bana tecavüz edeceklerini söylediler," dedi Toni ve bulutlanmaya başladı. "Orada Cal'ın da yapabileceği bir şey yoktu. Onu öldürürlerdi." Adamlar kar maskesi takıyordu ama fiziksel eşkalleri

Beauchamps, Deese ve Cole: Beauchamps iri yarı ve tıknazdı; diğer ikisi orta boylu ve zayıftı. Calvin, "Arabalarını başka biri kullanıyordu ama onu görmedik," dedi. "Biliyoruz çünkü kapıdan çıktıklarında araba onlar arabaya ulaşmadan çalıştı."

"Kadın olabilir," dedi Rae Lucas'a.

Toni Wright mücevher kaybının yarım milyondan fazla olacağını söyledi dolar. "Gelmiş geçmiş en ünlü Hintli sanatçı olan Charles Loloma tarafından yapılmış eski Hint takılarında oluşan bir koleksiyonum vardı. Mesele şu ki, taşların kendileri çok değerli değil - mercan ve lapis lazuli ve turkuaz vb. Bazı ayarlar altındı, ama gerçekten Eritirseniz birkaç bin dolardan fazla olmaz. Eğer Gerçek para arıyorlarsa, sağlam bir şekilde satmaları gerekir ve çok fazla alıcı olmaz. Hintli sanat tüccarları, hepsi bu. Ben Bazı yerel yerlerde geziniyordum, belki bir şey bulabilirim diye."

"Bunu Hintli sanat tüccarlarına satsalar ne kadar alırlar?" Lucas sordu.

Dedi ki, "Çeyrek milyon değerinde, perakende. Yani . . . bilirsin bir çitten ne kadar alacaklarını benden daha iyi bilirler. Elimde yirmi iki parça vardı, Loloma'nın en iyi eşyalarından bazıları. Eğer onları kırarlarsa Altın ve taşlar, bir trajedi olurdu ve sadece birkaç bin dolar ederdi."

"Yarım milyonun geri kalanı ne olacak?" Bob sordu.

"Evlendiğimizde Cal'ın bana verdiği bir çift küpede yüz elli bin vardı. Harika taşlar, her biri üç karat, E rengi, kusursuz, parlak kesim."

Calvin Wright, "Harika taşlar ama benzersiz değiller. Loloma gibi değiller. Ayarlarından çıkardığınızda tamamen anonim oluyorlar."

Toni, "Geri kalanı altın ve platin bilezikler, üç saat, ayrıca Belperron marka bir yüzük ve bir inci kolyeydi. Pek koleksiyon sayılmaz ama Belperron bir ton değerindeydi. Onu geri almak için adam öldürürdüm."

Lucas başladı, "Bu kişi, Belle Perron ..."

"Bir isim. Soyadı Belperron, Suzanne Belperron, Fransız'dı. Şimdi çoktan gitti," dedi Toni.

"Yani yüzük sağlamken mi yoksa parçalandığında mı daha değerli olur?"

"Oh. Çok, çok daha sağlam. Loloma gibi, her biri eşsiz" dedi. "Polise sigorta fotoğraflarının kopyalarını verdim; sigortacı ile henüz anlaşmadık, dava açılabilir."

Kasada çoğu dolar olmak üzere belirsiz miktarda avro ve Çin renminbisi de vardı; Wright'lar toplamın beş ya da altı dolara eşdeğer olduğunu düşünüyorlardı.

bin dolar. Toni Wright pırlanta kaplı alyansını parmağında çevirerek kurtarmayı başarmış, böylece sadece ince platin kordonu görünmüştü.

Soyguncular kasayı temizledikten sonra Wright'ların ayak bileklerine zincirler bağlamış, zincirleri de bir kanepeye dolamışlardı. Wright'ların cep telefonlarını mutfak tezgahının üzerine koymuşlar. Calvin,

"Telefonlarımıza ulaşip polisi arayabilmemiz için kanepeyi mutfağa taşımamız gerekti," dedi. "Bu biraz zaman aldı, on beş ya da yirmi dakika, bilirsiniz, çünkü merdivenlerden yukarı çıkmak zorunda kaldık.

mutfağa ve sonra koridora. Çok sıkıştı. Ve o lanet kanepeler çok ağırdı."

Rae, Lucas'a baktı ve, "Bunlar onlar. Hiç şüphe yok. Los Angeles'taki kanepeler olayını onlar yaptı."

"Bilmeniz gereken bir şey var ki o da şu ana kadar aklıma gelmemişti

Bu gece," dedi Calvin. "Önemli olmayabilir ama hava karanlıktı ve arabalarını hiç görmedik. Burada fazla trafik yok ve ben

Sanırım çıkıştan çıkarken arka lambalarını gördüm. Sola döndüler, batıya gittiler ama bizim batımızda pek bir şey yok, şehrin hemen kenarındayız. Park yoluna ve sonra doğuya gidiyor olabilirler, ama bunu yapmak için garip bir yol olurdu. Ya da Çevre Yolu'na çıkabilirlerdi ama orası da medeniyetin tam kıyısında."

Lucas: "Yani saklandıkları yerin şehir merkezi, Strip ya da ... yerine şehrin batı yakasında olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ya da doğudaki herhangi bir yer, evet. Bunun yardımcı olur mu bilmiyorum."

"Küçük şeyler yardımcı oluyor," dedi Lucas. "Hepsini topluyoruz ve yardımcı oluyor."

"Küçük bir şey daha var, ama bu konuda haklı olduğumdan emin değilim

Çünkü Cal görmediğini söylüyor," dedi Toni Wright. "Onlardan biri, Büyük adam değil ama diğerlerinden biri kot pantolon giyiyordu ve bacaklarından birinde bir şey vardı. Bu . . . Bacağının etrafı yağlıydı. Dizinde bandaj vemiş gibi görünüyordu. Diğer bacak hiçbir şeye benzemiyordu ama bu çok şişman görünüyordu. En azından bana öyle geldi. Acaba bir şey için doktora gitmesi gerekmiş olabilir mi diye düşündüm."

"İyi bir gözün var."

Calvin Wright, "Burada büyük bir tıp merkezi var," dedi. "Eğer burada batı yakasındaysa ve bir köpek tarafından ısırıldıysa ya da acil servislerine gitmiş olabilir." Bob Lucas'a, "Muhtemelen nakit öderdi," dedi. Lucas: "Özellikle de reçetesi varsa."

—

Wrights'tan ayrıldılar ve geceyi Forum'da bitirdiler.

Cheesecake Fabrikası. Hava gece yarısına doğru iyice soğumuş, hafif ve hoş bir hal almıştı. Oradan buraya yürüyorlardı.

Bellagio. Kumarhaneler hiç kapanmadığı için sokaklarda hâlâ insanlar vardı. Önden giden Bob, Very Cherry Ghirardelli Chocolate Cheesecake sipariş etti, Rae Lemoncello Cream Torte'yi seçti, Lucas ise Hot Fudge Sundae'yi seçti. Lucas garsona sundae'nin iyi olup olmadığını sormuş, o da, "Bu

Muhteşem. Şunu söylemeliyim ki, ben olsaydım ayaklarımı dondurmanın içine sokardım. On dört saattir ayaktaım."

"Tanrı aşkına, bu tek işte değil mi?" Bob söyledi.

"İki iş," dedi garson kız. "Biri kirayı ödüyor, diğeri yuvaları besliyor."

—

TATLILAR GELDİĞİNDE, Lucas özetledi: "Burada olduklarını biliyoruz. İşin kötü yanı, onlar da muhtemelen bizim burada olduğumuzu biliyor. Tekrar kaçabilirler. Onları sadece şansımız yaver gittiği için bulduk. Telefonu. Eğer bunu anlarsa, ki muhtemelen anlayacaklardır.

Haar'ı kullan ve telefonu at. Eğer onları bulacaksak, bunu hızlıca yapmalıyız yoksa baştan başlamak zorunda kalacağız."

"O zaman sırada ne var?" Bob sordu.

"Siz yarın sabah hastaneleri kontrol edin, bakalım bacağında delik olan adamı bulabilecek misiniz? Ben Mallow'la geri dönüp şehirde kimin neyi çitle çevirdiğine ve hangi yerlerin yüksek kaliteli Hint mücevherleri sattığına bakacağım."

"Kulağa ayak işi gibi geliyor," dedi

Bob. "Evet. 105 derece sıcakta."

Rae Bob'a, "Kendimizi onurlandırılmış hissetmeliyiz," dedi. "Gerçek dedektiflik benzeri şeyler yapacağız."

Bob, "Havacı bir komando olmak, savaşmak, sevişmek ve tehlike içinde yaşamak istiyorum..." diye şarkı söyledi.

Lucas Rae'ye, "Sanırım ortağın şimdiden sıcak çarpmasından muzdarip," dedi. Ve, "Ben yatmaya gidiyorum."

BÖLÜM

ON BİR

Altadena'daki eve yapılan polis baskını Beauchamps ve Cole'u korkutmuştu. Her şey o kadar yolunda gitmişti ki Nast ve Vincent polisler tarafından vurularak öldürüldü.

Cox aptal değildi ama baskından garip bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Nast'ın bir pislik olduğunu ve hak ettiğini bulduğunu düşünüyordu ve Nast'la Vincent'in başına gelenlerin, dokunulmadan kurtuldukları için çok şanslı oldukları gerçeğini fark etmemiş gibiydi. onun da başına gelebilirdi.

Onun cevabı: "Ama olmadı, o zaman neden terleyelim ki?" Üç adam ona baktı, aynı anda başlarını salladılar ve Cox ayakkabılarını fırçalamaya geri döndü.

—

VEGAS'ta karavan parkında beş gece kalmışlardı, dördü birden. Cox, Beauchamps'la birlikte yatak odasında yatmış, ama gün boyunca Deese ve Beauchamps dışarı çıktılar, her iki adam da sakallıydı, güneş gözlüğü ve şapka takıyorlardı. Onlar yokken Cox ve Cole yeni ilişkilerini test ediyor, karavanın televizyonunda porno izliyorlardı. ve sonra da öğrendiklerini denediler. Beauchamps gelişmekte olan ilişkilerinden habersiz görünüyordu; Deese onları kuşkuyla izledi.

Cox, şehre geldikleri ilk tam gün Airbnb temsilcisiyle temasa geçmiş ve altıncı gün kadın onları ucuz ama tamamen mobilyalı iki ayrı eve yerleştirmişti.

Ve bir ev istilasý hakkında konuřmaya bařladýlar: nakde ihtiyaçları vardı ve yakýnda ihtiyaçları olacaktý.

Baskýnda minibüsü kaybetmiřler ve iki araca geçmeye karar vermiřlerdi.

Deese'in kamyonetini hedeften birkaç yüz metre uzakta bırakacaklardý. ve Beauchamps'ın Cadillac'ıyla içeri girecekti. Soygundan sonra çıkarken Beauchamps ve Deese kamyonu bırakılacaktý.

Las Vegas'ta bir sürü güvenlik kamerasý vardı ve polisler haneye tecavüz olayının gerçekleştiğı bölgede, bir araçta üç adam ararken, kamyonette sadece iki kiři ve evde bir erkek ve bir kadın görecektir.

Cadillac.

Bu Cox için sorun değıldi.

Kimsenin incinmeyeceğine inanýyormuş gibi davranabildiğı sürece şoförlük yapıyordu. Gerçek řu ki, diğerk insanların acı çekmesi onu pek rahatsız etmiyordu. Adamların düşündüğü kadar aptal bir tavşan olmadığından, insanların canı yandığında cezai yaptırımların arttığını da biliyordu. polisler daha çok ilgilenmeye başladı.

Beauchamps ve Cole temel araştırmayı yaptı, yardım etkinliklerinde fotoğraf çeken yerel dergileri taradı, kadınların hepsi mücevherleri ve en güzel elbiseleri. Ellerinde bir liste olduğunda, bulabildikleri en ucuz, tamamı nakit olan ve WiFi bağılantısı bulunan motele gittiler ve Cole'un dizüstü bilgisayarını insanları araştırmak için kullandılar.

Listeyi dört adaya indirdiklerinde

Google Earth'te evleri kontrol ederek kaçış yollarını ve olası güvenlik sorunlarını tespit ettiler. Bir apartman dairesini hemen elediler ve sonunda Wright'larda karar kıldılar.

Deese bir arabadan güncel görünümlü plakalar aldı.

hurdalıktan beş yüz dolar, sorgusuz sualsiz. Bir fidanlıktan evre düzenlemesi için kullanılan türden bir demiryolu bağı ve Home Depot'tan bağı yapıştırmak için iki kapı kolu aldılar. ram.

Wrights'ın evine girdiklerinde her şey eski günlerdeki gibi yolunda gitmişti. Soygun iyi gitmişti, Deese korkutucu olarak Nast'ın yerini almıştı, ama alınanların oğusatılması zor mücevherlerdi. Yeni itileriyle bu konuyu konuşmuşlar ve o da her yıl Loloma'nın bir ya da iki parçasından fazlasını taşımazlar.

Çit onlara, "Bu Loloma eşyalarının hepsi eşsiz, hepsi fotoğraflarla belgelenmiş, büyük bir kısmı tüm Hintli tüccarların sahip olacağı kitaplarda yer alıyor," dedi. "Bu zor olacak." Dedi ki eğer satın alırsa, sonunda iki yüz dolar kazanabileceğini bin dolar, ama bu on yıl sürebilir ve ciddi riskler içerir. Onlara yirmi bin dolar teklif etti; ister kabul edin ister etmeyin. Biraz homurdandıktan sonra kabul ettiler.

Mücevherlerin geri kalanı için doksan bin aldılar: elmaslar ve Belperron tarafından yapılan parçalar. Elmaslar hiç sorun değildi; mükemmel ve anonim taşlardı. Belperron, Fransa'daki bir çitçiye yeniden satılacak, o da Avrupa'ya taşıyacaktı ama bu, kazancın daha da azalması anlamına geliyordu çünkü iki tane çit olacaktı.

Sonuç olarak baskın başarılı oldu ancak nakit para da dahil olmak üzere her bir adam için kırk bin dolardan daha az bir meblağ elde edildi.

Cole tek başına Omaha'da yatarak kırk bin doları beş altı aya yayabilirdi ama Deese ve Beauchamps, ağır kumarhane ve kokain masraflarıyla en iyi ihtimalle birkaç ay idare edebilirdi. Her biri Cox'a şoför olarak iki bin dolar vermişti ki Cox bunun gülünç derecede cimri olduğunu düşünüyordu. Yalnız kaldıklarında Cole'dan beş bin daha koparmıştı ki bu da şu anlama geliyordu üç ya da dört aydan fazla idare edemeyeceğini biliyordu. Cox da kokain ve kumarhane harcamalarının Deese ve Beauchamps'inkilerle aynı olduğunu, parası bir ay bile dayanırsa şanslı olacağını biliyordu.

Ay.

—

Daha fazla paraya ihtiyaçları vardı ama başka bir eve daha baskın yapmaktan çekiniyorlardı. Şerifler ve Los Angeles polisleri Wright baskınını duyup nerede olduklarını anlayacaklar mıydı? Polislerin onları aradığına dair bir işaret beklediler ama hiçbir şey göremediler.

Rahatlamaya ve ikinci bir baskın hakkında konuşmaya başladılar. onları Vegas'tan çıkaracaktı. Bir de cazip bir ihtimal vardı.

Beş milyonluk büyük bir vurgun. Ama bilgi tuhaftı. Harrelson adında bir kumarbazla ilgiliydi.

Ve Deese, diğerlerinin arkasından, Ricardo Santos ve Roger Smith'le, kendisine bir ödeme yapılması konusunda konuşmuştu. gerçekten kaybolmak. Smith üç yüz bindeydi, Deese bir milyon istiyordu. Sonra Beauchamps'ın karavan parkındaki arkadaşından telefon geldi: Polisler onları Vegas'a kadar takip etmişti.

"Parka ulaşmalarının tek bir yolu var, o da telefonları takip etmek. Ya Haar bizi sattı ya da federaller bilmediğimiz bir şey yapıyorlar, yüksek teknoloji ürünü bir şey. Bunu yapmalıyız.

Bu gece telefonlardan kurtulacağız. Hepimiz numaralarımızı değiştirmeliyiz," dedi Cole. "Başka bir yere gitmeyi düşünmeliyiz."

Beauchamps: "Neresi gibi?"

"Miami, Seattle, Boston . . . Boston olmaz, çok soğuk. Belki Houston. Kaliforniya ya da Nevada'da olmayan bir yer," dedi Cole. "Ayrılmalıyız. Harrelson gibi son bir iş yap ve birkaç yıllığına emekli ol. Larry'nin düşündüğü gibiyse beş milyon, hepsi

Bunu yapabilmeliyiz. Payım olan bir buçuk milyonla Omaha ya da Sioux City'ye gidebilir ve orada sekiz ila on yıl boyunca şık bir şekilde yaşayabilirim."

"Beş milyon rakamını gördüğümde inanacağım. Ama Sioux City'ye gitmeyeceğimden eminim," dedi Deese. "Ayrılmamız gerektiğine katılıyorum. Yoldan uzak bir yere gitmem ve uzun bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyor. Belki de sonsuza kadar. Biri beni yakalar ve parmak izlerimi alırsa ölürüm."

"Bunu yapmak için paraya ihtiyacın olacak," dedi Beauchamps. "Cole ve ben bu gece Larry ile konuşup Harrelson ve karısının eve gelip gelmediğine bakabiliriz."

"Harrelson tehlikeli olacak. Adam sert olacak, silahları olacak, muhtemelen ağır bir güvenlik sistemi olacak," dedi Deese. O gece Santos'u tekrar aramaya karar verdi. Sekiz yüz bine kadar. En az bu kadar olmalı.

—

DEESE, üzerinde bir tişört ve bir çift Jockey boxer ile kanepede oturuyordu. baldırına yeni bir bandaj sarıyordu. On ay önce Howell Paine adında bir adam tarafından yaralanmıştı.

İtiraf etti: Bir kavga olmuş ve Paine onun baldırından bir parça et ısırılmıştı. Bu onun tutuklanmasına ve gizli mezarlığına ve yamyamlaştırılmış cesetlere yol açan olaylar zincirine neden olmuştu.

Yara neredeyse bir yıllık olmasına rağmen, Deese kendi kendini tedavi etmiş ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmemişti. Deriyle kaplı bir yara izi yerine, iki ya da üç farklı zamanda enfeksiyon kapmış kırmızımsı ve mavimsi bir et parçası vardı.

Yarayı kendi kendine tedavi etmeye devam etmiş. Eve taşındıktan birkaç gün sonra jakuziye gitmiş ve orada bir drenaj kapağının üzerinde yarayı tekrar kazıyarak açtı. Bacağından aşağı bir irin akmıştı ve Beauchamps ona acil servise gitmesi gerektiğini söylemişti. Deese direnmişti ama yara o kadar kötü kokuyordu ki sonunda pes etmişti.

Yara, tıp merkezindeki nöbetçi cerrah tarafından açılmış ve temizlenmişti; Deese'e antibiyotik vermiş ve yeni ameliyat yarası iyileşene kadar bandajı her gün değiştirmesini söylemişti. İyileşti.

Beauchamps ona "Harrelson'ı halledebiliriz," dedi.

"Yaptığımız şey bu," diye ekledi Cole. "Ama her şey sırayla. Tüm telefonlarımızdan kurtulmalıyız. Hemen şimdi. Bu gece."

—

Telefonlardan kurtuldular.

Deese onları çekiçle parçalamak istedi ama Cole buna karşı çıktı. Bunun yerine, o ve Beauchamps onları sert bir Stratosfer Kulesi'nin altındaki mahalleye götürdü ve onları bir dakika içinde kaybolmalarını beklediği beton blokluk bir duvarın üzerine bıraktı.

"Birdenbire sessizleşmektense ortalıkta dolaşmaları daha iyi. Bu, federalleri en azından birkaç günlüğüne kığımızdan çekebilir," dedi.

Diğerleri.

Kabul ettiler. "Ama sonra ne olacak?" Cox sordu.

Beauchamps, "Sonra Larry ile Harrelson hakkında konuşmaya gidiyoruz," dedi. "Ve bir sürü yeni telefon aldık," diye ekledi Cole.

—

LARRY O'CONNER kısa boylu, donuk kahverengi saçlı, kahverengi bıyıklı ve ciddi bir göbeği olan bir adamdı. Çift örgü giymişti.

Çünkü ütülenmeye ihtiyaçları yoktu. Beauchamps ile yıllar önce New Orleans'ta bir Adsız Alkolikler toplantısında tanışmışlardı. İkisi de küçük hırsızlık suçlarından hüküm giydikten sonra, hapis yatmamak için mahkeme anlaşmalarının bir parçası olarak AA'ya gönderilmişlerdi. İkisi de ikisinin de içkiyi bırakma ya da düze çıkma ihtimalinin olmadığını fark etmişti.

O'Conner Las Vegas'a göç etmişti.

Spor ve at yarışları üzerine bahis oynuyordu ama zar zor geçiniyordu.

Beauchamps onu Las Vegas çitleriyle bağlantı kurmak için kullanmış ve bu çitlerden gelen paradan ona küçük bir pay vermişti.

Anlaşmalar. Bu da O'Conner'ın golf ve poker oyuncusu Jim Harrelson'ı fark etmesine yol açmıştı.

—

HARRELSON kumarda iyiydi, O'Conner'dan çok daha iyiydi. O kadar iyiydi ki, aslında kumar oynamıyordu. Bir golf partneri vardı.

Herkesin Dopey diye çağırdığı, 9 golf handikapı olan ve gerektiğinde bundan altı vuruş daha iyi oynayabilen bir adamdı. Dopey de O'Conner gibi içkiciydi ve bir gece bir barda O'Conner'a Harrelson'ın Los Angeles balinalarıyla oynadığı yüksek bahisli poker oyunları ve golf için elinde beş milyon nakit bulundurduğunu söyleyerek övünmüştü.

Dopey, "Bu poker oyunlarından bazılarının giriş ücreti, sadece masaya oturmak için çeyrek milyon olabiliyor," dedi.

O ve Harrelson bir keresinde Phoenix'li iki finansçıdan bir milyon dolardan fazla para almışlardı.

Dopey, O'Conner'a golfçüler olduğunu söyledi, ama bunu kanıtlamadılar.

bir düzine tur. Tüm bahisler nakitti ve Harrelson bahislerin kendi tarafları için parayı karşılamıştı.

"Arabasının bagajından bir banker kutusu dolusu yüz dolarlık banknotu bozuk para gibi çıkardı," dedi Dopey. "Yanında ne kadar tuttuğunu biliyor musun? Beş milyon. *Her zaman*. Eksik yakalanmak istemediğini söyledi."

O'Conner bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. Sonrası gelmişti.

—

Telefonları bıraktıktan sonraki sabah, ellerinde yeni brülörlerle Beauchamps ve Cole, O'Conner'ı şehir merkezindeki bir motelde buldular.

Birkaç gündür içki içtiğini ama araba kullanamayacak kadar sarhoş olmadığını söyledi. Bir gece önce Tina's Wayside'a gitmiş ve otoparkta Harrelson'ın özel yapım sarı Porsche Cayenne'ini görmüş.

"Geri döndüler. Buradayken genellikle geceleri Tina'nın evine gidip takılıyor ve şehirde kimin olduğunu, büyük maçın nerede olduğunu öğreniyor. Karısı onunla gitmiyor, bu bir iş," dedi O'Conner. "O genellikle saat on gibi eve döner, özellikle de yaz aylarında. Vegas'ta yazın golf oynayacaksanız saat altıda orada olmalısınız yoksa ölürsünüz."

O'Conner, Harrelson'ın havaalanının güneyindeki lüks bir mahallede yaşadığını söyledi. Bu da Los Angeles'taki durumdan farklıydı. Beverly Hills'te evler kapılarla çevriliydi ama sokaklar öyle değildi. Vegas'ta, Sokaklar kapılıydı ama evler kapısızdı ve Harrelson'ın durumunda kapılarda elektronik kumandalar yerine bekçiler vardı. Ancak Harrelson hava karardıktan sonra eve giderse bunu aşmanın basit bir yolu vardı.

Evi, duvarların dışında kalan bir sokağa açılıyordu. Duvarlar sadece göğüs hizasındaydı ve kolayca tırmanılabilirdi. Tırmanabilirlerdi. Harrelson'ı evine kadar takip edecekler ve o en yakın kapıya gittiğinde Cox onları evinin arkasına bırakacaktı. Duvarı geçip Harrelson'ın garajına girmesini bekleyecek ve onu oraya götüreceklerdi.

Evden aldıkları şey taşınamayacak kadar büyükse, kendilerini dışarı çıkarmak için her zaman Harrelson'ın arabalarından birini kullanabilirlerdi

kompleksin. Çıkış şeridindeki kapılar bir araba yaklaştığında otomatik olarak açılıyordu.

—

O'Conner'dan ayrıldıklarında Beauchamps Cole'a "Bana doğruyu söyle: ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşündüğüm şey şu ki, bu polisler her tarafımızı sarmış durumda. Çoktan şehir dışına çıkmamış olmam beni tedirgin ediyor. Şehirden *çok* uzakta. Ama-

"Los Angeles'ta zulanı kaybettikten sonra paraya ihtiyacın var. Ve benim aptal kardeşim, yamyam, şimdiden krediye ihtiyacı olabileceğini ima ediyor. Geenie. . . Geenie'nin hiçbir şeyi yok ve hiç olmadı."

"Kokain," dedi Cole. "Oral seks, fahişeler ve kumarhaneler. Seni her seferinde yakalarlar."

"Fahişeler değil. Dansçılar. Ama birçoğu," diye itiraf etti Beauchamps. "Ve darbe. Ama ne yapacağız? Hiçbirimiz düzgün bir işte çalışamayız. Belki Geenie bir tezgâhtarlık işi bulabilir ama o bulamaz."

Cole, "Eğer Harrelson'ı vuracaksak, bu gece yapalım derim," dedi. "Elinde bir paket tuttuğunu biliyoruz. Beşi alamasak bile Mil, hepimizin başka bir yere kaçmasına yetecek kadar para toplayabiliriz. Uçmamız gerek."

"Keşke araştırma için daha fazla zamanımız olsaydı."

"Burası Los Angeles değil, araştırma yapmamız, yaşlı karısını kontrol etmemiz falan gerekiyordu. Kimi hedeflediğimizi ve nerede yaşadığını zaten biliyoruz," dedi Cole. "Kapı kodlarına ihtiyacımız yok. Duvarı geçeceğiz, suratına bir silah dayayacağız ve parayı alacağız. Hikayenin sonu."

"Ah, Tanrım." Beauchamps alnını aşağı yukarı ovuşturduktan sonra Cadillac'ı çalıştırdı ve "Haklısın. Deese'le konuşalım. Bakalım Geenie sürüşü ve zamanlamayı tekrar halledebilecek mi? I acele etmekten nefret ederim. Nefret ederim. Ama polisler buradayken. . . Bildiğimiz kadarıyla şehirdeki her poliste resimlerimiz var."

—

İki Airbnb evi birbirinden bir mil uzaktaydı. Burada iki ev istemelerinin nedeni Los Angeles'ta iki ev sahibi olmalarıyla aynıydı: Polisler birini bulursa, diğeri hızla sığınak haline gelebilirdi. Birbirine daha yakın iki ev bulmayı ummuşlardı ama buldukları evler Airbnb'deki kadının aceleyle bulabildikleriydi ve şahsen ev aramak istememişlerdi. Trafik ışıkları olmayan bir banliyöde, birbirlerinden bir mil uzakta olsalar bile, Evler arasında arabayla iki dakikada ya da yürüyerek on beş dakikada gidebilirlerdi.

Cole ve Beauchamps geri döndüklerinde Deese'i kablolu televizyonda av kanalı izlerken, Cox'u da kanepede otururken buldular, *Women's Health* dergisini karıştırırken suratını asıyordu. Kitap ayracı olarak bir kasap bıçağı kullanıyordu. Beauchamps, "Neyin var senin?" diye sordu.

"Benim sorunum senin lanet olası kardeşin. Ne göt herif ama," diyerek ayağa kalktı ve bıçağı Deese'e doğrulttu.

"Ne yaptı?" Cole sordu.

"Her zamanki gibi. Marion'un arkasından beni becermeye çalışıyor," dedi Cox.

Beauchamps'a Marion demeye başlamıştı çünkü çeteyle ilgili televizyon haberlerinde ondan genellikle Martin diye bahsediliyordu. "Tanrı aşkına, bana elli dolar vereceğini söyledi. Elli dolar mı?"

Deese başını televizyondan çevirme zahmetine katlanmadan, "Kapa çeneni, seni lanet olası fahişe," dedi.

Cox, yumrukları kalçalarında: "Gördün mü?"

Beauchamps, Deese'e, "Sana söyledim: ellerini ondan uzak tut, lanet olsun," dedi. Cole'a, "Haklısın. Bunun uzun vadede işe yarayacağını sanmıyorum. Bu gece gidiyoruz, parayı bölüşüyoruz ve buradan gidiyoruz."

Cox, "Ben o pislikle gitmiyorum," dedi. "Eğer sen onunla gideceksen, ben de Cole'la giderim."

Deese hâlâ gözlerini televizyondan ayırmadan, "O Cole'u beceriyor," dedi. Cole, "Oh, saçmalık," dedi aynı anda Cox, "*Değilim*," dedi.

Cole da Deese'e şöyle dedi: "Sen ortaya çıkana kadar gayet sağlam bir ilişkimiz vardı. Hepimiz iyi geçiniyorduk."

Deese diğerlerine döndü ve "Bu gece ne olacak? Gidiyor muyuz?"

Beauchamps, "Harrelson'a vuruyoruz," dedi. "Hazırlanıp etrafı kolaçan etmeliyiz. Ve ne zaman bir araya gelmemiz gerekiyor?"

biz yaparız."

"Benim eşyalarım hep bir aradadır," dedi Deese. "Ama bu biraz ani oldu, ha?"

Cole, "Her tarafımızı polisler sardı," dedi. "Dışarı çıkmamız gerek." Deese başını salladı. "Tamam."

—

Harrelson'ın evine ayrı arabalarla gittiler. Cox o gece şoför olacaktı ve Deese ile gitmeyecekti. Cole ve Deese birbirlerine hırılıyorlardı çünkü Deese, Cox'un hem Beauchamps hem de Cole ile yattığı konusunda ısrar ediyordu. Böylece Deese ve Beauchamps birlikte, Cox ve Cole ise Cadillac ile gittiler.

Harrelson'a giderken Deese, "Bu işi bitirdiğimizde Geenie'den kurtulacağız. Onun Cole olduğunu çok iyi biliyorsun. Ayrıca zayıf halka da o. Ben yapacağım. Onu buradan kuzeye götür, çöle at."

"Bunu düşünmek istemiyorum. Zayıf halka oysa ne olmuş yani? Onu bir ayakkabı mağazasına bırakıp almayabiliriz. Ona nereye gittiğimizi söyleme. Polisler zaten isimlerimizi biliyor, onlara ne söyleyecek ki?"

"Cole'la sikiştiği için kızgın değil misin?"

"Öyle olduğundan emin değilim. Onu öldürme fikri hoşuma gitmiyor. Ben bir katil değilim. Ve o iyi bir kız."

"O bir fahişe, Marion."

"Hayır, değil. Eğer bir fahişe olsaydı, seni beceriyor olurdu. ona makul bir miktar para teklif ettin, ki etmedin. Ve eğer bir fahişe olsaydı, sana bir fiyat verirdi, ki vermedi. Şimdi kapa çeneni ve sür."

—

"En çok endişelendiğim şey," diyor Cole Cox'a, "kardeşlerin bize ihtiyaçları olmadığına karar verecekler. O lanet Deese insanları öldürmeyi seviyor, yaptığı şey bu. Hikayeleri okudunuz."

"Leş gibi kokuyor," dedi Cox. "Nefesini hiç kokladın mı? Sanki bütün o ölü insanları yemekten kötüleşmiş gibi. Ölü gibi kokuyor."

fare ağzında."

"Nefesi umurumda değil," dedi Cole. "Ben bundan sonra ne olacağını önemsiyorum. Diyelim ki bu Harrelson hikâyesi doğru çıktı. Evinde beş milyon doları var ve biz onu alıyoruz. Dörde bölersek, her birimiz bir milyon iki elli alırız. Ama bizden kurtulurlarsa, ikisi de iki katını alır, ikişer buçuk milyon."

Cox, "Pay almak istemediğimden oldukça eminim," dedi. "Ya da, en iyi ihtimalle, tam bir pay değil."

"Tamam. Diyelim ki sana hiçbir şey vermediler -" "Bu adil değil!"

"Haklısın. Ama sana hiçbir şey vermediklerini söyle. Üç şekilde keseriz ve her birimiz alırız" - kafasında sayıları hesaplamak zorunda kaldı - "Bir milyon altı beş gibi bir şey. Yine de kardeşler için bu miktar, parayı ikiye bölmelerinden çok daha az."

"Sence bunu planlıyorlar mı? Bizden kurtulmak için mi?" Cox sordu.

"Bilmiyorum. Deese elinde bir silahla orada dururken öyle olduklarını öğrenirsek, o zaman çok geç olur."

Bir süre yollarına devam ettiler, Cox sonunda, "Bu parayı gerçekten istiyorum. Eğer biraz para alamazsam, hiçbir şeyim yok demektir."

Cole, "Ben de parayı istiyorum," dedi.

Bir dakika daha, sonra Cox, "Joan ... bize ev ayarlayan kadın ..." dedi.

"Öyle mi?"

"Tüm bu emlak görüşmelerini o yapıyor. Yabancı adamlarla evlere gidiyor. Tek başına. Bir silah taşıyor. Gördüm, küçük ama güçlü olduğunu söyledi. Gizli silah taşıma kursuna gitmiş. ve bunu sevdi. Bana şimdi dört silahı olduğunu ve atış poligonuna gittiğini söyledi. Hatta mavi ve kırmızı olmak üzere iki tane renk uyumlu silahı varmış. Merak ediyorum, belki bir tanesini ödünç alabilirim?"

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" Cole sordu.

"Elbette. Marion'la atış yapmaya gitmiştim. Bu roket bilimi değil."

"Sorun silahın nasıl kullanılacağı değil. Sorun öldürmek.

Sorun da bu zaten. Çiftliklerde tüfeklerimiz ve av tüfeklerimiz vardı ama tek tabancamız bu eski paslı tabancaydı, bir .22'lik. Evlere yanımda 9 mm'lik bir tabanca götürüyorum ama asla haznede mermi bulundurmuyorum çünkü bir kaza olmasını istemiyorum," diyor Cole.

"Belki . . . Belki de silahlardan bahsetmeye başladığınızda gitme vakti gelmiştir. Silahlar olmadan. Arabaya bin ve uzaklaş. Bu arabayı alıp birlikte gidebiliriz. Para bulmanın başka bir yolunu bulabiliriz."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bu soygun işi, bu ev işi, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş."

—

COX bir an için bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Los Angeles'a dönüp birkaç yıl bir yıldız gibi yaşayabilecek kadar istiyorum. Hepsi bu kadar."

"Polisler parmak izlerini aldı."

Omuz silkti. "Beni aldılar, onlara üçünüz hakkında bildiğim her şeyi anlattım, ki zaten bilmedikleri bir şey değildi, ve onlara Marion'u para için becerdiğimi söyledim. Bilmediğimi söyledim.

Sizler dolandırıcıydınız. Altadena'daki evden kaçtık ve beni Pasadena'da bıraktınız, hepsi bu."

Tırnağını ısırmakta olan Cole başını salladı. "İşe yarayabilir. Bana çok yüklenirseniz biraz kızarım. Ama eğer onu Marion ve Deese, benim için sorun değil."

"Bunu yapabilirim," dedi Cox. "Hey! Harrelson'ın yeri yaklaşıyor."

—

HARRELSON'UN EVİNE GİTTİLER.

kerpiç duvarlar ve bir kapı. Cole, Larry O'Conner'a içeri girmeyi ve evi gezmeyi nasıl başardığını sormuş, O'Conner da itiraf etmişti Ama yapmamıştı. Yaptığı şey, Harrelson'ın adresini almak ve ardından Google uydu görüntüsünden evi tespit etmektir.

O'Conner dizüstü bilgisayarından bir harita ve ardından uydu görüntüsü çağırdı ve lüks evlerin bulunduğu mahalleyi düşündüler, Neredeyse hepsi havuzlu, sadece bir ya da ikisi havuzsuz. Neredeyse tüm evlerin kırmızı kiremitle kaplı çok eğimli çatıları vardı. Büyük olmalarına rağmen evler yine de kalabalıktı, sadece birkaç kol boyu mesafedeydiler.

Aralarında ince yeşillik perdeleri vardı.

Harrelson'ın evinin arka cephesi

Alt bölüm. Duvarın hemen içinde bir havuz vardı, bu yüzden arsanın ortasından geçemezlerdi, onun evi ile sağdaki bir sonraki evin arasından geçmeleri gerekiyordu. Duvarın dışında çalı çırpı vardı, bu yüzden biraz Cox onları bıraktıktan sonra gizlenmişler.

"Her iki evden de görülebiliyorduk, bu yüzden hızla girip çıkıyorduk. olabilir," dedi Beauchamps. "İçeride silahlı güvenlik var mı bilmiyorum ama olabilir."

Deese, "Silahlarımız olacak," dedi.

"Evet, ama hayatımızı kurtarmak için olmadıkça onları kullanmayız. Kahretsin, daha fazla zamana ihtiyacımız var. Eğer o polisler burada olmasaydı . . ."

—

Beauchamps ve Cox'un kaldıkları eve döndüklerinde, her zamanki rutinde bazı değişiklikler yapmaları gerektiği konusunda anlaştılar. Duvardan geçerken ya da bahçede görüldüklerinden şüphelenseler bile, Cox'un yakınlarda bir yerde olması gerekiyordu.

Anında yakalama. Duvarın içinde yakalanırlarsa kaçmaları neredeyse imkânsızdı, kaçarlarsa Cox nereye gideceğini bilemezdi. ve her yer dakikalar içinde güvenlik ve polis kaynardı.

"Hava karardıktan sonra Harrelson'ın arabasını barda görürsek, doğruca onun evine gitmeliyiz. Duvarı geçeriz ve orada saklanıriz. Çalıların arasına. Geenie bara geri döner ve çıkarken bizi arar," dedi Cole. "Böylece onu takip etmek zorunda kalmayız, bizi fark etme şansı da olmaz."

"Biliyor musun, bahçede saklanırken Harrelson'ın yaşlı karısı havuza gelirse, onu o zaman yakalayabilir ve evi parçalamaya başlayabiliriz. Belki yukarı çıkmamıza bile gerek kalmaz.

Beauchamps, Harrelson'ın kendisine karşı." dedi.

"Larry, Harrelson'ın arabasında para taşıdığını söyledi," dedi Deese. "Bunu kaçırdık."

Cole, "Eğer onu yakalama şansımız varsa, bunu yapalım derim," dedi. "Sonra alacağımız sonuca göre ya oradan çıkarız ya da

Harrelson dönene kadar bekleyeceğiz. Neyin ne olduğunu görene kadar karar vermeyeceğiz."

Deese: "Adamın dediği gibi."

Beauchamps başını salladı. "Bana mantıklı geldi. O barın büyük bir otoparkı var, Geenie oraya girip istediği kadar oturabilir."

Yapacakları şeyin bu olduğuna karar verdiler.

—

ve bir noktaya kadar mükemmel işledi. Saat dokuzda Tina's Wayside'ı gezmeye başladılar ve Harrelson'ın sarı Porsche Cayenne'i çoktan oradaydı. Beauchamps, "Bunlardan iki tane olamaz," dedi. Porsche tam bir sarı taksi rengine boyanmıştı.

Harrelson'ın evine geri döndüler. Çevre yolunda hava karardıktan sonra pek trafik olmazdı. Bir boşluk oluşana kadar beklediler, sonra Cox Harrelson'ın evinin arkasına geçti. Üç adam, hepsi de koyu renk giysiler ve sürücü eldivenleri giyerek dışarı fırladı ve okalıptüs ağaçlarından oluşan bir perdenin arkasına çömelmişlerdi. Yanlarında içinde silahlar olan siyah bir sırt çantası, koli bandı, kar maskeleri, Geenie'nin kitap işaretli kasap bıçağı, dört asma kilitli on beş metrelik bir zincir ve üç el feneri taşıyorlardı. Koçbaşına ihtiyaçları olmayacaktı çünkü bir kapıyı kırmayacaklardı.

Beş dakika boyunca ağaçların arasında beklediler ve sonra, bir başka arabasız aralıkta, beş metrelik duvarı geçtiler. Duvarın uzak tarafındaki daha genel peyzajlı çalılıklara indiler ve orada bir alarm, bir hareket lambasının yanması, bir köpek havlaması, bir ve hiçbir şey bulamayınca, kendi yollarına gittiler. Harrelson'ın solda olmak üzere evlerin arasında yavaşça ilerliyordu. Evin ışıkları yanıyordu ama Harrelson'ın karısı görünüşe göre derin bir uykudaydı.

İçeride onu hiç görmediler, hatta perdenin arkasındaki gölgeyi bile. Harrelson'ın garaj kapısının yanındaki dekoratif ot yığınının arkasında durdular. Beauchamps çantayı açıp kar maskelerini ve silahları dağıttı ve çantanın fermuarını tekrar kapattı.

O'Conner onlara Harrelson'ın genellikle yazın erken saatlerde golf oynadığını ve Tina'nın evinde fazla oyalanmayacağını söylemişti. Haklıydı.

Beauchamps'ın telefonu saat dokuz kırk beşte çaldı. Telefonun diğer ucunda Cox vardı ve "Yola çıktı. Eğer durmazsa beş ya da altı dakika içinde orada olacak."

Beauchamps ona, "Arkasında kal, yaklaştırmaya çalışma," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ben aptal değilim."

—

BEŞ DAKİKA SONRA tekrar aradı. "Kapıdan dönüyor. Sadece bir dakika uzaklıkta."

Cole, Deese ve Beauchamps'a "Hazırlanın, o burada" dedi.

Beauchamps: "Ben önden gideceğim. Clayton, sen takip et. Cole, rutini biliyorsun: Sen arkamızı kolla, ben ve Clayton onu alacağız."

"Ama kolay," dedi Cole, Deese'in yararına.

—

"IŞIKLAR," diye mırıldandı Beauchamps. "İşte geliyor."

Cayenne'in bir sokak lambasının altından geçtiğini gördüler. Sarı kaplaması çok netti. Araba yavaşladı ve Beauchamps "Hazır mısınız?" diye sordu.

Sonra Cole sordu, "Bu da ne böyle?"

Sokağın karşısındaki evin garaj kapısının açılmasını şaşkınlıkla izlediler. Cayenne içeri girdi ve kapı tekrar aşağı inmeye başladı. Harrelson'la yüzleşmek için oraya zamanında varma şansları yoktu.

"O lanet O'Conner adresi yanlış almış," dedi Deese. "Onun lanet burnunu keseceğim."

"O'Conner değil, lanet olası Google," diye fısıldadı Cole. "Haritayı gördüm ve bu evi işaretlemişler. Google'ın burnunu mu keseceksin?"

"Buradan çıkmalıyız," dedi Beauchamps. "Yüce İsa. Buradan gitmeliyiz."

—

Eve olaysız bir şekilde, öfkeli ama bazen de gülerek geri döndüler. Deese bunu düşünmüş ve sonunda

Beauchamps, Roger Smith ile kendisini ülke dışına çıkaracak olası bir ödeme konusunda anlaştığını söyledi.

"Sana söylüyorum ama diğerlerine değil. Eğer parayı bulursam, seni istediğin yere götürecek kadar para veririm. tekrar."

Beauchamps başını salladı. "Cole benim arkadaşım. Teklifini kabul edeceğim ama ona gelebileceğini söyleyeceğim."

"Kahretsin..."

Beauchamps, "Clayton, hiç öğrenmediğin bir şey var - soyguncu yerine katil olmak - başarılı olmak için bazen insanlara güvenmen gerekir. Ben Cole'a güveniyorum."

Beauchamps, Cole ve Cox'a, Türkiye'ye gelme ihtimalinden bahsetmiş. Smith'ten para ve küçük de olsa bir pay alacaklarını söyledi ve Cole başını sallayarak, "Harika," dedi ve Cox, Deese'e, "Çok nazıksınız," dedi, sesindeki samimiyetsizlik açıktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, hepsi ayrı odalardayken, Deese'in telefonuna bir çağrı geldi. Roger Smith. Alçak sesle konuşuyordu ve arka planda tıkırdayan bilardo topları Deese'e Smith'in tam olarak nerede olduğunu söylüyordu.

Deese para, kokain ve seksten başka bir şeyi nadiren arzuluyordu ama birden Louisiana'daki eski mekanlarına, yeşil bilardo masalarına, bilardo kokusuna geri dönme özlemiyle dolup taşıtı.

tebeşir, istakanın ucunda çevirirken çıkan gıcırtı. Özlemini bir kenara itti ve "Mesajımı aldın mı?" diye sordu.

"Evet. Bunu yapacağım ama bir noktayı açıkça belirtmek istiyorum. Bu çok para. Eğer bu parayı alır ve anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmezsensiz, ülkeyi terk ederseniz, bulabildiğim en iyi yetenekleri bulup seni öldüreceğim. Anladın mı?"

"Adamım . . ."

"Anladın mı?" "Evet, evet."

"Benimle kafa *bulma*, *dostum*," dedi Smith. "New Orleans artık senin için yasak bölge. Eğer aklına beni indirmek için buraya geri dönme fikri gelirse, şehrin içinde iki adım bile atamazsın. Ben farkına varmadan. Sana aptal Lugnuts'ları musallat etmeyeceğiz. O yüzden parayı al ve kaç, mutlu bir hayatın olsun."

BÖLÜM

ON İKİ

Dörtlü Çete keşif yaparken ve

Lucas, Bob ve Rae Las Vegas'ta öğrendiklerini bir araya getiriyorlardı.

Güne, Wright'ların evindeki soygundan önce bacağında yaralananlar için yerel hastanelere nakit ödeme yapan olup olmadığını kontrol ederek başlamayı planlamışlardı; Bob ve Rae bunu yapacaktı. Lucas da

Las Vegas'tan Çavuş Mallow ile birlikte kayıp mücevherler hakkında yerel çitlerle röportaj yaptı.

"Burada, Las Vegas'ta, muhtemelen Sarı Sayfalar'da bir listeleri vardır," dedi Rae. Otelin kafesinde oturmuş krep yiyorlardı.

"Sarı sayfaları en son ne zaman gördünüz?" Bob sordu. "Burası çok karışık. Metamfetamin ışığı gibi.

Beni gerginleştiriyor. Burada dünyanın her yerinden daha fazla neon olmalı," dedi Rae. "Geceleri bütün cadde bir kumar makinesine benziyor."

"Kazara değil," dedi Bob.

"Ne fark ettim biliyor musun?" Lucas sordu. "Herkes çok normal görünüyor. Bu sert yüzlü kadınları, tükenmiş adamları ve adi kumarbazları bekliyorsunuz. Ama etrafına baktığında, sanki her eyalet ABD buraya kendi ülkelerinde giyindikleri gibi giyinen birkaç bin kişi gönderdi. İnsanların biraz süslendiği havaalanı gibi bile değil. Hepsi tıpkı Podunk'taki gibi giyinmiş."

Rae, "Ama burada ana caddede martini kadehleriyle içki içerek yürüyorlar," dedi. "Bunu Podunk'ta göremezsiniz."

—

YEMEKLERİNİ YERKEN, Bob'un yerel acil servislerin çıktılarını aldığı haritalara bakıyorlardı ki FBI'ın telefon görevlisi Earl'den gelen bir telefonla planlama seansları geçici olarak sekteye uğradı. Dedi ki izledikleri telefon, Batı Chicago Caddesi'ndeki birkaç noktada tekrar ve tekrar ortaya çıkmıştı.

Earl, "Haritadan kontrol ettim ve görünüşe göre bir ara sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyorlarmış, sanki birkaç farklı yer arasında gidip geliyorlarmış gibi görünüyor," dedi.

"Aradıkları numaraları kontrol ettiniz mi?"

"Evet, ama hepsi başka ocaklar için. Aralarında tam zamanlı bir telefon yok."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Lucas. "Diğer telefonlara da dikkat et. Burada bir şeyler dönüyor."

Bob'dan Lucas'a: "Sen Mallow'la takılırken ben ve Rae oraya gidebiliriz."

Lucas başını salladı. "Bir göz atmak istiyorum. Üçümüz birlikte gidelim. Eğer umut verici bir şey görmezsek beni geri bırakabilirsiniz."

—

CHICAGO AVENUE, devasa bir satranç kraliçesi gibi tepelerinde asılı duran bin fit yüksekliğindeki bir gözlem kulesinin altındaki bir mahallenin parçasıydı. Sokağı döndüklerinde Lucas, "Lanet olsun," dedi, Rae, "Evet," dedi ve Bob, "Artık burada olduğumuzu bildiklerinden eminiz," dedi.

Hepsi de mahalleyi, polislerin izlediğini düşündüğünüzde ve onları şaşırtmayı umduğunuzda yakacaklarınızı boşaltacağınız bir yer olarak tanıdı. Bob, "Muhtemelen pencereden dışarı atmışlardır," dedi. "Yerel satıcılarınız için bedava telefonlar."

Deese ve çetesinin takılacağı bir mahalle değildi.

"Asıl plana geri dönelim," dedi Lucas. Rae:

"Groan."

—

BOB VE RAE, şehri tam ortadan ikiye bölen kuzey-güney otoyolu I-15'in batısındaki acil servislere odaklanacaktı. Bunu yapmalarının tek nedeni Wright'ların kaçış arabasının batıya gittiğini düşünmeleri idi.

"Zayıf ama elimizde olan bu. Onlar hakkında bildiğimiz her şey I-15'in batısından geliyor," dedi Lucas.

Lucas, elinde Wright'ların mücevherlerinin tutulabileceği çitlerin kısa bir listesi olan Mallow'la buluşacaktı.

—

LUCAS, MALLOW'u şehrin doğu yakasındaki Dunkin' Donuts'ın önünde beklerken buldu. Mallow ziyaret edecekleri ilk yere yürüyerek gitmek istediğini söylemişti ve donut dükkânı da yakınlardaydı. Bir elinde çantası, diğerinde bir fincan kahvesi vardı ve pantolonunun üzerine bol, parlak sarı, kuyruklu bir gömlek giymişti. Lucas iPad'ini Volvo'dan çıkardı, arabayı park yerinde bıraktı ve dükkânın önüne doğru yürüdü.

"Donut dükkânındaki bir düztaban," dedi Lucas. "Kendine hiç saygın yok. Fazladan mı aldın?"

"Hey, kargo şortu giyip Volvo kullanıyorsun, kendine saygıdan bahsetmeyelim," dedi Mallow, kahve fincanını Lucas'ın dizlerine doğru eğerek. Kapının dışında bir çöp tenekesi vardı. Onlar çıkarken Lucas son çöpü aldı.

Çörek, bir double çikolata ve Mallow poşeti kutuya attı. "Beni Volvo'ya bindirdin," dedi Lucas. "Nereye gidiyoruz?"

Sokağın aşağısında, kırmızı neon tabelasında "Alvin's Gems & Jewelry" yazan ve elektronik kilitli bir kapısı olan alçak bir sıva binaya doğru gidiyorlardı. Yürürlerken Mallow, "Zili çal. Kapıda bir kamera var, yüzümü tanıyorlar. Geri çekileceğim."

Lucas zili çaldı ve bir dakika sonra kapıdan içeri girdi. Mallow için kapıyı tuttu, sonra da kısa bir koridordan geçerek bir kadının mücevher tezgâhının arkasında oturmuş televizyona baktığı ana odaya doğru ilerledi.

Mallow dedi ki, "Bayan Alvin. Ray buralarda mı?"

Bayan Alvin Las Vegas'ın boş arsalarını kaplayan yabani otları andırıyordu; ince, kuru görünümlü, sarı-beyaz saçları ve buruşuk bir yüzü vardı. "Hayır, hayır. Çiftliğe gitti."

Mallow, "Bir çiftliğiniz olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Ray'ın babası öldüğünden beri. St. George'un kuzeyinde. Yarın dönecek," dedi. "Onu ne için istiyorsun?"

Mallow, "Buradaki şerif size bazı resimler göstermek istiyor," dedi.

Lucas iPad'den Toni Wright'ın mücevherlerinin fotoğraflarını çağırdı. ve Alvin'e göstermek için etrafında döndürdü. Onlara dikkatle baktıktan sonra Mallow'a şöyle dedi: "Bu çok üst düzey. Bununla başa çıkamayız. Ama

Elbette bunu yapsaydık, iyi bir kanıt isterdik. Dışarıda o kadar çok sahte Loloma var ki, nereden geldiğini kanıtlayamazsanız satamazsınız."

Mallow, "Doğru," dedi ve sesine şüpheciliğin hâkim olmasına izin verdi. "Bana inanmıyor musun?" Alvin dedi ki. "Hallettiğimiz şeylere bak." Kadın

mücevher tezgahının camına vurdu. "En pahalı buradaki şey beş yüz kırk dokuz dolar ve bizi ikna edebilirler. Yirmi bin dolarlık Loloma'larla işimiz olmaz."

"Şu prenses kolyesine ne dersin?" Mallow sordu. "Hay aksi. Biz prenses kolyesiyle uğraşmadık."

"Ben senin yaptığını biliyorum, sen de benim bildiğimi biliyorsun. Onu o adama sattın.

Denver'daki Fitch denen adam Baltimore'a gönderdi. Ondan ne aldın? Elli bin mi? Çiftlik oradan mı geldi?"

İnce üst dudağının altından görünen yırtık dişlerinin kenarıyla ona dudak büktü. "Emlak piyasasını kontrol etmemiş olmalısın.

Son zamanlarda. Elli bin dolara Colorado'da bir çiftlik satın alamazsınız."

Bir aşığın kavgası gibi gelmeye başlamıştı ki Lucas araya girdi. "Bayan Alvin, ben bir Amerikan polisiyim ve bir katilin izini sürmeye çalışıyorum. Şu Louisiana'lı yamyam, muhtemelen televizyonda duymuşsunuzdur?"

"Belki" dedi, bu evet demektir.

Lucas, "Loloma mücevherlerini çalan bu çeteyle birlikte," dedi.

"Eğer bu işi sizin ya da kocanızın yaptığı ortaya çıkarsa ve bu konuda yalan söylerseniz ve biz de bunu öğrenirsek sizi hapse atarız. Otuz yıldan bahsetmiyoruz.

çalıntı bir bilezikle uğraşmaktan. Burada cinayete iştirakten bahsediyoruz, ki bu da cinayetle aynı şeydir ve müebbet hapistir."

Seğirdi, belki biraz korktuğunu gösteriyordu. "Sana söylüyorum, biz o şeyleri hiç görmedik. Ben bilirdim ama görmedik." Mallow'a, "Biri görseydi kimin halledeceğini biliyorsun," dedi.

Mallow dedi ki, "Oraya gidiyoruz. Sizin ve onların telefonlarını izliyoruz. Eğer onları ararsanız, geri döneceğiz. Şerifin dediği gibi, biz Burada cinayetten

bahsediyoruz, Louise." "Seni anlıyorum."

—

LUCAS, MALLOW'u ilk duraktan beş dakika sonra, Loco's Consignment & Furs adlı tozlu bir vitrinde bir sonraki durağa kadar takip etti. Mallow, "Louise'in bahsettiği yer burası değil, bir sonraki yer orası," dedi. "Yanından geçip gideceğimize göre dursak iyi olur diye düşündüm. Loco yapar biraz hafif çit."

İçeride, siyah saçları kırpılmış genç bir kadın, siyah göz farı, siyah ruj ve siyah oje sürmüş, kulak memelerine, yanaklarına ve dudaklarına bir sürü gümüş halka takmış bir kadın onlara baktı ve "New Jersey'li değilseniz polis olmalısınız" dedi.

"Biz polisiz," diye kabul etti Mallow. "Loco nerede?"

"Öldü."

"Ne?"

"O öldü. Cenazesi geçen cumartesi yapıldı. Gazetede ölüm ilanı vardı." "O zaman sen kimsin?" Mallow sordu.

"Onun kızı."

"Çalınan bazı mücevherleri arıyoruz ..."

Kadın, deri mobilyalar, yaldızlı resim çerçeveleri ve eski ama yine de üst düzey kadın kıyafetlerinin ağırlıkta olduğu mağazaya elini salladı ve "Mücevher yok. Bulabildiğim kadarıyla

Her neyse. Sadece pazartesiden beri dükkandayım. Bu hurdayı satıp kira sözleşmesini iptal etmek ve eve dönmek istiyorum."

"Nerede bu?" Mallow sordu. "Oakland.

California."

"Baban nasıl öldü?" Lucas sordu.

"Bir barda. St. Arnold's Craft Brewery. Barmen polislere adamın bar taburesinde oturduğunu, göğsünü tuttuğunu ve düştüğünü söyledi. Ayağa kalkmadığında, etrafını dolaşıp ona bakmışlar ve çoktan ölmüş olabileceğini görmüşler. Kesinlikle ölmüştü. hastaneye gittim."

—

DIŞARIDA, Lucas güneş gözlüklerini tekrar taktı ve Mallow'a, "Louise kimden bahsediyordu?" diye sordu.

"Eli kardeşler. Ona onlar hakkında ne düşündüğünü soracaktım ama konuyu kendisi açtı. Şehir merkezindeler."

Lucas da onu takip etti, on dakikalık bir yolculuktu. Park ettiklerinde Mallow bir sokağın aşağısındaki alçak sıvalı bir başka evin arka tarafını işaret etti.

Normal bir giriş yerine açık bir garaj kapısı olan bir bina.

"Bu Eli işinin yasal ön yüzü. Biraz yasal - çoğu bir kamyonundan düştü.

Oraya git ve içeri gir. Sakin ol. Bir iki parça al. Mağazanın arka tarafında, elektronik bölümünde takıl. Sol tarafta siyah çelik bir kapı var.

Arka oda, asıl ateşli şeylerin olduğu yer. Kapı her zaman kilitlidir. Biri dışarı çıktığında, kolu tut ve bana seslen. Ben hemen dışarıda olacağım. İçeri giremem, beni tanıyorlar."

—

LUCAS ara sokağa girdi, garaj kapısından içeri girdi ve çöp yığınlarıyla dolu, kamyon egzozu ve mazot kokan bir dükkân buldu. Çöpler arasında herhangi bir mantık ya da neden yok gibiydi. Hafifçe ezilmiş Bounty kağıt havlu ruloları yığınlar halinde araba cılası şişelerinin yanına yığılmıştı, üstlerinde de yer fıstığı kutuları vardı

Çivi kartonları, yırtık pırtık kitaplardan oluşan bir tepenin yanında duruyordu; Softsoap şişeleri, hırpalanmış gibi görünen birkaç hoparlörün üzerinde duruyordu. Mağazanın kendisi iki çift garaj büyüklüğündeydi ve mallar tavana kadar uzanıyordu. Alışveriş yapanlar, belirli ürünler arayan insanlardan çok tarayıcılar gibi görünüyordu.

Lucas bir sepet dolusu Levi's marka kot pantolonu kontrol etti, hepsinin çizme kesim olduğunu fark etti, bıraktı. Yaşlı bir kadın eski moda bir kasanın yanında oturmuş, bir şerit kurutulmuş et çiğniyordu. Ona "İstediğini buldun mu tatlım?" diye sordu.

"Buraya hiç akordeon getirip getirmediğinizi merak ediyordum," dedi Lucas.

"Geçen hafta buraya iki Hohner geldi; ikisi de bir saat içinde gitti. Yine de kontrol etmeye devam edin. Zaman zaman onları içeri alıyoruz. Eğer ilgilenirseniz, arkada şu ukelerin yanında bir akordiyon olabilir."

"Bir bakayım," dedi Lucas.

Arka tarafa, siyah çelik kapıya doğru yürüdü. Birkaç adım ötesinde ucuz görünümlü müzik aletlerinden oluşan bir raf duruyordu.

Lucas bir elektro gitar aldı, sapındaki ZziZZiX markasına baktı ve bir tel kopardı.

Titriyor.

Düzlüğünü ölçer gibi klavyeye baktı ve çelik kapının kilidinin gıcırdadığını duydu. Gitarı yere bıraktı, kapıya doğru bir adım attı ve kapı bir santim açıldığında bağırdı,

"Mallow! Şimdi!" dedi ve kapıyı çekerek açtı. Diğer taraftaki adam -sıska, gri yüzlü, gözlerinin altında koyu torbalar olan ve ürkmüş-satış alanına açılan kapıyı takip etti.

Mallow bowling topu gibi yapılı bir adam için hızla geliyordu ve gri yüzlü adamın yanından geçerek omzunun üzerinden "Kapıyı kapat!" diye bağırdı.

Lucas içeri girip kapıyı kapattı ve Mallow'un peşinden, gömme metal dosya dolaplarının sıralandığı, birkaç masa, yarım düzine sandalye ve büyük boy bir

Televizyon duvardan aşağıya doğru uzanıyordu. Dört iri yarı adam masalardan birinin etrafında durmuş, Lucas'ın göremediği bir şeye bakıyorlardı.

Mallow kollarını açtı, bir elinde tabancası vardı ve haykırdı, "Merhaba çocuklar! Burada neler oluyor?"

İri yarı adamlardan biri "Siktir!" diye bağırarak masadan plastik bir Office Depot çantası kaptı ve Mallow'a doğru koşarak onu kollarından tuttu.

Mallow yere düştü ve diğer iki adam da

Üçü birlikte sokak kapısına yöneldi. Lucas

Darbeyi almak için plastik torbayı havaya kaldıran baştaki adama doğru salladı ve içinden şeker benzeyen bir şey patladı. Adam Lucas'a omzuyla vurdu ve Lucas yere düşüp kafasını beton zemine çarptı. Adamlardan biri koluna bastı ve Lucas

Onu pantolonunun paçasından yakaladı ama adam kurtuldu. Ve Lucas, Mallow'un onlar için bağırdığını duyabiliyordu. Ve sonra . . .

Ve sonra gittiler.

Mallow dizlerinin üzerine çökmüştü, burnundan bir damla kan akıyordu ve mırıldanarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Kafamı çarptım," dedi Lucas. Dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse devriliyordu ki Mallow yanına gelip ayağa kalkmasına yardım etti.

"O kadar da ateşli görünmüyorsun," dedi Mallow. Dördüncü adamı kontrol etmek için döndü, kaçmamış olan ama şimdi Çıkışa doğru. "Hey şimdi, Tommy, olduğun yerde kal," dedi. Bir sandalyeyi işaret etti. "Otur." Adam oturdu.

Lucas tekrar diz çöktü ve Mallow, "Et arabasını çağırmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben ... arıyorum." Lucas yeri okşarken çantadan fırlayan şekerlerden birini buldu. Ama bu bir şeker değil, bir haptı.

Ayağa kalktı ve haptı Mallow'un eline tutuşturdu. "OxyContin. Saf Purdue Zehri."

Mallow sandalyedeki adama döndü. "Tommy, nedir bu saçmalık? Uyuşturucu mu? Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sen içeri daldığında onlara çoktan gitmelerini söylemiştim," dedi adam. "Biz uyuşturucu satmıyoruz."

Mallow yere saçılmış haplara baktı. "Bunu narkotikçilere anlatman gerekecek dostum." Lucas'a dedi ki, "Bir Ona göz kulak ol. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Onunla dövüşmeyin. Kaçmaya çalışırsa, devam et ve vur o orospu çocuğunu."

Sandalyedeki adam, "Bart, lanet olsun, beni tanıyorsun," dedi.

"Öyle sanıyordum," dedi Mallow. Küçük bir banyo vardı Bir tuvaleti ve bir kenarında lavabosu vardı. Mallow içeri girdi, rulodan bir avuç tuvalet kağıdı aldı, lavaboda ıslattı ve tuvaleti sildi. yüzündeki kanı temizledi. Aynada kendini kontrol ettikten sonra koridordan arka kapıya doğru yürüdü ve telefonuyla konuşmaya başladı.

Biraz daha beklediler, fazla konuşmadan Eli'nin kıvranışını izlediler.

On beş dakika sonra iki narkotik polisi siyah çelik kapıdan içeri girdi. Mallow hapları işaret etti. Narkotikler bir tanesini kontrol etti ve sonra ikisinden daha yaşlı olanı sandalyedeki adama, "Senden çok fazla bilgiye ihtiyacımız olacak, Tommy. Bilirsin, seni Ely'den uzak tutmak için. Ely'ye bir çift Elis göndermek istemeyiz."

Ely eyalet hapishanesiydi.

Narkotikler Tommy Eli ile konuşurken Mallow Lucas'ı koridora geri çekti. "Bir arama emri geliyor. Birkaç dakika içinde burada olur," dedi sessizce. Başını Lucas'a doğru eğdi.

metal dosya dolapları. "Eğer o Hint mücevherini satın aldılarsa, bu çekmecelerden birinde olmalı."

"Tamam. Sanırım biraz oturacağım," dedi Lucas.

"Hâlâ titrek görünüyorsun," dedi Mallow.

Lucas omuz silkti. "Ben iyiyim. Belki birkaç defans oyuncusuyla kapışmaya hazır değilim."

"İkimizi de kış üstü yere serdi," dedi Mallow. "Gömleğinde kan var," dedi Lucas.

Mallow parlak sarı guayabera gömleğinin ön tarafına baktı. "Bu şekilde değil mi?"

—

LUCAS VE MALLOW arama emrini beklerken, Bob ve Rae üç ayrı hastane bürokrasisiyle mücadele etmiş ve elleri boş dönmüşlerdi. Dördüncü denemede, kuzeydeki bir tıp merkezinin acil servisinde, nöbetçi hemşireye bir adam tanıyıp tanımadığını sordular. Bacağındaki bir sakatlık nedeniyle tedavi görmüş ve tedavi masraflarını bir yığın faturayla ödemişti.

Başını sallayıp onları başka birine yönlendirmek yerine gözleri kısıldı ve şöyle dedi: "Konuşmamam gerekiyor.

Bu konuda. Müdürün ofisindeki kişilerden biriyle konuşmanız gerekecek."

Bir telefon görüşmesi yaptı ve asansörleri işaret etti. Bob Rae'ye, "Sanki italik yazılmış gibi söyledi" dedi.

"Fark ettim."

Müdürün ofisindeki uzun boylu, özenle saçlarını taramış bir kadın kimliklerine baktı ve ardından, "Belirli bir bilgi vermemize izin verilmiyor. mahkeme celbi olmadan hasta bilgileri. Eminim bunu biliyorsunuzdur. Yaklaşık altı hafta önce bir adamı tedavi ettiğimizi doğrulayabilirim. Bize kimlik vermeyi reddeden ve nakit ödeme yapan ciddi bacak enfeksiyonu. Sigortası olmadığını söyledi ve fatura önemli. Nakit ödemenin ... son derece olağandışı olmasını sağlayacak kadar önemli."

"Ne tür bir yaralanma olduğunu söyleyebilir misiniz?" Rae sordu.

"Evet. Baldırında büyük bir kusur vardı. Asıl yaralanma bir süre önce, muhtemelen aylar önce olmuş ve görünüşe göre Kendi kendini tedavi etti. Yaranın altında bir kist gelişti. Cerrahımız kisti boşaltmak için iyileşmiş yarayı açmak zorunda kaldı. Mahkeme celbi olmadan size söyleyebileceklerim bu kadar."

"Hastaya reçete gerektiren herhangi bir ilaç verilir verilmediğini söyleyebilir misiniz?" Bob sordu.

"Evet. Ona ağrı kesici ve antibiyotik reçeteleri verildi."

Rae "Hasta olmayanlarla ilgili bir soruya cevap verebilir misiniz?" diye sorana kadar başka hiçbir soruya cevap vermedi.

Kadın kaşlarını çatı. "Ne gibi?"

"Yanında kimse var mıydı?"

"Sanırım yanında bir kadın vardı, belki de karısı ya da kız arkadaşı. Güvenlik görevlilerimizden biri kadının onu Cadillac ile acil servise getirdiğini bildirdi."

"Acil servisteki arabaların videolarını çekiyor musunuz?" Bob sordu.

"Evet, öyle. Kasetleri otuz gün sonra arşivliyoruz. bu süre zarfında bir soruşturma."

"Yani video artık sizde değil mi?" "Yok," dedi kadın.

Bob, "Mahkeme celbiyle geri döneceğiz." dedi.

Kadın başını salladı. "Yetkililerle işbirliği yapmaktan her zaman mutluluk duyarız, ancak yasalara göre doğru olanı yapmak zorundayız. Evrak işleri. Zor olabilir ama kanun böyle."

Bob ve Rae gitmek için ayağa kalktıklarında kadın sordu: "Bana adamın kim olduğunu söyleyebilir misiniz? Yaralı adamın?"

Rae, "Louisiana yamyamını duydun mu?" dedi. "Oh ... hayır ..."

—

Arama emri Eli kardeşlerin dükkânına iki soygun polisi tarafından teslim edildiğinde Mallow emri Tommy Eli'ye uzattı ve kaşlarını çatarak, "Bu konuyu avukatımla konuşmalıyım," dedi.

Mallow, "Onunla istediğin kadar konuş," dedi. "Bu arada biz de burayı arayacağız."

Duvar boyunca uzanan ve sıradan dosyalama tipi gibi görünen dolaplar aslında anahtarlı kasalardı. Mallow Eli'dan bir anahtar istedi ama Eli başını salladı. "Bobby'de olmalı. Ne zaman geleceğini bilmiyorum. geri."

"Bu dolaplar pahalı mı?" Lucas sordu. "En iyisi," dedi Eli.

"Çok kötü," dedi Lucas. Soyguncu polislerden birine: "Kazman ya da balyozun var mı?"

"Evet. Ayrıca Yaşam Çenesi olan bir adamımız var. Tek yapmamız gereken çekmecenin ön tarafına vurup bükmek, böylece çeneleri çatlağın içine sokabiliriz ve sonra onları bir arabanın kapısını sökmek gibi söküp açabiliriz. Gidip onu arayayım."

Kapıya doğru yönelirken Eli seslendi, "Bekle. Hatırladım. Yedek bir anahtar olabilir."

—

Bir sürü mücevher vardı. Lucas uzman değildi ama çoğu hurdaya benziyordu. Çoğu on dokuzuncu yüzyıldan kalma, yarı değerli ay taşları ya da oniks ve muhtemelen sekiz ayar altından yapılmıştı.

İçinde elli bir bin dolar ve birkaç yüz avro buldukları bir kasa vardı.

Sekizinci dolabın kadife kaplı alt çekmecesinde Charles Loloma'ya ait beş parça buldular.

Wright'lar tarafından verilen fotoğraflarla eşleşen mücevherler.

Eli mücevherlerin iki adam tarafından getirildiğini söyledi. O Onlardan birini daha önce görmüştüm, adının Richard olduğunu söyleyen iri bir adamdı.

Diğer adam bir isim vermedi ama Eli, "Kötü görünümlü bir pislik," dedi.

Polislerden biri "Bir çekmece daha var" dediğinde onu itiyorlardı.

Diğerlerinden daha sığ olan çekmeceyi çekip çıkardı ve sonra tekrar boşluğuna uzandı ve orada başka bir çekmece buldu.

kolu. Kolu çekti ve ikinci bir bölmede, 32 kalibrelik dandik bir tabancadan 50 kalibrelik Desert Eagle'a kadar dokuz tabanca vardı.

Mallow yine Eli'ye çıkıştı ve hala onunla uğraşıyordu.

bir polis Bobby Eli'yi odaya getirdiğinde yasadışı silah satıyordu. Eli, "Bu da ne?" diye sordu.

Mallow ona, "Şerif ve ben de bunu söylüyorduk," dedi. "Ne oluyor lan? Bir çekmeceye bakıyoruz ve silahlar buluyoruz ve

Bir diğerine baktığımızda Louisiana yamyamı tarafından çalınmış bir sürü mücevher buluyoruz. Böyle bir hayvana katılacağınıza asla inanmazdım. Ben de sizi

dostane mahalle çitleri. Ve sonra her yerde OxyContin var ..."

"Dur bir dakika," dedi Tommy Eli. "Lanet olası yamyam mı?"

—

ELIS'in elinde Dörtlü Çete ile ilgili iki şey vardı. Birincisi, arkasında bir ehliyet numarasının yazılı olduğu, yasal bir defterden koparılmış, çizgili sarı bir kâğıt parçasıydı. Tommy Loloma'yı getiren iki adama ödeme yaparken Bobby de onların gidişini izlemek için sokağın çevresinden dolaşmıştı. Onları Oregon plakalı bir Dodge Challenger'a kadar takip etmişti. Bobby bir gün lazım olursa diye numarayı not etmişti.

Mallow ofisindeki numarayı aradı ve kendisine en kısa sürede geri dönüleceği söylendi.

İkincisi, Loloma mücevherleri için yapılan görüşmelerde "Richard" o gece fazla uyumadığını söylemişti.

uçakların kalkışı yüzünden.

Elis'ler Loloma'nın geldiği tarihi not etmişlerdi ve Mallow Las Vegas şerif ofisinden birini arayıp

Federal Havacılık İdaresi'nden birilerini aramalarını ve uçakların o gece hangi yönden kalktığını öğrenmelerini istedi. mücevherleri getirmeden önce.

Narkotik sonunda Elis'leri hapse götürdü, ancak kardeşler suçlu değil kurban olduklarını iddia ettiler. Hırsızlar ofis alanını santim santim inceliyorlardı. Onlar zaten birkaç hırsızlık olayını çözmüşlerdi ve daha fazlasını çözmeyi umuyorlardı. "OxyContin burada şimdiye kadar yakaladığımız en büyük olaydı."

Mallow Lucas'a anlattı. "Daha önce içeri girmek için hiç yolumuz olmamıştı. Ben mutlu bir adamım. Teşekkür ederim."

"Deese'e ulaşmama yardım edersen mutlu olurum," dedi Lucas. "Geri kalanların hepsi senin."

—

Bob ve Rae aradığında LUCAS hâlâ Eli kardeşlerin ofisindeydi. Tıp merkezinde buldukları şey hakkında. "Mahkeme celbimiz yolda. Reçeteleri ve nerede olduğunu bilmeliyiz. bir saat içinde doldular."

Onlar bu konu hakkında konuşurken Mallow ona el salladı ve sonra aradı, "Arabayı aldım. Hertz marka ve çoktan iade edilmiş. Hertz'in elinde video var ve bize verecekler ama kışlarını kurtarmak için kağıt istiyorlar."

Lucas Rae'ye, "Mahkeme celbi hakkında kiminle konuştun?" diye sordu. "ABD Savcılığı'ndan bir asistanla. İhtiyacın var mı?"

"Evet. Hertz'le konuşmamız gerek."

—

MALLOW, Hertz'le konuşmaya gitmek istemiyordu çünkü Eli araştırması çok fazla iyi malzeme üretiyordu. Lucas ABD Savcılığındaki asistanla konuştu, federal binaya uğradı ve mahkeme celbini genç ve güzel bir kadından aldı, "Sizi tanıyoruz. Adalet Bakanlığı'nda dünyaca ünlüsünüz."

Lucas, "Doğru," dedi ama güzel kadınlardan hoşlanıyordu ve yoluna gitmeden önce onunla bir dakika sohbet etmek için kaldı.

Lucas iPhone'unun GPS haritasını takip ederek havaalanının güneyindeki bir araba kiralama merkezinde bulunan Hertz ofisine gitti. Müdür baktı

mahkeme celbini aldı ve sonra arka odaya götürdü.

araba kiralama videosunu aradı. Kiralayanlar iki adamdı, biri iri diğeri daha ufaktı, ikisi de yüzlerini gizleyen kasketler takıyordu.

Kiralama işleminin sonunda, ikisi arabaya doğru yürürken adamlardan biri yarım döndü ve Lucas yüzünün yan tarafını görebildi. Yönetici bir düğmeye bastı ve görüntüyü dondurdu. "Oh, Evet," dedi Lucas. "Marion Beauchamps. Bu gece haberlerinde iyi görünecek."

Kiralanan evin evraklarına da baktı. Kiracının adını hiç duymamıştı, Harold Weeks, ama Beauchamps olduğu kesindi.

"Ehliyet geçerli ve kullandığı Visa kartı da öyle," dedi müdür. Tüm kiralama bilgilerinin çıktısını almış ve bir kopyasını Lucas'a vermişti.

Lucas yine dışarıda, Washington'daki Russell Forte'yi aradı ve ondan ehliyet numarası ile Visa kartının peşine düşmesini istedi.

Mallow aradı, ofisinden birinin FBI ile konuştuğunu söyledi. FBI da havaalanı kulesindeki trafik kontrolörlerini aramıştı. Çete Loloma mücevherlerini satmadan önceki gece, uçaklar batıya doğru havalanıyor. "Doğu-batı yönünde bir ana pist var. Uçuş yolunun altında apartmanlar, şehir evleri, müstakil evler gibi bir dizi konut var. Orada bir yerde olacaklar."

"Yaklaşıyoruz," dedi Lucas ona. "Çalışmak isteyebiliriz SWAT ekibinizle bir şeyler yapın. Bu adamlar çok sert." Mallow, "Şerifle konuşacağım," dedi.

—

RAE ARADI. Tüm reçeteler bilgisayar ortamındaydı ve hastane tarafından verilenler Walmart eczanesinde doldurulmuştu. "Bu Yardım eder misin?"

Lucas iPad'inde Walmart'ı gördü: Havaalanının doğu-batı pistinin batısındaki Çevre Yolu'nun bir bölümünde yer alıyordu. "Evet.

Her şey aynı mahalleyi işaret ediyor," dedi Lucas. "Otele dönmeli ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Ben Televizyon kanallarına gidip Beauchamps'ın yüzünü haberlere çıkarmayı planlıyordum ama şimdi düşündüm de, bu iyi bir fikir olmayabilir. Eğer kaçarlarsa onları tekrar takip etmemiz gerekecek ama şimdilik nerede olduklarını biliyoruz sayılır."

"Otelde görüşürüz," dedi Rae.

Sandro Tremanty New Orleans'tan aradığında Lucas Cennet Yolu'na çıkmış, otele dönmek üzereydi. "Selam baba."

"Ne oldu?"

"Las Vegas'ta olduğunuzu duydum," dedi FBI ajanı.

"Evet. Onları buraya kadar takip ettik, birkaç kez izlerine rastladık. Onları tespit etmeye başladık. Hiçbir şey için söz veremem."

"Dick'i hatırlıyor musun? Ricardo Santos, Rog Smith'in evinde tanıştığın adam?"

"Kimya diploması olan adam," dedi Lucas.

"İşte o adam. Hem Smith hem de Santos'a hafif bir etiket koyduk. Birkaç dakika önce öğrendiğime göre Santos düşük fiyatlı bir Bu sabah saat sekizde havayoluyla Vegas'a gidiyor. Yaklaşık bir saat içinde oraya varmış olacak."

"Oh-oh. Detayları mesaj at. Arabadayım; az önce havaalanındaki Hertz'den çıktım. Geri döneceğim. Bob ve Rae'yi bu tarafa yönlendireceğim."

"Bunu yap. Bir uçak bulmaya çalışıyorum ama hepsinin bir yerde durağı var, hepsi altı saat ya da daha fazla sürüyor," dedi Tremanty. "Bu geceden önce oraya varamam. Ama Deese'e yakınsanız, orada olmak isterim."

"Hemen atla," dedi Lucas.

BÖLÜM

ON ÜÇ

Acele etmeleri gerekiyordu. Lucas yasadışı bir U dönüşü yaptı ve geri döndü.

Güneye indi, Hertz müdürünü aradı, bir süre konuştu ve Bob ile Rae'yi telefona bağladı. Otele giderken I-15'in doğusuna doğru gidiyorlardı ve ondan sadece on dakika gerideydiler.

"Kendi arabası yoksa, bir araba kiralaması ya da taksiye binmesi gerekecek."

Lucas hızlıca söyledi. "Hertz'deki müdürle konuşuyordum. Artık eski dost gibiyiz. Oraya doğru sürmeni istiyorum.

Bir arabayı iade ederken. Sizi bekliyor ve arabanızı geri çevirecek. Havaalanına giden bir servise binin; müdür sadece birkaç dakika süreceğini söyledi. Havaalanı polisleriyle konuşacağım ve arabamı dışarıda tutacağım.

Santos beni tanıyor ama sizi tanımıyor. Ben onu uçaktan inerken görürüm, siz de onu gideceği yere kadar takip edersiniz. Eğer bir araba kiralarsa, bir mekiğe atlayıp onu takip edebilirsiniz.

yer. Limuzini varsa ya da taksiye binerse onu takip ederim."

"Yoldayım," dedi Bob. "İhtiyacımız olursa diye Vegas'taki SOG adamlarımızla konuşmalıyız."

"Bunu senin ve Rae'nin yapmasına izin vereceğim, onları tanıyorsun," dedi Lucas. "Ama hemen kışınızı kaldırıp Hertz'e gidin."

Lucas havaalanının kalkış rampasında bir polis gördü, Kendisini tanıttı ve arabasını park edebileceği bir yer gösterildi. Arabadan inerken, denetleyici bir polis onunla konuşmak için koşarak yanına geldi.

"Burada bir şey olacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu polis.

"Hayır. Onu havaalanının dışında takip ediyoruz, nereye gittiğini görmeye çalışıyoruz.

gider. Tanrı aşkına, oraya hiç polis koymayın," dedi Lucas.

"Bu akıllı bir adam, onları bir saniyede fark eder. Peşinde iki adamım var, burada hiçbir şey olmayacak."

Lucas, polis eşliğinde güvenlikten geçti, yarım saat sonra gelecek olan uçağın kapısını buldu ve biraz olsun rahatlamayı başardı. Üzerinde "Girilmez" yazan boş, gri bir kapı girişin karşısındaydı ve Lucas polise kapıyı açtırdı. Arkasında bir merdivenden başka bir şey yoktu.

Merdivenler inip çıkıyor.

"Benimle kalabilir misin? O geldiğinde burada saklanmak istiyorum."

"Sorun değil," dedi polis.

Bob Hertz'den mesaj attı, hazır olduklarını, Tahoe'nun "kurulu ve kilitli" olduğunu söyledi.

"Terminal 1'de, D kapısındayız," dedi Lucas. "Mümkün olduğunca çabuk buraya gelin."

—

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Lucas ve polis bir sentlik kumar makinelerinin başında beklerken Bob ve Rae geldi. Rae slot makinelerine bakıp, "Buradan bir kuruşla çıkmaya izin vermezler," deyince Bob, "Anlat bakalım," dedi.

Lucas polisi tanıttı - "Bu Judd Harlan"- ve koridorun karşısındaki kapıyı işaret etti. "Santos oradan çıkacak. Biz şuranın arkasında olacağız" -gri kapıyı işaret etti- "ve

Sonra onu takip edersin. Biriyle buluşursa, taksiye ya da limuzine binerse bana haber ver. Ben arabamda olacağım, onu takip edeceğim ve sen de Tahoe'ya dönüp beni takip edeceksin. Eğer Hertz'e giderse, arkasından yaklaşıp beni ara, ben de seni takip edeyim."

Rae Harlan'a, "Adamlarınızdan birine daha ihtiyacımız olacak. Çok ama çok gerimizde kalması gerekecek ama eğer biri onu karşırsa ve kiralık araç ya da taksiye binmezse bizi havaalanından otoparka kadar götürmeniz gerekecek, ki bunu bilmiyoruz. Birinin bize ateş etmesini istemeyiz çünkü biz koşuyor."

"Tamamdır," dedi Harlan ve destek polis çağırmak için elindeki ahizeyi alıp gitti.

O bunu yaparken Bob Lucas'a, "Yerel SOG'nin başındaki adamla konuştuk ve bir saat içinde hazır olabileceklerini söyledi. Bana ne zaman olacağını söylemelisin."

SOG, Federal Polis Teşkilatı'nın Özel Operasyonlar Grubu, yani ağır SWAT timiydi. Lucas, "Santos'un nereye gittiğini görene kadar bekleyeceğiz," dedi. "Eğer I-15 üzerinden batıya doğru giderse, onları hazır etmek isteyeceğiz."

"Bunun çok kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" Rae sordu. "Bob bu konuda hep endişelenir."

"Belki ama henüz o noktaya gelmedik," dedi Lucas. "Kıçımдан vurulana kadar Los Angeles'ta her şeyin çok kolay olduğunu düşünüyorduk."

Bob, "Santos bir komplikasyon," dedi. "Burada tam olarak ne yaptığını bilmiyoruz. .. eğer bir şey yapıyorsa. Belki de yuvarlanmaya gelmiştir biraz kemik."

Lucas başını salladı ve Rae'ye, "Bu arada sana bazı haberlerim var. Kalp atışların şehre geliyor. Tremanty. Şu anda yolda. Belki bacaklarını tıraş etmek istersin."

"Belki bunu yaparım," dedi Rae. "Ne zaman gelecek?"

"Henüz bilmiyorum. En hızlı uçuşu gerçekleştirmeye çalışıyor ama bugün başka sefer yok," dedi Lucas. "Başka bir yerden geçmesi gerekiyor."

Bob'un yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Vay, vay. Sandro Tremanty, Rae Givens, Las Vegas, Nevada. Cennette yapılmış bir üçlü. Vegas'ta ne olursa . . ."

"Ne kadar küçük çocuklarsınız," dedi Rae. "Bacaklarımı tıraş edin. Üçlü. Yani, Tanrım."

—

İKİNCİ POLİS Harlan'la birlikte geldi. Hepsi birlikte körfeze girdiler. penny slotları beklemek için. Bob sahte neon çalan makinelerin arasında dolaşarak onları kontrol etti. Rae Harlan'la konuşmaya başladı ve bir süre sonra cebinden on dolarlık bir banknot çıkarıp

Slotlardan birine. Bob birkaç metre ötede bir sandalyeye oturdu ve Lucas da onun parasını kaybetmesini izlemek için yanına yerleşti.

Bir dakika sonra Lucas alçak sesle, "Hep sormak istemiştım ama beni ilgilendirmedığı için hiç sormadım. Bu durum seni eğlendirmişe benziyor. Rae'nin Tremanty'yle ilişkiye girmesi fikri. Sen ve Rae'yi hiçbir zaman tam olarak anlayamadım."

Bob gülümsedi ve başını salladı. "Şerifler dışında 'ben ve Rae' diye bir şey yok. Zeki, güzel ve birbirimizden çok hoşlanıyoruz ama hiçbir şey olmadı ve olmayacak. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, o Rae olurdu."

"Yani, bu seni hiç rahatsız etmiyor mu? Birazcık bile mi?"

"Hayır. Dostum, onu tanıdığım herkesten daha çok seviyorum. Ama ateş yok. O şekilde değil. Bir çift yaşlı tavuk gibi ilişkilerimiz hakkında dedikodu yapıyoruz, ama hayır. Kız kardeş ve erkek kardeş."

"Tamam. Sorduğum için özür dilerim."

"Daha önce sormamana şaşırdım," dedi Bob. "Herkes sordu. Ve . . . işte geliyor."

Rae geldi ve dedi ki, "Bir kuruş bile kazanmadım. Onlar aldı Bütün on doları. Bir kere bile kazanamadı. Bu arada, Santos yerde. Beş dakika içinde burada olur."

Lucas cebinden bir dolar çıkardı ve Rae'ye, "Sana bunun nasıl yapıldığını göstereyim," dedi. Doları bir makineye soktu, düğmeye bastı ve beş kazandı. Ödeme düğmesine bastı, fişi aldı ve cüzdanına koydu.

Bob, Rae'ye "Hepsi bu kadar." dedi.

Rae, "Siyah olduğum için, değil mi? Kimin aklına gelirdi ki: ırkçı slot makineleri . . . Hey, işte onun uçağı."

—

Uçağın kapıya yanaşmasını izlediler ve sonra Harlan'ı gri kapının arkasındaki merdiven sahanlığına kadar takip etti. Hepsi de koyu renk iş kıyafetleri giymiş iki adam ve bir kadın ilk çıkanlardı, Onu mavi pantolon, soluk keten spor ceket ve açık yakalı Fransız mavisii elbise gömleği giyen Santos takip etti. Onlar izlerken, o

beyaz bir hasır şapka ve güneş gözlüğü takıyordu. Kahverengi deri bir sırt çantası ve kahverengi deri bir gece çantası taşıyordu.

"Adam nasıl giyineceğini ve aksesuar takacağını biliyor," dedi Lucas kapı ile pervaz arasındaki aralıktan bakarak.

"Şapkaya dikkat et," diye fısıldadı Rae Bob'a. Bir dakika sonra ikisi birlikte merdiven sahanlığından fırladılar. Lucas ikinci polisin kolunu tuttu, ta ki neredeyse koridordan aşağı inip

"Bob ve Rae'yi takip edin ama şu anda olduğunuzdan daha fazla yaklaşmayın. Onlar bağırmadıkça yaklaşmayın."

Lucas ve Harlan güvenlik şeridinden geçip Lucas'ın arabasına gittiler. Yolda Bob aradı ve "Kiralık eve doğru gidiyor. SOG elemanlarına haber vermemi ister misin?"

"Henüz değil, yanlış alarm vermek istemeyiz. Onunla kal. Ben arkanıza geçmeye çalışacağım, böylece yer değiştirebiliriz."

—

Santos Avis rampasından aşağı inerken Bob tekrar aradı. "Telefonda kal, seni nerede olduğumuzdan haberdar edeceğim. Kiraladığımız yere kadar aynı servisle gittik. Yanlış araçtayız,

Yine de. Çok büyük ve görünür durumdayız, ayrıca polis arabasına benziyor." "Söylemeye utanıyorum ama bu Volvo benzemiyor."

Bob dedi ki, "Kuzeye döndü. Koyu gri bir Chrysler 300'ün içinde."

Eğer havaalanındaki apartmanlara gidiyor olsaydı

Lucas güneye dönmesi gerektiğini düşündü. Kuzeye dönerse Vegas Strip'e ve şehir merkezine ulaşırdı.

Bob, birkaç dakika sonra: "Hidden Well Yolu'ndan batıya döndük," ve birkaç dakika sonra: "Las Vegas Bulvarı'ndan tekrar kuzeye."

Lucas Las Vegas Bulvarı'na çıktı, Bob ve Rae'yi elli metre ileride gördü, yanlarından hızla geçti ve telefona, "Onu yakaladım," dedi.

"Aynasına bakıyordur diye buraya dönüyorum," dedi Bob. "Bir dakika içinde arkanda olacağım."

Lucas Santos'un iki araba arkasındaydı, birkaç trafik ışığında onunla kaldı ve Bob'a telefon etti. "Onu geçmeye korkuyorum, beni tanıyor. Arkamda mısın?"

"Evet, arayı kapatıyoruz."

"Eğer bu ışıklardan birinden sarıda geçerse, bir sorunum var demektir. Bence yanından geçip gitmelisin. Burada bir sürü Tahoe var. Işıklarda yakalanma ihtimalime karşı onun önüne geç."

"Bunu yapıyorum," dedi Bob.

Bir dakika sonra Bob ve Rae'nin Tahoe'su Lucas'ın yanından hızla geçti, direksiyonda Rae vardı. Santos'un arkasına geldiklerinde biraz yavaşladı, sonra yoluna devam etti. Bob, "Ben ayak boşluğundayım, o yüzden görebileceği tek şey kamyon süren bir kadın," dedi.

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Ondan daha hızlı koşma."

Hepsi Harmon Caddesi'nde durdu, Santos Bob ve Rae'nin yarım düzine araba arkasında, Lucas da Santos'un yarım düzine araba arkasında. Birlikte Flamingo'dan geçtiler, sonra Bob dedi ki, "Kahretsin, o Caesars'ın vale parkına çektim. Kendi başınasın, Lucas. Geri dönebildiğimiz kadar çabuk döneceğiz."

—

LUCAS vale standına doğru yavaşça ilerledi, bir vale ona el sallamasına rağmen biraz durdu, Santos merdivenlerden içeri girene kadar bekledi, sonra valeye gitti, telefonu ve çantasını aldı, arabadan atladı, kimliğini valenin yüzüne tuttu ve "Arabayı yakın tut, tam burada, çalışıyorum, koşuyorum, bana bileti ver" dedi.

Vale ona park koçanını uzattı ve Lucas koçanı kapıldığı gibi Santos'un kaybolduğu kapıdan aceleyle merdivenleri çıktı. İçeri girdi ve kalabalığı taradı.

Lobide birkaç hasır şapka vardı ama Santos'u ilk başta görmemişti, ta ki konsiyerj masasına doğru bakıp onu görevliyle konuşurken görene kadar. masanın arkasındaki kadın. Lobiyi işaret etti ve Lucas arkasını dönüp dışarı çıktı ve cam kapıdan Santos'un karşıya geçişini izledi. Santos'un ki gibi bir şapkası olmasını diledi, Santos onu New Orleans'ta gördüğünden beri görünüşünü gizleyecek herhangi bir şey.

Rae koşarak geldi. "Nerede o?" "Lobide yürüyor."

Bob geldi. "Arabayı valeyeye bıraktım, bulvarda U dönüşü yapan yaşlı bir kadını neredeyse öldürüyordum. Nerede o?"

Rae içeri girmiş, onlara el sallayarak yanına gelmelerini sağlamıştı.

"Şapkasını gördün mü?"

Arkasından ilerlediler, üçü lobiye yayıldılar ve sonra kumar alanına girdiler. Çeşitli barbut ve rulet masalarında onu takip etmek kolaydı ama masaların uzak tarafındaki kumar makinelerinin içinde kayboldu. Bazı makineler yedi ya da sekiz metre boyundaydı ve soluk hasır şapkası yanıp sönen çılgın ışıklarının arasında kayboldu.

—

SANTOS slotların arasında hızla yürüyordu, üç polis memuru da onun yüz adım gerisindeydi. Kumarbazlar bir ileri bir geri dolaşıyordu. Makineler arasında gidip gelirken tavandan gelen kötü rock müziği de aşırı duyuşal yüklenmeye katkıda bulunuyordu.

Santos ortadan kaybolduğunda, Rae onun peşinden koştu, mekandaki en hızlı hareket eden kişiydi, bir sürü göz onu takip ediyordu. Kapıdan geçip

Sonra durup Lucas'a baktı ve başını salladı.

Lucas aceleyle şu şekilde düzenlenmiş yuvalara girdi bir labirente benziyordu; kısa koridorlar, sanki dışarı çıkmanızı istemiyorlarmış gibi daha fazla yuvanın bulunduğu bloklara açılıyordu.

Bob'a seslendi. "Onu gördün mü?"

Bob dedi ki, "Hayır, onu kaybettim. Nerede o?"

Rae'den bir telefon aldı. "Onu yakaladın mı? Nerede?"

Sonra Bob geldi. "Onu kaybettik. Burada olmalı," dedi ve Lucas onun telefonda Rae'ye, "Oraya girdi mi?" dediğini duydu.

"Hiç sanmıyorum..."

Onu kaybetmişlerdi.

—

LUCAS Santos'un gittiğinden emin olunca Bob'a, "Vale durağına geri dön ve arabayı geri almadığından emin ol. Rae, en yakın taksi durağını bulalım. Geçen gün buradayken bir tane görmüştüm."

Yarım saat boyunca bakmışlar ama onu bir daha görememişler.

Tekrar bir araya geldiklerinde Bob şöyle dedi: "Sanırım o aramaları neden buradan yaptıklarını biliyorum.

Birisi. Çok fazla insan çok fazla yöne hareket ediyordu. Santos bizi hiç görmemiş olabilir ama bunu yapabileceğini bildiği ve izlenme riskini göze alamadığı için bizi kazıyıp attı."

Lucas, "Bu onun bir şeylerin peşinde olduğunu gösteriyor. Deese'le buluşmak için burada."

"Arabasının nerede olduğunu biliyoruz. Kullanmaya karar verirse diye GPS takip cihazı takabiliriz ama bunun için arama izni almamız gerekir."

"Neden biri bize arama izni versin ki?" Bob sordu. "Bildiğimiz kadarıyla Santos'un sabıka kaydı bile yok."

Lucas, "Ahh... kahretsin." dedi.

—

TEKRAR AYRILDILAR ve Santos'un tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı kumarhanenin etrafında ve sonunda Forum alışveriş merkezinde dolaşmaya başladılar. Forum absürd bir yerd, iri göğüslü çıplak Romalı kadınların ve Yunan tanrıalarının devasa heykelleri ve üzerlerine su püskürten fıskiyeler

Onlar. Turistler etrafta dolaşıyor, selfie çekiyor ve bir şeyler yiyorlardı. Bir süre sonra Santos'u öylece dolaşarak bulamayacakları anlaşıldı. Otel müdürünü buldular, o da rezervasyonlarda Santos'un adını aradı ama bulamadı.

Bob, "Belki o da bizim gibidir: Bu otelde bulunmasının bir nedeni vardır ama başka bir yere giriş yapmıştır," dedi.

"Eğer kayıt yaptırdıysa," dedi Lucas. "Buraya gelir, ateş eder Deese ya da ona bir çanta dolusu para verir -ya da her ne yapıyorsa-havaalanına gider ve uçağa biner. Otele bile ihtiyacı olmayabilir."

"Burada bir silahı yoksa silahı da yoktur," dedi Rae. "Muhtemelen bir çanta dolusu parası da yoktur. Bunu güvenlikte görürler ve sorular sorarlardı."

Bob, "Gerekirse tüm bunları halletmenin yolları var: bir milyon doları bir kumarhaneye havale eder ve burada nakde çevirirsiniz," dedi. "Yani,

Belki bir milyon değil ama çok fazla. Ondan sonra silah, doğru adamı tanıma meselesidir. Roger Smith tanırdı."

"Neredeyse neden bahsettiğini biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Rae.

"Bunu bir kitapta okumuştum," dedi Bob. "Kitaplar her zaman doğrudur."

—

LUCAS Santos'tan vazgeçti. Las Vegas'ın herhangi bir yerinde olabilir. "Havaalanı uçuş yolunun sonundaki sokaklarda çalışmamız gerekiyor," dedi. "Yorucu olacak ama başka ne yapabiliriz ki?"

Rae, "Yorucu olmanın ötesinde anlamsız olacak," dedi. "Aşağıda binlerce ev olmalı. Her kapıyı alacak mıyız?"

Lucas başını salladı. "Binlerce ev yok. I uydu fotoğrafına baktı. Belki de uçak gürültüsünün onu uyanık tutacak kadar yüksek olduğu yolun birkaç yüz altında. Muhtemelen bir pikap ya da Escalade kullandıklarını biliyoruz. Oraya gidip sokaktaki insanları arayacağız ve yeni gelenleri, kiracıları, bir pikap ya da Escalade görüp görmediklerini soracağız. Şansımız var."

Bob, "Bence bir şeyler yiyelim, biraz kestirelim ve akşam dışarı çıkalım," dedi. "Etrafta dolaşan insanlar olmayacak. Dışarısı 105 derece olduğunda sokaklar. Hava biraz serinlediğinde onları daha çok göreceğiz."

Gitmek için sabırsızlanıyordu ama hava çok sıcaktı, bu yüzden Lucas kabul etti: yemek yiyecekler, odalarına çıkacaklar, uyuyacaklar ya da internetin emlak aramaları, ev kiralama acenteleri, anlamlı haritalar gibi her şeyi bulabilir ve öğleden sonra yeniden bir araya gelerek sokaklara çıkabilir.

"Santos'u kaybetmemizden nefret ediyorum," dedi Lucas. "Lanet olsun, nefret ediyorum.

Deese ile buluşacak. Bizi doğrudan ona götürebilirdi."

BÖLÜM

ON DÖRT

Roger Smith'in tanıdık ruhu olarak Santos, FBI tarafından ya bilinen cep telefonu ya da

Fiziksel olarak. Ya da arabasında bir takip cihazı olabileceğini düşündü. Takip cihazları artık o kadar küçüktü ki, modern bir arabanın kaputunun altındaki diğer her şey düşünüldüğünde onu bulması pek olası değildi.

Vegas'a gittiğinde, federallerin kiralık bir araba arıyor olabileceğini düşünmüş. Biri Avis'te, diğeri Hertz'de olmak üzere iki rezervasyon yaptırmış.

Caesars'taki masada, farklı isimler altında, her biri kendi kredi kartı numarasına sahipti. Vegas'a birçok kez gitmişti ve izini nasıl sürebileceğine dair bazı fikirleri vardı: hızlı bir geçiş

Caesars slotları herkesi sarsabilirdi. Sonunda çorak bir koridorun sonundaki Hertz masasına varacaktı ve eğer o kadar uzağa gitmeyi başardıysa, herhangi bir iz sürücünün kendini göstermesi gerekecekti.

Kendini tanıtmasına gerek yoktu; Santos bir polisin kokusunu alabilirdi.

—

Uçakta bilinen cep telefonunun pilini çıkarmıştı, böylece takip edilemeyecekti. Havaalanından gelirken takip eden kimseyi görmemişti ama görmeyi de beklemiyordu çünkü federaller bundan daha iyiydi.

Otele girdikten on beş dakika sonra yeni Hertz arabasına binmiş ve Las Vegas Bulvarı'na çıkmıştı. Caesars'ın bir mil güneyinde. bir FedEx mağazasına girdi, beş kutu için tutulan makbuzları gösterdi

kutuları en az zahmetle aldı ve arabaya kadar taşıdı.

Klima arabanın içini tekrar soğuttuğunda, kutulardan en ağır olanını açtı; içinde ince bakır levhalardan kendi tasarladığı beş metal folyo zarf vardı.

Bakır, zarfları parmaklarıyla açıp içindekileri çıkarabileceği kadar yumuşaktı - sürgü ve namlu, bir çerçeve, tek pimli bir tetik tertibatı ve son olarak

şarjör, ilk dördünde 9mm Sig P365 için, hepsi ayrı ayrı paketlenmiş. FedEx'in şüpheli paketlerde kaçak mal olup olmadığını kontrol etmek için X-ray cihazı kullanıp kullanmadığını bilmiyordu ama eğer kullanıyorlarsa silaha benzeyen hiçbir şey yoktu. Uzun ve ince olan son zarfın içinde vidalı susturucu vardı.

Silahı susturucu olmadan monte etti. ve ön koltuğun altına itti. Pek bir şeye benzemeyen susturucu torpido gözünün arkasına yerleştirildi.

zar zor görülebildiği bir bölmede. Silah için cephanesi yoktu ama Las Vegas'ta bu sorun değildi. Bir silah vardı.

Üç blok ötedeki dükkandan bir kutu Federal Premium Hydra-Shok aldı.

Kalan dört kutunun her birinde yüz elli adet Bin dolarlık kullanılmış yüz dolarlık banknotlar, para yığınlarının yerinden oynamaması için buruşturulmuş gazete kağıtlarına sarılmıştı. Banknotlar, her biri üç inçten biraz daha yüksek iki yığın oluşturdu ve bunlar standart bir FedEx kutusuna güzelce ve bolca yer bırakarak sığdı. Kutuların hafif olmasını istemişlerdi, çünkü çalınmaya daha az değer görünüyorlardı; ve parayı dört kutuya bölmüşlerdi, böylece hırsızlık durumunda hepsini birden kaybetmeyeceklerdi. Dördü de ceza yoluyla.

—

Santos New Orleans'tan ayrılmadan bir gün önce Smith'le birlikte golf sahasının karşısındaki Audubon Park'ta yürüyüşe çıkmışlardı. Gün nemliydi ama buna alışıklardı ve arılar çiçeklerin üzerindeydi ve işlerini yaparken onları izlemek ilginçti.

Yürürlerken Smith Santos'a parayı sildiğini söyledi. "Çok fazla," dedi omuz silkerek. "Ama her zaman dışarı çıkıp daha fazlasını alabiliriz. Her neyse, bununla ne yapacağın sana kalmış. Parayı Deese'e ver ve ona kaybolmasını ve bir daha New Orleans'a dönmemesini söyle. Ya da, eğer bundan kurtulabilirsen, onu vur ve para sende kalsın. Öyle ya da böyle umurumda değil çünkü benim için kapıdan çıktığında para gitmiş demektir."

Santos: "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi Smith. Bir gülü koklamak için durdu, kaşlarını çattı, hiçbir şey gibi kokmadığını söyledi. "Bu ne biçim bir gül böyle?" "Ben gül uzmanı değilim," dedi Santos.

Smith başıyla onayladı ve konuşmaya devam ettiler. "Benim bakış açıma göre, Deese'den kurtulmanızı tercih ederim. Kalıcı olarak," dedi Smith. "Bana asla bir faydası dokunmayacak, şimdi değil, tüm o cinayetler ve lanet yamyamlıkla değil. Federaller bunu onu dönüştürmek için kullanabilir. Bana karşı. Belki seni de. Yani ya onun parasıyla kaybolacak ya da senin paranla ortadan kaybolması kalıcı olacak."

Santos, "Bunu düşüneceğim," dedi.

"Bunu da düşünün. O bir katil. Tereddüt etmek istemezsin, Çünkü eğer yaparsan, seni öldürür. Ve daha da kötüsü, muhtemelen beni öldürmeye çalışacak ve bunu önlemek için rektumumdan atlamak zorunda kalacağım. oluyor."

Santos, "Bunu ben de düşüneceğim," dedi.

"Düşünecek çok şey var," dedi Smith. Başka bir gül ağacının yanından geçtiler ve park polislerini kontrol ettikten sonra Smith uzanıp bir gül kopardı.

Yürürken çiçeği parmaklarının arasında evirip çeviriyor, birkaç adımda bir kokluyordu. "Şimdi bir gülüm var. Ve bir şey gibi kokuyor," dedi. dedi.

Santos, "Sesinizin neye benzediğini biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Smith dişsiz bir sırıtışla, "Evet, biliyorum," dedi. "Bu iş maço pisliklerle dolu. Senin bir ibne olduğunu düşünüyorlar. Rahatla. Cebinizden kilisenin anahtarını çıkarıp gözünüzü oyana kadar buna inanıyorlar."

Yürümeye devam ettiler.

Smith, "Deese'in kardeşini düşünmek zorundasınız," dedi. "Bu ilişkiyi hiçbir zaman gerçekten anlayamadım çünkü onlar çok farklı. Aynı zamanda, kendi psikopatik yöntemleriyle, birbirlerini önemsiyor gibi görünüyorlar. Belki de çocukken babaları onları defalarca dövdüğü içindir."

"Ortak deneyim."

"Kesinlikle. Ortak travma," dedi Smith. "Yani Deese'i öldürürseniz, Beauchamps hakkında bir şeyler yapmak zorunda kalabilirsiniz. Tabii eğer Deese'in ölümünden sizin sorumlu olduğunuzu biliyorsa."

"Tamam. Peki ya diğerleri?"

"Umurumda değil. Beni bilmiyorlar, bu yüzden onlara ne olacağı umurumda değil. Deese'i öldürdüğünü görürlerse, tanık olurlarsa, o zaman umursayabilirsin. Ama benim umurumda değil."

"Her şey çok açık," dedi Santos.

"Herhangi bir sorun görüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Belki bir tane: Davenport."

"Ona dokunmayın," dedi Smith. "Onu alabileceğinizden şüphem yok, ama asıl sorun şu ki, o bir bürokrasinin parçası. Bürokrasi asla durmaz. Gelmeye devam eder. Sizi alaşağı etmek yıllar sürse de onlar için fark etmez, zaman ayıracaklardır. Onlar için siz sadece bilgisayarda aktif bir dosyasınız ve bilgisayar

Bakıyorum. İşte bu yüzden o lanet şeyle karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum.

Tremanty. Şimdiye kadar, bunu kişisel bir görev haline getirdi. Eğer peşinden gidersek

ve onu yere serdik, tüm FBI peşimize düşerdi. Ve bizi de yakalarlar.

Davenport'tan uzak dur. Tremanty'den uzak durun. Sorunumuzu nasıl çözebilirsen çöz, ama sakın gitme.

federal ya da başka bir polisin üzerinde patlıyor."

—

Santos cepkane kutusunu aldıktan sonra Las Vegas Bulvarı'ndan güneye doğru devam etti, sonra da Warm Springs Yolu'ndan batıya döndü. O dönüşü yaparken tepesinde bir jet uçağı kükrüyor, Los Angeles'a gitmek üzere güneybatıdaki sıcak mavi gökyüzüne doğru tırmanıyordu.

Arabanın navigasyon sistemini takip ederek, kum rengi beton blok duvarlar ve kapılı konutlardan oluşan bir mahalleye ulaştı,

hiç budanmamış palmiye ağaçlarının altında daha salaş evlerin bulunduğu, biraz açılan bir sokağa saptı. Navigasyon sistemi Smith'in verdiği adrese, kiremit çatılı, toprak renkli, önünde dairesel bir araba yolu olan başka bir eve getirdi. Geçip gitti, sokağın sonunda durdu, Sig'i araba koltuğunun altından çıkardı, bastırıcıyı taktı ve kemerinin altına, sırtının küçük kısmına soktu. Bir U dönüşü yaptı ve Ev.

Garaj yolu boştu ama arabayı çekip motoru durdurduğunda ön taraftaki pencerenin perdesinin seğirdiğini gördü.

Kapı. Arabadan dikkatlice indi, silahı sırtına saplandı ve kapının zilini çaldı; bir dakika sonra kapı açıldı ve bir sarışın ona baktı.

"Ne?"

"Ben Santos."

"Çok erken geldiniz," dedi. "Bu geceye kadar geleceğini düşünmemiştik."

"Evet, direkt uçuşta son koltuğu kaptım. İşte buradayım. Burada kendimi *boudin noir* gibi hissediyorum. Beni içeri alacak mısın yoksa sonra mı geleyim?"

Sarışın kapıya doğru döndü ve bir erkek sesi, "İçeri alın onu," dedi.

Santos gömleğinin içine sokar gibi spor ceketinin altına uzandı ve küçük tabancanın kabzasına dokundu. Sarışın kapıyı tamamen açtı ve "İçeri gel," dedi ve arkasını dönerek kapıyı kapatmasına izin verdi.

Ev küçüktü ve kötü döşenmişti -evle birlikte gelmişti, diye düşündü Santos ve halı temizleyicisi gibi kokuyordu. Beauchamps solundaki kahvaltı barının arkasında duruyordu; sarışın sağındaki oturma odasında dolaşıyordu. Santos, "Clayton nerede?" diye sordu.

"Kasabanın yukarısında. Kumar makinelerini seviyor," dedi

Beauchamps.

"Bu çılgınlık," dedi Santos. "Orada onu arayan üç polis olduğunu ve muhtemelen Vegas'taki her poliste yüzünün bir fotoğrafının olduğunu biliyor mu?"

Beauchamps, "Artık sakalı var ve ucuz yerlerde kalıyor, batakhanelere gidiyor," dedi. "Ve evet, o bir deli."

Sarışın, "Parayı getirdin mi?" diye sordu.

Santos, "Evet, arabamın bagajında," dedi. "Ama Clayton için."

Ona gülümsedi. "Ona vereceğimize söz verdiğimizizi düşünmeyin..."

Santos gülümseyerek karşılık verdi. "Hayır. Bu yeterince iyi olmaz."

Beauchamps sordu, "Bahsettiğin bu *boudin noir* nedir? Taşralıya benzemiyorsun."

"Ailem Kübalıydı," diyor Santos. "Yemekleri anlayacak kadar uzun süredir New Orleans'tayım. Biz Kübalılarda *moranga* vardır. Hepsi kan sosisi, yine de gerçek bir *boudin noir*'in yaşlı karımın aldığı tüm *morangalardan* daha iyi olduğunu söylemeliyim."

Beauchamps gülümseyerek, "Ağzımın suyunu akıtıyorsun," dedi.

"Dinle, parayı getirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Santos, "Belki daha sonra tekrar gelirim," dedi.

"Yatak odasına gidip telefonumu alayım, Clayton'ı arayayım ve nerede olduğunu öğreneyim, eğer çabuk gelebilirse."

"Tamam." Santos sarışına baktı ve "Çok güzel bir kadınsın. Adın ne senin?"

"Teşekkür ederim," dedi gerçek bir gülümsemeyle. "Ben Geenie. Sen de güzel bir adamsın."

—

BEAUCHAMPS, Santos yatak odasına uzanırken telefonunu aldı.

Cox'un üzerinde parlıyor. Kapıyı kapattı ve Deese'in yeni telefonunu aradı.

Deese geldiğinde Beauchamps, "Para burada," dedi.

"Anladın mı?"

"Hayır, Santos arabada olduğunu söylüyor."

Uzun bir sessizlikten sonra Deese, "Dinle, Rog parayı Santos'la göndereceğini söylediğinde bunu düşünmek zorunda kaldım. Yani, neden Santos? Parayı nasıl taşıdıklarını biliyorum. FedEx, arayıp teslimatınızı bekletmelerini ve böylece oradan alabileceğinizi söylemenize izin verir. Onlar

doğrudan bize gönderebilirdi ve biz de Santos kadar kolay bir şekilde alabilirdik."

Beauchamps: "Neden bahsediyorsun?"

"Santos birkaç yıl önce Rog için çalışmaya başladığında etrafa sordum. Onun da benimle aynı şeyi yaptığını düşünenler var ama o kadar da dışarıda değil," diyor Deese.

Beauchamps açıklık getirmek için "O kadar da berbat değil," dedi.

Deese, "O kadar da dışarıda değil," diye ısrar etti. "Herkes benim kim olduğumu biliyordu. Rog beni insanları korkutmak için kullandı. Santos'un kim olduğunu kimse bilmiyor.

Sözde zeki bir adam. Üniversiteye gitmiş. Bir adam bana Rog'un kimseyi korkutmak istemediğinde Santos'u kullandığını söyledi.

Birinin gitmesi gerekiyordu. Ortadan kaybolması. Appel adında Alman bir adam vardı, ortadan kayboldu ve herkes onun New York'a gittiğini duydu. Ondan sonra kimse ondan haber alamadı. Ortadan kayboldu."

Beauchamps yatak odasının kapısına baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir sorunuz olabilir. Birazdan orada olabilirim.

Yirmi dakika, ama senin yerinde olsaydım cebime bir silah koyardım. onunla daha fazla konuşmadan önce. Santos'un parayı elinde tutmaya karar verme ihtimaline karşı."

"Ah, kahretsin, dostum. Katile benzemiyor, pürüzsüz görünüyor.

Bir bilardo topu gibi kaygan ve pürüzsüz görünüyor."

"İnsanların onun hakkında endişelenmemesinin bir nedeni de bu. O zaman,

puf," dedi Deese.

"Pekâlâ."

Beauchamps'ın çekmecesinde büyük bir Beretta vardı. Büyük.

Çünkü bu, haneye tecavüz kurbanlarını korkutmak içindi. Telefonu kapattı, silahı aldı, banyoya taşıdı, hazneye 9 mm'lik bir mermi yerleştirdi, emniyetin açık olduğundan emin oldu, sifonu çekti ve yatak odasından oturma odasına geri döndü.

"Yolda," dedi Santos'a. "Çok uzun sürmez. Beklemek istersen sana bira getirebilirim. Ya da dışarı çıkmak, bir otel ya da başka bir şey bulmak istersen..." Santos'un silahı görmemesi için yan yan yürüyerek mutfağa girdi ve kahvaltı barındaki bir tabureye oturdu.

Santos başını eğdi, önce Cox'a sonra Beauchamps'a baktı ve "Sanırım bekleyeceğim. O birayı ben alayım."

Santos, Deese'in yanlarındaki diğer adamla birlikte gerçekten yolda olması halinde, sarışının silah taşımadığını varsayarsak, bire üç olacağını düşünüyordu. O andan önce harekete geçerse, ihtimaller azalacaktı ve Beauchamps'ın Yatak odasından bir silah almış, birayı almak için buzdolabına doğru geri geri gitmiş.

Beauchamps, Deese'in söylediklerini ve Santos'un yerinde olsaydı ve söz konusu olan altı yüz bin dolar olsaydı kendisinin nasıl davranacağını düşünüyordu. Sol eliyle buzdolabını açıp bir bira çıkarırken, sağ eli de koltuğunun üzerinde geziniyordu. geri döndü ve Beretta'yı kavradı.

Santos bunu gördü ve sol elini kaldırarak "Bekle" dedi ama Beauchamps Santos'un kolunun arkasına doğru gittiğini gördü ve Beretta'yı çekip Santos'a doğru itti ve tetiği çekti ama hiçbir şey olmadı oldu ve bir anda aklına emniyet geldi. Emniyeti kapattı ve tetiği tekrar çekti ve eli sert bir şekilde zıpladı. Cox çığlık atıp sehpanın üzerinden koşarken geri tepti ve ucuz bir cam parçasıyla yere düştü. Santos silahını çıkardı ve Beauchamps'ın yüzüne ateş etti.

Beauchamps ve Santos, beş metre arayla, ikisi de ilk atışlarında iskaladıklarını fark ettiler, ancak bu neredeyse Santos'un mermisi bitene ve Beauchamps yere düşene kadar ikisi de tetiğe basmaya devam etti. yere vurdu.

Santos, sersemlemiş ve korkmuş bir halde göğsünü sıvazlayarak mermi aradı delikler. Hiçbirini bulamadı. Neredeyse sağır olmasına rağmen, yatak odasında bir gürültü duydu ve kapıya doğru koştu, kilitli olduğunu gördü, omzuyla vurdu, sonra tekmelemeye çalıştı, ağır bir direnç hissetti.

Sarışın kapıyı ağır bir şeyle kapatmıştı ve Santos dışarı çıkmak zorunda kalmıştı. Beauchamps'la birbirlerine kaç el ateş ettiklerini bilmiyordu ama çok fazla ateş etmişlerdi. Yanık barut kokuyordu ve Beauchamps susturucu kullanmıyordu.

Kendi silahı, bastırılmış olsa bile, ses çıkarıyordu ve 2017 Las Vegas katliamının gerçekleştiği yerden bir milden fazla uzakta değillerdi, bu da ona polislerin çoktan yola çıkmış olabileceğini düşündürdü.

Yatak odasının kapısına son bir tekme attı ve sessizleşen sarışın yeniden çığlık atmaya başladı. Santos cebinden yedek bir şarjör çıkardı, Sig'in içine soktu ve bütün kapıdan ve alçıpan duvarlardan içeri girdi. Yatak odasından gelen son bir cam kırılma sesi duydu ve sonra aceleyle ön kapıya, arabaya gitti ve hızla uzaklaştı.

Sokağın sonunda, evinin önünde durmuş Beauchamps'ın evine bakan bir adam gördü. Adam köşeyi dönmüş ve gitmiş.

-

cox, sehpaye çarptığında bacağını kırmış olabileceğini düşündü, ama işe yaramış görünüyordu ve yatak odasının kapısının önüne devirdiği ağır ahşap masanın arkasında, ayaklarını masaya dayamış bir şekilde yatıyordu.

Ateş kesilip de ellerini kulaklarından çektiğinde biri - Santos olmalıydı çünkü Beauchamps ona seslenebilirdi - yatak odasına girmeye çalıştı, ama kadın masaya doğru yuvarlandı ve geri itti. Sonra Santos yatak odasına kurşun yağdırdı ve tek pencereyi patlattı. Gözlerini kapattı ve silah sesi kesilene kadar kulaklarını tıkadı. durdu.

Ön kapı çarptı. Sürünerek pencereye gitti ve dışarı baktı ama sokakta hiçbir şey göremedi ve pek bir şey de duyamadı, kulakları hala iki kişinin namlu atışlarıyla çınlıyordu.

ve sonra Santos'un arabasının hızla uzaklaştığını gördü, adam direksiyonun üzerine eğilmişti.

Çekmeceli sandığı yatak odasının kapısından uzağa itti. ve dışarı çıktı. Beauchamps ölmüştü, buna şüphe yoktu. Göğsüne baktığında, aklına istenmeyen bir kelime geldi kafası "kevgir" idi.

Konuşmaya başladı. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh . . . lanet olsun. Aman Tanrım."

Daha önce hiç ceset görmemişti ve bu çirkin bir cesetti, yerde yatıyordu, gözleri hala açıktı, ona bakıyordu, ağzı gevşekti, kan hala kağıt bir peçeteyi emer gibi gömleğine sızıyordu kızılıık suyu döktü. Tepki verip vermeyeceğini görmek için onu bir kez dürttü ama tepki vermedi. Ve bütün o kurşun delikleri vardı. . .

Öldü.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Cox Whole Foods'tan alışveriş yapmıştı ve onların bez çantalarından birine sahipti. Onu kaptı, çantasını ve birkaç çift ayakkabısını içine doldurdu. Beauchamps'ı yan yatırıp cüzdanını çıkardı ve sonra elini yan cebine sokarak para rulosunu orada tuttu. Kanının sıcaklığıyla yüzünü buruşturarak-Sıçrayan eliyle altın Rolex'i çözdü ve adamın bileğinden çıkardı.

Kullan-at telefonu kahvaltılık barının üzerinde duruyordu ve kadın onu çantaya attı.

Bütün bunları yaptıktan sonra garaj kapısına doğru koştu, durakladı ve mutfak tezgâhının yanında yerde iki kâğıt poşet daha gördü, Onları aldı, yatak odasındaki dolaba koştu, poşetleri ayakkabılarının geri kalanıyla ve plastik bir Tupperware mücevher kutusuyla doldurdu, banyo tezgahından aldığı çantanın içine birkaç kozmetik ürünü süpürmüş, bir poşet kokain eklemiş, doğum kontrol haplarını ve Güneş gözlüklerini aldı, Beauchamps'ın kullandığı diğer büronun çekmecelerini açtı ve içinde başka bir Rolex, belki de iki tane olabileceğini düşündüğü ahşap bir mücevher kutusu dışında işe yarar ya da değerli bir şey görmeyince onu da çantaya attı. Bir kutu 9 mm'lik mermi gördü, onu aldı ve ön odaya doğru giderken Beauchamps'ın Beretta'sını namlusundan tutup kaldırdı ve onu da çantaya attı.

İki kâğıt alışveriş torbası ve Whole Foods çantasıyla birlikte garaja girdi ve onları Beauchamps'ın Cadillac Escalade'sinin arka koltuğuna attı. Siren sesi duymamıştı ama silah seslerinin üzerinden henüz beş dakika bile geçmemişti. Yine de içeri koştu, dolabından bir kucak dolusu giysi aldı, dışarı taşıdı ve SUV. Tekrar yatak odasına döndüm, tüm çekmeceleri çekip

Beauchamps'ın şifonyerinden çıkarıp attı. En alt çekmecedен bir çanta dolusu para çıktı; onu aldı ama saymak için durmadı.

Sonunda yatak odasının kapısının yanındaki devrilmiş şifonyere geri döndü ve La Perla'dan aldığı her şey ve Victoria's Secret'tan bir sürü sütyen ve külot da dahil olmak üzere bir kucak dolusu iç çamaşırı çıkardı, hepsini arabaya taşıdı, arka koltuğa attı.

Garaj kapısını kaldırmak için düğmeye bastı, kapıya doğru koştu. Cadillac'ın şoför koltuğuna oturdu, arabaya bindi ve caddeye geri döndü, bir saniyesini ayırarak garaj kapısını tekrar indirdi. sokağın geri kalanının anonimliği. Bir adam köşeyi dönüyordu, kırmızı bir şemsiyeyle gölgelenmiş, aşırı ısınmış, nefes nefese kalmış siyah-beyaz bir köpeği gezdiriyordu. Kadın adama parmaklarını salladı, adam da ona el salladı. Ve kadın oradan uzaklaştı.

—

DEESE eve dönmek üzereyken Cox ocaktan aradı ve "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Çığlık attı, "Marion'u öldürdü! Marion'u vurdu! Marion öldü! Marion öldü!"

BÖLÜM

ON BEŞ

Lucas, Bob ve Rae otelde birkaç saat geçirdiler.

Yirmi dakikalık huzursuz şekerlemeler yaptılar, tekrar toplandılar ve bir saatlerini ev kiralama ve emlakçıları arayarak geçirdiler.

Şans. Öğleden sonra geç saatlerde, Volvo'da Lucas, Tahoe'da Bob ve Rae olduğu halde, güneye doğru mahallelere gittiler.

Havaalanı uçuş yolunun altında. Sıcaklık hâlâ korkunçtu, 103 derecedi, güneş erimiş bir cam bilye gibiydi.

Las Vegas Bulvarı'ndan Warm Springs Yolu'na dönerlerken bir polis arabası, ışıkları ve sireniyle yanlarından geçti, sonra bir başkası ve Lucas Rae'yi arayıp, "Belki de bir şey yoktur," dedi.

Arkadan başka bir polis geliyordu, o kadar hızlı koşmuyordu, ışıkları ya da sireni yoktu ve Rae, "Büyük bir hiç gibi görünüyor," dedi.

"Peşlerine takılalım ve nereye gittiklerini görelim. Belki de burası suç oranı yüksek bir mahalledir," dedi Lucas. Ama yüksek suç oranına benzemiyordu. Bu

Boş görünüyordu, kiremit çatılı bronz sıva evler, dumanı tüten asfaltla ayrılmıştı, sokakta kimse yoktu.

Arkalarındaki polis geçip giderken, önlerindeki polis bir köşeyi döndü. O köşeden, garaj kapısı açık, tek katlı bir evin önünde bir grup polis arabası gördüler, polisler

girip çıkıyorlardı. Başka bir polis onları eve giden sapaktan el sallayarak geçirdi. Lucas camını indirdi ve rozetini çıkardı. Polis yanlarına geldi ve Lucas, "Biz kaçakları takip eden Amerikan polisleriyiz. Buralarda

yaşadıklarını düşünüyoruz. Onları bulma ihtimalinize karşı bir göz atmamız gerekiyor."

Polis rozete baktı, sonra döndü ve sokağın aşağısını işaret ederek "Şuradaki yeşil arabayı görüyor musun?" dedi.

"Evet."

"Bu Teğmen Harvey. Olay yerini o yönetiyor. Oraya park edin ve onu kontrol edin."

"Kaç ölü var?" Rae Tahoe'dan seslendi.

"Bir, duyduğum kadarıyla," dedi polis. "Ben kendim oraya gitmedim."

—

Olay yerine, yeşil arabaya doğru bir blok aşağı indiler ve park ettiler. Sokakta, yeşil arabanın sürücü tarafındaki camından baktılar. Pencere iki santim aşağıya indi ve sivil giyimli bir adam Şoför koltuğundaki adam elindeki sandviçi bir kenara bıraktı ve "Evet?" diye sordu.

Lucas ona rozetini gösterdi ve köşedeki polise söylediklerini tekrarladı. Adam, "Tom içeride. Teğmen Harvey. Sakın bir şeye basma."

Lucas başını salladı ve o uzaklaşırken adam penceredeki aralıktan, "Güzel şort, Şerif," dedi ve pencere kapandı. geri çekildi. Rae gülmemek için parmak eklemlerini ağzına tıkarken Lucas dizlerine bakarak, "Vegas'taki en iyi bacaklar, Bir centilmen kulübünün dışında. O yüzden siktir et onu. Ve tüm akrabalarını."

Başka bir polis kapının içinde, gölgede duruyordu ve Lucas onu işaret ettiğinde parmağını kaldırıp, "Teğmen. Federaller burada."

Kısa boylu, şişman, içkiden kızarmış burnu ve kirli beyaz saçları olan Harvey bir dakika sonra yanlarına geldi, Lucas'a kaşlarını çatı ve sordu: "Federallerin burada ne işi var? Sen kimsin?"

Lucas üçüncü kez açıkladı ve Harvey bir adım geri çekilip Bir parmağını çarpıttı. Lucas, Bob ve Rae kapıdan geçip Beauchamps'ın mutfak zemininde yüzüstü yattığı yere kadar onu takip ettiler. Kanla ıslanmış gömleğinin ortasında kurşun delikleri vardı. "Lanet olsun," dedi Lucas.

"Onu tanıyor musun?" Harvey sordu. "Kim o?"

"Marion Beauchamps. Birkaç takma adı daha var. Eskiden Los Angeles'ta bir haneye tecavüz çetesi yönetiyordu. Louisiana yamyamının kardeşi ve yamyamın -Clayton Deese- onunla birlikte olduğunu düşünüyoruz," dedi Lucas. "Birkaç saat önce New Orleans'tan şehre gelen Richard ya da Ricardo Santos adında bir adam var. Onunla gerçekten konuşmak istiyorsun: bu muhtemelen onun işi. Bilmediğimiz bir arabası var. Caesars'a giriş yapmış olabilir. Beauchamps'ın tam biyografisini Luanne Rocha'dan alabilirsiniz. Los Angeles polisinin Soygun Özel Bölümü'nde çalışıyor. Sizin için numarasını aldım."

Harvey Rocha'nın bilgilerini not etti. Başka bir sivil giyimli adam, hafif bir chino pantolon üzerine bebek mavisi bir golf gömleği giymiş olan bu adam, dinlemek için gelmişti ve şimdi, "Kahretsin, Tom, zaten dava. Yapacak bir şey kalmadı. Caesars'a git ve adamı yakala."

Rae: "Sana bir şey söyleyeyim. Eğer bu şeyi çalıştırmaya başlarsan Deese'e rastlarsanız, bebek mavisi golf tişörtüyle içeri giremezsiniz. Deese bir sürü insan öldürdü ve bazılarını yedi.

Bebek mavisi gömlekli birkaç polisi vurmakla kaybedecek bir Geyi yok." "Haberini iletceğim," dedi Harvey. "Bu çocuğa ilk baktığımda İşlerin çirkinleşeceğini hissetmiştim." Yerdeki cesede ve altından sızan mor kan birikintisine başıyla işaret etti.

Bob, "Lucas burada" dedi - başparmağını Lucas'a doğru uzattı - "Mayıs ayında bu grup tarafından vuruldu. Neredeyse kalbinden. Neyse ki kalbi yok. Ona sormanız gereken şey ikinci ev."

Lucas, Harvey'ye Los Angeles'taki çift ev anlaşmasını ve ardından çıkan silahlı çatışmayı anlattı.

"Sence buralarda başka bir evleri mi var? Ve seni vurdular mı?"

"İkinci bir ev bizi şaşırtmaz ve muhtemelen yakınlardadır."

Rae dedi ki. "Bu adamlar pislik ama aptal değiller. Ve Lucas'ı vurdular. Eskiden çok daha uzun boylu ve yakışıklıydı."

Harvey başını salladı. "Pekâlâ. Sarışın bir kadın hakkında bir şey biliyor musun?"

"Yanlarında bir kadın olabilir. Üç adam ve bir kadın. Şimdi de iki adam. Tam durumunu bilmiyoruz," dedi Lucas. "Beauchamps kadınların peşinden koşmayı severdi ama onları çok fazla kovalamak zorunda kalmak istemezdi. Bazı kadınlar iyiydi, ama bazıları daha fazlası olabilirdi. Los Angeles'ta sarışının parmak izleri var." Lucas ona geri kalan her şeyi anlattı; Deese, Smith ve Santos'u, Deese'in kardeşi Beauchamps'ı, Cole'u ve evi. istilalar.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek," dedi Harvey, kapıya doğru ilerlerken. "Bir sürü telefon görüşmesi." Bebek mavisli tişörtlü polise omzunun üzerinden, "Sende, sakın işi berbat etme. Ve o gömleği değiştir. Hedef gibi görünüyorsun."

—

GOLF GÖMLEKLİ POLİS kendini Chuck Armie olarak tanıttı ve yatak odasında çalışan birkaç teknisyenden uzak durarak onlara sahneyi gezdirdi. Harvey ve

Armie, baş olay yeri teknisyeniyle birlikte, vurulma olayının olası sıralamasını hazırlamış ve polis memurlarına sunmuştu.

"Herhangi bir yerde tetikçinin kanı var mı?" Lucas sordu.

"Hayır, yok. Ama oturma odasının duvarında, muhtemelen durduğu yerin arkasında bir sürü kurşun deliği var. Sanki ölü adam onu altı ya da yedi kez ıskalamış gibi."

"Bu olabilir," dedi Bob. "Meçhul tetikçi silahını almamış mı?"

"Hayır. Hâlâ burada."

"Parmak izleri?" Rae söyledi.

Polis başıyla onayladı. "Tabii ki."

"Buradan nasıl çıktığını biliyor musun?" Lucas sordu. "Araba gören var mı? Peki ya kadın?"

Armie başını salladı. "Tüm komşuların pencereleri kapalı ve klima açık olsa bile ateş edilmesi biraz dikkat çekti. Çatışmadan sonra iki araba ayrıldı: küçük bir sedan, belki bir Corolla ya da Civic ya da Passat, gümüş renkli, ve sonra bir SUV. Bu sırayla. Biz

Plakası yok. Arkadaşın Santos muhtemelen sedandadır, kadın da SUV'dadır."

—

HARVEY GERİ GELDİ. "Bir filo üniformamız geliyor. Mahallede dolaşıp, bulabildiğimiz herkesle yeni gelenler. Caesars'a giden yolcularımız var."

Lucas ona bir kart uzattı ve "Bir şey olursa bizi ara. Buraları gerçekten kaşıyoruz." Bob ve Rae'ye baktı ve başını kapıya doğru eğdi. "Bazı aramalar yapmalıyız. kendimiz."

Arabalara dönerken Lucas, Rae'ye Tremanty'yi aramasını söyledi. "Smith'e giden telefonları kaydetmeliyiz. Smith'e giden telefonları Deese onu arayacak. Ve muhtemelen Santos da. Tremanty'nin bunu ayarlamasını sağlamalısın."

Rae başını salladı.

Bob: "Başka?"

Bunun hakkında konuştular. Las Vegas polisleri Caesars, ama Santos'un yüzünü Lucas kadar iyi tanımıyorlardı. İkinci bir arabayı nereden aldığını ve bir yere yerleştirse nerede kalıyor olabileceğini öğrenmeleri gerekiyordu.

Ama sorun Santos değildi. Deese'di.

"Deese şehir dışına çıkıyor olabilir. Sarışının onu arayıp Beauchamps'tan bahsettiğine inanmak zorundayım," dedi Lucas. "Biz onu kaçırmış olabilirim."

"Öyle deme," dedi Rae. "Biz hallederiz. Biz hallederiz."

—

Bellagio'ya geri döndüler. Bob on dakika boyunca serin bir duşta duracağını söyledi, Rae ise onlar tekrar hareket edene kadar uzanıp düşünmeyi planlıyordu. Lucas internete girdi. İlk bulduğu şey Caesars Sarayı'ndaki bir Hertz acentesiydi.

Rae'yi aradı. "Oraya gitmem gerek. Yürüyeceğim. Bob duştan çıktığında Tahoe'yu Caesars'a park et ve beni ara. Acele arabaya ihtiyacımız olabilir."

Caesars'ta, Hertz standındaki müdüre rozetini gösterdi ve Santos'un tarifine uyan bir adamın gümüş rengi bir Corolla'yı iade etmiş ancak ödemeyi Thomas R. Hobbs adına düzenlenmiş bir American Express kartıyla yapmıştı. Yönetici, "Kart doğrudan geçti. Köşeden geri döndü. İşte orada." Koridorun sonunu işaret etti. "Ya Forum Mağazaları'na gidiyordun ya da burada bir odası vardı. Ya da, bilemiyorum, belki de kumar oynayacak. Ama polisler onu arıyorsa, onu bir kumarhanenin önünde otururken bulmanız pek olası görünmüyor. makine."

Lucas başını kaşdı, başını salladı, "Ben yine de bakacağım. Eğer adam başka bir araba kiralamaya kalkarsa beni ara. Hemen."

Müdüre kartını verdi ve arkasını dönerken müdür, "Biliyor musun, eğer kaçaksa..." dedi. Bilmiyorum, bu adam bir sürü FedEx kutusu taşıyordu, sanki onları teslim ediyormuş gibi. Bu kulağa doğru geliyor mu?"

-

LUCAS resepsiyonu kontrol etti ve güvenlik görevlilerinden biri çıkıp ona zaten Vegas polisleriyle konuştuğunu söyledi ve otelde Santos adında üç kişinin kaldığını söyledi. İki gün önce giriş yapmışlardı ve kayıtlara göre bir koca, bir eş ve bir çocuktan oluşuyorlardı. Otelde Hobbs adında kimse yoktu.

Lucas, "Yani eğer buradaysa, başka bir isim altında," dedi.

Güvenlik görevlisi başını salladı. "Onu nasıl bulacağınız konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer bana bir fotoğrafını verirseniz, etrafımdakilere gösterebilirim.

temizlik personeli, bakalım onu hatırlıyorlar mı? Gerçi biraz zor bir ihtimal."

"Neden uzak bir ihtimal olsun ki? Eğer oteldeyse-"

"Burada altı kulede yaklaşık dört bin odamız var.

Odaların yüzde doksan dokuzunun kapısı kapalı. Yüzde yirmisinin üzerinde "Rahatsız Etmeyin" kartları var. Ne diyebilirim ki? Sanki küçük bir şehirde bir adam bulmak."

"Lanet olsun." Lucas bu çılgın yerde etrafına bakındı. Muhtemelen lobide, restoranlara ve kumarhaneye girip çıkan her boydan ve şekilden beş yüz insan görüyordu ve binanın ana bölümünde bile değildi.

Dışarı çıktı ve baş voleyle konuştu, o da "Dostum, buraya dakikada on kişi geliyor. Ben hatırlamıyorum Adamım. Özür dilerim. Aşağı inip arabayı arayabiliriz."

Lucas ona üzerinde numarası olan bir kart verdi ve Santos'un arabasının ruhsat numarasını verdi ve aramasını ve bulduğunda kendisini aramasını istedi.

—

RAE ONU ARADI. "Geldik."

"Cheesecake Factory," dedi Lucas.

Yolda vale aradı. "O arabayı aldık."

Lucas aceleyle kumarhanenin önüne döndü ve vale onu park yerine götürüp ilk girişinden beri yerinden oynatılmadığını söylediği arabayı gösterdi. Lucas baktı.

pencerelerden baktı ve içeride hiçbir şey göremedi.

Lucas valeyeye, "Eğer ortaya çıkıp arabayı isterse, almak için biraz bekle ve beni ara," dedi. "Bu adam tehlikeli, o yüzden ona bulaşma. Kibar ol."

Cheesecake Factory'ye geri döndü, oraya doğru yürürken Harvey'yi aradı ve ona arabadan bahsetti.

Harvey, "Onu bulmaları için kumarhaneye daha fazla baskı yapacağız," dedi. "Bu küçük şehir meselesi çoğunlukla saçmalık. Ama küçük bir şehirde herkes altı asansörden birinden inmek zorunda değil. Asansör bankalarına bir güvenlik görevlisi koyup koyamayacağımıza bakacağız."

—

BOB VE RAE volta atarak bekliyorlardı ve Lucas ortaya çıktığında Rae "Sandro'yu DFW'de yakaladım. Çoktan uçağa binmişti. Birkaç saat içinde burada olacak. Telefon işini halledeceğini söyledi. Roger Smith ile. Çok geç olabilir. Smith'in güvende olduğundan emin.

Telefon. Santos başka birini arıyor bile olabilir, Smith'in çalışanlarından birini. Bunu bilmenin bir yolu yok."

"O pislik ortaya çıkana kadar Deese'in tam tepesindeydik," dedi Lucas.

Rae omuz silkti. "Sayılır. Mahalleyi hallettik. Evi tam olarak tamir edemedik."

Lucas, "Elimizde daha da az sayıda ev olan anlaşmalarda çalıştım ve bu işi daraltmak sandığınız kadar uzun sürmüyor," dedi. "Her blokta iki ya da üç evle konuşursanız, eninde sonunda onları bulursunuz. Olabilirdi Belki iki gün sürerdi. Vegas polisleri bize birkaç adam verseydi, onları bir günde yakalardık. Şimdi . . ."

"Ne?"

"İlk arabasının üzerinde oturuyoruz. Eğer bir valeyeye giderse, baş vane beni arar. Şansı nedir?"

"Az ama hiç değil," dedi Rae.

Bob dedi ki, "İki şey var: Bir çuval inciri berbat etmediği sürece onu bulmamızın bir yolu yok. Onu bulsak bile, hakkında elimizde hiçbir şey yok. Başlangıçta bilse bile Deese'in nerede olduğunu bilmeme ihtimali var."

Lucas başıyla onayladı. "Bu da bir nokta. Beauchamps'ı vurduysa silahı saklaması aptallık olurdu ve ben onun hakkında böyle bir hisse kapımadım, onun bir aptal olduğunu. Beauchamps'ı vurduysa, muhtemelen Deese ile başı derttedir. O da en az bizim kadar karanlıkta kalmış olabilir."

"Belki Tremanty'nin bazı fikirleri vardır," dedi Bob.

"Lanet olası FBI," dedi Lucas. "Ama belki bulur."

Bir masa buldular, tavuk, karides ve taco sipariş ettiler.

Lucas onlara arabadan ve altı kuledeki dört bin odadan bahsetti ve Rae, "Dinleyin, biz

tamamen ve sonunda becerdin. İyi bir şeyler olabilir."

"Evet. Ve o kumar makinelerinden birini bir milyon dolara kırabilirim."

"İçkini iç," dedi Bob. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Yemeklerini bitirdikten sonra, yapacak daha iyi bir işleri olmadığı için Santos'a rastlama umuduyla Caesars'ın etrafında dolanmaya başladılar.

Tremanty oraya gitti, havaalanından aradı ve Cheesecake Factory'de buluşmak üzere anlaştılar.

Tremanty ve Rae birbirlerine yakın oturuyorlardı. Tremanty'nin hiçbir şeyi yoktu.

BÖLÜM

ON ALTI

İkinci ev ilkinden bir mil uzaktaydı ve Airbnb kiralamalarını yöneten acenteye ulaşabilecekleri en yakın mesafedeydi. Cox, çılgına dönmüş, neredeyse doğruca ikinci eve gidiyordu. Ama tam olarak değil Buz gibi bir mola verdi.

Olay yerinden yarım mil uzakta bir Shell'e girdi. Beauchamps'ın evinden aldığı çantadaki parayı aldı. çekmeceyi açıp parayı saydı -kırk iki bin dolar- ve tabanca ve mermi kutusuyla birlikte yedek lastiğin içine sakladı. Üç Rolex'i kurtarmayı başarmıştı, ikisi tahta kutunun içindeydi ve biri Beauchamps'ın bileğinden çıkmıştı. Onlar lastiğin içindeydi. iyi de. Cole da Los Angeles'taki zulasıyla aynı şeyi yapmış ve hepsini kaybetmişti ama aklına daha iyi bir şey gelmiyordu.

Parayı Beauchamps'ın cüzdanına bıraktı, birkaç yüz dolar. Adamın cebindeki ruloda beş bin dolar vardı ve kadın iki tanesini çıkarıp çantasına koydu.

Sadece birkaç dakika sürdü ve sonra tekrar yola koyuldu. Cole o öğleden sonra Deese dışarı çıktığında ikinci evde kalmıştı ve onu bekliyordu. Garaj boştu ve Cadillac'ı sokaktan uzaklaştırmak için içeri koydular.

Cole, "Öldüğüne emin misin?" diye sordu.

"O öldü, o öldü. Bazı eşyalarımı kurtarmayı başardım: harçlığı, cüzdanı, bazı kıyafetlerim. Oraya geri dönemeyiz; çıkardığı gürültüye, silah seslerine inanamazsın. Polisler orada olacak."

Deese, Cox'tan beş dakika sonra eve vardı. Cole'a hikâyeyi anlatmayı bitirmişti. Yamyam garaj kapısını indirip içeri girdi ve sordu: "Ne oldu lan? Yalan mı söylüyorsun? Onu yaralı mı bıraktın, kaltak?"

Cox, gözleri fal taşı gibi açıldı: "Deese! O ölmüştü! Santos onu göğsünden altı kez falan vurdu, şu kadar uzaktaydı." Göstermek için kollarını açtı. "Santos gittiğinde hemen yanına gittim. Onu geri getirmeye çalıştım ama o ... Deese, berbat haldeydi. Daha önce hiç ölü bir insan görmemiştim, yani, tüm o kan ... Tanrım."

Aniden yere oturdu, gerçekten düştü, bacakları tutmaz oldu.

"Marion ne yaptı? Orada öylece durdu mu?"

"Hayır. Marion . . . Deese, sanırım Marion başlattı. Yatak odasından bir silah çıkardı ve silahı Santos ama ilk başta patlamadı. Sanırım güvenlik olayını unuttu. Sonra Santos bir silah çıkardı ve ikisi de ateş etmek."

Tüm sahneyi bir kez, iki kez gözden geçirdi, şöyle izledi Deese öfkeden deliye döndü, gömleğini yırtıp bir köşeye fırlattı ve yerde otururken ona bağırdı. Cole Sonunda onu köşeye sıkıştırıp sessizce konuşmaya başladı. "Deese, bunu yapan Geenie değildi, Santos'tu. Ve muhtemelen Smith."

"O da öyle diyor," diye bağırdı Deese ona.

"Neden yalan söylesin ki? O ve Marion arkadaşılar."

"Çünkü o bir fahişe ve fahişeler her konuda yalan söyler."

"Ben lanet olası bir fahişe değilim," diye bağırdı Cox. "Marion benim arkadaşımdı."

Cole sonunda Deese'in Cox'a değil Santos'a odaklanmasını sağlamayı başardı. "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyormuş gibi konuşuyorsun," diye bağırdı Deese. "Öyleyse söyle bana,"

"New Orleans'taki dostun senin çok büyük bir sorumluluk olduğuna karar verdi.

Santos'u seni öldürmesi için gönderdi."

Deese Cox'a baktı. "Paranın onda olduğunu mu söylemiştin?"

"Yaptığını söyledi. Arabasında. Ben hiç görmedim. O ve Marion ateş etmeye başladı, sanırım Santos onu durdurmaya çalıştı. "Bekle!" diye bağırdı ama Marion silahını çoktan çekmişti. Ondandır bir saniye önce eski dostlar gibi konuşuyorlardı. Sanki bir kovboy filmi gibiydi," diye ağladı Cox.

"Orada durdular ve birbirlerine ateş ettiler. Ve Marion . . . Marion'a on beş kez falan ateş etti."

"Piç kurusu," dedi Deese. "O orospu çocuğunu öldüreceğim. Ama gerçek bir nişancı bunu böyle yapmazdı. Eğer gerçek bir tetikçi olsaydı, Marion bunun olacağını asla tahmin edemezdi."

Cole: "Her neyse. Buradan gitmeliyiz. Polisler kim olduğumuzu biliyor. Yapabileceğimiz en iyi şey defolup gitmek."

Deese, "Ne kadar paran var?" diye sordu.

Cole, "Baskından elde ettiklerimiz, artı belki on bin, yani elliden az," dedi. "Peki ya sen?"

"İki. Marion'dan ödünç alıyordum. Şansım kötü gitti."

İkisi de omuz silkip yalan söyleyen Cox'a baktı. "Marion'un hesap cüzdanını ve cep rulosunu aldım. Henüz saymadım ama çok fazla değil," dedi.

"Görelim bakalım," dedi Deese.

Beauchamps'ın parasının toplamı üç bin dolardı ve cüzdanında altı yüz dolar taşıyordu.

Deese, "Elimizdeki para bizi Ohio'ya kadar götürür," dedi. Odanın etrafında bir tur attı, tekrar sertçe nefes aldı, öfke ve hayal kırıklığı her tarafına tırmanıyordu. "Bu işe yaramaz."

"Ohio'dan daha uzakta. Aramızda neredeyse altmış bin var," dedi Cole Deese'e. "Bölüşelim. Sen yirmi, yirmi beş al.

Geenie ve ben geri kalanını alıyoruz, çünkü ikimiz varız. Zaten çoğu da benimdi. Son model bir kamyonetin var.

Miami'de ya da başka bir yerde satabilir, muhtemelen başka bir ve ortalık sakinleşene kadar Porto Riko'da saklan. Orada kırk bin dolarla uzun süre yaşayabilirsin."

"Belki sen yapabilirsin ama ben yapamam," dedi Deese. "Elimizde başka bir şey daha var: Beş milyon dolar nakit paranın nerede olduğunu biliyoruz.

Harrelson'ın."

Cole, "Hayır. 5 milyon dolar nakit paranın nerede olduğuna dair bir söylenti olduğunu biliyoruz," dedi.

Deese, "Büyük bir kumarbaz olduğu için bir şeyler olacaktır ve buna şimdi ihtiyacımız var," dedi. "Burada saklanıp başka bir plan yapmamız için etrafta çok fazla polis var. Buradan çıksak bile Harrelson'ın birkaç yüz bini var.

Şu anda öyleyiz. Bir konuda sana katılıyorum: buradan gitmeliyiz. Vegas'tan çıkmalıyız."

Cole Cox'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Suçlu olan sizsiniz, ben değil," dedi. Sonra Cole'a: "Senin ve benim otuz beş ya da kırk bin dolarımız olsaydı, senin olduğun yerde bile Eğer bir ev ya da daire kiralamak zorunda kalsaydık, bu bizi sadece altı ay idare ederdi. Daha fazla paraya ihtiyacımız var."

Cole Deese'e baktı. "Pekâlâ. Gitme vakti gelene kadar ortalıkta görünme, bu gece Harrelson'ı vur ve kaç."

"Ya Harrelson bu gece orada olmazsa?" Cox sordu.

"Eğer sakın kalırsak, evden çıkmazsak bizi nasıl bulacaklarını bilmiyorum. Buradaki komşuların neredeyse hiçbirini görmedik," dedi Cole. "Bir ya da iki günlüğüne saklanabiliriz."

"Peki ya şu Joan denen piliç?" Deese sordu. Joan onlara evleri kiralayan ajandı.

"Sadece beni ve Cole'u gördü," dedi Cox. "Kocasını kasabada poker satıcısı. Bir şeyden şüphelenmiş olsa bile, onlar ne zaman başka tarafa bakmaları gerektiğini bilen türden insanlar."

Cole başını salladı. "Tamam. Bu riski alıyoruz." Saatine baktı. "Dokuzda gideceğiz. Ben haberleri izleyeceğim, bakalım biz de var mıyız?"

Deese, "New Orleans'ı geri arayacağım, bakalım neler olup bittiğini anlayabilecek miyim?" dedi.

Cole, "Başka bir risk, polisler artık telefonların her yerinde," dedi.

Deese, "Telefon temiz, atılmış," dedi. "Ve benim biliyorum."

—

DEESE telefon etmek için arka yatak odasına gitti ve Cole ile Cox koridordan geçerek kapının dışında durup dinlemeye başladılar, Deese zamanının çoğunu bağırarak geçirdiği için bunu kolayca yapabildiler.

Arama Larry Buck adında bir adama ait kullan-at telefona gitmiş, o da telefonu ayakta duran Roger Smith'e vermiş.

Çünkü Smith şehir dışındayken Buck hep onun yanında dururdu. Telefonda isim kullanmazlardı.

"Bu lanet olası gerçek ve sen de bunu biliyorsun! O orospu çocuğuyla konuşmuş olmalısın. O olmadan bloğun etrafında yürümezdi kontrol ediyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum dostum. Bilmiyorum. Tek kelime bile duymadım. Onu oraya dört kutu parayla gönderdim. Altı yüz bin. Parayı saklamaya karar vermiş olmalı, tabii . . . Hey, o hatuna sor bakalım, adı her neyse, silahı ilk kim çekmiş? Bizim adamın yapacağını sanmıyorum, o sadece bir teslimatçıydı, sadece bir silahı vardı. çünkü o kadar para taşıyordu, o bir tetikçi değil."

"Bana bunu söyleme, seni orospu çocuğu, o lanet olası ada fasulyecisini kışımın peşine gönderdin ve o da kardeşimi öldürdü. Onu elime geçirdiğimde, lanet ciğerini bakla ve Ritz ile yiyeceğim. Krakerler. Anladın mı? Bunu ona sen söyle. Sonra da ciğerinin peşine düşeceğim, seni soluk beyaz, yalancı ibne bok parçası."

"Dinle, dinle, temasa geçmeye çalışacağım, ne olduğunu öğreneceğim," diye bağırdı Smith sonunda. "Eğer parayı geride bırakmıyorsa, o zaman para hala onda ve senin de ona ihtiyacın var, değil mi? Sana parayı vermesi para doğruyu söylediğimi kanıtlar, değil mi? Oraya seni vurmaya gelseydi, parayı hiç göndermezdim. Tanrı aşkına."

Deese, "Sen bana o parayı getir, ben de düşüneyim," dedi. "Yine de onun ciğerini yiyeceğim, ama bana parayı getir, seninkinin sende kalmasına izin vereceğim."

—

İŞLERİ BİTTİĞİNDE, Deese yatak odasından çıktı ve Cox ile Cole'u duvara yaslanmış, şu gerçeğin reklamını yaparken buldu dinliyorlardı.

Cole, "Seninle birlikte paranın peşine düşmeyeceğiz," dedi. "Eğer paranın peşine düşersen seni öldürürler. Bu bir tuzaktan başka bir şey değil."

"Şerefsizler," dedi Deeds. Elinde kullan-at telefon vardı ve onu bir kanepeye fırlattı. Telefon bir kez sekti ve yere düştü. "Eğer bu bir tuzak değilse, kolay para kazanacağımız kesin. Gitmenin yolu bu olurdu. Harrelson'dan daha iyi."

"Bize biraz verir misiniz?" Cox sordu.

"Bana ne kadar iyi davrandığına bağlı," dedi Deese ona nikotinli alayını göstererek.

"Siktir et," dedi Cox.

Cole, "Geenie ve ben bir ilişki geliştirdik, bu yüzden ..." dedi. Uygun bir kelime bulmaya çalıştı ve sonunda "herhangi bir" dedi.

Deese başını salladı. "Vegas'tayım ve hiç alamıyorum. Bu nasıl olur? Eğer ben-"

"Kapa çeneni," dedi Cole, pek de bağırarak olmayan bir sesle.

"Yoluna geri dön. Eğer o paranın peşinden gidersen. Dediğim gibi, bu bir tuzak. Oraya tek başına gidersen seni öldürürler."

"Bu konuda ne yapardınız?" Deese kaşlarını Cole ve Cox'a doğru kaldırdı. Cox, komik ezik burnu ve sivri dişleriyle tam olarak dev bir gelinciğe benzediğini düşündü.

"Hiç değilse gözcü olabiliriz," dedi Cole. "O kadar ileri giderim, eğer bizi dışarı atarsan... elli."

Deese, "Bunun hakkında konuşalım," dedi.

—

Konuşmak için eve yerleştiler ve sonunda Deese'in gözcülük yapmaları için on beşer bin dolar vereceğini söyledi. Deese ve Cox para konusunda tartışırken, Cole televizyonu açarak silahlı saldırıyla ilgili bir haber alıp alamayacaklarına baktı. Bulamadılar, Bir süre sonra *Let's Make a Deal*'i izliyorlardı ve Deese, "Şu adama bak. Birkaç dolar kazanmak için lanet bir hamamböceği gibi giyinmek zorunda kalsaydım, bunu yapmazdım."

"Para işimize yarayabilir," dedi Cox. "Hepimize bir iyilik yapmış olursunuz."

Deese, "Lanet bir hamamböceği gibi giyinmek zorunda kalsaydım olmazdı," dedi. Bir sonraki yarışmacıyı işaret etti. "Şu pilice bak. O ne Karides mi olması gerekiyordu? Hamamböceği olarak daha iyi görünürdü. Ben olsam onu senin sakinle sikmezdim Cole."

Bir başka yarım saat sonra, marihuananın yasallaştırılması ve Vegas kültürü üzerindeki kötü etkileri hakkında bir talk show sırasında,

Deese dedi ki, "Bu saçmalığa dayanamıyorum. Circle K'ya gidip biraz bira, cips ve salsa alacağım."

"Bizi yakalatacaksın," dedi Cole. "İçeride kalmayı kabul etmiştik."

"Burada hiçbir şey yapmadan oturamam. Biraz biraya ihtiyacım var. Güneş gözlüğüm, sakalım ve şapkam var, kimse beni tanımayacak. On beş yaşında olacağım. dakika."

"Kumarhane falan yok," dedi Cole. "Orada yüz tanıma sistemi var. Kılık değiştirdiğin anda bakabiliyorlar. Yürüyüşünüze, omuzlarınızın şekline falan bakıyorlar. Bunu okumuştum."

O gittikten sonra Cox ön pencerenin perdelerini araladı ve onun uzaklaşmasını izledi. Adam kullan-at telefonunu almıştı ama Cox'un kendi soğuk telefonu vardı ve Cole telefonun kimsede olmayacağı konusunda hemfikirdi.

"Koluna bir bakayım," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Dinle ve öğren," dedi. Cebinden kendi telefonunu çıkardı ve Deese'inkini eline aldı. Deese'in telefonunda şifre koruması yoktu ve yapılan son aramayı getirip numarayı kendi telefonuna okuttu.

LARRY BUCK cevap verdi ve Cox, "New Orleans'taki diğer adamın Las Vegas'tan aradığı adam bu mu?" diye sordu.

"Kimsiniz?"

"Bu, Vegas'ta diğer adamla birlikte olan sarışın." "Bir dakika."

Larry Buck telefonunun mikrofonunu kapattı ve Cox ne söylendiğini duyamadı. Sonra başka bir ses: "Bu Las Vegas'taki adamın aradığı kişi." Cox, "Gerçekten para gönderdin mi?" diye sordu. "Evet."

"Onu ne kadar çok geri istiyorsun?" diye sordu. Smith, "Başka nereye gidebileceğine bağlı," dedi.

"Ya Las Vegas'taki adam merdivenlerden düşüp boynunu kırsaydı?"

"Bunun olduğunu görebiliyorum," dedi Smith. "O dikkatsiz bir yürüyüşçü. Şimdi nerede?"

"Bira almaya gitti."

"Şey, eğer ona bir şey olursa . . . Zaten parayı geri alamazdım. O yüzden kimin aldığı umurumda olmazdı."

"Eğer bir şekilde boynunu kırdıysa ... o zaman buraya gönderdiğin diğer adam . . . neden o tutmadı?" Cox sordu.

"Çünkü ona sorgusuz sualsiz sana vermesini söyledim." "Tamam.

Bunu düşüneneğiz. Arkadaşına burada kalmasını söyle.

Vegas'a. Onun telefon numarasına ihtiyacım var. Eğer Dee- To'ya bir şey olursa, bilirsin . . . Ödemeyi ayarlarız. Ama sana söylüyorum, bize senin hakkında her şeyi anlattı. Teslimatı bir kişi yapacak, muhtemelen ben. Eğer bana bir şey olursa, diğer adam New Orleans'a gelip seni öldürecek. Kim olduğumuzu bilmediğin için bunun olacağını asla tahmin edemezsin. Los Angeles'ta çok iş yaptık ve muhtemelen bunu biliyorsunuzdur. İnsanlara zarar vermekten korkmuyoruz."

"Ben de değilim."

"Buna kesinlikle inanıyoruz," dedi Cox. "Biz sizden korkuyoruz. Ama siz de bizden korkmalısınız. Para her şeyi düzeltiyor. Eğer diğer Endişelendiğiniz adam giderse, bundan mutlu olmalısınız."

"Size teslimat için telefon numarasını vereyim." Cox numarayı kolunun iç kısmına yazdı.

Smith, "Beni arayın ve neler olduğunu anlatın," dedi. "Bu bir tür pembe dizi gibi ve ben pembe dizileri severim."

"Öyle mi? Biz de *tam The Bold and the Beautiful'u* izliyorduk," dedi Cox.

"Onu ben yakaladım. Muhtemelen aynı anda izliyorduk," dedi Smith. Ve, "Güle güle."

Cox telefonu kapattığında Cole alt dudağını çiğneyerek ona baktı ve "Ne?" diye sorduğunda, "Cinayetten bahsettiğini biliyorsun," dedi.

"Şart değil."

Cole, "New Orleans'taki adam da senin bunu kastettiğini düşünüyordu," dedi.

"Bu onun sorunu," dedi Cox.

"Ne düşünüyorsun?"

"Arkadaş olduğum bir avukat bir keresinde bana bir adam vurulduğunda bunun cinayet olması gerekmediğini söylemişti. Eğer bir polis onu suç işlerken vurursa, bu cinayet değildir. Eğer adam kendini kafasından vurursa,

Bu cinayet değil. Cinayet yasal bir şeydir. Cinayet olup olmadığı ateş edenin kim olduğuna bağlıdır."

"Peki, kim ateş edecek?"

"Biz değil. Deese'in polislerin onu canlı ele geçiremeyeceğini söyleyip durduğunu hatırlıyor musun? Ben ona inanıyorum."

—

DEESE bir saat sonra elinde iki on iki paket Coors ve birkaç çuval mavi mısır cipsiyle geri döndü.

Cox sordu, "Hangi cehennemdeydiniz? Endişelenmeye başlamıştık, neredeyse kaçıyorduk. Ve iki on iki paket?"

"Sorun değil," dedi Deese. "Rog beni aradı. Parayı vermek için Santos'la Circus Circus'ta buluşmamı istedi. 'Siktir et, o göt herifle istediği yerde buluşmam' dedim. Ben de bir yer bulmaya gittim ve buldum. İki on iki paket de şehir dışına çıkmamız gerektiğinde durmak zorunda kalmayalım diye."

"Toplantı nerede?" Cole sordu.

Deese gözlerini kısarak ona baktı ve Cole, "Hadi ama Deese, zaten anlaşmıştık. Santos seni arkandan vurmak için tuzak kurmuş olabilir. Sana göz kulak olacağız."

Deese on iki kutudan bir kutu bira çıkardı, kalanını buzdolabına koydu, Cox'tan Cole'a baktı ve sonra, "Pekâlâ. Show Boat alışveriş merkezi.

Etrafta yüzlerce insan dolaşıyor. O yapmaz

Beni orada vurma riskini göze alamaz. Ona ne zaman olacağını

söyleyeceğiz, Chipotle'da buluşacağız, beş dakikadan fazla

beklemeyeceğiz, istediği girişten girebilir, böylece pusu kurmayacağımızı

onu."

Cole başını salladı. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Deese, "Rog'u arayıp ona söylemeliyim," dedi. Telefon etmek için yatak odasına geri döndü. Cox ve Cole daha önce yaptıkları gibi

koridordan aŖađı inip yatak odasının kapısını dinledi.

Deese'in Ŗöyle dediğini duydular: "...Show Boat adında büyük bir alışveriş merkezi.

Saat 7'de Chipotle'ın içindeki bir masada olacağım. Zemin katta. Orada kimse kimseyi vurmak istemeyecektir, etrafta silahlı güvenlik görevlileri varken asla dışarı çıkamazlar. Tamam, sen söyle ona. Ve ona benim de silahım olduğunu söyle."

—

COX VE COLE, Deese'in ve muhtemelen Smith'in de tehditler savurduğu konuşmanın sona erdiğini duyduklarında koridora geri döndüler.

Deese bir dakika sonra yatak odasından çıktı ve "Her Ŗey hazır. Saat yedi. Hepimiz erkenden gidip etrafı kolaçan edeceğiz."

Cox, Deese yatak odasından çıkmadan önce bir kanepenin üzerine düŖmüŖtü ve Ŗimdi ayağa fırlayıp Deese'e yumruk atıyormuŖ gibi yaptı. "Ŗimdi bir Ŗeyler yapıyoruz. Ŗimdi oraya varıyoruz. Kimsenin canı yanmaz. Vegas'tan çıktık ve tüm o polislerin canı cehenneme."

Cole, "GörünüŖe göre Smith tüm olanları biliyordu," dedi. "Evet, biliyordu," dedi Deese. "Bunu düşünmem lazım. Bu orospu çocuğu. Belki parayı alır ve ciğerini yerim."

BÖLÜM

YEDİ

Tremanty hüsrana uğramıştı. Tam olarak kızgın değil, ama mutsuzdu ve Rae'nin yanına otururken parmaklarını masanın üzerine vuruyordu. O ayakkabısının yanında bir gece çantası vardı. Takım elbisesi buruşuktu ve tıraş olmamıştı. "Bana burada olduğunu bildiklerini mi söylüyorsun?"

Lucas başını salladı. "Muhtemelen. Bilebilecekleri birkaç yol var, bu yüzden bildiklerine inanmak zorundayız. Bilmiyorlarsa bile, Santos onları korkutabilirdi."

"Şimdiye kadar Idaho'ya giden yolun çoğunu kat etmiş olabilirler. Hatta çoktan oraya varmış bile olabilirler."

"Vegas polisleri Santo'nun parmak izlerini olay yerinde bıraktığı pirinçten bulabilirler. Eğer bulurlarsa, kışına tekme basarlar," dedi Bob.

Tremanty, "Evet, evet, ama nefesimi tutmuyorum," dedi.

—

Lucas'a bir çağrı geldiğinde hâlâ konuşuyor ve tartışıyorlardı. Telefonunu kontrol etti ve Marshal Service'in bölge ofisinden olduğunu gördü. Lucas, Bob ve Rae şehre gelirken Vegas şerifiyle görüşmüşlerdi. "Evet? Davenport."

"Davenport. Ben Carl Young. Dinle, bir çağrı aldık, bir kadın Sana ulaşmaya çalışıyormuş ve ismini sormuş. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi. Sana adını söylemem gerektiğini söyledi. Deese. Anladığım kadarıyla bu senin yamyam adamın. Telefon numaranı istiyor ve iki dakika içinde beni arayacak. Vereyim mi? onu?"

"Evet. Tabii ki evet! Ona aramasını söyle."

Lucas telefonu kapatıp diğerlerine döndü ve, "Bir kadın aradı, 'Deese'den bahsetti. Beni arayacak."

Tremanty cebinden telefonunu çıkardı ve hızlı aramada bir numaraya bastı. Bir dakika sonra, "Las Vegas'a gelen bir çağrının izini sürmem gerekiyor. Size alıcı telefonu verebilirim, şu anda açık. Arayan kişinin yerini bilmemiz gerekiyor."

Lucas ona telefonunun ekranını ve numarayı gösterdi, Tremanty de telefonuna okuyup tekrarladı. Telefonu kapattığında "Bir saatten az bir süredir buradayım ve bize bir ihbarcı buldum. İyi miyim yoksa iyi mi?"

"Bunu henüz gerçekten bilmiyoruz, değil mi?" Rae söyledi. Sesi esrarengizdi ve hepsi bir an için ona baktı, sonra da üzerine gitmemeye karar verdiler.

—

İki ya da üç dakika sonra Lucas'ın telefonu çaldı, bilinmeyen bir numaraydı. "Davenport," dedi tekrar.

"Mareşal Davenport'la mı görüşüyorum?" Bir kadın sesi, soprano, ama içinde biraz viski var.

"Evet. Sizin için ne yapabilirim?"

"Clayton Deese saat tam yedide Show Boat alışveriş merkezindeki Chipotle restoranında olacak. Sadece beş dakikalığına orada olacak. Sakalı var, gri gömlek, mavi kot pantolon ve kovboy kıyafeti giyiyor. çizmeler ve kırmızı-mavi LA Dodgers beyzbol şapkası. Beni geri arayamazsınız çünkü bu telefonu tuvalete atıyorum."

Tıklayın.

Tremanty'nin telefonu çaldı. "Evet?" Dinledi, sonra dedi ki, "Kahretsın. Ama teşekkür ederim."

"Nerede o?" Rae sordu.

"Buranın kuzeyindeki Las Vegas Bulvarı'nda. Sonra öldü."

"Onu tuvalete attığını söyledi," dedi Lucas. "Ve dedi ki Deese saat yedide Show Boat alışveriş merkezinde, Chipotle restoranında olacak." Telefonuna bir göz attı. "Oraya varmak için on dokuz dakikamız var, her neresi varsa."

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Bob. "Telefonunuzdaki haritaya bakabilirsiniz ama ben bulvarın hemen yukarısında gördüm. Buranın kuzeyinde -nerede o telefonda. Belki üç dakika uzaklıkta." Hepsi Bob'un arkasında aceleyle ilerliyordu. "Kendi otoparkına gitmenin ne kadar süreceğini saymıyorum." Caesars'ın ana katındaki kumar makinelerinin arasından geçerek koştular ve mutsuz kumarbazların girdaplarına yol açtılar.

—

Arabadayken Tremanty "Vegas polisini arayayım mı?" diye sordu.

Lucas: "Ne düşünüyorsun? Etrafı bir sürü polis sararsa onu asla göremeyiz. Önce onları görür ve oradan çıkar."

Bob, "Onlara hiç söylemezsek burayı gerçekten kokutacağız. Birilerine söylemeliyiz yoksa büyük bir diplomatik sorunlar."

"Haklısın," dedi Lucas. Tremanty de başını salladı.

Bob arabayı sürerken yolcu koltuğunda oturan Lucas cüzdanını çıkardı ve Beauchamps'ın cesedinin başında tanıştıkları cinayet masası polisi Tom Harvey'ye ait bir kart buldu. Harvey kartın arkasına kişisel cep telefonu numarasını karalamıştı. Bob kırmızı ışıktaki geçip Las Vegas Bulvarı'ndan kuzeye dönerken Lucas bu numarayı telefonuna tuşladı.

Rae, üzerinde alışveriş merkezinin haritasının bulunduğu iPad'ine bakıyordu; Chipotle'ı gördü.

Harvey cevap verdi ve Lucas kendini tanıtarak ona neler olduğunu anlattı. Harvey, "Tanrım, Davenport.

Olay yerinde biri var. Elimdeki tüm sivil polisleri toplayayım-"

"Eğer ihbar doğruysa, saat yediden itibaren sadece beş dakikalığına orada olacak," dedi Lucas. "Bir FBI ajanıyla birlikte yoldayız, Üç ya da dört dakika içinde orada olacağız ama park edip Chipotle'ı bulmamız gerekiyor. Yani şu anda on dört dakika, hayır, yediye on üç dakika var, o yüzden ne yapman gerekiyorsa yap, ama Bir grup üniformalı etrafta silahlarını sallayarak koşturuyordu."

"Yoldayım," dedi Harvey ve telefonu kapattı.

Lucas, "Konferans görüşmesini başlatıyorum," dedi ve hepsinin telefonu çalmaya başladı. Hepsinin arandığından emin olmak için kontrol ettiler.

birbirleriyle konuştular, sonra da telefonları açık bir şekilde sakladılar.

—

BİR DAKİKA SONRA Bob çılgınca bir sola dönüş yaptı ve Rae onu otopark binasına yönlendirdi. Park etmiş, Rae'nin iPad'indeki alışveriş merkezi haritasına bakarken, Lucas ve Tremanty, Bob ve Rae kompakt kurşun geçirmez yeleklerini giyerken nasıl yaklaşacakları üzerinde çalıştılar.

Kamyoneti kilitlediler ve alışveriş merkezinin girişinde soluklanmak için durdular ve Lucas, "Beş dakikaya Chipotle'da olacağını söyledi. Bir buluşma olmalı. Bahse girerim

Santos'la, hatta belki Roger Smith'le. Deese, Smith ve Santos beni ve Sandro'yu tanıyor. Geride durmalıyız. Rae ve Bob, siz önden gidin. Onu gördüğünüzde harekete geçin, biz de koşarak gelelim."

Zaman doldu. Gitmeliyiz."

Herkes başını salladı ve Lucas, "İçeri girin ve sağa dönün," dedi ve alışveriş merkezinin kapılarından geçtiler. Birkaç saniye sonra Lucas, Rae'nin kolundan tutup içeri girerken, "Bekle, Bekle. Tanrım, burası tıklım tıklım." Bob ve Rae'ye döndü. "Tam üstüne çıkmalısın. Burada çatışmaya giremeyiz, Herkes panikleyecek, on kişiyi öldüreceğiz."

"Anladım," dedi Bob. Rae'ye: "Kapıdan geçene kadar insanları onunla aramızda tutuyoruz ve sonra hızlı olmamız gerekiyor. Gerçek hızlı."

Rae, gergin, odaklanmış: "Evet. Ellerine dikkat et, Bob. Ellerine dikkat et."

—

Bob ve Rae önden giderken LUCAS VE TREMANTY geri çekildi.

Tremanty: "Tanrım, ne kadar çok insan var. Özel bir etkinlik olmalı."

Onlardan birkaç düzine metre ötede, alışveriş merkezinde dolaşan, plastik bardaklardan soda içen kırk ya da elli kişi vardı.

Tişörtler, şortlar, spor ayakkabıları ve beyzbol şapkaları giymiş çocukları sürüklüyorlardı.

"Bu çok kötü," dedi Lucas. Endişenin ensesinden yukarı doğru tırmandığını hissedebiliyordu. Alışveriş merkezindeki insanlar Bob ve Rae'ye bakıyordu.

ve kurşun geçirmez yelekleri. Rae'nin kovboy kıyafeti giymiş sarışın bir kadınla konuştuğunu gördü; kadın başını sallayarak döndü ve aceleyle kalabalığa baktı. Sonra Bob telefonunu yüzüne doğru kaldırdı ve "Chipotle'ın içini görebiliyorum ve içeride değil" dedi.

"O zaman geri çekil," dedi Lucas. "Başka bir yere gidiyormuş gibi alışveriş merkezinin diğer tarafına geç. O kalabalık senin görünüşünden hoşlanmıyor."

Bob, "Geri çekiliyoruz," dedi.

Lucas saate baktı. "Yediye üç dakika var. Saat yedide orada olmayı planlıyorsa içeride olmalı. Yüzüne dikkat et, eşkâli sende var. Ama gözden uzak durmaya çalış ve saat yediden sonraya kadar yaklaşma."

"Umarım saçma sapan bir dolandırıcılık değildir," dedi Rae, sesi telefonun hoparlöründen cızırtılı geliyordu.

"Öyle olsaydı garip olurdu. O kadın beni tanıyordu, Deese'i tanıyordu, burada olduğumuzu ve bana nasıl ulaşacağını biliyordu," dedi Lucas. "Bir şeyler olmalı."

—

BOB VE RAE, Nordstrom'a inen yan koridora gittiler. Koridorda birkaç daire şeklinde sandalye vardı ve birkaç sandalyeye çöküp Chipotle'ın içini görebiliyorlardı. Aynı çemberde oturan bir kadın Bob'a "Neler oluyor?" diye sordu.

"Birini bekliyorum," dedi Rae.

Kadın önce Bob'a, sonra Rae'ye baktı, alışveriş çantasını aldı ve uzaklaştı.

Lucas ve Tremanty bir dakika sonra onlara katıldılar, diğer iki sandalyenin koltuklarına doğru kaydılar, o kadar aşağıdaydılar ki hiçbir şey yukarı çıkmıyordu

Ama gözleri kasketlerinin altında kalmıştı. Lucas, "Altı elli dokuz," dedi.

Otuz saniye geçti ve sonra Bob mırıldandı, "Dur, dur. Sol tarafta, Apple Store'un önündeki duvarda sakallı bir adam bize doğru yürüyor."

"Bu o," dedi Rae.

"Bırak içeri girsin ve sonra bir dakika beklesin," dedi Lucas sessizce. "Bakalım başka kimler gelecek."

Deese Chipotle'a girdi ve yemek sırasına girmek yerine ön camın arkasına geçip kurbağa taburesine benzer bir sandalyeye oturdu.

Birkaç saniye sonra Tremanty, "Vay anasını, işte başlıyoruz..." dedi.

Hepsi diğer tarafa, alışveriş merkezinin karşı ucuna doğru baktı ve Lucas, "Santos. Onu gördün mü?"

"Şapkasını görüyorum," dedi Rae. "Yüzünü hiç görmedim."

Bob da, "Hayır. Hayır!" dedi.

Lucas dönüp Bob'un baktığı yere baktı ve Harvey ile diğer iki adamın alışveriş merkezinin ortasında koştuklarını gördü. Baktılar tıpkı polisler gibi ve alışveriş merkezindeki diğer herkes gibi değil. Lucas, Bob'a "Git! Git!" dedi.

Bob ve Rae kalabalığın arasından hızla geçerek alışveriş merkezindeki Chipotle'a doğru ilerlemeye başladılar. Yolu yarılamlışlardı ki ikinci kattan bir adam bağırdı: "Deese! Deese! Deese! Polisler! Polisler! Polisler! Polisler!"

—

DEESE, restoranda kalabalık bir masanın yanında, cam kenarında bir koltuk almıştı.

siyah fasulye ve pilav tabaklarını yiyen ve her on saniyede bir beşlik çakan ve birbirlerine kardeşim diyen sporcu görünümlü adamlardan oluşan bir masa.

Cole çılgık atarak uyardığında Deese koltuktan fırladı. Sağ elinde bir silah belirdi ve Bob bağırdı, "Deese! Dur!" diye bağırdı. ve tüm sporcular yere yığıldı. Bir kalp atışı sonra, Deese alışveriş merkezinin orta koridorunda bir kadını vurdu, o da yere düştü ve sonra Rae, "Durun!" diye bağırdı ve Lucas ile Tremanty onlara doğru koşmaya başladılar, Lucas yan tarafa bakınca koridorda donup kalmış Santos'u gördü.

Rae ve Bob'un her ikisi de silahlarını çıkarmıştı ama Deese koşarak arkadaşına döndüğünde, uzak tarafında insanlardan oluşan sanal bir duvar vardı

Sola. Tremanty ve Lucas'ın yanından koşarak geçecekti ve ikisi de silahlarını çekip onu engellemek için harekete geçtiler ama Deese Tremanty bir el ateş etti, Tremanty ve Lucas sıçradı ve Deese kadını kasten Tremanty'nin tam önünde vurdu, kadının kanı başının yanından Tremanty'nin yüzüne sıçradı.

Lucas hâlâ arka planda kalabalık olmadan çekim yapamıyordu ve o sırada alışveriş merkezi, alışveriş yapanlarla

Çocuklar çığlık atarak her yöne koşuyorlardı. Vegas polisleri 30 metre ötede yanlışı yöndeydiler, bu yüzden durduramadılar.

Deese. Kısa boylu bir adam doğrudan Lucas'ın göğsüne çarptı ve Lucas'ı Deese on beş metre ötedeki Johnny Rockets'ın yanından geçerken dengesini korumaya çalışarak geriye doğru sendeledi. Sonra Deese Santos'u gördü.

ve ona ateş etti, ıskaladı. Santos geri çekildi ve Deese ona yaklaşıp sırtından vurduktan sonra yoluna devam etti.

Lucas, Santos'u vurduktan sonra Deese'in peşinden koştu ama bir kadın Lucas'ın önüne devrildi ve Lucas takılıp yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken Tremanty'nin elini vurulan kadının yüzüne bastırmış, çalgınca ona baktığını gördü. Lucas tekrar Deese'in peşinden koştu. Başka bir adamla çarpıştı ve sekti.

Dönüp Lucas'a bir el ateş eden Deese'i hâlâ görebiliyordu. Deese'e daha yakın bir adam daha vardı ve cebinden bir silah çıkarıp tökezleyen ama yoluna devam eden Deese'e ateş etti,

Omzunun üzerinden bakınca Lucas'ın peşinden geldiğini gördü. Tetikçi Lucas'a baktı, o da "Hayır!" diye bağırdı ama adam ona ateş etti ve Lucas'ın arkasından biri bağırdı, o da "Polis! Polis!" diye bağırdı.

Adam silahını dik tuttu ve o sırada Bob, üzerinde "ABD Şerifi" yazan yeleğiyle oradaydı ve kendi silahıyla adamın suratına bir tokat attı ve adam yere yığıldı. Rae, Lucas'ın yanından koşarak Deese'i en son gördükleri yere gitti ve koridorda gözden kayboldu.

ve oraya vardıklarında. . . Deese gitmişti. "Nereye gitti?

Nereye gitti?" Rae bağırdı.

Park binasına açılan bir çıkış kapısıyla son bulan boş koridora baktılar. O tarafa doğru koştular, bir

solda kısa bir yardımcı koridor ve dışarıda yapı.

Hiçbir şeyin hareket etmediği bir yer.

"Arabaların arasında saklanmak mı?" Rae söyledi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Orayı gözetlemişti, gözcüleri vardı. Oradan bir araba çıkaramayacağını biliyordur."

İkisi de içeriye, hizmet koridoruna baktılar ve koşarak oraya gittiler. Koridorda birkaç kapı vardı, hepsi metaldi ve hepsi kilitliydi. Lucas döndü ve ateş edilen ana koridorda bir güvenlik görevlisi gördü.

"Amerikan Polisi," diye bağırdı Lucas. "Anahtar! Anahtar lazım!"

Güvenlik görevlisi onlara doğru koştu. Kapılardan biri bir malzeme dolabına, ikincisi bir depoya, üçüncüsü de içinde çöp konteyneri olan bir yükleme iskelesine açılıyordu. Lucas ve Rae arkalarını kontrol ettiler. çöp konteynerine ve sonra da içine.

"Gitmiş," dedi Lucas Rae'ye. Tekrar ana koridora baktı. "Ama vurulmuş insanlar var ve elimizden geldiğince yardım etmeliyiz."

Lucas güvenlik görevlilerinden hizmet binasındaki kapılara ve otopark çıkışına göz kulak olmalarını istedi ve sonra Rae'yle birlikte koridora geri koştu. Lucas Santos'u kontrol etti: iki FedEx kutusu Taşıdığı yeşil alışveriş çantasının yanında yatıyordu ve Lucas içinde iki tane daha görebiliyordu. Santos yüzüstü yatmış, kafasını çevirmiş, cam gibi gözlerle Lucas'a baktı ve "Vuruldum," dedi.

"Yardım yolda," dedi Lucas. "Seni çevirmeme izin ver."

Santos omurgasının sol tarafından, arkadan vurulmuştu ve ön çıkış yarası kan pompalıyordu. Lucas atardamar görememişti ama daha önce bir kez atardamar yarası görmüştü ve bunun da öyle olabileceğini düşündü.

Lucas, "Bu acıtacak," dedi ve Santos'un gömleğini çekip çıkardı ve pamuğu neredeyse işaret parmağının derinliğine kadar yaraya bastırabildiği kadar bastırdı. Santos inledi ve tekrar, "Vuruldum," dedi.

Lucas bağırdı, "Bana yardım getirin. Buraya yardım getirin."

Bir dakika sonra bir kadın aceleyle geldi, "Hemşire" dedi ve yaraya baktı, ardından doğal olmayan bir sakinlikle şöyle dedi "Elinden geleni yaptın. Sağlık görevlileri gelene kadar burada yapılacak başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onun yanında kal, olur mu?" Lucas sordu ve hemşire başıyla onayladı.

—

SANTOS bayılmış gibi görünüyordu. Lucas yeşili aldı. alışveriş çantasını, iki FedEx kutusunu diğer ikisinin yanına koydu, etrafına bakındı, hemşireye arkasını döndü, kendi gömleğini çıkardı, Parmak izi bırakmamak için bir parmağını kumaşa sardı ve kutulardan birini yırtarak açtı.

Para. Hem de çok.

Hemşire Santos'un elini tutuyordu ve Lucas, önce Deese'e sonra da Lucas'a ateş eden adamı kelepçeleleyen Bob'un yanına gitti. Adamın burnundan kan fokurduyordu. Bob onu ayağa kaldırmıştı. Adam sürekli "Aktif nişancı... Aktif nişancı..." diyordu. Bob, "Evet ama yanlış adamı vurdun." dedi.

Lucas'a Bob, "Bu adam seni vurmaya çalışan o adamı vurdu." dedi. Bob koridorun karşısını işaret etti. "Ben onun Santos'un arkasına geçti, ben de ona vurdum."

Lucas döndüğünde duvara yaslanmış bir adam ve onunla profesyonel bir şekilde ilgilenen iki kadın gördü.

Hemşireler. Alışveriş merkezinin aşağısında insanların çoğu dağılmıştı ama küçük gruplar diğer üç kişinin etrafında toplanmıştı kan gölleri içinde yerde yatıyordu. Harvey ile birlikte gelen polislerden biri, Deese'in vurduğu ilk kadının üzerine çömelmişti, Tremanty hala kurbanın yüzündeki yaraya baskı uyguluyordu. Yanında duran kadının yüzü, elleri ve gömleği mor kanla kaplanmıştı.

Lucas Bob'a "Silahını ateşledin mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Asla yapamam. Arkasında çok fazla insan var."

Rae, Lucas'ın yanına gelmişti. "Ben de öyle. Hiç temiz bir atış yapamadım. Alışveriş merkezinin etrafında koşup ne görebileceğime bakacağım.

O orada olmasa bile park yerini kontrol et. Belki onu dışarı atarım." Binaya giden koridora doğru koştu.

Lucas seslendi, "Dikkat et, Rae. Dikkatli ol," diye seslendi. ona bakıyordu. Lucas etrafına bakındı, kimseyi göremedi.

Bir sağlık görevlisine benziyordu ve "Ŗimdiye kadar birileri yardım çağırmış olmalı" dedi.

Bob dedi ki, "Oh, evet. 911'i aradım ve bana herkesin çoktan yola çıktığını söylediler. Geliyorlarmış. Ve ben . . . Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Bir eli başının üstünde, uzaklaştı.

—

HARVEY LUCAS'ı gördü ve yanına koşarak, "Tanrım, ne yaptın sen?" diye bağırdı.

"Hiçbirimiz tek bir el bile ateş etmedik," dedi Lucas. Yukarı baktı alışveriş merkezinin ikinci katında. "Deese'in yukarıda bir gözcüsü vardı. Sizin geldiğinizi gördü, bağırdı ve Deese ateş etmeye başladı. Gördüğü herkese. O kaçış yolunu planlamış olmalı."

"Ambulanslar yolda," dedi Harvey. Kaotik sahneyi tararken bir elini seyrelmiş beyaz salarında gezdirdi. İnsanlar tekrar geri dönüp yaralılara baktı. "Bu ne dağınıklık. Ne lanet bir karmaşa."

Lucas cesetlerin arasından geçmeye başladı: Bir adam göğsünden vurulmuştu, neredeyse Lucas'ın vurulduğu yerden; bir kadın bacağının üst kısmından vurulmuştu, kurşun kemiği kırmıştı. Deese'in vurulduğu ilk kişi oydu, diye düşündü Lucas. Henüz kimse lmedi. Ama Tremanty'nin üzerinde durduğu kadın yanağından vurulmuştu, kurşun kemiğin arkasından çıkıp kulağının içinden geçmişti.

Bob geldi ve dedi ki, "Sana ateş eden adamı güvenlik görevlisine bıraktım. Gizli silah taşıyan bir adam, bunun büyük bir şans olduğunu düşündü." Etrafına bakındı. "Kaç l var?"

"Henüz yok." Lucas telefonuna baktı. Saat yediyi yedi dakika geçiyordu. "atışmanın başlamasından bu yana yedi dakika geçti."

"Bir hafta gibi geliyor," dedi Bob. "Bu berbat bir durum. Ambulanslar nerede?"

"Yukarı çıkıp bağıran adamı gören olup olmadığına bakmalıyız," dedi Lucas.

Bob, "Yapmamız gereken şey kameraları sormak," dedi. "Sen bunu yap. Ben yukarı ıkıyorum."

—

LUCAS yürüyen merdivenle insanların bulunduğu ikinci kata çıktı. korkulukların üzerinden aşağıdaki zemine bakıyordu. Olabildiğince yüksek sesle

"U.S. Marshal! Polisler hakkında bağırان bir adam gören oldu mu? Polisler hakkında bağırان bir adam? Gören var mı?"

Bir tanık bulabileceğine inanmıyordu ama Beklenmedik bir şekilde. İçi dergi dolu olduğu anlaşılan bir bebek arabasını iten kırmızı elbiseli bir kadın elini kaldırdı ve "Onu gördüm" diye seslendi.

Lucas onun yanına gitti. "Anlat bana."

Avlunun korkuluklarını işaret etti. "Sanki birini bekliyormuş gibi üzerine eğilmişti. Tam şurada oturuyordum." O oturduğu yeri işaret etti. "Onu fark ettim çünkü, bilirsiniz, yakışıklıydı. Kahverengi saçlı. Zayıf. Bir atlet gibi. Her neyse, o birkaç dakika orada durdu. Sanki izliyormuş gibi. Sarışın bir kadın ona doğru yürüdü ve bir şeyler söyleyip uzaklaştı.

Tekrar. Sonra -tam olarak ona bakmıyordum- biri yüksek sesle bağırdı, 'Lütfen! Lütfen! Lütfen! Polisler!' Kafamı kaldırdım ve o olduğunu gördüm. Ve

Sonra silah seslerini duydum ve ayağa kalkıp koşmaya başladım. Onu önümde gördüm, koridorda aceleyle ilerliyordu ve sarışın kadın arkasından gelip elini tuttu ve onunla birlikte dışarı çıktı. Gördüm. Şuradaki dükkanda saklandım. Çatışma bittiğinde de diğer bazı insanlarla birlikte korkulukların üzerinden bakmak için buraya koştum."

Lucas telefona sarıldı, Harvey'i aradı, "Yürüyen merdivenin tepesindeyim, Deese'e bağırان adamı gören bir tanığım var. Adamlarınızdan birini buraya gönderip ifade."

"Yoldayım," dedi Harvey. Lucas parmaklıkların üzerinden Birinci katta sağlık görevlilerinin yaralıları taşımaya başladığını gördü.

Kadından beklemesini istedi, sonra Bob'u aradı. "Bir kamera buldun mu?"

"Evet. Chipotle's'ı ve çatışmanın olduğu bölgeyi görebiliyoruz."

Lucas ona ikinci katta ne araması gerektiğini söyledi ve Bob bir dakikalığına telefondan uzaklaştı ve sonra geri gelip şöyle dedi,

"Evet, onu görüyoruz. Geri dönüp sarışını bulabilecek miyiz diye bakacağız. Onları otopark binasına kadar takip edebiliriz."

—

HARVEY'in polisi geldiğinde Lucas tanığı ona teslim etti ve yürüyen merdivenden aşağı indi. Alışveriş merkezinin güvenlik görevlileri vurulma olayının olduğu bölgeyi kapatmışlardı.

Deese, "Onu bulamadım. İnsanlar dışarıya akın ediyor, dışarıda trafik sıkışıklığı var. Alışveriş merkezini kapatıyorlar."

"Umut yok mu?" Lucas sordu.

"Hayır. Saklanmıyor. Saklanmıyor, gitti."

Ona üst kattaki adam ve kadından bahsetti ve o da şöyle dedi, "Cole ve Altadena'da Beauchamps'la birlikte olan kadın."

Lucas başıyla onayladı. "Muhtemelen."

"Ama o zaman bize haber verenler onlar olmalı. Eğer öyleyse, Deese'i neden uyardılar?"

"Yılan gibi bir sebep mi istiyorsun?" Lucas sordu. "Çünkü onu öldürmemizi istediler. Roger Smith'le birlikte çalışıyorlardı ve onu öldürmemizi istediler."

"O zaman Santos neden-"

"Çünkü bilmiyordu," dedi Lucas. "Smith ona söylemedi. Eğer polisler Deese'i öldürürse, Smith temize çıkar. Eğer Santos Deese'e ödeme yaparsa, Smith temiz. Her iki yol da işe yarar."

"Smith'i bir pislik gibi gösteriyorsun," dedi Rae. "İşte böyle."

—

AVM'NİN KARŞISINDA, kanlar içindeki Tremanty, Harvey'ye bakıyordu. Tartışıyorlardı. Lucas o tarafa yöneldi, Rae de onu takip ediyordu.

Lucas, Harvey'nin şöyle dediğini duydu, "... bu karmaşanın suçunu üstleniyor.

Eğer bekleyseydiniz, buraya bir SWAT ekibi getirebilirdik."

"Bu saçmalık. Bize beş dakika kalacağı söylendi ve ihbarın onu tanıyan birinden geldiğine inanmak için nedenlerimiz vardı.

ne hakkında konuştuğunu. O bir seri katil ve yamyam ve biz de bekleyemedik," dedi Tremanty hararetle. Harvey'yi dürtmeden işaret parmağını ona doğru uzattı. "Bunu başlatan biz değildik, sizdiniz çocuklar. Alışveriş merkezine koşarak geldiniz ve sizden daha fazla polise benzeyen birini görmedim. Deese'in gözcüsü seni gördü ve ona bağırdı. Eğer buraya ayrı ayrı gelseydiniz.

Bunu yapmamıza izin verirsen, her şey biter ve Deese'i gözaltına alırsın. Lucas sana uzak durmanı söyledi, bir sürü polise ihtiyacımız olmadığını söyledi.

."

Tam o sırada Lucas'ın telefonu çaldı ve başını çevirip Bob dedi ki, "Onları otoparka kadar takip ettik, gümüşü altın rengi bir Cadillac Escalade bulduk. Ve tahmin edin ne oldu? Plakalara çamur sıçramıştı. Plakalar dışında her şey temizdi. Ama numarası yok."

"Lanet olsun."

"Her şey o kadar da kötü değil," dedi Bob. "Burada bir Vegas polisi var, büyük kavşaklarda trafik kameraları olduğunu ve Caddy'yi bu şekilde izleyebileceğimizi söylüyor. Nereye gidiyorlarsa oraya."

Lucas ona koridordan ve yükleme iskelesinden bahsetti ve bunları gören kameralar olup olmadığını sordu. Bob bir dakikalığına uzaklaştı, geri geldi ve "Evet, var. Şimdi bakacağız."

"Şu trafik kamerası videosu hakkında," dedi Lucas. "Onunla da ilgilen. Ve bulduklarınızdan beni haberdar edin."

"Anladım," dedi Bob.

—

Lucas telefonda konuşurken RAE uzaklaşmış, tuvaletten yarısı suyla ıslanmış bir avuç kâğıt havluyla geri dönmüş ve Tremanty'nin yüzünü kurulamaya başlamıştı. Adam kendini sabitlemek için dirseklerinden birine tutunarak onun yapmasına izin verdi ve ellerini silmek için ondan bir havlu aldı. Sonra yüzünü kuruladı ve "O kadının hayatını kurtardın. Kan kaybediyordu."

"Ama Deese gitti," dedi Tremanty. "Onu bir daha asla bulamayabiliriz."

Lucas, "O kadar uzağa gitmemiş olabilir," dedi. Yeşil çantayı omzundan çıkarıp açtı ve dört FedEx kutusunun kapaklarını açarak parayı gösterdi. "Smith ona ödeme yapıyordu ama parayı aldık. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bir milyon olabilir."

Tremanty'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Santos yaralı, yanında bir yığın para var ve lanet Louisiana yamyamıyla buluşacak. Bu bana çalışacak bir şey verir. Deese, Smith'ten daha fazla para alamayacak, sana söz veriyorum.

Bu."

Harvey geldi. "Şerif burada, Vegas'taki tüm muhabirlerle birlikte. En azından şimdilik basını dışarıda tuttuğumuzu düşünüyoruz. Hikaye hakkında konuşmak için buluşmamız gerekiyor."

Lucas, Bob ve Rae hep birlikte Tremanty'ye baktılar. Bir süre sonra başını salladı. "Tamam, kabul ediyorum. Politik bir tartışmadan kaçınmak istiyoruz.

Eğer yapabilirsek. Bob'un Deese'e bağırان adamın videosuna ihtiyacımız var. Ve kız arkadaşının. Ve arabanın. Deese'in elimizdeki tüm fotoğraflarına ihtiyacımız var, birinci kattaki videolar da dahil. Şerifle konuşuruz ve sonra-"

"Lanet olası basın," dedi Harvey.

"Basınla ilgili bir sorun yok," dedi Lucas. "Sorun olan öldürmek."

Koridordan aşağı baktılar. Her yer boşalmış, geriye polisler, olay yeri teknisyenleri, güvenlik görevlileri ve parçalanmış bandajlar kalmıştı. ambalajlar yavaşça birleşen kıpkırmızı kan havuzlarının etrafına saçıldı.

BÖLÜM

SEKİZ

Deese parayı nasıl alacağını çok düşünmüştü.

Banyoda oturmuş, düşünüyordu; yatağa uzanmış, hayal ediyordu. Evden Show Boat alışveriş merkezine giderken neredeyse bir Rolls-Royce'a çarpıyordu, zihninden geçen görüntülerle dikkati dağılmıştı.

Federaller ya da Vegas polisleri ortaya çıkarsa, Santos ve Smith ona ihanet ederse ne olacaktı? Federaller onu ele geçirirse, öldürdü. Yani bu olmayacaktı. Eğer atladı, ateş etmeye başladı. Glock'u vardı.

şarjör ve kaos onun arkadaşı olacaktı. Tabancanın omurgasına yaptığı serin baskıyı hissedebiliyordu.

Alışveriş merkezi Las Vegas Bulvarı'nın hemen üzerindeydi. Toplantıdan on beş dakika önce, bir moron gibi, bir şeyler yapmak için oraya gitmedi.

Aceleyle, yarım yamalak bir keşif. Hayır, oraya vaktinden iki saat önce gitti ve alışveriş yapan kalabalığın arasında dolaştı, aşağı baktı koridorları, kapıları denedim, güvenlik görevlilerini saydım. Yarım saat sonra

Etrafına bakınırken, Chipotle'dan elli metre ötede olası bir kaçış yolu buldu.

—

O DIŞARI TEMPOLU.

Eğer kendisini takip edenleri atlatabilirse, çöp konteynerinin bulunduğu yükleme alanına giden kısa koridora ulaşabilirdi. Koridorda üç kapı vardı, ama bir başka çıkıştan geçtiğinde, koridora çıkabileceğini gördü.

ve oradan kapılardan birinin kilidini açabilirdi. Koridordan geçebilir, kapıyı arkasından kapatıp kilitleyebilir ve çöp konteynerinin arkasından dolanabilirse, alışveriş merkezinin duvarı boyunca koşabilirdi.

Onu takip eden biri park binasına doğru gittiğini düşünecek ve yanlış tarafa bakacaktır.

Tek ihtiyacı olan beş saniyelik bir avantajdı.

Kamyonuna doğru yürüdü, yükleme iskelesine doğru gitti ve olabildiğince yakın bir yere -otuz metre uzağa- park etti. park alanı. Evden çıkmadan önce plakaların üzerine biraz çamur sürmüş ve Cox ile Cole'a aynısını Cadillac için de yapmalarını önermişti.

Onları şimdi aradı.

"Düşünüyordum da-"

Cox, "Birileri yapmalı," dedi.

"Kapa çeneni. Santos'un bir tetikçi olabileceğini ve beni öldürmeye çalışacağını düşünüyorum. Eğer bunu yapacaksa, Chipotle'da ortaya çıkmayacaktır. Mekâna doğru yürürken beni fark etmeye çalışacak ve hızlı bir atışla beni indirip kalabalığın içinde kaçacaktır. Bu da bir olasılık. Ama gerçekten bir şey yapmaya çalışacaklarsa Sanırım sözleşmeli bir iş olacak, belki Vegas'ta biriyle. Santos'u izleyip başka biriyle olup olmadığına bakmalısın, Biriyle konuşuyor. Eğer yalnız gelirse, muhtemelen parasını ödeyeceklerdir. Ama eğer biri beni izliyor gibi görünüyorsa..."

-

DEESE alışveriş merkezine gitmeden önce Cox, Beauchamps'ın şifonyerinin çekmecesinden bir torba kokain aldığını itiraf etmişti.

evden kaçmadan önce. O ve Deese birkaç satır içmişlerdi -Cole uyuşturucu kullanmazdı- ve Deese ilk kesikleri içtikten sonra kalanları almıştı.

Şimdi, alışveriş merkezinin dışında, otoparkta, kamyonunda bir çizgi daha yaptı, sonra arkasına yaslandı, izlerken beynini aydınlatmasına izin verdi

arabalar gelip gidiyordu. Bir güvenlik arabası yüz metre ötedeki binanın köşesinden döndü ve adam yavaşça koltuğa çöktü

pencerenin altına gelene kadar. Araba yavaşlamadan yoluna devam etti.
Ve bekledi.

Kokain onun üzerinde, aynı sahneyi tekrar tekrar oynatan bir teyp gibi çalışıyordu. Santos'la restoranda buluşup parayı alıyordu. Santos'a sağa gitmesini söylüyor, o da sola, koridora ve arabaya doğru gidiyordu.
Tekrar: Santos'la buluşacak, parayı alacak, Santos'a sağa gitmesini söyleyecek ve o da sola gidecekti . . .

Tekrar tekrar çalıştırdı.

Ve sonra daha karanlık şeyler: yaklaşan polis ve silahını çekip ateş ederek kurtulur, hareket eden her şeyi vurur, bir isyana neden olur, polisler gelirse tek çıkış yolu budur.

Saatini kontrol etti: 6:45.

Poşeti açtı, uzun bir tırnağıyla cep telefonunun ön yüzünde bazı çizgiler kesti. iPhone tasarımcıları kokain manyağı mıydı? Eğer değillerse ne tesadüf.
kesinlikle mükemmel bir kokain levhası.

İki çizgi çekti, vurmalarını bekledi, iki tane daha çekti, kalan küçük barut parçasını yuvarladı, arka cebine koydu, kamyonundan indi, silahını kontrol etti, gömleğini üzerine çekti ve alışveriş merkezine girdi.

Atış poligonuna dönüşecek bir yere.

—

COX ARADI. "Chipotle'ın hemen üstündeyiz. Görmüyoruz bir şeye benzeyen herhangi biri. Şort giymiş bir grup şişman turist." Deese

Apple Store'a doğru yürürken telefonuna baktı:
yediye bir dakika. İlerideki Chipotle tabelasını görebiliyordu. Kalabalıkta onu endişelendirecek kimse yoktu, şu ana kadar. Santos'tan iz yok.

Restoranın ön tarafında, bir grup insanın yanına oturdu.
Üniversiteli pislikler. Müşteriler ellerinde güzel kokulu siyah fasulye ve pilavla önünden geçiyordu. Ağzı sulanmaya başladı ve ama yeterli zaman yoktu. Aslında hiç zaman yoktu.

Ellerini ve ayaklarını çaprazladı. Ve sonra, aniden Cole ortaya ıktı.
"Deese! Deese! Polisler!"

Deese ayaklarını açmış, ayağa kalkmış ve silahını çekiyordu ki, bir an için gömleğinin kuyruğuna takıldı, ama daha fazla değil, o sırada kendisine doğru gelen iri bir adam gördü, gözleri Deese'in omuzlarında kurşun geçirmez yeleklerde görülen türden tırnaklar vardı ve Deese nlerinden geçmeye başlayan bir kadın gördü. Deese polise ateş etti ama onun yerine kadını vurdu ve kadın yere düştü. Sonra koşmaya ve ateş etmeye başladı.
Kalabalığın arasında patlak verdi ve tam kalabalıktan ayrılırken yeşil çantasıyla Santos'u gördü ve ona ateş etti.
Ama ıskaladı ve Santos belki de saklanacak bir yer arayarak kaçtı ve Deese onu sırtından vurdu. Ve sonra Deese düşündü, "Bekle, antadaki para mı?"

Arkasına dönüp baktığında silahlı bir adamın kendisine doğru geldiğini gördü. Deese koştu ve biri ona ateş etti.
şiddetli bir şekilde yana doğru döndü, ancak yaralanma sakatlayıcı değildi ve şimdi koridordaydı, sonra aşağı indi ve kapıdan geçti. O kapıyı kilitledi, çöp konteynerinin arkasına koştu, sonra da alışveriş merkezinin duvarı. On saniye sonra, kamyonetine binmiş ve annesine ateş ediyordu.

Ayağı . . . Ayağı hiçbir şey hissetmiyordu. Caddenin çıkışına doğru ilerlerken bacaklarının arasına uzandı ve elini yaralı ayak bileğinde gezdirdi: kan yoktu.

Sokağa döndü, sol ayakkabısını tekmeledi ve elini bileğinde gezdirdi. Hiçbir şey yoktu. Ayakkabısını eline alıp baktı ve topuğunda geniş bir oyuk olduğunu gördü. Güldü. Orospu çocuğunun biri ayakkabısının topuğunu vurmuştu ama onu değil.

Ayak bileği zonklamaya başlamadan önce yolu yarılamiştı.

Birden korkuya kapıldı. Bir yan sokağa saptı,
Sonra daha küçük bir tane daha, bir yerleşim alanına girdi, kaldırıma çekti, kamyonetinden indi ve bağırsaklarını kustu. Bir sürü insan öldürmüştü. tahmin ediyordu ve bunu pek umursamıyordu ama kendisi de öldürülmüş olabilir.

Eve geri döndü, ağzında kusmuğun tadı, yüzünden akan ter vardı. Evin içinde kendi korkusunun kokusunu alabiliyordu. ter, bozuk bir koku, sobanın altında öldükten sonra çürüyen bir fare gibi.

Ortadan kaybolmazsa, ölü bir adamdı.

Ve aklında tek bir soru vardı. O çanta Santos'un vardı . . . Kırmızı çanta mı? Yeşil bir çanta? İçinde para var mıydı? Onu alacak kadar yavaşlamış olabilir mi? Polisler nereden geldi? Güvenlik görevlilerinden biri onu görmüş müydü? Ve o adam Silahlı olan, Altadena'da vurulan şerif Davenport'tu.

Bahşiş nereden gelmişti?

Lanet olası Smith; elindeki tek cevap buydu. Santos Smith'e buluşma yerini söyledi ve Smith öldürüleceğini umarak polisleri aradı. Belki de ikisinin de öldürülmesini umuyordu.

—

COX VE COLE hemen panik halindeki kalabalığın arasına karıştı, alışveriş merkezinde koşuyordu. Belki alışveriş yapanlardan bir ya da ikisi Cole'un Deese'e bağırdığını görmüştü ama onlar da saniyeler içinde geride kalmıştı.

Alışveriş merkezinin ana koridorundan aşağıya, yürüyen merdivenlerden Cadillac'ın otoparkına indiler, çığlıklar arkalarında kayboldu.

Deese'e ne olduğunu bilmiyorlardı. Cole uyarı çığlığını attıktan sonra bir iki saniye oyalanmış ve Deese Chipotle'dan çıktı ve silahını ateşledi. Birinin vurulup vurulmadığını görmemişti.

Telefonu polislerin eline geçer diye onu aramaktan korkuyorlardı.

"Sence öldü mü? Bir şerif sağa doğru itiyordu Kalabalığın arasından. Deese'den sadece on beş adım uzaktaydı," dedi Cox. Avlunun parmaklıklarının ucundan, Cole'dan otuz adım öteden izliyordu.

Cole, "Ne olduğunu bilmiyorum, her şey çığırından çıktı ve ben de kaçtım," dedi. "Çok fazla ateş ediliyordu."

"Belki radyodadır."

Birkaç yerel istasyon buldular ama soft rock'tan başka bir şey yoktu. Cox kadranlı çevirmeye devam etti. "Televizyonda olacak," dedi Cole.

"Elbette. Ama eve geri dönmeli miyiz? Deese ölmediyse, bir şekilde dışarı çıktıysa, takip ediyor olabilirler."

Cox, sağcı sunucunun "Tanrı yardımcımız olsun, bir toplu katliam haberi aldık.

Show Boat alışveriş merkezinde aktif bir silahlı saldırgan var. Henüz ayrıntılara sahip değiliz, ancak görünüşe göre birkaç ölü ve yaralı var ve saldırgan hala serbest. Polis ve ambulanslar orada ve daha fazlası da yolda. Eğer bunu arabanızda dinliyorsanız, Show Boat'a gitmeyin. Tekne alışveriş merkezi."

"Ah, Tanrım, şimdi sıçtık," dedi Cole. "Artık cinayet için bu işin içindeyiz. İkimiz de."

"Belki de değil, belki de değil. Belki yeterince uzaklaşırsak ..."

"Toparlanıp gitmeliyiz," dedi Cole. "Evi temizleyeceğiz. ve otoyola çıkacağız. Yarın öğlene kadar Nebraska'da olabiliriz. Hava karardıktan sonra insanlar arabayı pek iyi göremeyecektir. Ne kadar benzinimiz var?"

Cox kaçmanın en iyi fikir olduğunu düşündü, ta ki kiraladıkları evin garaj yoluna girip garaj kapısını açana ve Deese'in kamyonetini içeride bulana kadar.

"Vay anasını," dedi Cole. "Dışarı çıkmış."

—

DEESE YARALANMAMIŞTI. Ve alışveriş merkezinde kimse öldürülmemişti. Beş insanlar yaralanmıştı ama henüz kimse ölmemişti. Deese televizyonun önünde duruyordu; televizyon, alışveriş merkezinin batısında havada asılı duran bir helikopteri gösteren bir kanala ayarlanmıştı ve kameralar polis arabalarından oluşan filoları hedef alıyordu.

"Üçümüzün de fotoğraflarını çekmişler," dedi Deese.

"Ne?"

"Bir dakika izleyin, tekrar gösterecekler. Helikopterden, sunucu bayana, video kameralara geçecekler. Sonra da suçlunun kim olduğunu konuşacaklar. Yani, bu olayda hangi polislerin suçu var? bütün bu boktan şey."

Bir dakika sonra kanal helikopter yayını keserek alışveriş merkezindeki videoyu sunan spikere geçti. Cox, Deese,

ve Cole şapka ve güneş gözlüğü takmışlardı, bu yüzden videolar harika değildi. En tanınmış kare, koridorda koşarlarken kameraya bakan Cox'a aitti. "Yukarı bakmak istememiştim. Kameraya bakmıyordum."

Cole, "Saçını kesmemiz ve sana bir elbise giydirmemiz gerekiyor. Herkes uzun saçlı bir sarışına bakacak. Seni sersemletmemiz lazım. Kestikten sonra kızıla boyayacağız. Şehirden çıkarken saç malzemesi alırsız, bir motelde saçını boyarsız."

"Harrelson elimizde," dedi Deese. "Parası hâlâ onda." Cox: "Ne? Bunu yapmayacağız. Delirdin mi sen?"

"Neden olmasın? Polisler nerede olduğumuzu bilmiyor. Ona vurduk. Bu gece, bir saat sonra, parayı al ve yola çık," dedi Deese. "O an ile kalkış arasındaki süre sadece bir saat, gecenin bir yarısı. Toparlanıp gelmemize bile gerek kalmayabilir. buraya geri dön."

Bir dakika düşündüler, sonra Cole Cox'a dedi ki, "Paraya ihtiyacımız var. Bu değişmedi. Hâlâ oyundayız."

BÖLÜM

NINETEEN

Bob alışveriş merkezinin video izleme istasyonundan Lucas'ı aradı. "Adamları arabaya götür. Gözcüler ve Deese ayrı arabalarla geldiler ve ikisini de tespit ettik. Vegas'ta kırmızı ışık kameraları var. Biz onları bir süre takip edebilmeliyiz. Tam tepelerine ulaşamayabiliriz ama Vegas operasyonundaki adamlar bizi yaklaştırabilir."

"Ben onları oraya götürürüm," dedi Lucas. "Arabada görüşürüz."

Rae hâlâ şaşkın görünen Tremanty'yle uğraşıyordu.

Lucas bir zamanlar Clara Rinker adında bir suikastçının izini sürüyordu. ve FBI'ın işbirliğiyle, kendisine ihanet eden bir organize suç örgütü üyesini araması için onu kandırmayı başarmıştı.

Ya da öyle sandılar.

Aslında Rinker neler olduğunu tam olarak biliyordu. Hedefe bir kullan-at telefon göndermiş ve izini sürebileceğinden korktuğu için ona gerçek numarasını önceden vermek istemediğini söylemişti. Onu kullan at telefondan arayacaktı.

Orduda mühimmat çavuşu olan bir arkadaşı, telefonun içine bezelye büyüklüğünde bir C4 yerleştirmişti.

Düğme. Lucas ve aramayı dinlemeye hevesli federaller, arama geldiğinde mafyanın etrafında toplanmış, FBI teknik elemanları da aramayı takip etmek için bekliyorlardı. Bunun yerine Rinker küçük bombayı tetiklemişti. Mafya babasının kafasının büyük bir kısmı havaya uçmuş ve beyni Lucas'ın suratına çarpmıştı.

Lucas çıldırmıştı. "Çek şunu üzerimden, çek şunu üzerimden..."

—

Tremanty'ye bakarken o anı hatırladı, FBI adamına sıkılan kurşun hâlâ kadının kanıyla kaplıydı.

Lucas Rae'ye, "Onları takip edebiliriz. Sandro'yu otele geri götür. Seninle telefonda konuşabiliriz ve sen de bizi bir taksi ya da polis arabasıyla yakalayabilirsin. Sanırım oğlumuzun biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ben iyiyim," dedi Tremanty ama gözlerindeki donuk bakış hiç gitmedi.

"Hayır, değilsin," dedi Lucas. "Senin olduğun yerde ben de vardım ve düzelden zaman alacak. O yüzden git ve kendine gel. Yerinde koş, biraz sınav çek, duş al."

Rae'ye dedi ki, "Onu al. Otele bir polis arabası getir. Bob ve ben gidiyoruz. Mümkün olduğunda bizi yakala."

Başını salladı ve Tremanty'ye, "Hadi, Ess-Tee. Seni temizleyelim."

Tremanty esnedi -şokun bir sonucuydu- ve sonra, "Giysilerim ... çantam ... hala arabada," dedi.

"Kahretsin," dedi Lucas. Saatine baktı. "Hadi, otelden üç dakika uzaktayız. Seni götüreceğiz."

—

BOB kamyonun başında bekliyordu ve onlar park binasından çıkarken ışıklara ve sirene bastı. "İkisini de Las Vegas Bulvarı'nın güneyinde, Strip'in sonuna kadar izlediler, şimdi daha güneyde arıyorlar," dedi dakikada bir mil konuşarak. "Sorun şu ki, kameralar çoğunlukla işlek kavşaklarda bulunuyor. Eğer bir yerleşim bölgesine saparlarsa, onları kaybederiz."

Lucas, "Planladığımız gibi sokaklarda çalışacağız," dedi. "Alışveriş merkezinde vurulan onca insanla birlikte, ihtiyacımız olan tüm yardımı alacağız."

Bob'un telefonu çaldı ve açtı, bir süre dinledi, "Beni haberdar et," dedi, kapattı ve Lucas'a, "Hâlâ Bulvar, ama daha güneyde. Beauchamps'ın öldürüldüğü eve doğru."

"Elbette," dedi Lucas. "Yedek güvenli ev. Yakın olması kaçınılmazdı."
Tremanty sordu, "Bu canlı değil, değil mi? Gerçekten canlı video görmüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, hepsi kaydedildi," dedi Bob. "Yarım saat geciktik."

—

Tremanty ve Rae'yi Bellagio'da bıraktılar ve Rae Tremanty'yi götürürken Bob, "Oldukça titrek görünüyor," dedi.

"Bunu sana anlatabilirim," dedi Lucas.

Bob'un telefonu çaldı. Açtı, dinledi ve kapattı. "Daha güneye gitmeliyiz. "Daha güneye gitmeliyiz.

Beauchamps bölgesi. Belki şansımız yaver gider."

"Güneş ufkun altında," dedi Lucas. "Hava kararmaya başlayacak. Kahretsin, keşke bir saat daha ışık olsaydı."

"Neyse o," dedi Bob.

Bulvarda hızla ilerliyorlardı, kırmızı ışıklarda siren çalarak o yöne giden birkaç Vegas polis arabasına yetişmeye çalışıyorlardı. Bob'un telefonu tekrar çaldı. Dinledi, telefonu kapattı ve şöyle dedi: "Onları Sunset'te yakalamışlar, hâlâ güneye gidiyorlar. Ama Warm Springs'de kamera yok, yani oraya döndülerse-"

"Eminim öyledir," dedi Lucas. "Bir haritaya ve belki yirmi otuz polisin kapıları çalmasına ihtiyacımız olacak."

Yine telefon. Bob dinledi, kapattı ve dedi ki, "Bahsi kaybedecektin. Warm Springs'i geçip güneye gittiler, çünkü onları Blue Diamond'da yakaladılar, orada bir kamera var.

Oradan doğuya döndüler. Onları bir daha göremeyeceğiz, vitrinlerde kamera yoksa kameralarımız da yok. Blue Diamond'ın doğusundaki yerleşim alanlarının bir haritasına ihtiyacımız var."

Lucas arkadan Rae'nin iPad'ini aldı, bir harita çağırdı ve bir süre inceledi. "Belki . . . iki mil kare ev. İşte burası eğer kameraları görmedilerse ve kaçmaya çalışıyorlarsa Onlar. Oraya kaç polis sokabileceğimizi öğrenelim. Eğer yeterince polis bulabilirsek, bu gece onları tespit ederiz."

"Etrafta takıldıklarını varsayarsak," dedi Bob.

"Evet. Bu," dedi Lucas.

—

BOB bir telefon daha aldı ve Las Vegas Metro polislerinin bölgeye hareket ettiği, Windmill Lane olduğu ortaya çıkan bir CVS eczanesinde buluştukları söylendi, eğer doğuya gidiyorsanız, Blue Batıya giderseniz Diamond. Oraya vardıklarında dokuz Metro polis arabası park yerindeydi ve arkalarından daha fazlası geliyordu. Park ettiler ve Deborah Case adında bir şerif yardımcısı tarafından bir minibüste yönetilen doğaçlama bir komuta merkezi buldular.

Lucas, Case'e kendisini ve Bob'u tanıttı, alışveriş merkezinde olduklarını söyledi ve Case, "Bizim için bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Lucas başını salladı. "Hayır. Görünüşe göre bizim yapacağımız şeyi yapıyorsun. Bize birkaç blok verin, ikimiz de bu konuda deneyimliyiz."

"Yeleğiniz var mı?"

"Evet."

"Pekâlâ." Başka bir polisi işaret etti. "Bu Lenny. Lenny size nereye gideceğinizi söyleyecek."

Lenny'nin elinde önce çeyreklere, sonra da daha küçük karelere ayırdığı büyük ölçekli bir harita vardı. Lucas ve Bob'u kalabalık bir alt mahallenin kenarındaki bir kareye yerleştirdi.

"Beyaz bir Ford F-150 SuperCab arıyoruz - arkada daha küçük kapıları olan, arkadan menteşeli olan model. Ve biz Gümüş ya da belki şampanya rengi bir Cadillac Escalade arıyorum," dedi Lenny. "Her ikisinin de plakasında çamur var ve çok fazla Yılın bu zamanlarında buralarda çok fazla çamur birikintisi olur, bu yüzden çamurlu plakalar görürseniz, bunlar onlardır. Her iki plaka da beyaz, California ve Louisiana. Nevada plakaları açık mavidir ve üstte veya altta sarı veya turuncumsu bir sahne bulunur."

Lucas, "Her blok için birkaç kapı düşünüyoruz," dedi.

"Her blokta iki kapı olsun diyoruz. Burada her blokta çok fazla ev var ve bazı kıvrımlı sokaklar var ve çok uzağı göremiyorsunuz. En iyi kararınızı verin."

Lenny dedi ki. "İnsanlara araçları olan evler aramalarını söylüyoruz."

Dışarıda park edilmiş Nevada plakalı ve hedef araç olmayan araçlar var. Kapıyı çalmak ve lanet olası yamyamın kapıyı size açmasını istemezsiniz."

Bob, "Muhtemelen bundan kaçınmaya çalışırdık," diye aynı fikirdeydi.

"Sizin için fazladan telsiz göğüs paketim yok çocuklar.

Kullanabileceğiniz bir el cihazım var," dedi Lenny.

Bob'un ahizeyi bulması sekiz saniye sürdü ve Lucas'la birlikte kendi meydanlarına doğru yola koyuldular. Birkaç dakika sonra Rae aradı ve "Neredesin? Ben de bu işe dahil olmak istiyorum."

"Sandro nasıl?" Lucas sordu.

"O da gelmek istiyor. Sanırım artık gözlerinden ve ağzından kan geldiği için silkelenip kendine geliyor."

Lucas ona CVS'deki buluşma yerinden bahsetti. "Siz de kendi görevinizi alabilirsiniz. Ama irtibatta kalın."

Lucas ve Bob kabaca dikdörtgen bir alan çizmişlerdi. Lucas, Rae'nin iPad'inde farklı büyüklükteki on dört bitişik blok halinde dizilmiş yüz yirmi dört ev saymıştı. Bob'la iPad'in başında konuştular ve bölgeyi kapsadığından emin olmak için yaklaşık kırk evi vurmaya çalışmaları gerektiği konusunda anlaştılar.

Tahoe'yu park edip kilitlediler ve ılık, uzun süren alacakaranlıkta yürümeye başladılar. Lucas daha önce hiç böyle bir alt bölgede bulunmamıştı: evler büyüktü ama aralarında sadece birkaç metre vardı. Bazılarında hiç çim yoktu, ön kapılara kadar uzanan beton bir levhadan başka bir şey yoktu. Diğerlerinde posta pulu gibi çimler, çakıllar ve birkaç çöl vardı.

Çalılar. Sokak lambasının altında sert yeşil olan şaşırtıcı bir çimenlikte plastik çim olduğu ortaya çıktı. Tüm evlerin üç arabalık garajları vardı, genellikle çift kapılı ve tek kapılıydı. Çoğu beyazdı, ancak mahalleye pastel renkler, yeşil, bej, ten rengi serpiştirilmişti. Sokaklar boştu.

Bob bir tarafta, Lucas diğer tarafta çalışıyor, ışıkları yanan evlere bakıyorlardı. Sadece birkaçının hem ışıkları hem de araçları açıktı. ve onları seçtiler. İçerideki insanlar temkinliydi. Lucas kapı zilini çaldıktan sonra bir adam Lucas'a, "Polisi arıyorum!" diye bağırdı. Bir başkası, "Polis istemiyoruz!" diye bağırdı.

Bir saattir kapıları çalışıyorlardı, Bob ahizeden bir telefon aldığı anda karanlık çökmüştü. "Ben Lenny. Marshal?"

"Evet, ben Bob Matees."

"Onları yakaladık. Eminiz. SWAT'ı içeri girmesi için hazırlıyoruz. Evin ışıkları yanıyor ama görünürde araç yok. Ama olmazdı, değil mi? Her neyse, sizi bilgilendiriyoruz. CVS'ye geri dönmek isterseniz, sizi eve götüreceğiz ve aşağı inişini izleyebilirsin. Eğer istersen. Anladığım kadarıyla bunu son yaptığında vurulmuşsun."

"Arayan diğer adamdı," dedi Bob. "Beş dakika sonra görüşürüz." Lucas için ısıklık çaldı, sonra da bağırdı: "Onları yakaladılar!"

Kamyona geri koştular ve gittiler.

—

Rae, Tremanty'nin peşinden koşarak cvs'ye gitti. Üzerinde yeni kısa kollu bir gömlek vardı, kan lekesi yoktu. "Bunlar onlar," dedi Rae. "Bir komşum gümüş bir Escalade ve beyaz bir pikap kullandıklarını, sadece birkaç aydır orada olduklarını söyledi.

Sarışındı ama Deese'i kamyonun sürücüsü olarak bir fotoğraf sergisinden seçti."

"Buradan ne kadar uzakta?" Lucas sordu.

"Bir mil değil. Windmill'in doğusunda, sonra bir blok ötede. Komşu, bu iki adam gelmeden önce evin Airbnb olduğunu, kiracıların her hafta gelip gittiğini söyledi. Bunlar onlar."

"SWAT ne zaman giriyor?"

"Hazırdılar, şu anda yaklaşıyorlar. O tarafa gidebiliriz ama birkaç yüz metre öteye gitmemizi istiyorlar.

On beş dakika içinde yapacaklar. Düşünecek fazla bir şey yok." "Ben de bunu yapacağımızı sanıyordum," dedi Lucas.

Tremanty başını salladı. "Ben de öyle. Ama Deese'i yakaladığım sürece umurumda değil."

—

Şerif yardımcısı CASE, hedef evin etrafında takip araçlarından oluşan iki halka oluşturmuştu. Bir halka bir blok ötede, diğer halka Üç. Eğer Deese ve diğerleri garip bir şans eseri SWAT ekibini atlatırsa, ağ üzerlerine çökecekti.

Lucas, Bob, Rae ve Tremanty, hepsi de Tahoe'nun içinde, ilk halkaya doğru ilerleyip park ettiler. Bob, Tremanty'ye "Başın nasıl?" diye sordu.

"Tamam. Yüzüme soğuk su çarparak on dakika boyunca duşta durdum. Bunu unutmayacağım ama bir palyaço gibi etrafta tökezlemeyeceğim. artık," dedi Tremanty. Lucas'a: "Bana orada olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Lucas ona mafya babasının öldürülüşünü, yüzünü tırmalayıp bir avuç beyinle kaçışını anlattı.

"Aman Tanrım," dedi Tremanty. "Bu, uh" "Evet."

—

BOB'UN AHIZESİ GEĞİRDİ. "İçeri giriyorlar," dedi bir ses. "Herkes kilitli ve dolu mu?"

"John Wayne'in dediği gibi," dedi Bob.

Lucas camı indirdi. Eğer ateş edilseydi. duyabilecek kadar yaklaştı. Hiçbir şey yoktu ve bir dakika sonra radyo tekrar geçirdi. "Ev boş. Geri çekilin."

"Lanet olsun," dedi Tremanty.

Rae, "Bakmamız gerek," dedi.

—

Case'i ve SWAT komutanını olay yerinde çalışırken buldukları eve kadar son bir blok yürümek zorunda kaldılar. Ev, her iki garaj kapısı da açık olan tipik bir mahalle eviydi. Beyaz bir Ford F-

150, çamur bulaşmış plakalarıyla, tek bölmeli tarafa park edilmişti.

Şerif yardımcısı Case ön kapıda duruyordu. Lucas, Tremanty, Bob ve Rae beton çimenlikte yürüdüler ve onun yanından geçerek eve baktılar. Lucas kanepenin üzerindeki giysileri ve mutfak tezgâhının üzerindeki abur cubur çuvallarını görebiliyordu. "Geri geliyor olabilirler. Kamyon için," dedi Lucas Case'e. "Olay yerini kapatmalısın."

Dedi ki, "Zaten oradayız. Dış halkayı yerinde bırakacağız. -Cadillac buraya giremez ama muhtemelen çok geçtir."

Kadın işaret etti ve Lucas dönüp baktı. Üç blok ötede, caddenin kenarına bir grup kamyonet park etmişti ve içlerinde bir düzine insanlar sokakta durmuş, onlara bakıyorlardı. "Televizyon," dedi Case. "Eğer medyaya biraz olsun dikkat ediyorsa, bizi göreceklerdir."

"Burada kaç adam bırakıyorsunuz?" Tremanty sordu.

"Evden bir blok ötede, ara sokaklara park edilmiş sekiz plakasız araba. Eğer gelirlerse, onları görürüz. Ve onları indirecek insan gücümüz olacak. İsterseniz içeri girebilirsiniz."

O başka bir şey yapmaya gitti ve Lucas, Bob, Rae ve Tremanty evin içine girdi, oturma odasını ve iki yatak odasını gezdi. Dolaplarda ve yatak odalarında son moda giysiler vardı. kutular ve çantalar içinde yerdeydi. Tremanty, "Alışveriş merkezinden sonra büyük bir insan avı olacağını biliyor olmalılar," dedi. "Şehirden ayrılmak üzereler."

Bob, "Lenny denen adam Otoyol Devriyesinin şehir dışına çıkan tüm yollarda olduğunu söyledi," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Eğer kaçmayı planlıyorsa Alışveriş merkezinden doğruca gelselerdi, bu eşyaların çoğunu paketlemiş olurlardı. Ne kadar sürer, beş dakika mı? Ve neden kamyonu bırakalım? Cadillac'tan çok daha anonim."

Bob, "Los Angeles'taki çatışmada bile bir şeyler aldılar," dedi.

"Dışarıda olmaları garip, şehirde dolaşıyorlardı. Herkes ve kardeşi onları arıyor ve televizyonda o videolar var," dedi Tremanty.

Bob, "Bir şeylerin peşindeler," dedi. Rae:

"Evet."

Bir süre sonra Lucas, "Bu artık bir yılan avı. Bizim için hiçbir şey yok. Bir şeyler değişmediği sürece."

"Ne demek istiyorsun?" Tremanty sordu.

"Otele dönelim ve çantamızı hazırlayalım diyorum," dedi Lucas. "Biraz blackjack oynarız. Bob da Strip'teki dükkânlardan birinden biraz ot alıp kafayı bulur. Rae . . . Rae'nin ne olduğunu bilmiyorum. yapabilirsin. Bir sanat kitabı okuyabiliriz. Burada olup bitenlerden haberdar olmak için el cihazını alabiliriz."

Rae: "Gerçekten mi?"

"Ah, siktir et," dedi Tremanty. Park yerine baktı, polis arabaları etraflarına yığılmıştı. "Haklısın. Bu işin dışındayız."

BÖLÜM

YİRMİ

Cox, Cole ve Deese sekizden birkaç dakika önce evden çıktılar. Cox, Deese ile tartıştıktan sonra pek konuşmuyordu. Deese, o yüzüne karşı, hepsini aşağı çektiğini söyledi. "Hayatım boyunca gerçekten kötü bir şey yapmadım ve siz beni aşağıya çekiyorsunuz. Polisler beni arıyor. Belki de cinayetten. Neden gidip bütün o insanları vurmak zorundaydın ki?"

Deese ona gülümsemişti, sarı dişleri tepedeki LED ışıkların altında donuklaşmıştı. Cheetos yiyordu, dudakları peynirle turunculaşmıştı. "Artık işin içindesin, sürtük," dedi. "Sen gerçek bir kanun kaçağısın. Ortadan kaybolmazsan seni bir masaya yatırıp koluna bir iğne batıracaklar."

Cox ağlamaya başlamıştı ve Cole, "Kes şunu. Bu işi çözeceğiz. Bu gece kim ne yapacak?"

Deese: "Çözecek ne var ki? Neredeyse başardık bile." Cole: "Dostum, seni bu karmaşadan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum. Marion ve ben üç yıl boyunca LA çetemizi yönettik ve siz ortaya çıkana kadar en ufak bir sorun yaşamadık. Ama bu gece bir baskın yapacağız ve bu benim en iyi yaptığım şey. Organize olmalıyız, zincirler ve Asma kilitler. Bazı haritalara ve uydu resimlerine bakmam lazım. Yapacak çok şey var."

—

Sırt çantalarını, silahları, zincirleri, asma kilitleri ve maskeleri hazırladılar ve uydu görüntülerine baktılar. Cox televizyonu açtı ve bir haber kanalı buldu. Tüm konuşulan şey

Alışveriş merkezi, 2017 yılında elli sekiz kişinin ölümüne ve sekiz yüzden fazla kişinin yaralanmasına neden olan Las Vegas müzik festivali katliamının bazı anılarıyla birlikte.

Deese, "Kahretsin, biz küçük zamanlayıcılarız," dedi.

Mikrodalgada makarna ve peynir yediler, eşyalarını Cadillac'a taşıdılar ve yola çıktılar. Cox başka bir haber istasyonu buldu.

Tina's Wayside'a giden yolu yaralamışlardı ki kadın haber spikeri "Show Boat alışveriş merkezindeki silahlı saldırılarla bağlantılı olduğu düşünülen bir SWAT ekibi baskını haberi alıyoruz. Muhabirimiz Jennette English, Windmill Lane'de Metro polisiyle birlikte."

Cox irkildi. "Aman Tanrım, evi aldılar." Deese: "Ne?"

"İşte oradaydık," dedi. "Windmill Lane'in ilk sokağındaydık. Geri dönemeyiz. Bütün kıyafetlerimizi aldılar, her şeyi. Ayakkabılarım."

Cole: "Tanrım, şanslıydık. Biz ayrıldıktan birkaç dakika sonra gelmiş olamazlar."

"Lanet olası kameralar, eminim," diye homurdandı Deese. "Ben Londra'dayken, kameralarıyla şehrin her yerinde insanları adım adım izleyebiliyorlardı. Eminim burada da vardır."

"Ne yapacağız?" Cox sordu.

Cole, "Bizi izliyorlarsa arabaları biliyorlar," dedi. "Bu arabayı. Ve kamyon. Bize benzeyen her şeyi kontrol ediyorlardır. Hemen gözden kaybolmamız gerek."

Cox tekrar ağlamaya başladı. "Eve gitmek istiyorum." Cole, "Gerçekten gözden kaybolmamız gerekiyor," dedi.

"Bu bir Cadillac," diye feryat etti Cox. "Bir Cadillac'ı ormana park edemezsin, kimse ona bakmaz."

"Hayır, ama saklayabilirsin. Bir sonraki ışıktan sola dön."

—

COLE onları beş dakika uzaklıktaki Cadillac bayisine götürdü. Orası kapalıydı, ama caddeye bakan park edilmiş Cadillac'lar vardı. Sokakta birkaç boş yer var. "Ya bir nöbetçi varsa?" Cox boş alanlardan birine geri geri girerken sordu.

Deese, "Ben hallederim," dedi.

"Tanrım, bir güvenlik görevlisini mi öldüreceksin?"

Deese hayır demedi. Bunun yerine kalabalık otoparka baktı ve Cole'a sordu: "Burayı nereden biliyorsun? Bu oldukça zekice."

"Arabayla dolaşırken gördüm," dedi Cole. "Biz hala Harrelson'ın orada olup olmadığına bakmak için fark edilmeden Tina'ya gitmeliyim. Buna daha bir saat var. Plakalardaki kiri silmemiz gerekiyor - bu noktada, bu bir eşantiyon."

Bunu yaptılar, sonra da beklemek için yerleştiler.

Arka koltukta folyo bir çuval hışırdadı. "Cheetos isteyen var mı?" Deese sordu.

-

Tina's Wayside'a saat dokuzu on geçe, zifiri karanlıkta vardılar ve hemen Harrelson'ın Sarı Taksi'sini gördüler.

renkli Porsche Cayenne park yerinde bir ışığın altında duruyordu. "Ah, dostum," dedi Cole. "O burada."

Deese, "Bu Cadillac'ın içinde oturmaktan nefret ediyorum," dedi. "Onu göremeyeceğin bir yere sıkıştırabileceğimiz bir yer bul."

Otoparkın etrafında bir tur attılar ve otoparkın arka tarafına paralel uzanan caddede, diğer iki cipin arasında, Harrelson'ın kamyonetini hâlâ görebilecekleri bir noktada karar kıldılar. Daha fazla Bekliyorum. Son seferinde Harrelson saat 10'da ayrılmıştı. Ve bu gece de öyle yaptı.

Bir farkla: Yanında kısa boylu, yuvarlak kafalı bir adam vardı. İkisi de Cayenne'e bindiler ve Deese arabayı kullanan Cox'a "Gitmeliyim! Hızlı gitmeliyim! Hızlı! Hadi! Hadi! Hadi!"

Cadillac'ı vitese taktı, SUV'u yoldan çıkardı. ve gaza bastı. "Çok hızlı değil," dedi Cole, "Bir polisin bizi durdurmasını istemeyiz."

"Şansımı denemeliyim," dedi Deese. "Hızlı! Hızlı! Hızlı! Yürü! Yürü! Hadi!"

Cox rotayı ilk denemeden beri biliyordu. Herhangi bir şey görmediler. polisler-"Bahse girerim evi koruyan bütün boş arabaları almışlardır," dedi Cole.

-Ve Harrelson'ın evinin karşısındaki duvara üç ya da dört dakika kala varabildiler.

Cole ve Deese kar maskelerini kafalarına geçirmişlerdi, silahlarını kontrol etti. Evden çıkmadan önce Cole bir sehpanın iki tahta ayağını sökmüştü. Bunlar, her biri iki ayak uzunluğunda, üst kısımlarında keskin, doksan derecelik köşeleri olan tatmin edici sopalar yaptı. Son. Cole birini Deese'e uzattı ve "Bacağın. Kimseyi öldürme."

Deese onu eline aldı ve şöyle dedi: "Belki de o sefil pislik Smith için çalışmak yerine sizinle çalışmalıydım. I eskiden bu baston vardı ..." "Doğru," dedi

Cole.

Cox, Cadillac'ı çok uzak olmayan bir yerde bırakacaktı. Eğer bir sorun çıkarsa, ararlardı ve o da hemen gelirdi. Her şey yolunda giderse, Harrelson'ın arabalarından birini alıp O kadar. Duvara yaklaştıklarında kadın yavaşladı ve Deese ona, "Sakın kaçma. Sakın polislere kaçma. Eğer kaçarsa ve bizi burada bırakırsan, ben hapisten çıktıktan sonra seni bulur, gözlerinin önünde keser ve ciğerini yerim."

"Tanrım, Deese," dedi Cole. Ve Cox'a: "İyi olacaksın. Oyunda kal."

Duvara varmışlardı ve Deese ile Cole, artık tamamen karanlıkta, hızla SUV'den çıkıp duvarın üzerinden geçtiler.

-

İlk girişimlerinde olduğu gibi, alt bölge ölü görünüyordu: sokaklarda araba yoktu, dışarıda kimse yoktu, sesler, müzik ya da yüzme havuzlarında insanlar yoktu. Televizyon ekranlarının titreşimleri birkaç perdenin arkasında dans ediyordu, ancak Las Vegas'ın bir parçası olarak, tüm gece süren şöhretiyle burası bir başarısızlıktı.

Deese ve Cole, Harrelson'ın evinin karşısındaki bir çalılığın arkasına çömelmişlerdi.

Ön kapının yanındaki fener. Deese çalığı biraz kenara çekmeye çalıştığında bir avuç dolusu dikenle karşılaştı ve sonraki iki dakikayı onları avucundan çıkarıp sahne fısıltısıyla küfrederek geçirdi.

Anlaşılan o ki, sokağı bela için tararlarken bu iki dakikayı iyi değerlendirmişler. Cox aradı, "Harrelson az önce geçti, iki arabadaki insanlar . . . Şu anda kapıya doğru dönüyor. Kapının içinde."

"Git," dedi Cole. "Yürü, koşma."

Caddeyi geçip Harrelson'ın garajına kadar yürüdüler, sonra köşeyi döndüler ve bir dakika önce terk ettiklerine tıpatıp benzeyen başka bir çalının arkasına geçtiler.

Cole sordu, "Hazır mısın? Masa ayağını aldın mı?"

"Evet, evet, eğer silahın varsa. Bu maske dilime yapışıp duruyor."

"Sessiz olun. Bunlar onlar."

—

Sokakta ışıklar yanıyor, bir araba yavaşça hareket ediyor. Sonra garaj kapısının kaldırma mekanizması devreye giriyor, tepe lambası yanıyor, Kapı açılıyor. Cole, "Garaj kapısının inmeye başladığını ya da bir araba kapısının çarptığını duyana kadar olmaz. Anahtarlarıyla birlikte kamyonetin içinde olmasını istemeyiz. Garaja girerken yüksek adım at, güvenlik lazer ışınını tetiklemek ve kapıyı ters çevirip tekrar yukarı çıkmasını sağlamak istemezsiniz."

"Anladım, anladım, bana milyonlarca kez söyledin."

Sarı Taksi Porsche önce kaldırıma çıktı, sonra garaj yoluna girdi ve garaj kapısının sonuna kadar açılıp kaybolması için durakladı. Bir saniye sonra kapı tekrar aşağı inmeye başladı ve Cole "Git!" dedi.

Dikenli çalılardan ve garajın köşesinin etrafından dolandılar, kirişin üzerinden yüksek adımlarla geçtiler ve siyah bir Lexus sedanın arkasına eğildiler. Porsche sedanın diğer tarafındaydı ve onun ötesinde, tek bölmeli garaj kapısının arkasında, ten rengi bir Jeep Sahara duruyordu. Porsche'nin bir kapısı çarptı, sonra bir diğeri ve Cole ile Deese Lexus'un arka camından bakıp diğer taraftan çıktıklarında kısa boylu, kabak kafalı adamın yürüdüğünü gördüler. Lexus ve Porsche'nin arasından geçip onlardan uzaklaşarak evin iç kapısına doğru dönün.

Cole, "Şimdi," dedi ve ayağa kalkıp kendisini görmeyen Pumpkin Head'in arkasından Lexus'un ucuna doğru adım attı ve sonra Harrelson Porsche'nin arkasından çıktı ve onu görüp rotasını tersine çevirmeye çalıştı ancak Cole silahını Harrelson'a doğrulttu ve bağırdı, "Kimildama! Kıpırdama yoksa seni öldürürüm, orospu çocuğu."

Kabak Kafa şaşkınlık ve şok içinde irkildi ve döndü.

Deese, Cole'un arkasından ve yanından yaklaşarak masa ayağıyla alnına vurdu ve ölü bir dalın kırılması gibi yankılanan bir çatırtı duyuldu.

Kabak Kafa yere yığılırken Cole, "Tanrım," dedi ama bir şekilde silahının namlusunu Harrelson'a doğrultmaya devam etti. "Duvara, duvara, orospu çocuğu. Ellerini duvara koy. Kaldır onları."

Kabak Kafa elleri ve dizleri üzerinde debelenerek inledi-"Ah! Ow! "Ve Deese kaburgalarına tekme attı. Kabak Kafa tekrar yere düştüğünde Deese cesedin üzerine çıktı ve Harrelson'a "Seni öldüresiye dövmek zorunda bırakma beni. Aç şu lanet Porsche'nin bagajında."

Harrelson, yüzü kızarmış ve sinirli ama korktuğu belli değil, "Anahtarlarımı cebimden çıkarmam lazım. Seninle kavga etmeyeceğiz. Ve Dopey'e daha fazla zarar verme."

Deese, "Canım isterse onu öldürürüm, lanet olası Dopey," dedi.

Harrelson cebinden bir anahtarlık çıkardı, bir düğmeye bastı ve Porsche'nin arka kapağı açıldığında bir dizi golf sopası ve bir spor çantası ortaya çıktı. Çantanın içi golf tişörtleri, iki çift golf ayakkabılar ve kirli gömleklerle dolu plastik bir torba. Deese paspası kaldırdı: orada yedek lastik ve aletlerden başka bir şey yoktu.

"Sana sadece bir kez soracağım," dedi Deese. "Para nerede?"

Dopey/Pumpkin Head hâlâ yerdeydi, hâlâ inliyordu ama şimdi "Ahhh! Ahhh! Ahhh! Ahhh!" Deese onu tekrar tekmeledi ve o da inledi ve Harrelson, "Cebimde bir rulo var ve Dopey'nin bin, muhtemelen."

Deese masanın ayağıyla saldırdı ve Harrelson'ın yüzünün yan tarafına vurarak elmacık kemiğinde bir yara açtı ve onu önce garaj duvarına, sonra da poposunun üzerine düşürdü. Duvarda asılı bir tırmık üzerine düştü.

Deese, "Ayağa kalk yoksa diz kapaklarını kırarım," dedi.

Cole dedi ki, "Sakin ol, onu öldürmek istemiyoruz. Onu öldürürsek parayı alamayız."

"Onu öldürmeyeceğim ama bana paradan bahsetmezse ağzı hariç her yerini sakat bırakacağım." Harrelson

Ayağa kalkmaya çalışırken Deese kalçasına bir tekme attı ve adam tekrar yere düştü ve Deese "Golf oynamak ister misin?" diye sordu. tekerlekli sandalye?"

"Evde daha fazla para var. Belki birkaç bin."

Deese ona vurduğunda Harrelson fobu düşürmüştü, şimdi Cole onu yerden aldı ve "Onu eve götürün. Kapıdan girdiğimizde, alarm pedinin ötmeye başladığını duyabilirsiniz. Ona vereceğiz etkisiz hale getirmek için on saniyemiz var. Eğer yapmazsa, kaçmalıyız. Geri çekilin çünkü önce onun beynine, sonra da Dopey'nin beynine birer kurşun sıkacağım. DNA yüzünden üzerine kan bulaşmasını istemezsin." Cole korku numarasını yapıyor.

"Anladım," dedi Deese.

"Alarm kapalı," diye mırıldandı Harrelson. "Bize zarar vermeyin, ben de parayı getireyim. Elimizdeki parayı."

—

Evin kapısı açıldı ve iri Teksas saçları olan sarışın bir kadın kafasını garajdan içeri uzatarak Teksaslı ağzıyla şöyle dedi

Deese yüzüne vurup onu kış üstü yere düşürmeden önce "Bu da ne?" diye bağırdı ve eve geri döndü. Harrelson "Hey!" diye bağırdı ve Cole silahı onun suratına dayadı.

Harrelson, "Ne? Beni soğukkanlılıkla öldürecek misin?" diye sordu.

Deese, "Siktir et, evet ve tadını çıkar," dedi ve silahı kafasına doğrulttu.

Harrelson irkilmedi ve Cole, Deese'e, "Parayı unutma," dedi ve Deese, "Tamam," dedi ve Dopey'i kalçasından vurdu, patlama kapalı alanda bir top gibi ses çıkardı. Cole

Dopey zıpladı, çığlık attı ve Harrelson bağırdı, "Tanrı aşkına kesin şunu. Sana parayı vereceğiz."

—

GLORIA HARRELSON mutfak zemininde sürünüyor, burnundan kan damlıyor ve öksürüyordu. Deese silahını Harrelson'a doğru salladı.

Harrelson Cole'un yanından geçip eve girdi ve "Dopey için ambulans çağırmalıyız" dedi.

Deese: "Siktir et onu, bırak ölsün."

Dopey'nin saçları kazınarak at kuyruğu haline getirilmişti ve Deese Cole'a Harrelson'ı kastederek "Silahını bu pisliğe doğrult" dedi ve Cole bunu yapınca Deese Dopey'ye doğru geri çekilerek saçlarını tuttu ve onu çığlıklar atarak evin içine sürükledi ve yere attı. Gloria Harrelson hâlâ mutfaka doğru sürünüyordu.

Deese, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve kışına bir tekme attı, kadın yere yığıldı ve ağlamaya başladı.

Harrelson, "Bir şey daha yaparsan pirincin taşını ayıklar gibi üstüne atlarım." dedi.

"Ve sen de lanet olası ölü bir kahraman olacaksın," dedi Deese.

"Ve bir kuruş bile alamayacaksın, seni bok parçası!" Harrelson bağırdı.

Cole dedi ki, "O paraya ihtiyacımız olacak. Nerede o para?"

Harrelson, "Rulomu aldım ve kasada daha fazla para var," dedi. "Artık Gloria'ya bulaşma."

"Ruloyu bana ver," dedi Cole.

Harrelson cebini karıştırıp çoğu yüzlük banknotlardan oluşan rulosunu çıkardı ve Cole onları karıştırarak, "Belki üç bin dolar," dedi.

"Yeterli değil, hiçbir yerde yeterli değil. Bak sana ne diyeceğim, yeterince para alamıyoruz, bunu amcıkta çıkaracağım," dedi Deese Harrelson'a.

"Yapma bunu," diye feryat etti Gloria yerden.

Cole, Deese'e "Çok uzun zamandır buradayız. Kes şu saçmalığı. Kasanın açılmasını istiyoruz. Eğer bir dakika otuz saniye içinde açamazsak, onları öldürürüm ve buradan çıkarız."

"Yapma bunu," diye bağırdı Gloria. "Kasa aile odasında."

Deese, Dopey'i tekmeledi ve "Cep telefonunu ver" dedi.

Dopey inledi ve "Kanamam çok kötü" dedi ve Deese "Ver şu lanet telefonu yoksa seni öldürene kadar tekmelerim" dedi.

Dopey telefonu kana bulanmış cebinden çıkardı ve Deese üzerine bastı. Silahını Harrelson'a doğru salladı ve "Kasa" dedi.

Harrelson ve Gloria aile odasına doğru ilerlerken, Deese Cole'a doğru eğildi ve "Bu işte oldukça iyiyim," dedi.

"Dostum . . ." Cole sadece başını salladı.

Kasa, bardaki bir dolabın yan tarafına gizlenmişti. Harrelson dolap şeklindeki kapıyı çekip açtığı anda, üzerinde şifreli bir kadrın bulunan bir metre yüksekliğinde çelik bir kutu ortaya çıktı. Kadranı birkaç kez çevirdi, sonra daha yakına eğildi ve sırayla dört farklı numarada durdu. Kasayı açtı ve geri çekildi. Cole, Deese'e "Benimle uğraşmaya kalkarsa vur onu" dedi.

Deese silahını Harrelson'a doğrultunca Cole dizlerinin üzerine çöktü ve kasadan çekmeceleri çıkarmaya başladı. Bir sürü mücevheri yere döktü; altın zincirler, birkaç elmas kolye ve yüzükler, birkaç zümrüt, Cartier'den ışıltılı altın bir Panter broşu. Cole broşu cebine koydu. Alt çekmeceden bir yığın nakit para çıktı. Cole paraları dağıttı ve Deese'e, "Belki altı ya da sekiz." dedi.

Deese silahı Gloria'nın kafasına doğrulttu ve Harrelson'a, "Para nerede, pislik? Para nerede? Sende olduğunu biliyoruz."

"Kasada, aptal," dedi Harrelson, "Şehir merkezinde. Bankada."

"Eskiden arabanızda sakladığınızı biliyoruz."

"Kasabadaki herkes bunun saçmalık olduğunu *biliyor* ve hep de öyle oldu. Bunu yapacak kadar aptal değilim. Ne kadar duydun? Üç milyon mu? Beş milyon mu? Bahse girerim beş milyondur, değil mi? Bir düşünsene. Beş milyon nakitle bir kasaba dolusu pislikle mi dolaşacaksın? Sana arkadan çarptılar ve yangın mı çıktı? A Keş içeri girerse? Üç milyondan olursun. Ya da beş. Her ne duyduysan, saçmalık."

Cole: "Hadi gidelim." Ve Harrelson'a: "O Lexus'un anahtarlarına ihtiyacımız var."

Deese: "Yeterince param yok." Gloria Harrelson'ı Göğsüne, onu kanepeye sırt üstü düşürecek kadar sert bir darbe indirdi.
"Beni dinle,

Kaltak. Para nerede?"

Tekrar ağlamaya başladı, sonra boğuk bir sesle, "Bankada, kutuda. Tanrı şahidim olsun, gerçek bu. Kutunun içinde."

"Siktir et, bizimle geliyorsun."

Cole: "Ne?"

Deese, "O da bizimle geliyor," dedi. Harrelson'a döndü. "Yarın sabah banka açıldığında iki milyon nakit istiyoruz. Parayı bize getirmezsene onu öldürürüm. Polisleri ararsan, onu öldürürüm. Eğer onunla kaçmak zorunda kalırsak, onu öldürürüm. Ama önce onu öyle bir döveriz ki, muhtemelen sokakta yatarken amını bulurlar."

Harrelson: "Siz lanet seraseriler ne olduğunuzu bilmiyorsunuz."

Deese tabancasıyla Harrelson'ın yüzüne vurarak yanağında ve burnunda bir kesik daha açtı.

Harrelson geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Deese çorabı yüzünden çekti. "Bana bak. Bu yüzü tanıyor musun? Televizyona çıktı. Televizyonun her yerinde."

Gloria inledi, "Aman Tanrım, yamyam bu."

Deese döndü. "Bu doğru. Yamyam. Memelerini ağır ateşte kızartacağım, o parayı alamayız."

Gloria: "Aman Tanrım ..."

Cole, "Deese, ben-" dedi.

"Kapa çeneni," dedi Deese. Silahını Gloria Harrelson'a doğru salladı. "Arabaya gidiyoruz. Ve o anahtarlara ihtiyacımız var."

Harrelson, "Ona bulaşma. Yemin ederim, biliyorum buradaki insanlar, seni bulacağız. Ben de kafana bir galon gaz döküp seni ateşe vereceğim."

"O parayı bize getirmekten başka bir şey yaparsan, bunu yapamayacaksın çünkü tecavüze uğramış yaşlı karınla birlikte öleceksin."

Cole: "Yüce İsa."

Harrelson'dan Cole'a: "O orospu çocuğunun ona dokunmasına izin verme."

Cole sırt çantalarından birini açtı ve Deese'e "Silahını ona doğrult" dedi ve Harrelson'a "Etrafına bir zincir takacağım."

Bel. Benimle dövüşürsen yamyam seni öldürecek."

Cole zinciri Harrelson'ın beline doladı ve bir asma kilitle tutturdu. Asma kilit sağlamlaştınca, Harrelson'ı bir oturma odasına götürdü.

odadaki kanepeye baēladı ve zincirin diēer ucunu kanepenin etrafına dolayarak kilitledi.

Harrelson'a iki asma kilit anahtarını gösterdi ve "Bunlar cep telefonunla birlikte mutfak masasının üzerinde olacak. Polisleri ararsan yamyam karını öldürür. Bir düşünün. Zaten aramanın bir anlamı da olmayacak çünkü kanepeyi mutfaēa gtrene kadar mutfak, biz çoktan gitmiş olacaēız."

Cole diēer zinciri paketten çıkardı ve Deese "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dopey'i zincirlemem lazım."

"Eēer Dopey yaşıyorsa, o pislik ambulans aēıracak, polisler gelecek."

"Lanet olsun, Deese."

Deese, Dopey'nin yaralı kalçasını tekmeledi ve "Siktir git," dedi ve onu başından vurdu. Harrelson'a: "İşte. şimdi aramak zorunda deēilsin hiç kimse."

—

Kalbinin derinliklerinde şok yaşayan COLE arabayı sürdü, Deese arkada Gloria Harrelson ile oturuyordu. Cole Lexus'u garajdan çıkarıp sokaēa sokana kadar kimse konuşmadı. Yola ıktıklarında Cole hızlı aramasını tuşladı ve Cox'u arayıp "Neredesin?" diye sordu.

"Bir toprak yıēınının arkasında saklanıyor." "Oraya nasıl gidebilirim?"

"Kapıdan sola dnn, yaklaşık üç blok ilerleyip inşaat alanı. Yolun sol tarafında bir ev kadar yüksek bir toprak yıēını göreceksiniz. Ben onun arkasındayım. Parayı aldın mı?"

"Karmaşık bir durum," dedi Cole. "Berbat bir şey, olan bu."

"Olamaz."

—

Cole, toprak yıēınında Cox'a olanları anlatırken Cox fısıldadı: "Onu öldürdü m? Ve biz Onu kaēıramayız. Onu kaēıramayız."

korkunç, bu korkunç. Tanrım, Cole, bu manyaktan uzaklaşmalıyız."

"Bunu düşünüyorum," dedi Cole.

"Silahını aldın mı?"

"Evet. Ama ben kimseyi vurmadım."

—

COLE, Cadillac'ın Kaliforniya plakasını sökmek ve Lexus'a aktarmak için bir kuruş kullandı. Deese nedenini sorduğunda,

"Çünkü polislerin Kaliforniya plakasını bildiklerini sanmıyorum ama Harrelson onları ararsa Lexus'un plakasını bileceklerdir. Şimdi biz Kaliforniya plakalı bir Lexus kullanmak bildikleri her şey. Burada, Vegas'ta Lexus kullanmak Ford kullanmak gibidir."

Cox sordu, "Parmak izlerimi silmeli miyim? Caddy'den mi?" Cole, "Bunun için çok geç tatlım," dedi.

Yine de denedi, direksiyon simidini, orta konsolu ve kapı kollarını ovmak için bir çorap kullandı. Bunu yaparken mırıldanmaya devam etti, "Tanrım, Tanrım," diyerek Deese'in Gloria Harrelson ile birlikte arka koltukta beklediği Lexus'a baktı.

Cole plakalarla işini bitirdiğinde, yolcu tarafını işaret etti ve ardından sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüyüp içeri girdi. Cox Cadillac'ın arkasından bir çuval çıkardı ve "At En azından birkaç ayakkabı kurtardım." Arabada, arkasındaki Gloria'ya bakmak için döndü ve "İyi misin?" diye sordu.

Harrelson hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Deese sırtıarak, "Onu elleyip durduğum için canı sıkkın," dedi. "Bütün o kıyafetlerin altında güzel şeyler var."

"Yapma bunu," dedi Cox. "Lütfen bunu yapma, buna dayanamıyorum." Cole'a: "Nereye gidiyoruz? Eve geri dönemeyiz."

"Bilmiyorum," dedi Cole. "Bunu çözmemiz lazım."

"Nereye gittiğimizi biliyorum," dedi Deese. "95. Otoyol'dan kuzeye doğru gitmemiz gerekiyor. Yaklaşık iki saat. . . Benzinimiz var mı?"

"Benzinimiz var. Ama bunu yapmaya çalışacaksak bir Walmart'ta daha durmamız gerekecek."

Deese: "Ne için?"

"Birkaç metal dosya kutusu almamız gerekiyor."

Deese: "Neden?"

Cole ona söyledi. Deese, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Çok fazla düşünmüyorsun," dedi Cox. "Nokta."

BÖLÜM

YİRMİ BİR

Lucas telefonu çaldığında on dört saniyedir uyuduğunu tahmin ediyordu. Komodinin üzerindeki ışıklı yüzünü eliyle yokladı, saate ve arayana baktı: Sabahın biri, Tremanty.

Lucas cevap verdiğinde Tremanty, "Yerel ofis Harrelson adında bir adamdan telefon almış ve sonunda beni aradılar.

Harrelson'ın elinde çok para olduğuna inanılan bir kumarbaz.

Deese ve başka bir adam, muhtemelen Cole, onun evine girmişler.

Harrelson'ın orada ya da arabasında beş milyon dolar olduğunu düşünerek. O yapmadı. Deese ve diğerleri Harrelson'ın karısını ve Onu fidye için tutuyorlar." "Bu delilik,"

dedi Lucas.

"Aynen öyle. Deese, Harrelson'ın bir arkadaşını vurdu. Onu öldürdü. Amacına ulaşmak için. Ve Harrelson'ı tabancayla dövdü. Deese, Harrelson parayı ödemekten başka bir şey yaparsa, karısına tecavüz edip onu öldüreceğini söyledi. Polisleri görürlerse, parayı alamazlarsa, ona tecavüz edip öldüreceklermiş. Harrelson onlara inanıyor."

"Deese olduğunu nereden biliyorlar?"

"İçeri girdiğinde maske takıyordu ama maskesini çıkardı. Demek istediğini daha iyi anlatmak için."

"Harrelson seni yine de aradı mı?"

"Adam aptal değil," dedi Tremanty. "Parayı öderse, bir tanığı ortadan kaldırmak için yaşlı karısını nasıl olsa öldüreceklerini düşünüyor."

"Deese nasıl olacak? Harrelson ödemediği sonra onunla gitmez. Hala tanıklar olabilir."

"Burada bir dâhiyle karşı karşıya değiliz. Deese o kadar zeki olmasa da, bir çırpıda öldürmeye hazırdır. New Orleans'ta, Bu neredeyse zeki olmakla aynı şey. Doğruyu söylüyor, Gerçi parayı alamazsa kadına tecavüz edip öldürecek. Alsa bile muhtemelen kadına tecavüz edip öldürecek. Çizmeyi aştı. Sabah Harrelson'ı arayıp parayı nereye teslim edeceğini söyleyecekler."

"Benden ne istiyorsun?" Lucas sordu. "Ne dersen yaparım."

"Aslında sizi bilgilendirmek ve bu durumla nasıl başa çıkabileceğimiz konusunda bir fikriniz olup olmadığını öğrenmek için aradım. Ben ofise gidiyorum. Şimdilik Vegas polislerini bu işin dışında tutuyoruz."

"Bob ve Rae'yle görüşeceğim," dedi Lucas. "İrtibatta olacağız."

—

BOB VE RAE erken yatan tiplerdi ve Lucas'ın odasına girdiklerinde şaşkın görünüyorlardı. Bir gece kuşu olan Lucas kendini iyi hissediyordu. Ama sonra

On beş dakika sonra, sunabilecekleri fazla bir şey olmadığı sonucuna vardılar. Lucas Tremanty'yi aradı ve durumu anlattı.

Tremanty ona birkaç saniye beklemesini söyledi, görünüşe göre Lucas arka plandan gelen sesleri duyabiliyordu. Tremanty geri döndüğünde sesler kesilmişti.

"Dinle, Lucas. . . Dostum, olay şu ki, Harrelson sana benziyor. Aslında bizim gibi ama ben daha zayıfım, omuzlarım yok ve takımı ben yönetiyorum. O da sinekkaydı traşlı. Demek istediğim, yarınki para töreninde golf şapkası ve golf gömleği giyip Harrelson olacak birine ihtiyacımız var. Tabii para dağıtımı *olacaksa*."

"Bunu yapabilirim," dedi Lucas. "Planın nedir?"

"Harrelson parayı almak için bankaya gitmek zorunda. Onu izliyor olabilirler -aslında, bahse girerim- bu yüzden bölgeye akın ediyoruz. Bizim fikrimiz, Harrelson'ın saat dokuzda bankaya gitmesi. Pembe golf tişörtü, haki pantolon ve beyzbol şapkasıyla açılıyor. Merdivenlerde şapkasını çıkarır ve etrafına bakınır. onu göreceklerdir. Sen zaten bankadasın,

Pembe tişörtün ve hakilerinle, sana şapkayı veriyor, takıyorsun ve on beş dakika sonra çantayla çıkıyorsun."

Lucas, "Bankayı izliyorlarsa bu işe yarayacaktır," dedi.

"Şu anda elimizde olan bu. En azından aradıklarında oyunda olacak bir oyuncumuz var."

"Şu anda ne yapmamı istiyorsun?" Lucas sordu.

"Yatağına dön. Biraz uyumaya çalış. Banka müdürüyle konuştuk ve seni saat yedide içeri alacağız. O yüzden alarmını altıya kur. Ya da seni sonra arayabilirim. Bankaya vardığında sana bilgi veririz.

banka, o noktada bildiklerimiz."

"Bob ve Rae'den ne istiyorsun?" "Eğer bir yere ağır girmemiz gerekirse." "Onlara söylerim," dedi Lucas.

Bu durum Lucas'a garip geliyordu: Genelde takımın başındaki adam oydu ve takımın diğer üyelerinden biri olmaya alışık değildi. Piyonlar. Bob ve Rae'ye ne yapacaklarını söyledi. Ve sonra hepsi yatağa geri döndü.

—

Saat altıdan birkaç dakika önce kalktı ve Tremanty tam altıda arayıp planın değişmediğini, sadece sorumlu ajanın şerifle konuştuğunu söyledi. FBI bu işi halledecekti ama Vegas polisleri artık neler olduğunu biliyordu.

Tremanty, "Bu, alışveriş merkezinden sonra politik bir şey," dedi.

—

LUCAS temizlendi, Google Maps'ten bankayı buldu, Bob ve Rae'yi arayıp uyanık olduklarından emin oldu - uyanıktılar ama FBI ofisine teçhizatlarıyla birlikte gideceklerdi ve Bob da Volvo'yu bankanın yakınındaki bir park yerine götürdü ve saat yedide oraya doğru yürüdü. Tremanty içeride bekliyordu. Las Vegas'tan sorumlu ajan da dahil olmak üzere iki FBI görevlisiyle birlikte kapıdaydı. Lucas stresin kokusunu alabiliyordu.

"Etrafında yedi ajan daha olacak, bir kutu gibi koşturacağız," dedi AIC, Lucas'ın göğsüne parmağını sokarak. "Hiçbirini yenmeye çalışma

sarı ışıklar."

"Harrelson'la telefonda konuşmanı istiyoruz," dedi Tremanty. "Çoktan kalktı ama saat dokuzdan önce burada olmayacak. Konuşma tarzını duymanı istiyoruz. Cep telefonu arabada olacak. Cep telefonunu ve gelen aramaları takip edeceğiz. Ve her ikisini de Cessna ve gökyüzünde bir helikopter, arabaları takip edecek. Para çantasının içinde de bir GPS takip cihazı olacak."

"Ya kimlik sorarsa? Ya karının kışında hangi dövmenin olduğunu sorarsa?" Lucas sordu.

AIC dedi ki, "Ah. Anladık. Telefona cevap verdiğinde, hoparlörün açık olduğundan emin olacaksın. Bize ve Harrelson'a geri dönecek bir ahize taşıyacaksın ve kulağında bir kulaklık olacak. Eğer Deese yaşlı kadının kışındaki dövme sorarsa, Harrelson 'Cehennem Melekleri'nin malı' falan diyecek ve sen de soruyu yanıtlayacaksın."

"Harika," dedi Lucas. Ve güldü. "Cehennem Melekleri'nin malı' mı?"

"Sorun şu ki, tabii ki havadan ve karadan Gözetleme ve diğer şeyler ve hileli bir şeyler deneyecekler," dedi Tremanty. "Ellerinde iki ya da üç araç olacak, belki de çalıntı bir araç. Cadillac ve Lexus'a ek olarak, bir ya da ikisini atacaklar. Yine de zor bir şey. Bir otopark binasına girip yürüyerek çıkmak gibi. Ya da her neyse."

Lucas Tremanty'ye sordu, "Santos nasıl? Başaracak mı?" "Evet ama berbat durumda. Bir böbreğini ve midesinin bir parçasını kaybetti. Kurşun omurgasını kıl payı sıyırmış ama sinirleri sağlam olabilir. Bacaklarını etkileyecek bir hasar. Bunu bir süre öğrenemeyeceğiz."

"Soruyorum çünkü bizi Caesars'ta kaybetti ve biz de tam Kuyruğunu kıstırdı," dedi Lucas. "Arabasını valeyeye bıraktı ve kalabalığın içinde kayboldu. Deese ve ekibinin de aynı şeyi yapabileceğini düşünüyorum ve kendimizi kalabalığın içinde silahlarla bulabiliriz. tekrar."

"Bunu istemiyoruz," dedi AIC, sesinde biraz ter vardı. "Yani, Tanrım, bunu gerçekten istemiyoruz. Alışveriş merkezindeki olaydan sonra yaşadığımız halkla ilişkiler sorununa inanamazsınız. Bunu düzeltmeye çalışıyoruz, ama yerel polislerle on yıllık iyi ilişkilerimiz bozulacak gibi görünüyor. boşa gitti."

Tremanty: "Eğer o lanet polisler alışveriş merkezine koşarak gelmeselerdi-"

"Başlama," diye tersledi AIC. "Zaten başım ağrıyor. Şerifin de öyle. Bu konuda daha fazla şey duymamıza gerek yok."

Tremanty başını salladı.

Lucas, "Gerçek para mı?" diye sordu.

Tremanty, "Bunu hallettik," dedi. "İki milyon değil ama Çok gibi görünecek kadar. Bir dolarlık banknotlar, demetler halinde sarılmış, dışlarında yüzlükler var. İki yüz paket, böylece kırk binden biraz daha az para taşıyor. Para desteleri banka tarafından sağlanacak ama Harrelson'dan gelecek. Eğer kaybederseniz, bu Harrelson'ın kaybı olur."

"Tek yapmanız gereken," dedi AIC, "Harrelson olmak. Hepsi bu."

"Kulağa kolay geliyor," dedi Lucas. "Ama asla öyle değildir."

Tremanty ona bir çuval uzatarak, "Sadece bu da değil, aptalca kıyafetler giymek zorundasın," dedi. Lucas içine baktı ve yeni bir çift haki pantolonla pembe bir golf tişörtü buldu.

"Gecenin bir yarısı bunları nereden buldun?" "Burası Vegas," dedi Tremanty.

—

LUCAS, kuru bir Güneybatı aksanına sahip olan Harrelson'la telefonda konuştu. Onun ses aralığı ile Lucas'ınki -hafif baritonlar- neredeyse eşleşiyordu, bu da yardımcı oldu.

Harrelson, "Burada yatağında oturmuş çıldırıyorum," dedi. "O kızı seviyorum ve o lanet yamyam onu aldı. Belki de ama iki silah vardı ve bu sadece hepimizin vurulmasına neden olabilirdi."

"İyi iş çıkardın," dedi Lucas. "Bana bütün hikâyeyi anlat, seni garajda yakaladıkları andan başlayarak."

"FBI ajanlarına zaten söyledim..."

"Konuşmanı duymak istiyorum, bakalım sesini taklit edebilecek miyim?" "Oh. Pekala . . . Garajıma girdim."

Harrelson konuşurken Lucas telefonu ters çevirdi, böylece hem onu duyabiliyor hem de aynı anda

aksan. Harrelson bitirdiğinde Lucas, "Umarım anlamışımdır." dedi.
"Ben de öyle. Gloria'yı kurtarmalısın dostum. O insanlar hayvan."
"Bankada görüşürüz," dedi Lucas. "Saat dokuzda."

—

Lucas, Tremanty'ye "Sesim nasıl çıkıyor?" diye sordu. "George
Bush'u taklit etmeye çalışan bir Minnesotalı gibi."
"Teşekkür ederim."

—

DEESE VE EKİBİ bankanın saat 9'a kadar açılmadığını biliyordu, bu yüzden
federaller Harrelson'ın bir süre öncesine ya da sonrasına kadar
aranmayacağını tahmin ediyorlardı.

Banka çalışanları saat sekizden birkaç dakika önce gelmeye
başladılar ve teker teker ya da küçük gruplar halinde bir kenara çekilerek
olacaklar hakkında bilgilendirildiler. Görevliler tekrar açmalarının uygun
olduğunu söyleyene kadar cep telefonlarını kapatmaları istendi. Bu
durum, özellikle okula varışları kontrol etmeleri gerektiğini söyleyen
ebeveynlerin bazı şikayetlerine neden oldu.

Tremanty gerekli aramalara izin vermeyi kabul etti, ancak sadece bir
temsilci söylenenleri izleyecekti. Bu durum bazı şikayetlere yol açtı.
Ancak Tremanty sessiz ve dostça bir ikna yöntemiyle onlara kendilerini
ve mahremiyet sorunlarını siktir etmelerini söyledi.

Lucas: "Bunu yapma şeklini sevdim."

"Sen olsan böyle yapardın. Git üstünü değiştir." Değiştirdi ve
geri döndüğünde AIC ısıklık çaldı ve şöyle dedi,

"Çok güzelsin, zaten bir karım olmasaydı seninle çıkabilirdim."

"Cazibeyi anlıyorum ama ben asla bir feeb'le çıkmam," dedi Lucas.

Tremanty, "Şu 'feeb' kelimesinden nefret ediyorum," dedi.

"İşte bu yüzden gerçek polisler size böyle der," dedi Lucas.

-

HARRELSON saat dokuzu beş kala kapının önündeydi.

bez omuz çantası. Saat tam dokuzda bir güvenlik görevlisi kapıları açıp Harrelson içeri girene kadar onu güneşin altında beklettiler.

Lucas boyutları ve renkleri dışında birbirlerine pek benzediklerini düşünmüyordu; Harrelson'ın da biraz göbeği vardı ama bunu taklit etmek zor olmazdı. Ayrıca alnında ve yanağında beyaz gazlı bez sargılar vardı, çıraklar bunu düşünmemişti ama

bankanın ilk yardım çantasını alıp Lucas'ın üzerine biraz gazlı bez yapıştırdı.

Lucas, Deese'in ya da ekibinin aradaki farkı görebilecek kadar yaklaşma riskini göze alacaklarından şüpheliydi. Harrelson bankanın bahçesine park etmişti.

ve Lucas'a hiç Porsche kullanıp kullanmadığını sordu.

"Yirmi yıldır 911'lerim var ama hiç Cayenne kullanmadım." Harrelson, "İkisini de kullandım, ikisi de aynı şey, iyi olacaksın," dedi, Arabanın anahtarlarını uzatırken. "Kilidi açmak için fob kullanıyormuş gibi yapabilirsin ama ben kilidi açık bıraktım."

Lucas'a golf şapkasını ve cep telefonunu verdi ve omuz çantasından bir yığın giysi çıkardı -Harrelson sonunda ayrılırken siyah pantolon, siyah gömlek ve hasır şapka giyecekti Banka.

Tremanty bir kutu dolusu nakit para ve cep telefonu büyüklüğünde siyah bir kutu - GPS takip cihazı - ile geldi. Onları, takip cihazı en altta olacak şekilde çantaya doldurdu. Para iyi görünüyordu.

Bir bakışta, ama eğer biri onları karıştırırsa, yüzlüklerin altındaki bir dolarlık banknotları hemen görecekti. "Kırk bin dolar," dedi. "Mr.

Harrelson."

Harrelson Lucas'a, "Onunla ilgilenmek konusunda endişelenme," dedi. "Onu geri almak umurumda değil. Ama kaçarsa, bende daha fazlası var. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Lucas başıyla onayladı. "Kaçırılan kurbanların birkaç akrabasıyla tanıştım.

Senin kadar havalı birini daha önce hiç görmedim."

Harrelson, "Kumarbaz olarak çok para kazanıyorum," diye yanıtladı. "Bu şekilde gerçeklerle yüzleşerek para kazanıyorsunuz,

Almak istediğin şeyi değil. ıldırıyorum ama bunu belli etmiyorum.
Gerçekle başa çıkmaya çalışıyorum."

Tremanty, "Onu geri getireceğiz," diye önerdi.

"Evet, belki," dedi Harrelson. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Tremanty saatine baktı. "On beş dakikadır buradasın." Lucas'a: "Gitme zamanı. şansın açık olsun."

Harrelson, "Benden söylemesi: şansın bununla bir ilgisi olmayacak," dedi.

Lucas golf şapkasını aşağı indirdi ve kapıya yöneldi.

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

Kuzeye yolculuğun son iki mili toprak yollarda, çölde geçmişti ve Lexus zaman zaman dibe vuruyordu. Son etapta dik kayalık bir patikadan yukarı çıktılar, ta ki farlar

Güneye bakan bir kayalığın altında gümüşü bir yansıma.

Cox: "Bu kadar mı?"

Deese arka koltuktan, "Evet, işte bu. Sence bizi burada kimse bulabilir mi?"

Cole, "Ben bile nerede olduğumu bilmiyorum," dedi.

Beton blokların üzerinde duran eski bir Airstream karavanına bakıyorlardı. Yuvarlanmış ve birisi çekiçle düzeltmeye çalışmış gibi görünüyordu. Karavanın her iki ucunda da ışıklar vardı ama onlar kapıları açana kadar hiçbir şey hareket etmedi.

ve aşınmış bir adamın sesi "Orada durun orospu çocukları, yoksa öleceksiniz" dedi.

Deese bağırdı, "Ralph! Benim! Clay! . . . Deese!"

Karavanın ucunda elinde pompalı tüfek taşıyan bir adam sallanıyordu. Kırk ile altmış yaşları arasında olabilirdi, ağır sakallıydı ve bir tişörtün üzerine kot tulum giymişti. Cox'un Batı'da her yerde gördüğü gibi bir dizinde delik vardı.

Hollywood, ama bu deliğin modayla hiçbir ilgisi yoktu. "Ne istiyorsun?"

Deese, "Dışarı çıkmak için bir yer," dedi. "Bir gece." Diğerlerine, "Ralph bir madenci," dedi.

"Neden bir motele gitmiyorsunuz?" Ralph sordu. "Polislerle başım belaya girdi."

Ralph, "Umarım onları buraya sen getirmemişsindir," dedi. "Hayır, hayır, biz temiziz," dedi Deese.

"Lanet olsun. İçeri gelip bana da anlatabilirsin."

—

DEESE, Gloria Harrelson'ın kollarından birini sıkıca tuttu ve onu Airstream'e doğru sürükledi, Gloria tekrar ağlamaya başladı ve Ralph, "Nesi var?" diye sordu.

"Bize borcu olan bir adamla sorun yaşadık. Çok para. Bu onun karısı. Onu teminat olarak aldık."

"Ne kadar para?"

Deese, "İki milyon," dedi.

"Vay anasını," dedi Ralph. "Bana bundan bir parça mı atacaksın? Kira mı?"

Deese, "Evet, evet, seninle ilgileneceğiz," dedi.

Karavana kadar onun peşinden gittiler. Merdivenleri tırmandıklarında karavan yeterince sağlam görünüyordu. Cox bir çuf çuf sesi duyabiliyordu. Dışarıdan gelen sesi sorduğunda Ralph ona sesin tepenin diğer tarafındaki dizel jeneratörden geldiğini söyledi.

Airstream'in içi bir hap kapsülünün içi gibiydi - iki yanında kanepeler benzeri koltuklar bulunan kafe tipi bir masa dışında orijinal kaplamaların çoğu sökülmüştü. Kapsülün uzak ucundaki bir odada, mahremiyet için gerçek ev tipi bir kapı eklenmiş bir yatak görünüyordu. "Dondurulmuş pizzalar ve krep dışında yiyecek pek bir şeyim yok.

konserve Boy-are-dee," dedi Ralph. "Biz iyiyiz," dedi Cole.

"Başın tam olarak ne tür bir belada?" Ralph Deese'e sordu.

"Açıklaması zor," dedi Deese.

Cox, "Deese Louisiana'da bazı insanları yedi," dedi. "Ve bu gece bir adamı öldürdü."

Kızın ciddi olduğu belliydi ve Ralph güldü. "Biri bana sorsaydı, ben de öyle tahmin ederdim. O insanların tadı nasıldı?"

"Tamam," diye mırıldandı

Deese. "Onları mangalda mı pişiriyorsun?"

"Adamım . . ." Deese dedi ki.

"Babanın yaptığı gibi barbekü severim," dedi Ralph. "Nasıl oldu da bunu yapmaya karar verdin?"

Deese, artık sinirlenmiş bir şekilde, "Bak. Hep birlikte geyik avına gittiğimiz ve ormandan leşleri taşıdığımız zamanları hatırlıyor musun? Bütün o etler mi? Bu leşlerden bazılarını gömmek için evime götürmüş ve evin arkasına taşımıştım ama

Sadece et. Bunun hakkında düşünmeye başladım. Ve bir gün ..."

"İğrenç! Bu iğrenç bir şey. Muhtemelen bu yüzden kokuyorsun."

"Ne?"

"Bırak gitsin," dedi Cole. "Ne yapıyoruz biz?"

Deese başını salladı ve Ralph'a döndü. "Bir süre uyuyacak bir yer istiyorum ve sonra buradan gideceğiz. O eski yeşil motosiklet hâlâ sende mi?"

Cox, "Las Vegas'ta bir alışveriş merkezinde bir sürü insanı vurdu. Sonra da Gloria'yı kaçırdı."

"Tanrı aşkına Clay, bir şey atladın mı?" Ralph sordu. "Hey . . ."

Ralph yüzünde alaycı bir sırıtişla Cox'a baktı. "Onun için bir ödül var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi, hâlâ ciddiydi. "O sadece FBI ve U.S. Marshals tarafından takip edildi, sonra Los Angeles polisleri ve şimdi de Vegas polisleri." Cole'a baktı. "Kaçırdım mı Kimse yok mu?"

"Louisiana polisleri," dedi Cole.

"Oh, evet, onlar da," dedi Cox.

"Olur böyle şeyler," dedi Ralph. "Hepimizin nerede uyuyacağına karar vermeliyiz. Şuradakiyle kaşıklayabilirim." Cox'a başıyla işaret etti.

Cox, "Siktir et, seni yaşlı canavar." dedi.

—

Deese Ralph'a, "Sabaha kadar konuşacak çok şeyimiz var," dedi. "Hâlâ biraz meth pişiriyor musun?"

"Zaman zaman," dedi Ralph. "Gittikçe daha da zorlaşıyor."

"Muhtemelen yarın uyanık kalmak için birkaç vuruşa ihtiyacım olacak," dedi Deese. "Şu eski motosiklete ne dersin? Hâlâ duruyor mu? Hâlâ çalışıyor mu?"

"İyi çalışıyor. Madene çıkabilmemin tek yolu bu."

"Onu da yanımızda götürmemiz gerekecek. Ve kamyonetinizi de," dedi Deese. "Neyse, sonra konuşuruz, sana anlatırım. Şimdi Gloria'yı birkaç dakikalığına arka odaya götüreceğim."

Gloria karavanda bulundukları süre boyunca burnunu çekip durmuştu ve şimdi Deese onu yatak odasına doğru itti.

"Bunu yapmasına izin vermeyin, bunu yapmasına izin vermeyin," diye yalvardı.

çoğunlukla Cox'a bakıyordu. "Ona izin vermeyin. Ne yapacağını biliyorsun."

Sonra ikisi yatak odasında ve kapı çarpıldı.

Ralph Cole'a, "Bunun için ne kadar istiyorsun?" diye sordu ve Cox'a başıyla onay verdi.

"Sizin neyiniz var böyle?" Cox sordu. Ralph'a: "Siktir Sen." Ve Cole'a: "Buradan gitmeliyiz. Arabanın anahtarları sende."

Ralph birkaç adım geri çekildi ve tüfeğini kaldırdı. "Yapamam. Bunu yapmana izin veremem. Clayton'ın peşinde olduğu paranın birazına ihtiyacım olacak.

Oturun ve sakın olun, Clayton'ın işi bitince onunla konuşuruz."

Gloria Harrelson yatak odasından bağırdı ve Cox, "Orada ne yaptığını biliyorsun," dedi.

Ralph birkaç adım daha geri çekildi ve silahı hâlâ havadayken çürük tahta bir sandalyeye çökerek, "Lanet olsun. Kadınlar bunun için var. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Clay izin verirse ben de bir parça koparabilirim. Vegas'a gitmeyeli uzun zaman oldu."

Cole, "Eğer bunu yaparsan, sana geri dönmemesi için onu öldürmek zorunda kalacaksın," dedi. "Bu soğukkanlı bir cinayet olur."

Ralph bir kulağının üstünü çekti, sonra da, "Şey... evet, sanırım. Bu zaten pastanın içinde pişmiş gibi görünüyor."

Yatak odasından gelen seks seslerini duyabiliyorlardı ve Cole "Burada hiç müzik var mı?" diye sordu.

"Bir telsizim var," dedi. "Arkanda. Sağ düğmeyle açılıyor. Eski rock'n roll."

Cole döndü, eski kahverengi bakalit kutuyu gördü, doğru düğmeyi çevirdi ve Led Zeppelin "Whole Lotta Love" ile geldi.

Cox, "O eski boktan nefret ediyorum," dedi. Gloria Harrelson'dan bir ılık daha duydular. "Sesini biraz daha a."

—

DEESE yatak odasında kırk beş dakika geçirdikten sonra pantolonunu çekerek dışarı çıktı ve Ralph'a, "Bacağını yatağa bağlamak için şu balya tellerinden biraz kullandım. Pencereleri aamazsın, değil mi? Sen?"

"Levy olmadan olmaz," dedi Ralph.

Deese Cox'a baktı. "Ne?"

Cox, "Bu korkunçtu," dedi.

"Gerçekten, oldukça iyiydi," dedi Deese sarı sırtışıyla. "Başlaması için onu bir iki kez pataklamam gerekti ama ondan sonrası iyiydi."

"Ah, Tanrım," dedi Cox, gözlerini ondan kaçırarak. Harrelson'ın yatak odasından yine hıçkırarak ağladığını duyabiliyorlardı.

Deese dedi ki, "Yarın hakkında. Yapacağımız şey şu."

Cole, "Her neyse, işe yaramayacak," dedi. "Harrelson'ın polisleri araması bire on. Parayı asla yapamazsın ve paçayı kurtarmak. Asıl yapmamız gereken buradan çıkıp kuzeye gitmek. Seattle ya da Portland'a gidebiliriz, seni haneye tecavüz işinde eğitirim, birkaç ay içinde birkaç milyon toplarız."

"İnsanların neden parayla kaçamadığını biliyor musun?" Deese sordu. "ünkü Vegas'ta takas yapmıyorlar."

Ralph'a döndü. "Buraya gelip seni aradığım ve MGM'den kaçtığını ve geçici olarak evsiz olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Aşağıda mı yaşıyordun?"

Ralph gülümsedi. "Gerçekten mi? Böyle mi yapacaksın?" Ve bir saniye sonra: "Motosiklet ve kamyon! Göründüğünden daha zekisin."

—

DEESE planını anlattı ve sözlerini bitirdiğinde, "İşte bu yüzden yaşlı Ralph'i görmeye geldik. Kamyonet ve bisiklet. Cole

Kamyonu yukarı ve geri sürer, kimsenin ona bakması için bir sebep yok. Motosiklette tüm riski ben alıyorum. Başaramazsam, daha kötü durumda olmazsın. Eğer başarırısam, iki milyon dolarımız var. Başaracağımıza inanıyorum."

Cole başını salladı. "Fena bir plan değil. Yine de her şey kamyonete ve bisiklete bağlı. Buraya bakıyorum" - eliyle karavanın içini gösterdi- "ve bakımdan pek etkilenmedim. Motor patlarsa, her şey patlar."

Ralph, "Motosiklet iyi durumda," dedi. "Her gün biniyorum ve bakımını yapıyorum.

Ama inip kaçmak zorunda kalsanız bile, sadece birkaç blok ötede."

Bir süre daha konuştular ve Deese sonunda şöyle dedi: "Altıda buradan ayrılırız, sekizde Vegas'a varırız. Dokuzda Harrelson'ı arayacağım. Öyle ya da böyle on beş dakika içinde her şey bitmiş olacak."

"Peki ya Gloria?" Cox sordu.

Deese, "Onu yarın çözeceğiz," dedi.

Cole, "Hala hayatta olduğunu bilmek için onunla konuşmak isteyebilirler," dedi.

"Eh, zor iş. Ben de onlara bunu söyleyeceğim. Onu bir evde sakladığımı, cep telefonlarını takip etme konusunda her şeyi bildiğimi ve bu yüzden onunla konuşmayacaklarını söyleyeceğim. Eğer ödeme yapmazlarsa boğazını kesip çöle atacağım." Durdu, düşündü, sonra dedi ki, "Ve bana inanacaklar. Çünkü bu doğru."

—

Konuşmaları bittiğinde Deese yatak odasına geri döndü ve ağlama, dayak ve seks sesleri yeniden başladı ve Ralph

"Telefon direği gibi ereksiyon oldum. Neredeyse orada olmak gibi." Cox, "Kapa çeneni ihtiyar," dedi.

Cole dedi ki, "Bunu dinlemeyeceğim. Gidip Lexus'a oturalım. Belki koltukları yatırıp orada uyuyabiliriz."

Ralph tüfeği onlara doğru çevirdi. "Bunu yapabilirsiniz ama neden şu anahtarla kapıdan açıp sonra da bana bırakmıyorsunuz? Bizi terk etmek isteyecekmiş gibi davranıyorsun ve buna izin veremeyiz."

Cole önce Cox'a, sonra Ralph'a ve tüfeğe baktı ve başını salladı.
"Bizimle gelin. Koltuklar için anahtara ihtiyacımız olacak."

—

Dışarıda, Lexus'un içinde, koltukları yatırarak arkaya bindiler ve uyumak için kendilerini olabildiğince rahat ettirdikten sonra Ralph, "İyi uykular," dedi ve içeri geri döndü. Cox, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Cole, "Bence ... para için deniyoruz," dedi. "Deese'in planı işe yarayacak. Eğer başarısak kuzeye, Orta Batı'da bir yere gider, iş bulur, bir daire kiralar ve ortalıkta görünmeyiz."

"İstemiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum. Güney Kaliforniya ya da Miami gibi bir yer istiyorsun. Ama aramıza biraz zaman koymalıyız.

ve bu karmaşa. Ne kadar çok, o kadar iyi. Ellerinde parmak izlerimiz, DNA'larımız falan var ve bizi yakalarlarsa işimiz biter. Daha iyi bir kimlik bulup ülke dışına çıkana kadar dikkatli olmalıyız. Bu anlaşmadan yarım milyon dolar elde edersek, Panama'ya kadar gidebilir ve on-on beş yıl yaşayabiliriz. Tarafından

o zaman tüm bunlar kimsenin umurunda olmayacak."

"Ben buna inanmıyorum. İnsanlar vuruldu. İnsanlar öldü. Gloria'nın tecavüze uğradı ve o bir tanık. Ve ikimiz de onun gördüklerinin bir parçasıyız."

"Gloria öldü sayılır."

"Hayır."

"Oh evet. Bunun bir mantığı var. Ralph'ın dediği gibi: bu kekin içinde pişmiş," dedi Cole. "Deese'in yaptıklarını yaparsak

Tanıklar. Onu öldürüp eski bir madene götürecekler ya da ve onu gömerler ve kimse onu bulamaz. Bu işler böyledir. Kendi başımızın çaresine bakmalıyız. Yani Gloria öldü."

"Hala . . ."

"Dinleyin. Deese'i yakalayacaklar ya da öldürecekler, FBI yakalayacak. Ondan sonra geri kalanımız kimsenin umurunda olmayacak. On, on beş yıl sonra daha da az umursayacaklar. Panama'ya gitmiştim. Burası gerçekten iyi bir yer. Senin gibi bir kız, birlikte olmak istemesen bile

Ben. Orada her çeşit Amerikalı gurbetçi var, çocuklar.

takılacak kadın arıyorum. Bir adamla takılacaksın..." Cox, "Seninle takılacağım, en azından şimdilik," dedi.

"Peki, sorun değil. Senden hoşlanıyorum. Yine de dikkatli olmalıyız, Deese ve ben yarın döndüğümüzde," dedi Cole. "O paranın bir kısmına ihtiyacımız var ve o hepsini almak isteyebilir. Tabancam var ama o bunu biliyor. O yüzden çok dikkatli olmamız gerekecek."

Elini arka cebine attı ve Harrelson'ların kasasına baskın yaptıklarında avuçladığı Panter iğnesini çıkardı. "Deese'e söylemedim Bunu senin için sakladım. Baktım, bu bir Cartier. Bu bir kuyumcu, üst düzey. Elmasları falan var. Beğeneceğini düşündüm."

Cox iğneyi aldı ve elinde çevirdi. "Oooh. Bu çok güzel, John. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Çok . . . Parıldıyor, değil mi?"

"Evet. Bu yüzden aldım."

Cox öne doğru çekildi, ön yolcu koltuğunun altından bir çanta çıkardı, içini karıştırdı ve Beauchamps'ın 9 mm'lik tabancasını çıkardı. "Deese'in bundan da haberi yok."

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Evet, birkaç kez böyle silahlarla ateş etmiştim." Sürgüyü geri çekti, ileri doğru hareket etmesine izin verdi. "Hepsi kurulu ve ateş etmeye hazır. Tek yapmam gereken bu emniyet şeyini ileri itmek. Marion bana birini vurmak zorunda kalırsam olabildiğince yaklaşmamı ve sonra Silah ateş etmeyi kesene kadar tetiği çekiyorum."

"Bunu yapabiliyor musun?" Cole sordu.

"Deese ile mi? Evet."

"Yarın bu saatlerde Denver'da olabiliriz."

"Ya da ölü," dedi Cox. Çantadaki paradan söz etmedi.

BÖLÜM

YİRMİ ÜÇ

Lucas para dolu çantayı omuzladı, bankanın kapısını açtı ve Porsche'ye doğru koşar adımlarla ilerlerken karnını da dışarı itti, anahtarlığı arabaya doğru salladı ve içeri girdi. Her şey tıpkı 911'inin içi gibi görünüyordu. Kulaklık sağ kulağındaydı, yolcu tarafındaydı, ahizeye bağlanmıştı bile. Tremanty onun kulağına, "Tamam, doğru baktın. Eğer ben olsaydım, onu satın alırdım.

Deese."

"Şimdi oturup bekliyorum," dedi Lucas. "Sokakta bana doğru gelen kimseyi görmüyorum."

Tremanty, "Sizi araba kullanmaya zorlayacaklar," dedi.

Üç dakika orada oturduktan sonra telefon çaldı. Hoparlöre aldı, ahizenin yanında tuttu ve Deese, "Gloria'yla en son ne zaman seviştiniz?" diye sordu.

"Cumartesi . . . Hayır, Pazar gecesi," dedi Harrelson onun kulağına.

Lucas, "Bir bakayım, Cumartesi. Hayır, bekle, Pazar gecesi. Pazar gecesi."

"Pekala. Howard Hughes'a git ve sağa dön. Seni izliyoruz. Seni takip eden kimse olmasa iyi olur."

"Kimse yok. Paranı aldım. Bana Gloria'yı ver. Gloria'yı nereden bulabilirim?"

"Biz parayı aldıktan sonra Gloria'yı alırsın."

"Bu çok boktan," dedi Lucas. "Bu bir hiç için çok fazla para. Ona zarar vermeyin. Unutma, ben bir tanışım, seni en az onun kadar iyi teşhis edebilirim, bu yüzden ona zarar verme. Ona zarar vermenize gerek yok."

Deese: "Sürmeye devam et."

Tremanty, kulaklıktan: "Bu iyiydi, Lucas. Harikaydı."

—

LUCAS Howard Hughes Park Yolu'na çıktı ve sağa döndü.

Tremanty onun kulağına, "Tamam, kutu yuvarlanıyor, sen de kutunun içindesin. Cessna tepende, o sarı araba için Tanrı'ya şükür. Ve evet, seni GPS'e kaydettik."

Deese: "Sands'e doğru sür. Çok hızlı sürme. Polis tarafından durdurulma."

Lucas: "Gloria ile konuşmak istiyorum."

"Parayı aldığımızda Gloria seni bir benzin istasyonundan arayacak," dedi Deese. "Onu istasyondan üç blok ötede serbest bırakacağız."

"Bu bana gerçekmiş gibi gelmiyor," dedi Tremanty onun kulağına. Lucas, Deese duymadan cevap veremezdi. Ve Tremanty, Deese ile konuşuyordu.

Bir başkası, "Kutuyu biraz esnetelim, iki ucundan dikey bir blok uzatalım. Şimdi bu zor şeyi yapacaklar."

Lucas dikiz aynasına bakıyordu. Onu takip eden kimseyi açıkça göremiyordu.

Deese: "Şu anda tam olarak nerede olduğunuzu bilmiyorum ama Paradise'a yakın olmalısınız. Paradise'tan sağa dön."

"Hâlâ Sands'deyim," dedi Lucas. "Paradise'tan sağa döneceğim."

"Anladım," dedi Tremanty. Lucas onun arabayı süren FBI ajanlarıyla konuştuğunu duyabiliyordu.

Lucas'a geri döndü. "Beni endişelendirmeye başladılar. Henüz zor bir şey yok. Ama bizi çölün ortasına götürürlerse kutuyu kaybederiz."

Arka planda başka bir ses, belki de AIC. "Evet, ama Cessna'yı ya da helikopteri asla kaybedemezler. Bu kadar olduğunu sanmıyorum. Bence burada, kasabada işlerini görecekler."

Lucas Cennet Yolu'nun kesiştiği kavşağın yaklaştığını görebiliyordu. "Cennet'teyim," dedi telefona.

Deese, "Sağa dön ve devam et," dedi. "Ben gidiyorum," dedi Lucas. "Nereye gidiyorum?" "Ben sana durmanı söyleyene kadar gidiyorsun."

Tremanty: "Bu yol havaalanına kadar uzanıyor ve duruyor. Önümüzdeki bir iki dakika içinde bir şeyler olmak zorunda."

Deese, "Harmon Caddesi'ne geliyor olmalısınız. Bir sağa daha dön. Döner dönmez bana haber ver. Dönüşü yaptığın anda."

Lucas Harmon'a geldi ve "Harmon'dan sağa dön." dedi.

"Sağında Hard Rock Oteli var. Onu geç, biraz çimen, ağaç ve bok göreceksin ve kırmızı bir köprü göreceksin. korkuluğun bir ucuna bağlı balon. Oradan köprüye dön ve dur. Durduğunda bana haber ver."

Tremanty: "Kutuyu sıkın. Sıkılaştırın. Bu işin zor kısmı. Cessna daha aşağıda bir drenaj kanalında bazı insanlar olduğunu söylüyor. Neler olduğunu göremiyor."

Lucas kırmızı balona doğru döndü. "Köprüdeyim. Durdum." Deese: "İn, sürücü tarafındaki köprü korkuluklarına doğru yürü, parayı köprüden hendeğe at. Arabaya geri dön ve uzaklaş."

Tremanty, Lucas'ın kulağına, "Köşeyi dönünce on saniye içinde seni yakalayacağız," dedi.

Deese: "Parayı at, parayı at, orospu çocuğu. Arabadan in ve parayı hendeğe at."

Lucas çantayı taşıyarak dışarı çıktı. Drenaj kanalına doğru baktı, solunda yüz metre ötede insanları görebiliyordu. Köprünün altında bir evsizler kampı varmış gibi görünüyordu; çöp yığınları, hurdaya dönmüş alışveriş arabaları, çadır gibi kurulmuş plastik örtüler.

"Parayı at, orospu çocuğu, sonra kamyonu geri dön. İzliyoruz, Gloria'nın ağzında şu anda silah var."

Lucas çantayı kanala attı ve arabaya doğru geri adım attı ama binmedi. Bir saniye sonra köprünün altından gelen sert bir vızıltı duydu ve ardından ordu yeşili bir arazi motosikleti köprünün altından çıkıp vızıldayarak çantaya yaklaştı. Sürücüsü Ön yüzü karartılmış bir kask takıyordu. Lucas'a baktı, bir eliyle çantayı kaptı ve kükreyerek kanaldan evsizlerin kampına doğru ilerledi.

Ve sonra bisiklet ve sürücüsü köprünün altında kayboldu.

Tremanty onun kulağındaydı. "Nereye gitti? Nereye gitti?"

Lucas telefona, "Köprüye gidiyorum," diye bağırdı.

Porsche'yi köprüde bıraktı, köprü'nün ucundan dolandı ve eğimli bir istinat duvarından kanala doğru koştu.

İkinci köprüden geçerken soldan başka bir araba geldi ve iki FBI ajanı atlayıp ona baktı. Lucas bağırdı, "Köprü'nün altından geçti."

Tremanty, kulağına: "Orası köprü değil, orada köprü falan yok. Nereye gitti?"

Lucas kampa doğru koştu ve orada mavi plastik bir muşambadan yapılmış bir çadırın etrafından dolaştı... ve kendini bir tünele bakarken buldu.

Bir deri bir kemik kalmış sakallı bir adam, "Hey, dostum ..." dedi.

"Nereye gitti?" Lucas bağırdı. "Bisiklet nereye gitti?" "Ne yaptı dostum?" diye sordu zayıf adam.

"Nereye gitti lan bu?" Lucas tekrar bağırarak adamı gömleğinden yakaladı ve parmak uçlarında yukarı çekti.

Adam parmağıyla işaret ederek şöyle dedi: "Şu izleri görebiliyor musun?"

Neredeyse kırımın üzerinden geçiyordu."

—

LUCAS ONU BIRAKTI ve işaret ettiği yöne doğru koştu, tünelde kaybolan motosiklet izlerini buldu. Karanlıkta ışık kıvılcımları vardı ve Lucas arkadan gelen FBI ajanlarından birine dönerek bağırdı, "Telsizi al ve onlara nereye gittiğini ve hangi tünel olduğunu söyle. Bakalım nereden çıktığını bulabilecekler mi? El fenerin yok, değil mi?"

"Arabada."

"Onu al ve bana at. Tünele doğru gidiyorum." Ajan uzaklaştı ve

Lucas karanlığa doğru adım attı,

ki bu tam olarak kesin değildi. Gözleri alıştıkça, içeride daha fazla insan olduğunu, el fenerlerinden ve gazyağı fenerlerinden gelen ışık noktalarını görebiliyordu; diğer kaynakların çoğundan daha güçlü altın bir parıltı yayan eski zaman cam ve metal kapları.

Arkasından ajan eğimli setten aşağı koştu ve "Ben de seninle geliyorum" diye bağırdı.

Lucas'a arabasındaki el fenerini uzattı ve adamlarından birinin kendi. İkisi birlikte motosikletin izini takip ederek tünele doğru koştular.

Tünel ışıklarla doluydu ve her biri başka bir kampı işaret ediyordu. Tünelin zemini kumla kaplıydı, yer yer ayak bileği derinliğindeydi ve bağımsız çadırlar/tarplar duvarlara tutturulmuştu. Her yer çöp doluydu: yemek ambalajları, McDonald's kartonları, nemli kumla tıkanmış eski atılmış battaniyeler. Bir dizi ışık

Yüz metre ileride tek bir gaz lambası ve yanında mavi plastik bir muşambayı çadır gibi örten iki alışveriş arabasıyla oturan iri yapılı bir kadınla son buldu.

"Siz polis misiniz?"

Lucas yanından geçerken homurdandı.

Ve arkasından seslendi, "Sanırım birini vurdu. Bir silah sesi duydum. Sanırım."

—

LUCAS VE AJAN tünelden aşağı doğru koşmaya devam ettiler.

Başından beri kötü kokuyordu ama koştukça koku daha da ağırlaştı.

Ajan ceketinin kuyruğunu ağzının ve burnunun üzerine çekip, "Sanırım burası onların tuvaleti," diye seslendi ve Lucas başını sallayıp gömleğini burnunun üzerine çekti. Tremanty'yle ahizeden konuşup konuşamayacağını görmek için bir kez indirdi ama ahize çalışmıyordu.

Lucas zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ama ileride bir ışık gördüklerinde beş ya da altı dakikadır koşuyor olduklarını düşündü. Bir dakika daha koştular ve yedi ayak yüksekliğindeki ızgaraların tüneli baştan aşağı kapattığı tünelin sonuna geldiler. Izgaranın bir tarafı bir adamın geçebileceği kadar açılmıştı.

Izgaranın yanında bir ceset yatıyordu, kafasında bir kurşun deliği olan bir erkeğe aitti.

Cesedin yanında, GPS takip cihazı dışında içi boş olan yeşil bir motosiklet ve para çantası vardı. Motosikletin plakası yoktu.

Genç bir kıza benzeyen ajan, "Öldürüldü.

Birisi" dedi ve sonra tünelin kokusundan öğürdü. Ve belki de cesedin görüntüsünden.

Lucas, "Artık yapabileceğimiz bir şey yok. Yukarı çıkmalıyız."

Yukarı çıktılar ve kendilerini ultra-modern devasa bir dönme dolabın altında buldular. Sol tarafta, bir kumarhane olan LINQ için bir otopark gördüler.

Ajan dedi ki, "Tanrım, Strip'in tam üzerindeyiz."

Lucas ahizeyi kaldırdı ve Tremanty'yi aradı. "Orada mısınız?"

"Lucas? Hangi cehennemdesin?"

"Drenaj tünelinin çıkışındayız, LINQ'in hemen arkasında, dönme dolabın altındayız - beyaz dönme dolabın. Elimizde bir ceset, plakasız bir motosiklet, boş bir para çantası ve bir GPS takip cihazı var."

"İki ya da üç dakika içinde orada ol."

—

TREMANTY, diğer FBI araçlarından oluşan bir filoyla birlikte iki ya da üç dakika içinde geldi. Lucas'a doğru yürüdü ve "Boku yedik." dedi.

"Paraya yakından baktıklarında Gloria Harrelson'ın ayvayı yediğini görecekler," dedi Lucas. "Uçaktaki adam hiçbir şey görmedi mi?"

"Hayır. Buraya bakmıyorduk. Yarım mil uzaktaydık. Ölen adamın kimliği var mı?"

"Bakmaya fırsatım olmadı."

Lucas onunla birlikte tüneli yöneten ajana döndü. "Git. Motosikletin şasi numarası var mı bir bak. Nerede bulacağını bilmiyorum. Ama . . . İşte, seninle geliyorum."

Diğer ajanlardan biri, motorcudan başka her şeye benzeyen ince bir adam, "VIN genellikle direksiyon kolunda olur. Ben aşağı ineyim. Bana bir el feneri ver."

Tremanty birkaç adım uzaklaştı ve telefonuna sarıldı. "Almak üzere olduğumuz bir VIN ile ilgili isim ve adrese ihtiyacımız olacak ve buna hemen ihtiyacımız var. *Hemen şimdi*. Bir dakika içinde elimizde olacak. dakika."

Bir dakika sonra tüneldeki ajan "Yamaha" diye bağırdı ve aracın kimlik numarasını söyledi. Lucas yazdı. ve Tremanty bunu telefonda konuştuğu kişiye ilette. Dinledi ve bir süre sonra Lucas'a, "Tanrım, bu 96 model." dedi.

Bir süre sonra da, "Beatty, Nevada'daki Ralph Deese'e gidiyor," dedi. "Nerede bu?" Lucas sordu.

Tremanty omuz silkti ve telefona konuştu: "Beatty'nin nerede olduğunu öğren. Bak bakalım polis güçleri var mı?"

Lucas etrafında volta atarken bir süre daha dinledi ve sonra, "Bana şu numarayı bul," dedi.

Telefonu kapattı ve "Polis gücü yok ama bir şerif karakolu var. Umarım evde biri vardır."

Birisi öyleydi.

Tremanty telefonunun hoparlörünü açtı ve bir şerif yardımcısıyla konuşurken Lucas ve diğer ajanlar onun etrafında toplandı. Şerif yardımcısı, "Evet, Ralph'i duymuştum. Sanırım tepelerde bir yerde yaşıyor ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Ben de öyle duydum zaten. Doğru olduğunu garanti edemem. Buradaki insanlar onu kasabadan kovdular. Ben buraya gelmeden dört ya da beş yıl önce olmalı."

"Neden böyle oldu?" Lucas sordu. "Neden onu kovdular?"

"Herkes onun kötü bir adam olduğunu söylüyordu. İnsanlar onun burada bir kıza tecavüz ettiğini düşünüyor ama kız onu teşhis edememiş. Ve o bir giyiyor olmalı

Prezervatif ya da onun gibi bir şey, çünkü benden önceki adam onu hastaneye götürmüş ve DNA'sı negatif çıkan bir tecavüz kiti yaptırmış. Çölde eski ortağı olan bir adamı öldürmüş olabileceğine dair söylentiler var. Sözde bir maden arayıcısıymış ama bildiğim kadarıyla hiç altın bulamamış."

Sonuç olarak Ralph Deese artık motosikletin onu bıraktığı yerde yaşamıyordu ve şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyordu, Gerçi şerif yardımcısı etrafa soracağını söyledi.

Tremanty telefonu kapattı ve Lucas'a, "Etrafa sormak için çok geç olacak," dedi.

Lucas, "Dinle. New Orleans'ta Roger Smith'le konuşurken, Deese kardeşlerin burada bir amcası olduğunu söyledi.

Bu o olmalı. Amcasının madenci olduğunu ve turkuaz aradığını söyledi. Hatırlıyorum çünkü bu garip bir şey gibi görünüyordu. şey, benimkine. Burada bir tür hak talebi ya da her ne yapıyorlarsa onun olacağını düşünüyorsun. Bir yeri ve adı olan bir şey."

"Bilmiyorum ama öğrenebilirim," dedi Tremanty. "Bana bir dakika daha verin."

BÖLÜM

YİRMİ DÖRT

Çetenin günü sabahın beşinde bir tartışmayla başladı:

Ralph Las Vegas'a gitmeyecekti çünkü kamyonetini alacaklardı ve sadece iki kişilik yer vardı. Cox, kamyonet ve Lexus olmak üzere her iki aracı da almaları ve Gloria'yı serbest bıraktıklarında Lexus'u bırakmaları gerektiğini savundu.

"Bu işe yaramaz. Gloria kamyonandan haberdar olacak ve o şeyle lanet olası bir Prius'u bile geçemeyiz," dedi Deese. "Ben ve Cole aşağı iniyoruz, ihtiyacımız olan tek şey bu. Şu anda Gloria nerede olduğunu bilmiyor ve biz de öyle kalmasını sağlayacağız. Sen ve Ralph burada bekleyin, ona göz kulak olun."

"Ralph ile mi kalmalıyım?"

"Evet, Ralph ile kalmalısın."

Cox Cole'a baktı, o da Ralph'a baktı ve "Ona dokunursan seni kürekle öldüresiye döverim. Şaka yapmıyorum."

Ralph iki elini de havaya kaldırdı. "O benimle güvende." Deese, "İşte böyle olacak," dedi.

Cox ve Cole dışarı çıktılar ve Cox dedi ki, "Gloria kim olduğumuzu biliyor. Biz gerçekten . . . Bilmiyorum. Ralph bir tahtakurusu kadar deli."

"O zaman silahını yakınında tut."

Lexus'a gidip silahı aldılar ve bir yandan da gözlerini karavandan ayırmadılar. "Marion'un dediği gibi, tetiği çekmeye başla, tek yapman gereken bu.

Ralph peşine düşerse, bunu yapmak zorundasın. Çocuk oyuncağı."

"Çok kolay, ama kimseyi vurmadığını söylemiştin."

"Hiç gerekmedi," dedi Cole. "Ama şimdi kötü bir durumdayız, Geenie."

"Ah, Tanrım. . ." Silahı aldı ve bluzunun altından arka bel kemerine soktu. "Dikkatli olmalısın Cole. Sıcak bir yere gidiyoruz."

"Cehennem gibi mi?"

Sırıttı. "Panama, dediğin gibi."

"Dikkatli olacağım. Buraya döndüğümüzde o silahı bana ver," dedi Cole. "Deese bir şey yapacaksa, işte o zaman olacak, güvende hissettiğinde."

Karavanın kapısı açıldı ve Deese dışarı çıktı. Cole Cox'u öptü ve "Öğlene kadar dönmüş oluruz. Eğer saat ikiye kadar dönmezsek, Lexus'a bin ve kuzeye, Reno'ya doğru git. Arabayı bırak ve Greyhound'a binip Los Angeles'a dön. Senin gibi. bizi hiç duymamış."

Deese, "Ah, böyle bir şey olmayacak," dedi. Ralph'ın motosikletine doğru yürüdü ve "Kamyona koymama yardım et," dedi.

"Çalıştığına emin misin?"

Deese durakladı ve "Öğrenmenin bir yolu var." dedi.

Motosiklete bindi, çalıştırdı, pistte yüz metre kadar gidip geldi, sonra motoru durdurdu. "İlk günkü kadar iyi yapıldı."

O ve Cole arabayı kamyonu yüklediler, bagaj kapağını kapattılar ve kilitlediler. "Hadi gidelim."

Cole Cox'u tekrar öptü ve Cox da onu sıkarak, "Görüşürüz," dedi ve bir dakika sonra Deese ile Cole Otoyola doğru.

—

Yedi buçukta Las Vegas'taydılar ve Deese, Cole'u McDonald's'a kola ve bir çuval Triple Breakfast Stacks Bisküvisi almaya gönderdi; ikisi de kamyonunda, park yerinde iki tane yediler ve sonra Cole onları drenaj kanalına ve

Deese yolu gösterirken tüneller.

"Parayı attığında o köprü'nün altında saklanıyor olacağım ve sonra o tünellere doğru bir orospu çocuğu gibi at süreceğim."

"Nereden çıkıyorlar?"

"Önemli olan da bu. Eğer orada olmazsan, beni yakalarlar ve kimse para alamaz. Orada olmalısın. Bu yüzden araba kullanıyorsun."

Deese, dönme dolabın altında birkaç park yeri olan bir noktaya gelene kadar yolu tekrar işaret etti.

Güvenlik personeli ve tünellerin çıkışının hemen üzerindeydi. "Ralph arabalarının neredeyse hiç gelmediğini söylüyor. Harrelson parayı atar atmaz telefona bağıracağım ve bir dakika sonra burada olacağım. Bir dakika sonra. Para kutusuyla birlikte kamyonundan atla, aşağıda buluşalım."

Drenaj kanalına bakan Cole, "Tüneller boyunca parmaklıklar var, hapisane hücrelerine benziyor," dedi.

"İtilerek açılabilirler."

"Evet, ama olamayacakları ortaya çıkarsa, Ralph buradayken biri onları kilitlediye, hapi yuttunuz demektir."

Deese başını salladı. "Tamam, haklısın. Şuraya çek."

Cole arabayı boş yerlerden birine çekti, Deese arabadan indi, alçak bir çiti geçti ve koşarak kanala indi. Tünelin girişinde bir miktar çöp ve kâğıt parçası vardı. Cole

Deese kapının parmaklıklarından birini tuttu ve neredeyse içeri girebilecek kadar dışarı doğru çekti. Tekrar çekti ve bir adım daha ilerledi. Sonra yerine geri itti ve arabaya doğru koştu.

"Sorun değil," dedi. "Ben arar aramaz parayla birlikte oraya koş ve kapıyı aç."

Cole dedi ki, "Saat sekizi geçti. Oturmam için bir yer bulmalıyız. Ve bisikleti kamyonundan indirip seni Hard Rock'taki hendeğe indirmemiz gerekiyor."

Deese ona sıırttı. "Gergin misin?"

"Kahretsin, evet. Her zaman gergin olurum. Ama her zaman oradayım."

—

Bankanın otoparkının karşısındaki bir otoparkta bir yer buldular.

Bankanın etrafı elli ayak yüksekliğinde çam ağaçlarıyla çevriliydi.

Aralarını görebilecek kadar. Ve arabalar gelip giderdi.

Cole'un bulunduğu yerden. "Onu sadece kamyonu binene kadar izleyebilirim," dedi Cole. "Dönme dolaba geri döneceksem o zaman gitmem gerek."

"Evet, ama oraya varıp kamyondan indiğinde onu göreceksin ve polis değil de o olduğundan emin olacaksın. Bankadan çıktığını gördükten sonra beni aradığında, onu aramadan önce üç ya da dört dakika bekleyeceğim. Bu seni dönme dolaba götürür. Bana ulaşması beş dakika daha sürer. Bolca vaktin olacak."

"Evet, evet."

"Ürküyor musun?"

"Zamanlamanın çok doğru olması gerekiyor. O vuruşları yaptığımızda Evlere girdiğimizde ne yaptığımızı çok iyi biliyorduk," diyor Cole. "Evin içinde kimin olduğunu, ne alacağımızı, polislerin nerede olduğunu biliyorduk. Bu bir saçmalık."

"Buradan çıkarken dikkatli ol. Lanet olası bir kaza yaparsam ölürüm ve beş kuruş bile alamazsın," dedi Deese.

—

Drenaj kanalına GERİ DÖNDÜLER, bisikleti indirdiler, bir çitin üzerinden kaldırdılar ve Deese onu yamaçtan aşağı kumlu alana yuvarladı. ve dar köprü'nün altına itti. Tünel girişinin dışında oturan birkaç sokak sakini onları izliyordu ama köprüye gelmek için hiçbir harekette bulunmadılar. "Serserilerden biri çantayı kaparsa ne yapacaksın?" Cole sordu.

Deese, "Böyle bir şey olmayacak. Olursa, ben hallederim. Gitsen iyi olur."

"Hâlâ yürüyüp gidebiliriz," dedi Cole. "Git!

Git!"

Cole gitti.

—

Dokuzdan on dakika önce, erkenden gözetleme yerindeydi. Beş dakika sonra, Sarı Taksi Porsche'nin bankanın girişine döndüğünü gördü. otoparkta. Harrelson'ın arabadan indiğini gördü; pembe gömlekli, haki pantolonlu,

Güneş gözlükleri, yüzünde bandajlar. Arabaya uzandı, sarkık kenarlı bir golf şapkası aldı ve başına geçirdi. O olduğuna şüphe yoktu. Tekrar arabaya uzandı ve boş yeşil bir alışveriş torbasına benzeyen bir şey çıkardı. Bankaya doğru yürüdü. Cole brülörünü yumrukladı, Deese'i aradı ve "Başlıyoruz. Bankanın dışında bekliyor."

Deese cevap vermeden telefonu kapattı.

Cole uzun gibi görünen bir süre bekledi. Harrelson'ın tekrar banka kasasına girip parayı sayması gerektiğini düşündü. Cole'un bir zamanlar bir kiralık kasası vardı ve ne zaman kasayı çıkarsa, banka görevlileri ona özel bir odaya kadar eşlik ediyordu.

boşaltmak. Bu biraz zaman alır.

İnsanlar bankaya girip çıktı. On beş dakika sonra, Harrelson geri geldi, Porsche'ye bindi . . . ve bekledi.

Cole ocağın üzerindeki güç düğmesine bastı ve Deese geldiğinde, "O arabada. Ben buradan gidiyorum."

—

Aramayı Deese'in yapmasına karar vermişlerdi, böylece Cole araba kullanırken bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Cole otoparktan çıkıp Sands'e doğru ilerledi, sola döndü ve Strip'e doğru yola koyuldu. Oraya vardığında Harrelson Hard Rock'a yaklaşmış olmalıydı. O da LINQ otoparkının arka tarafına doğru ilerledi; kullanmayı planladığı alanlardan birine bir güvenlik aracı park etmişti ama içinde kimse yoktu.

Telefonu çaldı ve Deese "Yoldayım" diye bağırdı. Cole arabadan atladı, arka koltuktan iki metal para kutusunu aldı, çitleri geçti ve drenaj kanalına, tünel girişini kapatan metal ızgaralara doğru koştu.

Izgara çubuğunu bir tarafa çekti, içeri girdi, tünelden yirmi otuz metre aşağıya koştu, bir GPS'in yapamayacağı kadar uzağa ve metal kutuları açtı; kutular, parayla birlikte bir GPS takip cihazı varsa Faraday kafesi görevi görecekti. Bu da Böyle bir kafes için konsept, yaptığı araştırmadan ortaya çıkmıştı. Beauchamps ve Los Angeles'taki çeteyle. Bunun için çok çalışmışlardı,

Şimdi düşünüyordu. Beauchamps akıllı bir adamdı ve o da, Cole da akıllı bir adamdı. Deese gibi bir aptalı nasıl boyunlarına asmışlardı ki?

On beş saniye sonra, arazi motosikletinin uzaktan gelen motor sesini duydu ve küçük bir ışık noktasının, farının yaklaştığını gördü.

Otuz saniye sonra Deese yuvarlanarak durdu. Para çantasını Cole'a fırlattı ve "Parayı at, parayı at" dedi.

Cole parayı çantadan metal kutulardan birine aktarmaya başladı, ihtiyaçları olan tek şey buydu. Son birkaç tuğla parayı aktarırken GPS vericisini buldu.

"Verici," diye bağırdı Deese'e, motosikleti öldürmüş ve yan yatırdı. Döndü ve vericiyi daha uzağa fırlattı. sonra kafasına bir tabanca doğrultmuş olan Deese'e baktı. İrkilmek için zar zor zaman buldu.

—

COLE vericiyi tünelden aşağı atıp geri döndüğünde Deese belinden silahını çıkardı ve Cole'u alnından vurdu. Cole boş metal kutunun üzerine yığıldı. Namludan çıkan ses tünelde kulakları sağır etmişti ama Deese Cole'u vurmak için bir saniye bile beklemedi.

Sonra parayı aldı. Cole'un kot pantolonunun ceplerini yokladı, kamyonun anahtarlarını buldu ve koşarak tünelin sonuna gitti, kapıdan sıkıştı, çubuğu yerine geri itti.

Otuz saniye içinde kamyona geri döndü.

Bir yere daha uğrayacaktı; temizlik için iki saat içinde Ralph'in evine dönecekti. Ralph'a yazık oldu. Yaşlı herif, Cox ve Gloria Harrelson'la birlikte gitmeliydi. O noktada, iki milyon dolar ve yüksek güçlü bir Lexus ile özgürce koşarak rüzgâra karışmış olacaktı.

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

FBI SWAT ekibi eve gönderilmişti ve Bob ile Rae, Lucas'ın otel odasına geldiler. Tremanty, çeşitli federal kurumlarla telefonda görüşüyordu ve kim olduğunu bulmaya çalışıyordu.

hizmet verilen maden talepleri.

Bir başka ajan Nevada eyalet kurumları arasında turkuaz madenciliğini takip eden var mı diye araştırırken, Lucas da çeşitli ham taş satıcılarını arayarak bir maden arayıcısı hakkında bilgi almaya çalışıyordu.

Deese. Bu arada Ney İlçesi Şerif Departmanı, Nevada'nın Beatty kasabası çevresindeki insanlarla görüşerek

Ralph Deese'in şehirden kovulduktan sonra nereye gittiğini bilen biri.

Bir fırsat yakaladılar: Arazi Yönetimi Bürosu

Deese'in Beatty'nin güneybatısında, görünüşe göre Kaliforniya sınırına birkaç yüz metre mesafede mevcut bir arazisi vardı. BLM bir GPS konumu sağladı ve federal bir uydu görüntüsü onlara, ıssız bir toprak yoldan oldukça uzakta dağlık bir alanda bulunan sahada park edilmiş gümüş bir oval - bir karavan - gösterdi.

Görüntünün çözünürlüğü o kadar yüksekti ki bir kamyoneti ve karavanın yanına park etmiş bir motosikleti seçebiliyorlardı. Görüntü güncel değildi: dört ay önce çekilmişti.

"Dört ay önceydi ama o zamanlar hâlâ aktifti," dedi Lucas. "Eğer bu Ralph Deese denen adam onları almaya razı olursa, mükemmel bir saklanma yeri." O ekrana dokundu. "Ve işte o motosiklet."

"Hâlâ Las Vegas'ta olma ihtimalleri var. Ya da kuzeye yöneldiler," dedi Tremanty sorumlu ajana. "Onları bulmanız gerek.

Bir mola olursa diye insanları burada tut. Üç şerif de dahil olmak üzere ekibimi kuzeye, Deese iddiasına götüreceğim. İhtiyacımız olacak Helikopteri bize getirebildiğin kadar çabuk getir."

AIC kabul etti: Helikopter Las Vegas Bulvarı'nın güneyinde, havaalanı yakınındaki ticari bir helikopter pistinde bekliyor olacaktı.

"Bize telefon getirin. Cep telefonlarının orada işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Tremanty.

AIC, hepsi de helikopterle konuşmak için kullanılabilecek dört el cihazı göndereceğini ve helikopterin uzun mesafeli aramalar için uydu telefonu.

"Tahoe'yu alacağız - hepimiz silahlıyız ve doğru Bob, Tremanty'ye, "Alt katta," dedi. "Dışarı çok sıcak olacak. Birkaç mil ötedeki Ölüm Vadisi'nden bahsediyoruz. Çok fazla suya ihtiyacımız olacak ve sen ve Lucas kıyafetlerinizi değiştirmelisiniz. Botlara ya da spor ayakkabılara, uzun kollu gömleklere ve şapkalara ihtiyacınız var. Rae ve ben zaten ekipmanlarımızı aldık. Suyu alıp arabada buluşuruz."

—

Üstlerini değiştirmek için otele geri döndüler. Lucas ve Tremanty'nin her ikisinde de cross training ayakkabıları ve kot pantolonları vardı; her ikisi de uzun kollu elbise gömlekleri giymişti çünkü daha iyi bir şeyleri yoktu ve gidecek zamanları da yoktu

Alışveriş. Lucas'ta hâlâ Harrelson'ın golf şapkası vardı ve Tremanty arabaya giderken bir kumarhane marketinden şapka satın aldı. Arabaya vardıklarında, Bob ve Rae'yi iki litrelik şişelere su doldururken buldular. hafif Osprey Talon sırt çantaları. Her ikisi de hafif savaş kamuflaj gömlekleri ve pantolonları ile kamuflaj şapkaları giymişlerdi.

"Teçhizat çantasına ihtiyacımız olacak," dedi Bob. "Biri yarı otomatik, diğeri tam otomatik iki tüfeğimiz ve bir keskin nişancı tüfeğimiz var. Biz olmalıyız

Bize atacakları her şeyin üstesinden gelebiliriz."

On beş dakika sonra, pistte bekleyen ve askeri Black Hawk'ın ticari versiyonu olan FBI helikopterine doğru ilerliyorlardı. Pilotlar çoktan bir uçuş planı hazırlamışlardı. Havalandılar, bir golf sahasının üzerinde daireler çizdiler ve gittiler.

—

PILOTLAR konuşabilmeleri için Tremanty'ye bir kulaklık vermişti. Deese'in maden sahasına giderken Lucas, Tremanty, Bob ve Rae, Rae'nin iPad'ine indirdiği sahanın uydu görüntülerini incelediler. Bob, Black Hawk helikopterlerinden çöllere bakma konusunda deneyimliydi ve maden sahasına en yakın olan yola ve oraya giden, belli belirsiz görünen patikaya dokundu.

"Şerif konvoyu ile girmeye çalışırsak, geldiğimizi görürler. daha yaklaşıma yoluna varmadan. Bakalım ..." Görüntünün köşesindeki ölçeği kontrol etti. "Bir tepenin üzerindeler, arabanın bu dağın etrafından dolaşması gerekecek. Bu on beş mil uzakta.

Eğer bizi izliyorlarsa, bizi

On beş. Ve görünüşe göre bu yolların bazı kısımlarında bir Jeep'le bile saatte 15 milden fazla gidemeyiz, belki bazı yerlerde daha da az. Yaklaşım yolunda, bir buldozerle mi temizlediğine yoksa sadece üzerinden geçerken, saatte üç ya da dört mil hız yapabiliriz." Lucas: "Ve?"

Bob ekrana tekrar dokundu. "Pilotlar bunu yapmaya istekliyse, şuraya, şu dağın arkasına inebiliriz - ne kadar, iki mil mi, yoksa biraz daha mı fazla? Bizi duymazlar. Dışarıdaki kum tepeleri değil, seyrek bitki örtüsüne sahip sert toprak ve yüzeyde biraz kum olacak, bu yüzden yürüyüş oldukça kolay olacak. Yürüyoruz, acele ediyoruz.

Bunu yarım saat içinde yapabilirdik ve geldiğimizi görmezlerdi."

Yolculuğun büyük bölümünde sessiz kalan Rae, "Bir sorun var: Pilotlar bizi oraya indirecek mi? Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, gayri resmi inişlerden hoşlanmıyorlar. Özellikle de çölde. Neye yol açacaklarını bilemezler. Toz, toprak ve diğer şeyler."

Tremanty: "Eğer bu şekilde girilecekse, onlarla konuşurum. Bana iPad'i verin."

Helikopterde dokuz adet iyi ama lüks olmayan yolcu koltuğu vardı, öndeki üç koltuk pilotların koltuklarının arkasına bakıyordu. Tremanty aşağı yukarı ördek yürüyüşü yaparak arkadan çıktı, öne bakan koltuklardan birine geçti, kulaklığı taktı ve yardımcı pilota hafifçe vurdu

omzunda. Diğerleri konuşmayı duyamadı ama bir süre devam etti. Sonra Tremanty ördek yürüyüşüyle geri döndü.

"Bir göz atmak istiyorlar. Döneceğiz ve güneybatıdan, oldukça alçaktan, on beş mil uzaktan geleceğiz, böylece treyler dağın ses gölgesinde olacak. Görüntü doğruysa, inebileceğimizi düşündükleri sert bir yer var, ama

Önce göz atmaları gerekecek," dedi Tremanty.

Uçuş kırk dakika sürdü; pilotlar Tremanty'ye saatte 200 mil hız yaptıklarını söylediler. Bir noktada, Las Vegas'ın oldukça dışında, devasa bir banliyö alt bölgesinden geçtiler.

"Bu insanların burada ne işi var?"

Bob, "Klimaları yoksa beyinlerini pişiriyorlar," dedi. "Burada elektrik kesintisi olmasını gerçekten ama gerçekten istemezsiniz."

—

Uçuşun SON BÖLÜMÜ gri ve bronz çöl arazisini kucakladı; bir noktada, bir tür ekin üzerinde merkezden döndürülen sulama sistemleri tarafından oluşturulan bir düzine devasa, mükemmel yeşil dairenin üzerinden uçtular, ancak ekinlerin ne olduğunu hiçbiri bilmiyordu.

Pilotlar Tremanty'ye bir şeyler söyledi, o da kulaklığı tekrar taktı ve tekrar etmesini istedi, ardından diğerlerine şöyle dedi: "Az önce Kaliforniya hattını geçtik. Etrafından dolaşıp yaklaşım."

Bob'un kollarında, içinde bolt-action .300 Winchester Magnum keskin nişancı tüfeği bulunan ağır dolgulu plastik bir çanta vardı. FBI'a katılmadan önce o sabah Las Vegas'taki atış poligonuna götürmüştü. SWAT ekibi, hala nişan aldığından emin olmak için. O zaman tatmin olmuştu, ancak dolu ile bile ne olacağı konusunda endişeliydi. Helikopterin titreşimi ağır teleskopik dürbüne zarar verebilirdi. Daha fazla koruma sağlamak için tüm uçuş boyunca onu kollarının arasında taşımıştı.

"Eğer ateş etmek zorunda kalırsam, iki yüz metreden daha uzaktan ateş etmek istemiyorum," dedi. "Bu lanet titreşimden nefret ediyorum."

—

YAVAŞLIYORLARDI, sonra dramatik bir şekilde yavaşlıyorlardı, sonra da düşüyorlardı. Havaya savrulan tozlar görüşü engelliyordu ve helikopter birkaç yüz metre boyunca yukarı ve yana doğru gevşedi. Tremanty kulaklığı tekrar taktı ve "Bir kaya görüyorlar. Düz ve üzerine inilebilecek kadar geniş. O tarafa gidiyoruz. Hâlâ tepenin çok gerisindeyiz."

Rae ekipman çantasının fermuarını açıp dürbünlü bir M15 ve dürbünsüz bir M4 çıkardı. M15'i Lucas'a uzattı. otuz mermilik bir şarjör taktı, kendi silahına bir şarjör daha taktı ve Tremanty'ye "Hiç yılan görüyorlar mı?" diye sordu.

Lucas tüfeği aldı ve "O kadar da komik değil," dedi.

"Sadece sordum."

Elli metre kadar genişliğinde, çatlaklardan birkaç çöl bitkisinin fışkırdığı, kırmızımsı kahverengi yassı kayanın üzerinde süzülüyorlardı. Yerleştiler, biraz devrildiler, biraz daha yerleştiler ve düştüler.

Lucas dizlerinin üzerine çöküp yan kapının mandalını açarak geri çekti ve bir sıcaklık dalgasıyla karşılaştı. Dışarı tırmandı, onu Tremanty, Bob ve Rae izledi, hepsi de *Outside* dergisi gibi görünüyordu Moda onaylı çöl kıyafetleriyle savaş ekibi.

—

TREMANTY, içinde iPad, iki şişe su ve bir dürbün bulunan bir sırt çantası taşıyordu; belinde de .40 kalibrelik bir Sig P226 vardı.

Lucas'ın çantasında dört şişe su, tabancası ve M15 vardı. Bob ve Rae'nin de tabancaları vardı ve Bob keskin nişancı tüfeğini ağır taşıma çantasından çıkarıp omzuna astı. Rae M4'ü ve bir ton cephaneyi taşıyordu.

Yardımcı pilot uydu görüntüsü üzerinde tam yerlerini tespit etti ve onları alçak bir dağ sırtının uzak tarafında bulunan Deese maden sahasına doğru yönlendirdi.

Bob, "On yıl önce oradan ayrıldıklarında hepimiz kendimizi ahmak gibi hissedeceğiz," dedi.

Yapmadılar. Hepsini orada bulacağımıza 10 dolarına bahse girerim. Deese ve Deese Amca, Cole, şu sarışın piliç ve Gloria."

"Kimse bahse girmesin," dedi Bob. "Bu kötü şans getirir."

Lucas çantasının göğüs kayışlarını sıkıca çekiyordu. "Saçmalamayı bırakıp yürümeye başlayalım."

Tremanty, "Şu tarafa" diye işaret etti ve "Nasıl oluyor da benim dışımda herkesin makineli tüfeği var?" diye sordu.

"Sadece bir makineli tüfek var ve onu da ben aldım," dedi Rae. "Çünkü onunla seksi görünüyorum. Onlara modellik yapabileceğim bir iş bulabilirim."

Tremanty, "Hmm." dedi.

Lucas başını salladı ve "Bunu yapabilirsin. Büyük paralar da kazanabilirsin. Kamufleli bikini, makineli tüfek, hip-hop saçlar ..."

Tremanty, yine: "Hmm."

Rae, Tremanty'ye şöyle dedi: "Davenport'un ukalalık yapma şekli gergin bir konuşma. İşler sarpa sarmaya yaklaştığında hep böyle yapar. Boş verin onu."

—

LUCAS yola çıktı, onu Bob ve Rae takip etti, Tremanty de arkadan geliyordu. İlk milde hem yokuş yukarı hem de yokuş aşağı eğimler vardı, ciddi bir şey yoktu ama

Bob'un önerdiği kadar kolay değildi. Mars keşif aracının çektiği fotoğraflardaki gibi dağınık kayalar ve bitmiş bitkiler vardı. Sıcaklık vahşiydi, yüzünüzdeki teri yakacak türdendi.

daha nemlenmeden; kötü bir ateş gibi hissettiriyordu. Uydu fotoğraflarında görünmeyen, görünüşe göre üç tekerlekli kullandığı iki araç izinden geçtiler. Rae, tarantula olduğunu ve "sizi bir çingiraklı yılan kadar hızlı öldürebileceğini" iddia ettiği yumruk büyüklüğünde bir örümcek gördü.

Tremanty arkadan, "Doğru değil. Aslında neredeyse hiç zehirli değiller. Isırabilirler ama ısırıkları zehirli değildir."

"Killjoy."

Lucas: "Sanırım emin olmak için biriyle yatacağım." Dağa baktı, dudaklarını yaladı ve "Er ya da geç tırmanmaya başlamamız gerekecek. İşte o zaman işler kızışacak."

Helikopterden yarım saat sonra, alçak bir kırmızı kayalığın yanından geçtiler.

Çölün üzerine bir gölge düşürdü. Bob gölgeyi işaret etti ve "Su durdu. İki dakika."

Lucas saatini kontrol etti. "Deese parayı alır almaz Las Vegas'tan ayrıldıysa, hiç durmadıysa ve hız sınırını saatte beş milden fazla aşmadıysa, şu sıralarda buraya varmış olur."

"Kötü yol hariç," dedi Tremanty. "Bu onu yavaşlatacaktır. Ama bundan sonraki kısmı tırıs gitmeliyiz."

—

BİR SONRAKİ ÇUKUR yarım mil boyunca devam eden hafif bir yokuştur. Zemin iyiydi, sert bir kabuğun üzerinde bir kum tabakası vardı. Zemini daha derin kumlu olan bir dereyi geçtiler, eteklerinden geçtikleri dağa daha yakın bir motor yolu gördüler ve ona doğru ilerlediler. "Görünüşe göre karavana doğru gidiyor. Yaklaşıyoruz," dedi Rae. dedi.

Kayalık bir tümseği geçtiler, hala patikada ilerliyorlardı, başka bir arroyoya indiler, daha yüksek bir tümseğe çıktılar ve bir kayalığın topuğunun etrafından dolandılar ve karavan oradaydı, dört yüz metre ötede. Geri çekildiler, bir çalı kümesinin arkasına, görünmeden karavanı görebilecekleri bir yere gittiler.

"Eski bir Airstream," dedi Tremanty, dürbünüyle karavana bakarak. "Oldukça hırpalanmış, sanki bir hurda işi gibi."

Yan kapının önüne koyu renkli bir sedan park edilmişti. Tremanty dürbünü arabaya tuttu ve "Evet! Bu Gloria Harrelson'ın Lexus'u" dedi.

"Söylemiştim," dedi Rae.

Bob, "Eğer izliyorsa, piste yaklaşmaya çalışırsak bizi görecektir" dedi.

Lucas: "Neden geri dönüp, bir içki alıp, şu tepenin arkasına gelmiyoruz?"

Yokuş aşağı, karavanın güney tarafından yaklaşabilecekleri bir tepeyi işaret etti. Tamamen içeri giremeyeceklerdi ama yaklaşabilirlerdi.

—

Lucas'ın şişelerini çıkardıktan sonra hepsi uzun uzun içtiler. ve Lucas dürbünden son bir kez baktı. Görecek pek bir şey yoktu: karavanın etrafındaki her şey ölüm sessizliğindeydi, Ancak bir süre sonra bir titreşimin farkına vardı. Gözlüğü yana kaydırđı ve bir propan tankının gümüş ovalini gördü. Karavana giden bir yüzey borusu vardı. Ve bir tane daha vardı.

Tanktan uzaklaőıp tepeye çıkıyor ve gözden kayboluyor.

"Tamam. Muhtemelen kışın ısınmak için bir propan tankı var, ama o titreşimi hissediyor musun? Sanırım arkada bir jeneratörü var, tankın arkasında. Dumanları solumamak için römorktan uzakta olmasını isterdi."

"Bu bize yardımcı olur mu?" Rae sordu.

Bob dürbünüyle karavana bakıyordu ve "Olabilir. Klimayı çalıştırıyor olmalı. Etrafından dolanabilirsek Römork, jeneratörü kapatabiliriz ve birilerinin gelip sorunun ne olduğunu görmesi ya da sıcak çarpmasından ölmesi gerekir."

Dürbünleri elden ele dolaştırdılar ve

Lexus. Çete arabayı Las Vegas'a mı götürmüştü? Çoktan dönmüşler miydi? Uydu görüntülerinde bir pikap görmüşlerdi ama hiçbir yerde görünmüyordu. Motosiklet de öyle.

"Kamyonu almış olmalı," dedi Lucas. "Motosikleti Vegas'a bu şekilde götürdü."

"O zaman henüz dönmedi," dedi Tremanty.

—

BOB dedi ki, "şu tepenin altına inip sağa doğru devam edersek, şu tümseğı görüyor musun? Oradan alçak sürünerek geçebilir ve şu çalılar, ağaclar ya da her neyse, onlara görünmeden jeneratöre geri dönün."

"Birimiz yapabilir," dedi Lucas. Rae'ye baktı. "Sen." "Neden ben?"

"Çünkü eğer birini karavandan çıkarırsak, ön tarafta keskin niőancıya ihtiyacımız olacak. Atış ben yapacağım, Sandro benimle konuşacak. Ve

Eğer fark edilirse, makineli tüfeği yüksekte ve römorkun arkasında tutarak arkadan gelen kaçakları vurmak isteriz."

Başını salladı. "Tamam."

—

Görüş noktalarından geri çekildiler, su şişelerinin kapaklarını vidaladılar, plan hakkında konuştular ve yokuş aşağı ve etrafından dolaşmaya başladılar

Airstream'in görüşünü engelleyen sırtın arkasında.

Beş dakika sonra, sadece dört yüz metre sağdaki tepeye doğru yürüyorlardı. Rae, Tremanty'nin sırt çantasını bir ahize ve bir şişe su alıp daha da sağa kaydı, Airstream'e giden yola yaklaşırken çömeldi ve sonunda dizlerinin üzerine çöktü. Bir kez el salladı ve jeneratöre doğru tepeye çıkmadan önce rayları geçerek gözden kayboldu.

Lucas, Tremanty ve Bob tepeye tırmandılar ve gölgelik bir çalılık çemberinin sağladığı cılız gölgeye uzandılar. Artık Rae'yi göremiyorlardı ve karavanın etrafında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sonra Rae aradı: "Haklıydın Lucas. Arkada bir jeneratör var ve çalışıyor. Şalterin üzerinde kilitli bir kapak var ama bir sopayla ulaşabilirim. Fırlatmamı ister misin?"

Lucas, Tremanty ve Bob'a baktı. İkisi de başıyla onayladı. "At onu," dedi Lucas.

Bir an sonra titreşim durdu ve Rae, "Bitti," dedi.

—

Bir iki dakika HİÇBİR ŞEY OLMADI, sonra bir kapı açıldı ve sarışın bir kadın dışarı baktı ve sonra dışarı çıktı. Kadın baktı bir an etrafta dolandı, gözlerini gölgeledi, yaklaşma yoluna baktı, karavanın içine geri döndü, bir süre sonra dışarı çıktı ve Lexus'a gitti, içeri girdi ve çalıştırdı, dışarı çıktı, çalışır durumda bıraktı, karavana geri döndü, bir dakika sonra altılı bira ya da soda paketine benzeyen bir şey aldı ve arabaya geri döndü. "Gerekirse lastikleri çıkarabilirim," dedi Bob.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Lucas. "Deese ve diğerlerini bekliyor. Hepsi Vegas'ta. Şu anda arabada

Klima."

Tremanty: "Ne öneriyorsun?" Lucas,
"Beklememizi öneriyorum." dedi.

Tremanty, "Muhtemelen içeride başka kimse yoktur - karavanı
alabiliriz," dedi.

"Çok geç," dedi Bob. Ona doğru döndüler ve o da işaret etti. Çok
uzaktaki patikadan bir toz bulutu yükseliyordu ama çok da uzakta değildi,
en fazla birkaç mil uzaktaydı. "Eğer onları çağırmanın bir yolu varsa ..."

"Tamam," dedi Tremanty. "Bekleyeceğiz. Çalıların altına girmemiz
gerekıyor."

Rae aradı: "Onları görüyor
musun?" "Görüyoruz. Sıkı
durun."

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

Deese, Cole hakkında en ufak bir kötü his bile duymuyordu ama bir şeyler hissediyordu.

Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu ama yalnızlık buna en yakın şey olabilir. Dünyada artık yalnız kalabileceği tek bir kişi bile yoktu. konuşabilirdi. Üvey kardeşi ölmüştü. Bir kaçırma ve haneye tecavüz olayını paylaştığı bir adamı vurmuştu. Amcası bir Boktan bir yerde, boktan bir kulübede yaşayan, on saniye kadar konuşabildiği, sonra da kışına tekmeyi basmayı planladığı yaşlı, deli bir adam.

geri döndü. Ve son olarak, eski patronu onu vurmak istedi.

Sonra Cox vardı. Deese'in o bok çukuruna döndüğünde Cox için planları vardı, Gloria Harrelson'dan daha fazla hayatta kalamayacağı planları. Nevada Çölü, öldürülen yüzlerce erkek, kadın ve çocuğun son istirahat yeri.

Las Vegas'tan I-15 boyunca her iki yöne doğru uzanan işaretsiz mezarlar ve onlar sadece iki tane daha dolduracaklardı. Sorun değil.

Araba sürmek ve plan yapmakla meşgul olduğu için tüm bunların üzerinde durmuyordu ve bu tür endişeleri bulutlandırarak bir ruha sahip değildi, ama bulutlar orada bir yerdeydi. Zaman ve kokain her şeyi açıklığa kavuşturacaktı.

—

COLE'u öldürdükten sonra, pikabı zikzaklı bir rota izleyerek sürmüş, Las Vegas Bulvarı'na, oradan da birkaç düzine kez kaldığı ve aşına olduğu Wynn Las Vegas'a kendi kendine park etme seçeneği. Arabayı garaja sürdü, bir tur attı.

birkaç dakika belirli bir arabayı aradı. Arabayı buldu ve ona en yakın olan ilk boş alana park etti.

Etrafta kimse yoktu ve orada birkaç dakika daha oturdu, sonra yanında getirdiği tornavidayı aldı, arabasından sürünerek bir sonraki arabaya gitti ve Kaliforniya'ya ait olan ön plakasını söktü, sonra sürünerek

Kaliforniya plakalı bir sonraki arabanın ön plakasını söktü. Daha sonra sürünerek içeri girdiğinde gördüğü arabanın yanına gitti.

Kaliforniya plakaları, önce ön plakayı, sonra da daha görünür olduğu için endişeyle arka plakayı değiştirdi.

Hırsız/araba hırsızlığı ihbar hattında kimsenin plaka numarasını gerçekten bilmediğini duymuştu; insanlar neredeyse hiç Nevada plakasının yerine Kansas plakası gibi kökten farklı bir şey olmadıkça bakılır. Bir Lexus'un plakası çalınıp yerine başka bir Kaliforniya plakası takılsa, sahibi muhtemelen fark etmezdi.

Burun buruna park edilmiş araçların ön plakaları çalındığında, araç sahipleri muhtemelen başka bir yere park edene kadar, belki de birkaç yere daha gidene kadar plakaların çalındığını anlamayacaklardır. Plakaların ne zaman ve nereden alındığını bilemezler.

Wynn'de onları arıyordum.

Harrison'ların Lexus'una çalıntı plakayı takmış. Rutin bir Otoyol Devriyesi'nin kontrolü koyu gri Lexus'un plakasının güncel olduğunu gösterecekti. Ralph'ın eski püskü pikabı onu Miami'ye götürmeyecekti ama Harrison'ların Lexus'u götürecekti, hem de rahat bir şekilde.

—

Plakalarla birlikte pikaba geri döndü, onları taksiye koydu, şapkasını çıkardı, lobiye yürüdü, park ücretini ödedi ve garajdan çıkıp bulvara doğru sürdü ve kuzeye yöneldi. Ne zaman Las Vegas'ı geride bırakmıştı, arka koltuğa uzandı ve para çantasını yolcu koltuğuna çekti. Çantanın içine uzandı ve bantlanmış bir deste banknot çıkardı.

Yarım santim kalınlığındaydı, hepsi yüzlüktü. Yığını başparmağıyla karıştırdı, çantaya geri koydu ve kaç tane olduğunu saymaya çalıştı.

araba kullanırken kafasında yığınlar oluşturdu. Bulduğu sayının tam olarak doğru olmadığını farkındaydı ama yüzü geçtiğini fark ettiğinde mutlu oldu. Parası vardı, serbestti.

Eğer bilseydi mutlu bir ıslık çalardı.

—

O SABAH, Deese ve Cole Vegas'a gittikten sonra Cox kanepede oturmuş, Ralph Deese'in büyük boy bir kâse kuru üzümlü kepeği höpürdeterek yemesini izliyordu.

"Kalbim için iyi olduğu söyleniyor. Dükkândaki kadın öyle söyledi," dedi Deese, bıyığında beyaz bir süt kenarı vardı. Burnu neredeyse kasenin içindeydi. "Sorun şu ki, osurmama neden oluyor. Sanırım bununla yaşamak zorundasın. Tabii dışarı çıkmazsan, ki bunu tavsiye etmem. Kertenkeleler bile bu sıcakta dışarı çıkmıyor."

Cox, Deese'in parlamayı kesmek için üzerine kendinden yapışkanlı yansıtıcı film koyduğu pencereden dışarı baktı. Yine de dışarısi cehennemden bir sahne gibi görünüyordu. Sarı, sanki dünya yanıyormuş gibi. Cox bir sahil kasabasıydı.

ve hayatının çoğunu gezegendeki en büyük su kütlesi olan Pasifik Okyanusu'na bakarak geçirmişti. Kapıdan çıkıp tükürse, on beş mil içinde en ıslak yerin orası olacağını düşündü.

O ve Ralph çoğunlukla homurdanarak iletişim kurarlardı. O ne zaman Kuru üzümlü kepeğini bitirdiğinde birkaç homurdanma duydular ve kız, adamın tepeye çıkıp "biraz hava almak" istediğini anladı. çöplük," diye ifade etti.

"Tuvalet çalışmıyor mu?"

"Burası otel değil," dedi Ralph. "Sıçmak istersen, tepenin yukarısında, kayalığın gölgesinde bir siper bulacaksın. Orada bir kürek var, bokların üzerine toprak atarsın. İşemek ister misin? Dışarıda herhangi bir yere yap. Ben genelde verandaya işerim."

Şimdi homurdandı. "Her neyse..." Ve tüfeğini alarak dışarı çıktı. Daha önce bir kez, bir çalının arkasına işemişti, çünkü tuvaletin kapısı yoktu, mahremiyet yoktu. Bu Ralph'ı rahatsız etmezdi.

Bir dakika sonra Gloria Harrelson yatak odasından seslendi: "Yardım edin!"

Cox bir süre kararsız bir şekilde oturduktan sonra nihayet kalkıp içeri girdi ve bir göz attı. Harrelson başlangıçta yatağa telle bağlanmıştı, ancak teller bacağını kesmişti, bu yüzden telin yerine Harrelson'ların evinde kullanmadıkları zincir takılmıştı. Bu

bir ayak bileğine ve bir bileğe dolanmış ve kadını sırt üstü tutacak şekilde asma kilitle kilitlenmişti. Anahtarlar Deese'deydi.

Hem ayak bileği hem de el bileği hala kurumakta olan sıyrıklar ve kızarıklıklar içindeydi.

Kan. Kanayan dudağından akan morumsu kurumuş kan çenesini kaplamıştı ve elmacık kemiğindeki bir kesikten kulağına kan damlıyordu.

Kadın

gözü morarmış, kaşı daha fazla kanla kabuk bağlamıştı. Ve odaya idrar kokusu sinmişti. Harrelson çıplaktı, kıyafetleri yere saçılmıştı. Yırtık pırtık pamuklu bir battaniyeyle kendini kısmen örtmeyi başarmıştı.

Cox'a baktı ve zayıf bir sesle tekrar yalvardı: "Bana yardım edin. Lütfen bana yardım edin ..."

"Yapamam," dedi Cox. "Beni öldürürler."

Harrelson dudağını ısırды ve ağlamaya başladı ve sonra, "Bana biraz su verir misiniz? Lütfen bana biraz su verin..."

Cox, "Bunu yapabilirim," dedi.

Buzdolabına gidip bir şişe Dasani çıkardı, yatak odasına götürdü ve Harrelson'a uzattı, o da boştaki eliyle kaptı ve yarım saatte hepsini içti. Bir düzine uzun yudum.

Cox işi bitene kadar bekledi ama Harrelson "Yapmalısın..." dediğinde Cox başını salladı ve uzaklaştı.

Harrelson yatak odasından seslenmeye devam etti, ama Cox kanepeye uzandı ve sesler kesilene kadar parmaklarını kulaklarına götürdü.

—

COX daha sonra geleceğini düşünerek birkaç dakika geçirdi. Bir umut vaat eden biri olduğu sonucuna vardı. Cole ve Deese onu düzenledikleri ev baskınlarına dahil edebilirlerdi ve bu ikisi, ayrıca Gloria Harrelson ve Ralph Deese, onun daha da vahşi bir tecavüzle sonuçlanan vahşi bir kaçırma olayına karıştığına tanıklık edebilirlerdi.

Cole'un elinden geldiğince ona göz kulak olacağını düşünüyordu ama ya hepsi yakalanırsa ve polis Cole'la onu suçlamak için bir anlaşma yapmayı teklif ederse ne olacaktı? Büyük bir sorun vardı.

On ila on beş yıl hapis yatmakla ömür boyu hapis yatmak arasında fark vardı, özellikle de Cole'un yaşındayken, otuzlu yaşların başındayken. Parmaklıklar ardında on ila on beş yıl geçirdikten sonra, dışarı çıktığında hâlâ bir hayat şansı olacaktı.

Yakalanacaklar mıydı? Gözlerini kapadı ve bunu düşündü. Muhtemelen, sonucuna vardı. Peşlerinde çok fazla insan vardı ve bu insanlar zekiydi ve sayıları çok fazlaydı. Deese, yamyam, polisler için büyük bir olaydı. Bir süreliğine paçayı kurtarabilirlerdi ama er ya da geç köşeye sıkışacaklardı. Özellikle de Deese ile birlikte kaçmaya devam ettiler.

Annesi ona kendi başının çaresine bakması gerektiğini, başka kimsenin bakamayacağını söylemişti. Ve annesiyle kimse ilgilenmemiştir, bu kesindi. Kadın ölene kadar içiyor, bir yandan da kendisini sürekli döven erkeklerle çıkıyordu.

başarısızlık ve cinayet.

Dışarı çıkıp arabaya binebilir ve gidebilir, diye düşündü Cox. Beauchamps'ın parasının yanı sıra kendi birkaç bin doları, bir çuval mücevheri, üç Rolex'i vardı; toplam altmış ya da yetmiş bin. Cezbedici.

Ama bir de tüfeğiyle Ralph vardı. Yürümesine izin verecek gibi görünmüyordu. Muhtemelen bunun üstesinden gelebilirdi.

Sonunda, tek başına koşmanın çözüm olmadığına karar verdi. Cole'a ve onun bağlantılarına ihtiyacı vardı. Cole ile mücevherler için bir çit bulabilirdi. Ve Cole nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu. Onların geri dönmesini beklemek zorundaydı.

Geri döndüklerinde Deese parayı gerçekten paylaşacak mıydı? Yoksa onları öldürmeye mi çalışacaktı? Bu hiç de olası görünmüyordu. Bu durumdan canlı çıkabilmek için mantık sadece tek bir yönü işaret ediyor gibiydi.

—

RALPH DEESE geri geldi, ona baktı ve "Şimdiye kadar Vegas'a varmış olmalılar" dedi.

Kadın homurdandı, adam başını salladı, sonra gözleri tekrar yatak odasına kaydı. "Pekala," dedi. "Küçük bir sabah amcığı zamanı. İzin verirsiniz..."

Deese arka tarafa yöneldi. Kapıyı kapatmaya zahmet etmedi ve Cox onun, "Nasılsın, tatlım?" dediğini duydu.

Açık kapıdan adamın giysilerini çıkardığını, ereksiyonunun sarkık göbeğinin altında bir olta gibi sallandığını gördü.

Cox, Clayton Deese, diye düşündü, yatak odasından tekrar çığlıklar yükselmeye başladığında, önce onu, sonra Cole'u, sonra da Gloria'yı öldürecek.

Harrelson'ı ve muhtemelen Ralph'i de. Harrelson onu çıldırtıyordu. Lanet olası kadın onunla savaştırmamalı, onunla birlikte gitmeliydi. Çığlık atmanın faydası yoktu. Dees'lere değil.

Siktir et, diye düşündü. Dee'ler kimseyi umursamıyordu.

-Ne Cole, ne o, ne de muhtemelen birbirimiz.

Oturduğu kanepenin minderinin altına uzandı ve Marion Beauchamps'ın 9 mm'lik tabancasını çıkardı. Silah dolu ve kuruluydu, tek yapması gereken emniyeti açıp tetiği çekmek.

Emniyeti kapattı, parmak uçlarında Airsteam'in uzunluğundan yatak odasının kapısının hemen dışına indi, orada Harrelson'ın hıçkırıklarını duyabiliyordu, Ralph'in etleri Harrelson'ın düz karnına çarpıyordu. Sonra Ralph homurdandı ki bu Cox'un tecrübelerine göre işinin bittiği anlamına geliyordu.

Bir dakika onun üzerinde yatıp dinlenecekti. Sonra, eğer Cox erkekleri tanıyorsa, kalkıp pantolonunu arayacaktı, tabii Cox'a göstermek için aptal sikini çıkarmaya karar vermediyse.

O da öyle yaptı.

—

Ralph ayağa kalktığı anda Cox yatak odasının kapısının önünde duruyordu, yataktan döndü ve Cox'un orada durduğunu gördü. Deese ailesinin sarı dişlerini sergileyerek ona sırıttı ve "Hey, bundan biraz ister misin?" dedi.

Cox, "Onun yerine sana biraz bundan vereyim dedim" dedi.

Silahı çevirdi ve Deese'i göğsünden vurdu. Silah eline sertçe çarptı ve neredeyse düşürüyordu. O anda

Namludan çıkan ses sağır ediciydi ve boştaki elini eski moda bir telefon gibi çalan kulağına götürdü. Deese bir elini iri gözlerle geriye doğru bir adım attı, sonra yatağın üzerine devrildi ve Gloria Harrelson'ın bedenini aniden ölüveren cüssesinin altında sıkıştırdı.

Harrelson, "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," diye bağırdı. Tam olarak değil, diye düşündü Cox suratsızca.

Ralph'ın tüfeğini köşeye koyduğu kapıya doğru adım attı. Tetiğin bir tarafındaki küçük bir düğme olan emniyeti ittiğinde, diğer taraftan etrafında kırmızı bir halka ile dışarı fırladı. Bunun ateş etmeye hazır olduğu anlamına geldiğini düşündü.

Yatağa doğru geri adım attı ve "Özür dilerim" dedi ve silahın namlusunu Harrelson'ın kalbinin bir santim yakınına kadar götürüp çekti tetiği. Tıkladı ama hiçbir şey olmadı.

"Ne yapıyorsun sen?" Harrelson çığlık attı. Zincirlerle olabildiğince uzağa çekildi. "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? . ."

Cox "Kahretsin" diye düşündü ve tüfeğin horozunu sertçe çekerek boş kovani hazneden çıkarıp yenisini yerleştirdi. Silahı tekrar Harrelson'ın kalbine doğrulttu.

Cox bu kez tetiği çektiğinde tüfek ateş aldı, patlama onu sağır etti ve Harrelson öldü.

Göğsünde kanlı kırmızı bir delik.

Cox yüzünü ovuşturdu ve "Bitti" diye düşündü.

Şimdi, tüm bu dünyada, bu uzun, korkunç yolculukta neler olduğunu bilen sadece iki adam kalmıştı: Deese ve Cole.

—

Bir filminden hatırlıyordu, polislerin ateş edip etmediklerini anlamak için insanların ellerini ve kollarını test ettiklerini.

Silah. Bu bir sorun olabilirdi. Küçük yatak odasının penceresini açmayı başardı, av tüfeğinin namlusunu bir iki santim dışarı çıkardı, Ralph Deese'in ölü eli silahın kundağına sarılmıştı

Silahın yanında yüzü vardı. Ölü parmağıyla tetiği çekti ve silahı cesedin yanına, yere bıraktı.

Şimdi ne olacak? Zihni soğuktu - ya da en azından soğuktu. Eğer kaçırmış ve kötü muamele görmüş olsaydı, eğer çete

. . .

Harrelson yatağa zincirlenmişti ama birkaç ayağı kalmıştı. Cox çok fazla endişelenmeden yatak odasını geçti. yere ve duvarlara sıçrayan kanla ilgili olarak zinciri beline doladı ve kendini morartmak için ileri geri çekti. Taze kan istemiyordu, sadece çürükler ve göğüslerinin altından kalçalarına kadar bir sürü çürük istiyordu.

Bu işlem canını yaktı ama göğüsleriyle kalçaları arasındaki tüm bölge morluklar ve canlı bir şekilde kızarmış etlerle dolana kadar devam etti. Tatmin olduğunda zinciri bıraktı ve Mutfakta plastik bir torba buldu, buzdolabından aldığı buzla doldurdu ve beline sardı.

Doğru yapıldığında ve zaman verildiğinde, morlukların eski görüneceğini düşündü.

—

VE BAŞKA?

—

Mücevherler ve nakit para vardı. Arabaya gidip aldı, içeri götürdü, bir çöp torbası buldu, mücevherleri ve birkaç bin dolar hariç tüm parayı torbaya koydu, sıkıca bağladı. Çantayı dışarıya, güneşin altına taşıdı. Adamlar kamyoneti aldıklarında, bazı aletleri dışarı atmışlardı. bir kürek de dahil olmak üzere.

Küreği karavandan yüz metre ötede, bir arroyo kenarındaki yalnız, bodur bir ağaca taşıdı, ağaçtan altı metre uzaklaştı, kumun içinden kabuklu alt toprağa doğru bir çukur kazdı, torbayı çukura koydu, üzerini birkaç kürek dolusu kumla örttü, kumu ayağıyla düzeltti ve deliğin tüm izlerini sildi. Yamaçta kısa bir mesafe yürüdü, yemek tabağı büyüklüğünde mavimsi bir kaya buldu, geri getirdi, ön bellek alanına yerleştirdi ve Üzerine biraz kum fırçaladım.

Artık yapacak bir şey yok. Clayton Deese'i öldürmek dışında. Bunu yapabiliirdi, eğer geldiğini görmediyse.

Cole'u düşünmek zorundaydı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ama bir kız kendine dikkat etmeliydi.

Karavana geri dönüp ellerini ve kollarını yıkadı. sonra bluzunu çıkardı ve tüm üst bedenini yıkadı. Bluzunu tekrar giydi. Ellerini ve kollarını tekrar yıkadı.

—

DEESE, Vegas'ın bir saat kuzeyindeyken benzin istasyonunun Gösterge tam olarak hareket etmemişti. Cole'la birlikte kamyonu bindiklerinde kontrol etmiş ve bir depo dolusu benzinleri olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi ne kadar benzin kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kamyonda iki milyon nakit para varken ve yüzü televizyon ekranlarında boy gösterirken benzinin bitmesine hiç gerek yoktu.

Bir benzin istasyonu ve market tabelası gördüğünde benzin almak için geri mi döneceğine yoksa ilerleme riskini mi alacağına karar vermeye çalışıyordu. İki mil sonra, bir sıra benzin pompasının yanında durdu. Şapkasını indirdi, içeri girdi, benzin için yirmi dolar, iki soğuk Pepsi ve bir şekerleme için birkaç dolar ödedi, dışarı çıktı ve yirmi doların tamamını depoya pompaladı.

Çölün epey dışındaydı, etrafta pek bir şey yoktu. O yanaştığında ikinci sıradaki pompaların yanına bir araba daha park etmişti ama kadın sürücü o gelmeden deposunu doldurup gitti.

Başlığı pompaya geri taktığında, yalnız olduğundan emin olmak için tekrar kontrol etti ve ardından kamyonun arka kapısını açtı, Para çantasına baktı, orada olduğundan emin olmak ve bir dakikalığına tadını çıkarmak için kendine bir dakika verdi. Bir deste para aldı banknotları eline aldı ve onları karıştırdı ve ... ne?

Bir banknot çıkardı. Bir dolarlık banknot. Paniğe kapılmak üzereyken bir deste daha çıkardı: Aynı şey, üstte ve altta yüz dolarlık banknotlar, aralarında dolarlardan başka bir şey yoktu. Şu lanet Harrelson onu kazıklamıştı. Yapacaktı. Ne yapacaktı? Bir şey yapacaktı. Gloria Harrelson'ın kafasını kesip otoyola bırakacak ve birileri onu bulup Harrelson'a geri verecekti.

O anın öfkesiyle kamyonu bindi ve eski araç ılık atmaya başlayana ve 80 yazan bir hız sınırı tabelası yanıp sönene kadar pedala basarak yola devam etti.
her şeyi orada mahvedebileceğini fark etti. Geri geri giderek 97'den 70'e çıktı, başı neredeyse direksiyona düşmüştü, Harrelson'a yetişip canlı canlı derisini yüzmeyi hayal ediyordu.

"Tanrı şahidim olsun, bunu yapacağım. Onu yakalayacağım Orospu çocuğu ve canlı canlı derisini yüzün," diye bağırdı direksiyona doğru.

Bir saat sonra, hala öfkeliyken ve gerçekte ne kadar parası olduğunu bulma çabalarına yenik düşmüşken - belki otuz diye düşündü bin dolar, çoğu da bir dolarlık banknotlar, peki otuz bin dolarlık bir banknotu nasıl harcarsınız?
otoyola ve onu Ralph'in evine götüreceğ toprak yola çıktı.

—

cox onun geldiğini gördü. Silahı hazırđı, emniyeti kapalıydı.
Yaklaşmak zorundaydı.

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

Karşıdan gelen kamyonun tozu altlarında, hâlâ birkaç mil ötede görüldüğünde, Tremanty, "Yapabilirsek Deese'i canlı ele geçirmek istiyoruz. Ne şekilde olursa olsun. Eğer onu canlı ele geçirebilirsek Roger Smith'in tüm çetesini. Geri kalanları da. Bilirsiniz, ne gerekiyorsa."

"Bu umursamamakla aynı şey mi?" Bob sordu. "O yönde," dedi Tremanty.

"Bu bir sorun olabilir," dedi Bob. Dürbününü Lucas'ın sırt çantasına dayamış, yaklaşan kamyonu izliyordu. "Rae elektriği kestiğinden beri kadın arabanın içinde. Başka hiçbir şey hareket etmiyor ve karavanın kapısı ardına kadar açık. İçeride bir fırın olmalı. İçeride kimse olduğunu sanmıyorum. En azından canlı kimse yok."

"O zaman neredeler?" Tremanty sordu.

"Bu soruya cevap veremem," dedi Bob. "Ama karavanda olduklarını sanmıyorum."

Tremanty, "O ve Cole, Bayan Harrelson'ı Las Vegas'a götürebilirlerdi," dedi.

"Öyle olsaydı bile kimse nerede olduğunu bilmezdi, yoksa haberimiz olurdu," dedi Lucas. "Benim kişisel görüşüm, muhtemelen burada bir delikte olduğu yönünde. Deese'in onu serbest bırakmak için hiçbir nedeni yoktu. Hele Louisiana'da bulduklarınızdan sonra."

"Evet, yine de onu canlı istiyorum," dedi Tremanty, "eğer onu bu şekilde yakalayabilirsek."

"Biliyorsun, bu benim kararım," dedi Lucas. Yüzündeki teri sildi. gözlerini parıltıya karşı kırıştırdı. "FBI'a saygısızlık etmek istemem ama ben

Onu takip etmekle görevli biri. Eğer onu canlı yakalayabilirsek, bunu yaparız. Eğer başka birinin boynunu riske atmamız gerekiyorsa, bunu yapmayacağım.

Bob'a yeşil ışık yakacağım."

"Tetiği çekmekte hiç zorlanmayacağım," dedi Bob. "Deliklerdeki o kadar insana baktıktan sonra değil, yediği bazıları da dahil."

"Lanet olsun, Lucas. . ."

Bob yüzünü dürbünden kaldırarak, "Lucas haklı, Sandro," dedi. "Ama bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu var. Buradan, römorktaki perçinlerden birine bir kurşun sıkabilirim. Ya da bir Diz kapağı. Muhtemelen onu öldürmeden yere düşürebilirim. Bunu neden yapacağımızı, koşulların ne olabileceğini düşünemiyorum ama bunu aklımızda tutabiliriz."

Lucas, "Bana bir ahize ver." dedi.

Kamyon hâlâ bir mil uzaktaydı -yaklaşma yolundaki tüm kıvrımları ve dönüşleri göremiyorlardı- ve belki de beş dakika kadar uzaktaydı, zorlu yaklaşma yolu göz önüne alındığında. Lucas Rae'yi aradı ve ona konuştuklarını anlattı.

O da kabul etti. Mümkünse onu canlı yakalayın. Başka birini öldürecek gibi görünüyorsa onu vurun. Tremanty telefonda Sorularını Las Vegas'taki FBI ofisine ileten helikopter, bir süre sonra Lucas'a bakıp başını salladı. O da bir dakika daha dinledikten sonra ahizeye, "Deese'in şu anda geldiğini düşünüyoruz. Benim gitmem gerek."

Kapattı ve Lucas ile Bob'a, "Gloria Harrelson'dan iz yok. Peki ya çukurdaki ceset? Adamı basmışlar ve acele ettirmişler. Bu Cole."

"Vay anasını," dedi Bob. "Bu adam bir-"

"O bir yamyam. Ve şimdi de kendininkini yiyor," dedi Lucas.

"O kadın her kimse, sanırım başı belada. Arabanın anahtarları onda. Kaçmış olmalı."

Tremanty, "Tabii Deese'le çalışmıyorsa," dedi. "Belki de aşağı koşup onu yakalamalıydık."

Bob, "Otuz saniye uzaklıkta," dedi.

Kamyon alçak bir tepenin üzerine geldi ve kadın arabadan indi. Kadının sağ yanına ve arkasına bakıyorlardı ve Tremanty dürbünle, "Arka cebinde bir tabanca var," dedi.

"Görüyorum," dedi Bob. "Ne haltlar dönüyor? Deese'i vuracak mı?"

—

Kamyondaki DEESE önce Lexus'un kapısının açıldığını, ardından Cox'un dikkatle ona bakarak dışarı çıktığını gördü. Muhtemelen Cole'un nerede olduğunu merak ediyordu. Ve karavanın açık kapısını fark etti ve bu doğru değildi. Ne zaman biri kapıyı bir saniye bile açık bıraksa, Ralph ona bağıırırdı. Kapı orada öylece duruyordu, ardına kadar açıktı, alüminyum kapsülden yansıyan güneş ışığına karşı koyu bir dikdörtgen gibi duruyordu. Cox'a ve Lexus'a yaklaştı ama durmadı. Onun yerine daireler çizdi, karavana geri döndü ve durdu. Kapının dışında.

—

Onların altında, doksan ya da yüz metre ötede, Deese arabadan indi. Kamyon, açık kapıya doğru döndü, durdu - mükemmel bir hedefti - ve Bob, "Lucas?" diye sordu.

Tremanty, tıslıyor: "Hayır."

Lucas: "Henüz değil."

Deese karavana girdi.

—

DEESE sığağa ve karanlığa tepki olarak gözlerini kırptırdı. Işık yanmıyordu, birkaç pencere vardı, gözlerinin alışması bir dakika sürdü ve önce Ralph'in cesedinin yatak odasının kapısının önünde topak topak bir giysi yığını gibi bir şey olduğunu fark etti. Sonra bunun bir ceset olduğunu anladığında, aklına Ralph'in Gloria Harrelson'ı öldürdüğü düşüncesi geldi. Ama hayır.

"Ralph?"

Hiçbir şey yoktu. Cox'un kendisini sırtından vurmak üzere olmadığından emin olmak için kapıya bir göz attı, sonra cesede doğru yürüdü.

"Ralph?"

Göğsünde bir delikle pis kokulu bir kan birikintisinin içinde yatan Ralph'ti. Etrafta sinekler vızıldıyor, daha fazlası

su birikintisinin kenarına. Ne olmuştu böyle? Cox olmalı, başka kimse yoktu.

Ralph'ın cesedinin yanından yatak odasına baktı ve etrafına birkaç zincir halkası sarılmış çıplak bir bacak gördü. Ralph'ın üzerinden geçti ve Harrelson'ın yatağa çıplak bir şekilde yayıldığını gördü. Göğsünde bir delik. Görünürde fazla kan yoktu; muhtemelen altındaki şilteye bulaşmıştı. Yerde bir av tüfeği duruyordu, dipçiği Ralph'ın kanlı su birikintisiyle örtüşüyordu. Silahı aldı ve kanlı kısmı Gloria Harrelson'ın bacaklarının altına çarşaf dolanmış.

Ralph'a ve Harrelson'a baktı. İkisinin de görünüşüne bakılırsa - Harrelson'ın amı ve Ralph'ın siki- Ralph durumdan yararlanmak.

Deese ayağını Ralph'ın üzerinde sallarken, "En azından gitmeden önce geldin, seni yaşlı pislik," dedi. Ralph, diye düşündü, bu hoşuna giderdi.

Çizgide kıkırdadı, ne yaptığını unuttu ve ayağı Ralph'ın vücudunun uzak tarafındaki kana çarptığında kaydı ve dengesini kaybetti, Ralph'ın çıplak göğsünün üzerine düştü, bir eli su birikintisine girdi.

"Ah, kahretsin. Kahretsin." Ayağa kalktı, lavaboya gitti ama sadece ince bir damla su çıktı; pompa çalışmıyordu, elektrik kesikti.

Bu nasıl oldu? Başka bir gizem. Kapıyı açtı.

Buzdolabından bir şişe su çıkardı, açtı, elini yıkadı ve kot pantolonunun üzerinde kuruladı.

Tüfeği tekrar eline aldı, daha iyi günler görmüş ucuz bir Mossberg'di, namlusu ütülenecek kadar sıcaktı. Lavaboya birkaç fişek attı, elleri artık terden kayganlaşmıştı, onları çıkardı. İki el ateş etti. Etrafına bakındı, pencere kenarında duran yeşil-sarı bir kutu gördü, dört fişek daha çıkarıp beş tane soktu,

Fişek yatağına bir mermi sokmak için bir kez pompaladı ve şarjöre bir tane daha soktu.

Buckshot. Tanrı seni korusun, Ralph, seni ölü orospu çocuğu. Zaten iki kaltağı da öldürmeyi planlıyordum.

O sırada COX karavanın kapısında idi ya da hemen dışındaydı. "Cole'a ne yaptın, seni koca şişko saksocu?" diye bağırdı.

Deese "Şişman mı?" diye düşündü ve karnına baktı. Boyu iki metre, ağırlığı ise yüz yetmiş kiloydu.

"Cole gitti," diye bağırdı Deese. "Senin ve benim yapacak işlerimiz var, şekerim."

Kadının koşarak uzaklaştığını duydu ve aceleyle kapıya gitti, ama oraya vardığında kadın kamyon kasasının arkasında ona bakıyordu. Dışarı çıktı, silah bir elinde sallanıyordu. Ona sırtı ve

"Kaçacak yer yok." dedi.

"Koşuyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Kadın elini kaldırdı ve Deese kadının elinde bir tabanca olduğunu fark etti ve bağırarak için ağzını açtığında kadın tetiği çekti ve kurşun arkasındaki kapıya çarptı. Deese atladı.

kapıdan geri döndü ve iki kurşun daha karavanda delikler açarken kapıdan yuvarlanarak uzaklaştı, her iki kurşun da vücudunun birkaç santim üstünden geçti. "Hey, hey, hey!" diye bağırdı.

Kamyonun kapısının açıldığını duydu ve pencereden baktığında kadının kamyonun içinde olduğunu, kapıya değil paraya baktığını gördü.

Kapıya doğru geri çekildi ve "Bir şeyler ayarlayabiliriz" diye bağırdı.

"Cole'a ne yaptın? Onu öldürdün mü?"

Deese, "İkimize karşı da tanıklık etti," diye bağırdı. Cox kamyonda kaşlarını çattı ve "Bu doğru," diye düşündü.

—

Bob, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. Biri bana söylesin. Düşünemiyorum, burada ne yaptığımıza odaklanmalıyım."

Lucas dedi ki, "Eğer onu öldürecek gibi görünüyorsa, onu alın."

"Yaralayın onu. Yaralayın onu, Tanrı aşkına," dedi Tremanty. "Ya da bırakalım böyle devam etsin."

—

LUCAS sordu, "Helikopter ne olacak? Helikopteri arayıp durumu anlatmayı deneyebiliriz, bakalım birkaç yüz metre yukarıda durmaya razı olacaklar mı? O tabancayla ulaşamaz, denese bile, adam da pompalı tüfekle ulaşamaz."

"Bir şeyler olacak, zaman olduğunu sanmıyorum," dedi Bob. "Burada gerçekten terlemeye başladım. Biri alnımı silsin, merceği buğulandıracağım."

Tremanty Lucas'a bir telsiz uzattı ve "Helikopteri ara," dedi. Bir mendil çıkardı ve Lucas çağrı düğmesine bastığında, Tremanty Bob'un alnını sildi. Lucas helikopteri aradı, neye ihtiyaçları olduğunu söyledi.

"İki dakika," dedi pilot.

—

COX bağırdı, "Çoğunlukla bir dolarlık banknotlar, seni koca şişko mankafa."

Deese: "Bir demet al, Lexus'a doğru koş ve kaç. Kamyonda plakalar var. Onları arabaya tak, Reno'ya git ya da Los Angeles'a dön."

"Beni vuracaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Söz veriyorum," diye bağırdı Deese. "Seni yalancı."

Kamyon, karavanın kapısından sadece üç metre uzaktaydı.

Deese orada ölüyordu. Öyle ya da böyle dışarı çıkması gerekiyordu ve lanet olası karavanın sadece bir kapısı vardı. Pencerelerden birinin kaçış kapağı olması gerektiğini düşündü ama hangisinin olduğunu bilmiyordu. Ve karavan o kadar yıpranmıştı ki, açılmayabilirdi bile.

Başını salladı, Mossberg'in emniyetinin kapalı olduğundan emin oldu, sonra açık kapıya doğru yuvarlandı ve doğrudan kamyonun sürücü tarafındaki kapısına üç el ateş etti ve sonra duvarın arkasına yuvarlandı. Bir saniye sonra, tek bir kurşun yüzünün yanından geçti. Bir metre geriye kaçtı.

Bir şekilde ıskalamıştı ve kaltak neredeyse onu öldürüyordu. Çıkmamış olsa bile, diye düşündü, sıcak yakında çıkacaktı. Eğer dışarı çıksaydı

kamyondan mı? Pencereye bir göz atma riskini göze aldı ve kadının kamyon kasasının üstünden dorse kapısına doğru baktığını gördü.

Sonra panikledi. Pencereden bakarken, onun silahı o tarafa doğrulttuğunu gördü ve arabanın arkasına atladı.

karavanı kurşun yağmuruna tutarken buzdolabı.

Sonra durdular ve o da cephanesinin bittiğini düşündü.

Kapıya doğru sürünerek geri döndü, baktı ve onun Lexus'a doğru koştuğunu gördü. Kendini yukarı itti, kapıdan içeri adım attı ve tüfeği ona doğru savurdu.

—

LUCAS, "Al onu, al onu." dedi. Tremanty:

"Yaralayın onu."

Bob "Siktir!" dedi ve tetiği çekti.

Tetiği çektiğinde, Deese yere doğru bir adım attı.

Deese ne olduğunu bilmiyordu; ani bir acı hissetmedi ama bacağı altında patladı.

—

Kar yağarken kadın hâlâ çalışır durumdaki Lexus'un yanına gitti, vitesine taktı ve gaza bastı. Lucas, "Lastikler." dedi.

Bob acele etmedi, bir kez ateş etti ve ön lastik pahalı bir şekilde patladı. Patlarcasına değil, ama nazik bir hava basıncıyla. Cox devam etti, havaya bir ton toz savurdu.

"Run-flats," dedi Bob tiksintiyle.

"Bir tane daha al," dedi Tremanty.

Bam! Arka lastik gitmiş ama araba yoluna devam etmiş. **Bam!**

Ve bir yan lastik patladı. O kadar dalgındılar ki, helikopter tepelerinden geçip Cox'un önüne gelene kadar helikopteri duymadılar, ve yavaşça alçalarak yolun on beş metre üzerinde ve tam önünde, böceğine karşı tehditkâr bir yusufçuk gibi asılı kaldı.

Lexus durdu ve bir an sonra sürücü tarafındaki cam indi ve bir el dışarı çıkıp el salladı. İşi bırakmıştı.

"Deese'e ne oldu?" Bob sordu.

Hepsi karavana doğru baktı. Deese ortadan kaybolmuştu.

"Ona sert vurdum. Belki de çok sertti," dedi Bob. "Adım atıyordu Dizine nişan almıştım ama onun yerine kasık bölgesine vurdum. Sanırım bacağını kaybedecek. Ve eğer uyluk atardamarını çıkardıysam, ölür. Kahretsin. Kurşunun tam içine düştü."

"İçeri mi süründün?" Tremanty önerdi.

"Sanırım altından sürünerek geçti," dedi Lucas. Telsizle Rae'ye bağlandı ve olanları anlattı.

"Buraya sürünerek çıkmadı. Karavanın arkasını görebiliyorum," dedi. "Oraya, toprağa birkaç el ateş edebilirim, bakalım onu kovalayacak mı?"

"Bekle," dedi Lucas. "Bu kadını yolumuzdan çekmeliyiz. Deese'in yaralı olduğunu biliyoruz, hiçbir yere gitmiyor."

"O tüfekte seni öldüremeyeceği anlamına gelmiyor," dedi Bob. Dürbünden karavanı izliyordu, parmağı tetikten çeyrek inç uzakta duruyordu.

—

DEESE karavanın altındaydı, bu bir bakıma rahatlatıcıydı, içeriden daha serindi. Öte yandan, biri -kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Muhtemelen bir polis onu vurmuştu ve acı onu kör ediyordu. Kanamasının kötü olduğunu biliyordu.

Neredeyse her şey bitti diye düşündü. Yine de son bir dileği vardı. Keşke bir polise bakabilseydi. Hâlâ üç mermisi vardı. üç ya da dört diye düşündü. Eğer bir polise bakabilirse, onu öldürecekti, bir veda öpücüğü.

Kendini düz bir yere itti, bacağına baktı ve altındaki kan miktarına şaşırdı. Acı kötüydü ama sanki azalıyordu. Sıcak onu etkiliyor olmalı, diye düşündü, çünkü başı dönmeye başlamıştı. Eğer bir polis bulacaksa, bu yakında olmalıydı.

—

BOB, tüfeği hala Lucas'ın sırtında dururken tepenin arkasında kaldı. Sırt çantası, karavanın içinde ya da altında bir hareket işareti bekliyordu. Tremanty ve Lucas yamaç boyunca yana doğru kayarak

Lexus'un yanında ve biraz aşağısındaydılar, sonra Lucas tüfeğini, Tremanty de tabancasını kaldırdı ve Lucas bağırdı, "U.S. Marshal! Oradan çıkın. Bu taraftan çıkın."

Yolcu tarafındaki cam açıldı ve kadın bağırdı: "Bana tecavüz ettiler. Hepsini sikmemi istediler. Beni zincirlediler. O yaşlı adam Bayan Harrelson'a tecavüz etti ve öldürdü. Ve beni de öldürecekti."

Lucas bağırdı, "Çık oradan."

Tremanty yarı ayağa kalktı, Lexus'un arkasına doğru ilerledi ve Lucas onun hareket ettiğini görünce bağırdı, "Sandro! Yere yat. Yapma bunu. Yere yat-"

Bum!

Av tüfeği. Tremanty arabadan uzaklaştı ve yokuşun yarısına kadar uçtu. Lucas dehşet içinde ona baktı. Sonra Tremanty yuvarlandı, dizlerinin üzerine çöktü, Lucas'a döndü ve "İskladım," dedi.

"Tanrım. Yapma şu boku. Zaten ikimiz için de yeterince yaptım." Lucas tekrar Lexus'a baktı. "Çık oradan."

Tepede, Rae ateş edildiğini ve Tremanty'nin gittiğini görmüştü. ve M4'ünden çıkan bir mermiyle Airstream'in arkasındaki zemine püskürttü.

Cox Lexus'tan inip Lucas ve Tremanty'nin yanına gitti. Rae elindeki telefona bağıırıyordu, "Sandro nasıl? Vuruldu mu?"

Tremanty elindeki telefona, "Hayır, ama sırtım kaktüs çıkartmalarıyla dolu" dedi.

Rae dedi ki, "Ne yapıyordun? Tanrım, oraya geri döndüğümde kıcını tekmeleyeceğim."

Lucas Cox'a sordu, "İçeride kaç kişi var? Karavanda?"

"Hiç yok. İki tane ama ikisi de öldü. Cole denen adam sonlara doğru benimle ilgileniyordu, Ralph'i saklamam için bana bir silah bıraktı. benden uzak tuttu. Ama Ralph yatak odasına geri döndü-" Sözünü yarıda kesti ve ağlamaya başladı.

"Bayan Harrelson nerede?"

"Ralph . . . Ralph ona tecavüz etti. Ve sonra ... elinde bir av tüfeği vardı - şu Deese'de olan *tüfek* - ve onunla işi bittikten sonra onu vurdu. Tam göğsünden. Silahım vardı ama çok korkmuştum. Ama

Sonra beni öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden yatak odasından çıktığında önce ben onu vurdum."

Tekrar ağlamaya başladı, nefes nefese kalmıştı. "Çok korkmuştum..."

Lucas buna tam olarak inanmıyordu ama yine de bir Deese sorunu vardı.

Cox'un icabına bakması için Tremanty'yi bıraktı ve sırt boyunca ilerleyerek Bob'un yanına döndü.

"Şuranın altında, tamam, onu gördüm. Ama ateş edemedim," dedi Bob. "Sana söyleyeyim, eğer onu hemen oradan çıkarmazsak kan kaybından ölecek."

—

DEESE'İN TEK İSTEDİĞİ bir atış daha yapmaktı, bir atış daha. İlkinde ıskaladığından emindi; çok hızlı dönmüştü. O anda makineli tüfek onu korkutmuştu. Yaralanmamıştı ama geriye doğru hareket edemeyeceğini biliyordu. Yanlara doğru eğildi, şimdi başı çok hafifti. Römorkun altında bir sürü ıvır zıvır vardı, her biri yaklaşık beş ya da altı fit uzunluğunda dörde dört kalaslardan oluşan bir yığın. kreozot, dibi paslanmış eski bir tencere, biraz balya teli, ahşap zemin olabilecek bir yığın dar tahta.

Silah namlusunu desteklemek için tahtalardan birini yığından kaydırıldı.

Bir atış daha, diye düşündü. Çok şey mi istemişti?

Görüş alanından çıkarmak için başka bir tahtanın yerini değiştirdi ve doğrudan bir *Crotalus scutulatus*'un, Mojave yeşil çingiraklı yılanının, Kuzey Amerika'nın en zehirli çingiraklı yılanının soğuk siyah gözlerine baktı. Yılan yüzüne vurdu ve panikledi, sarsıldı, tokat attı, ıskaladı ve tekrar vurdu, burnuna ve tekrar yanağına ve çığlık attı ve yuvarlandı, kör bir şekilde güneşe doğru süründü, yilandan korkusu bir kurşundan korkusundan daha büyüktü.

Bob ve Lucas onun sürünerek çıktığını gördü ve Lucas, "Durun! Silah yok.

Tüfeği göremiyorum."

Lucas hâlâ Cox'la konuşmakta olan Tremanty'ye bağırdı. Ne zaman Tremanty yukarı baktı, Lucas işaret etti, Tremanty o tarafa baktı ve Lucas Bob'a, "Gidelim. Ama dikkatli olalım."

"Çığlık attı," dedi Bob. "Neydi o?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Rae. Rae. Aşağı gel, dikkatli ol. O önde." Sağlarında, Tremanty ve Cox Topraktaki cesede doğru dikkatle yürüyorlardı ama hâlâ elli metre mesafedeydiler. Bob ve Lucas yaklaşırken Rae karavanın köşesini döndü ve makineli tüfeğini Deese'e doğrulttu.

Bob aradı, "Öldü mü?"

Lucas ilerledi, Bob şimdi tabancasını Deese'in cesedine doğrultmuştu,

Rae ise tüfeğini. Lucas diz çöküp, "Hâlâ nefes alıyor. Biraz da olsa."

Deese seğirdi ya da titredi. Yukarı itmeye çalıştı, başaramadı, yüzünü topraktan çıkardı, görmeyen gözlerle Lucas'a baktı ve "Sssnna Sssnna ..."

"Ne?"

Bob birkaç adım geri çekildi. "Sanırım 'yılan' demeye çalışıyordu. Tanrım, yüzüne baksana."

Lucas baktı, Deese'in yüzünde, burnunun etrafında altı delik vardı ve çoktan maviye dönmüştü. "Ah, kahretsin!" Lucas karavandan uzaklaştı, iyice geride durup altına bakmaya çalıştı. Bir yığından başka bir şey göremedi.

tozlu kereste ve eski paslı bir tencere.

Rae, Tremanty ve Cox'a el salladı. Helikopter çölde sert bir zemine inmiş ve orada oturmuş müşteri bekliyordu.

"Öldü mü?" Cox sordu.

"Hayır, o ..." Bob başladı. Tekrar baktı. "Şey. Belki şimdi." Cox,

"Güzel," dedi ve cesedin üzerine tükürdü.

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

Tüm cesetleri oldukları yerde bıraktılar ve bir FBI olay yeri ekibi çağırdılar. Ekip helikopterle, jeneratörlerle ve ışıklar, saat üçte. Yedek yer ekipleri, yerel şerif ofisinden birkaç araçla birlikte iki saat sonra geldi.

Cox ilk başta konuşmaya istekli görünüyordu. Rae tepeye çıkıp jeneratörü tekrar çalıştırdı ve klima açıldığında karavanın bir ucunda oturup diğer ucundaki cesetleri görmezden gelmeye çalıştılar ve kısmi bir ifade verdi.

Başlangıçta Beauchamps'la gitmişti, onun ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordu, sadece sevdiğini biliyordu. dans etmek ve para harcamak.

Beauchamps'ın ne yaptığını öğrendiğinde, ayrılmak istediğini söyledi ama ona izin vermediler. Beauchamps ve diğerleri onu bir yatağa zincirlemişler ama bir televizyon kumandası ve bir yığın dergi bırakmışlar.

Morluklarını göstermek için bluzunu yukarı çekti. "Gördün mü? Zincir halkalarını görebilirsin, tam burada."

Çete zalim değildi, ama o ayrılamadı. Sonra dedi ki, Beauchamps ona Cole'un da cinsel ayrıcalıklar istediğini ve ikisiyle de yatmaya başlamıştı. Nast'la yatmayı reddetmiş ama nedenini söylememişti. Rae, Nast siyah olduğu için mi diye sorduğunda, "Şey, evet, sanırım . . . Alınma ama."

Ayrıca Vincent'in "farklı" olduğu için kendisiyle yatmak istemediğini söyledi.

"Eşcinsel değil. O sadece, bilmiyorum. Seks onun için bir şey ifade etmiyordu."

Deese'le yatmayı reddetti çünkü o kötü kokuyordu, insanları yiyordu, kötüydü ve ona fahişe diyordu ki kesinlikle öyle olmadığını ısrarla vurguluyordu. Tremanty ve Lucas, Deese ile Hikayesi dışında, ağlamaya başladı, "Kötü davranıyorsun." dedi. Ve sonra dedi ki, "Ben hiçbir şey yapmadım. Parti yapmak istemem dışında hiçbir şey yapmadım. Beni aldılar ve tuttular." Masmavi gözleri yaşararak bir avukat istedi.

—

LUCAS, Bob, Rae ve Tremanty olay yerinde bir ABD savcı yardımcısı için kayıtlı ifadeler verdi; tüm olay yeri kapsamlı bir şekilde fotoğraflandı. Hava kararmadan hemen önce helikopterle Las Vegas'a döndüler; Cox karayoluyla federal bir nezarethaneye nakledildi.

Ertesi gün evrak işleriyle geçti ve Vegas AIC, Tremanty ve Lucas ile birlikte Metro polislerinin, Ney County Şerif Departmanının ve tabii ki söylemeden - bunu yapacak perde arkası sözcüleri vardı - kendilerinin sıkı çalışmasını takdir ettikleri bir basın toplantısı düzenledi.

Yamyam ölmüştü. İyi ki kurtulduk.

Her şey imzalanıp mühürlendikten ve teslim edildikten sonra Lucas, Bob, Rae ve Tremanty ertesi gün uçağa binmeden önce saat yedide Cheesecake Factory'de buluşup yemek yemeye ve dava hakkında konuşmaya karar verdiler. Bob ve Lucas tam yedide geldiler, Rae ve Tremanty geç kaldılar.

"Sanırım onlar, uh-mmm, bilirsin ..." Bob söyledi.

"Aferin onlara," dedi Lucas. "Herkesin uh-mmm yapması gerekir. Bence bu yeterince olmuyor."

"Tremanty er ya da geç Washington'a gidecek," dedi Bob, vişneli shake ve çizburger yerken. "Umarım onunla birlikte gitmez. Yani, onlar için en iyisini diliyorum."

"Ama takımı dağıtmak istemezsin." "O benim en iyi arkadaşım," dedi Bob.

"Şu anda biriyle görüşüyor musun?" Lucas sordu.

"Aslına bakarsanız, öyleyim. Lisede bir spor koçu var. Her neyse, boşanmış, arkadaş canlısı ve spor yapmayı seviyor. Orada ne olacağını bilmiyorum. . . Belki bir şeyler olur."

—

Birkaç dakika sonra RAE içeri girdi. Saçları nemliydi ama ne Lucas ne de Bob bundan bahsetti, ta ki o, "Aynen öyle. Sakın bir şey söylemeyin."

"Yapmamaya çalışıyoruz," dedi Lucas.

Bir süre sonra Tremanty geldi. Onun da saçları nemliydi ama hiçbir şey söylemediler.

Cheeseburger, patates kızartması, shake.

"Santos zaten senin elinde," dedi Lucas. "Smith'e ulaşmak için kullanabileceğin bir tür takoz olmalı."

Tremanty omuz silkti. "Bilmiyorum. Cox, Beauchamps'ın vurulmasına tanık olmuş ama bir şekilde savunma avukatlarının ucuz olmadığı Las Vegas'taki en pahalı savunma avukatını tutmuş. Avukatın bu işi yoksul bir müvekkil için karşılıksız yaptığını söylüyor ama bu sonsuza dek ilk kez olacak."

Bob: "Sence Smith ... ?"

Tremanty başını salladı. "Tabii ki. Eğer önce Beauchamps'ın ateş ettiğini, Santos'un nefsi müdafaa yaptığını söylerse, Santos'u yine de para transferine teşebbüsten, federal bir suçluya yardım etmekten Kaçak. Ama biliyorsunuz, Deese hiçbir şeyden hüküm giymedi. Şimdi de olamaz çünkü öldü."

"Özür dilerim," dedi Bob.

"Senin suçun değil," dedi Tremanty. "Onu öldürmemeye çalışıyordun ve o da sümüklü böceğin içine girdi. Bu yüzden işler karıştı. Ne olursa olsun, Smith'e çok paraya mal olacak. Bir yığın."

"Ve yamyam öldü," dedi Rae. Milk shake bardaklarını kaldırdılar ve birbirlerine tokuşturdular. "Yamyam öldü."

—

Ertesi gün Bob, Rae ve Tremanty New Orleans'a uçtular; Bob ve Rae business class'ta, Tremanty ise arkada. Rae önerdi

Tremanty'nin yanına oturabilmesi için Bob'un koltuğunu bırakmasını istedi.

Bob güldü. Böyle bir şey olmayacaktı.

Bunun üzerine Rae, iki adamın bacak ve kalça mesafesine sahip olabilmesi için koltuğunu bırakmayı önerdi ama Tremanty, "Rae, sen benden daha uzunsun" dedi.

Bob ve Rae, Lucas'ın Minneapolis'e yaptığı gibi New Orleans'a Marshals Service hesabına uçtular.

—

HARRELSON, karısının ölümünden bahsedildiğinde irkilmedi. Başını salladı ve uzaklaştı, FBI ofisinin kapısında döndü ve "Denediğiniz için teşekkürler" dedi. Eve döndüğünde yatağa oturdu ve dolaptaki karısının kıyafetlerine baktı ve orada oturup ağladı ve duramadı. Bu bir süre devam etti.

—

COX'un mükemmel savunma avukatı değerli olduğunu kanıtladı: sonunda hiçbir şeyle suçlanmadı çünkü hükümetin kanıtlayabildiği tek şey çeteyle kalmasıydı. Onun lehine, savunma tarafından dikkatlice fotoğraflanan zincir çürükleri vardı.

Avukatın mükemmel fotoğrafçısı ve Deese ile Santos arasındaki buluşmayı haber vermek için Lucas'ı aramış olması.

Dava açılmaması anlaşmasının bir parçası olarak Santos'a karşı ifade vermesi gerekiyordu.

Santos üç hafta hastanede kaldıktan sonra Las Vegas'taki federal tutukevine nakledildi. Bir böbreğini kaybetmişti ve Omurgasının yakınında sol ayağının kontrolünü etkileyen sinir hasarı yaşadı. Ayağını tutan küçük bir destek yardımıyla yürüyebiliyordu. ileriye dönük, ama iyi çalışmıyor.

Ayrıca mükemmel bir savunma avukatı vardı. Ve her şey bittiğinde - neredeyse bir yıl sürdü- tabanca ihlalleri ve federal bir kaçağa yardım etmeye teşebbüsten suçlu bulundu. Mahkemeye, bu suçun Teslim ettiği para aslında Roger Smith'in değil Deese'in kendi parasıydı. "Gizli bir zula" dedi.

Smith'in herhangi bir yasadışı faaliyetinden haberi yoktu. Smith'in hukuk bürosunda, Smith müvekkillerinin uyuşturucu ihlalleri konusunda danışman olarak çalışmıştır. Daha önce hiç mahkumiyeti olmadığı için üç yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Üç yıl -aslında otuz ay hizmet edecekti- Roger Smith'e üç milyon dolara mal oldu; Smith'e göre iyi harcanmış bir para.

Bunu düşünmek Tremanty'yi ara sıra çılgınlığa sürüklüyordu.

—

Beauchamps'ın Vegas'taki karavanını kiralayan üniversiteli kız KERRY BLACK, hiç ödenmeyen kira çekleri göndermeye devam etti ve Beauchamps karavanı sahte bir isimle kullandığı için kimse fark etmemiş. Oradan iki yıl boyunca faydalanmış, mezun olup hayatına devam etmeden önce. Çekler bir posta dağıtım mağazasına gitmiş. Posta kutusunun kirası bittiğinde, mağaza zarfları paketleyip postaneye iade etti ve postane de zarfları Black'in yeni adresine gönderdi. O gerçekten emin değildi ama hayat bu ve sonunda harcadı.

—

TREMANTY VE RAE birlikte olmaya devam ettiler. Aralarındaki ilişki Rae'nin Bob ile ilişkisinde iki günlük bir kırılmaya neden oldu. Masaları karşılıklı duruyordu.

Rae bir sabah kendi kendine mırıldanarak içeri girdi ve Bob, "Ne?" diye sorana kadar ona baktı.

Bob ağzından kaçırdı, "Birleşik Devletler kıtasındaki en çok sikilmiş kadın gibi görünüyorsun."

Bu pazartesi günüydü. Çarşamba öğleden sonra onu affetmiş.

—

Yamyamın evinde hiç bulunmayan yalnız bir ceset vardı.

Karışık çalılıkların altında ve sürünen yılanların arasında bulundu ve küflendi.

—

cox ve mükemmel avukatı, Santos davadan çekilene kadar mahkeme sürecinde karışıklık yaşamaya devam etti. Sonra yürüdü. Ama uzak değil. Bir cip kiraladı, Ralph Deese'in Airstream'inin bulunduğu yere gitti. kanıt olarak götürülmüş ve sonunda hurdaya çıkarılmıştı. Orada sakladığı para ve mücevherleri çıkardı. Toplamda altmış bin dolardan biraz fazla, en azından bir süreliğine bir yıldız olmaya yetecek kadar.

Santa Monica'da Lancer's adlı bir dans kulübünde, kendisinden bahsetmek istemeyen zeki bir adamla tanıştı çünkü ortaya çıktı, Sonunda onun yatağında konuştuğunda, silahlı soygun suçundan şartlı tahliye edildiğini açıkladı. Kadın ona hapishane sonrası hayatında ne yapmayı planladığını sorduğunda, adam muhtemelen daha çok silahlı soygun olacağını itiraf etti. Bu onun tek gerçek becerisiydi.

"Daha iyi bir yol var," dedi. "Gerçekten büyük ve korkutucu olan birilerini tanıyor musun?"

Tabii ki biliyordu. High Desert Eyalet Hapishanesi'nden yeni çıkmıştı.

Cox, Cole tarafından kendisine verilen Panter rozetini hâlâ saklıyordu ve onu iyi şans getirmesi için bir tılsım olarak takıyordu. hafızasında solmaya başlamıştı. Vegas'taki ve Ralph Deese'in karavanındaki silahlı saldırılardan bir yıl sonra, o ve yeni haneye tecavüz çetesi Los Angeles soygun polisi Rocha'yı delirtiyordu.

—

Eylül ayının başlarında sıcak bir akşamüstü Virgil Flowers kovboy çizmelerini çıkarmış, ayaklarını Lucas'ın arka bahçesindeki yemek masasına uzatmış, barbeküdeki pirzolaların pişmesini bekliyordu. Çok hamile olan

Kız arkadaşı Frankie, oğlu Sam ve Lucas'ın oğlu Sam'in peşinden bahçede dolaşıyordu; ikisi de dokuz yaşındaydı ve bolca güreş, ara sıra kafa atma ve arada bir de boğuk bir küfür içeren bir tür futbol oynuyorlardı.

Frankie, "Kim 'pislik' dedi?" diye sordu. Hanginiz 'pislik' dedi? Utanmalısınız."

Oğlu dedi ki, "Sen 'pislik' dedin, anne."

Frankie: "Alıntı yapıyordum, bu sayılmaz."

Lucas'ın çimen lekeli çocuğu, "Baba! Frankie 'pislik' dedi!" diye bağırdı.

—

Normalde Minnesota'nın güneyindeki Mankato'da görev yapan VIRGİL, Minneapolis'te Minnesota Üniversitesi'nde işlenen bir cinayet üzerinde çalışıyordu.

Minnesota'ya. Frankie tanışıklıklarını tazelemek için Şehir'e gelmişti.

Virgil elindeki bira şişesini Frankie'ye doğrultarak Lucas'a, "Evlenmezsek çocukların küçük piçler olacağı doğru değil mi?" diye sordu.

Lucas, "Evet. Öyle olacak. İlk kızımda ben de aynı sorunu yaşadım. Annesi benimle evlenmedi ve gidip çocuğumu evlat edinen zengin bir adamla evlendi -kağıtları imzalamak zorunda kaldım ama adam iyi biri, ben de imzaladım. Teknik olarak, sanırım bu onun artık küçük bir piç olmadığı anlamına geliyor. Ama bir süreliğine öyleydi."

"Bir çocuğun piç olduğu fikrinden nefret ediyorum. 'Piç' kelimesinden bile nefret ediyorum," dedi Virgil. "Hiç Google'da bu kelimeye baktınız mı? Eş anlamlıları 'alçak', 'kötü adam', 'düzenbaz', 'sinsi', 'hiçbir işe yaramayan' gibi şeyler. Öyle ya da böyle onu benimle evlendireceğim."

"İkinizin arasında altı evlilik mi var?"

"Yee . . aah, sanırım," dedi Virgil, onları toplamak için duraklayarak. "Gerçi benimkilerden biri sayılmadı. O daha çok bir gecede kamp gezisi."

"Eğer boşanmak zorunda kaldıysan, o zaman evlenmişsindir," dedi Lucas. "Ve eğer bununla evleneceksen, bir plana ihtiyacın olacak."

Virgil ayaklarını indirip, "Ne gibi?" diye sordu. "Bir dakika düşünmeme izin ver," dedi Lucas.

Hava evden çıktı. Lucas'a, "Sana bir telefon var," dedi. "Elmer'dan. Onu hemen arayacağını söyledim."

"Sessiz ol," dedi Virgil, "Frankie'yi benimle nasıl evlendireceğini düşünüyor."

Weather, "Bu Elmer'ın söyleyebileceği her şeyden çok daha önemli," dedi.

"Aynen öyle."

Lucas: "Şuna ne dersin? Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı ona evlilik cüzdanı almak istediğini söyle. Minnesota'da altı ay geçerliliği var. Sonra doğum sancıları başlayana kadar beklersin ve babanla birlikte ortaya çıkarsın."

Virgil'in babası Episcopalian bir papazdı.

"Bu işe yarar," dedi Weather. "Doğumun yarısına geldiğinde, kafanı dağıtmak için her şeyi yaparsın. Evlenmek bile."

"Haince görünüyor," dedi Virgil. "Ben sevdim. Hem de çok."

Weather, Lucas'a cep telefonunu uzattı. "Elmer'la konuşmalısın. Rahatsız görünüyordu."

Virgil: "Oh-oh."

Elmer Henderson Minnesota'nın eski valisi ve şimdi de ABD senatörüydü. Bir önceki senatörün Washington'da vurularak öldürülmesinin ardından mevcut vali tarafından bu göreve atanmıştı. Yerel siyasi uzmanlara göre bu atama ancak büyük bir pazarlık sonucu gerçekleşmişti. Mevcut vali Minnesotalıların en parlak yarısı arasında sayılmıyordu ve başlangıçta bu göreve kız kardeşini atamak istemişti.

Lucas telefonu aldı, önce geri tuşuna sonra hoparlöre bastı ve Henderson anında açtı. "Lucas?"

"Senatör ya da Vali. Elmer?" Lucas söyledi.

"Lucas. Kötü bir sorunuz var," dedi Henderson. "Kötü. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Washington'a mı?"

"Evet, tabii ki. Yarın gelebilir misin? Bir uçak göndereceğim."

Virgil bağırdı, "Senatör . . . Virgil Flowers: tekrar vurulabilir mi?"

Henderson sordu, "Bu o lanet olası Flowers mı? Ah, Tanrım. . ." Lucas:

"Ee? Tekrar vurulabilir miyim?"

Henderson: "Bakın, çocuklar. Hiçbir şey için söz veremem."

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü yazarın takma adıdır.

Gazeteci John Camp. Yirmi sekiz Prey romanı; dört Kidd romanı; on Virgil Flowers romanı; eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı ve üç başka kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

